

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yaz Rüzgârı

ROMAN

KRISTIN
HANNAH

ATESBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 956
Bestseller Roman: 412

YAZ RÜZGÂRI
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: Summer Island

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2014
ISBN: 978-605-343-406-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kristin Hannah, 2001

İlk olarak Random House, Inc.'in altyayıncısı Ballantine Books tarafından
yayınlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Jane Rotrosen Agency'den Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

YAZ RÜZGÂRI

İngilizceden Çeviren:

SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Annem Sharon Goodno John'un anısına...

Birinci Bölüm

*“Kaybolan, sonra bulunan ve ardından tekrar tekrar
kaybolan şeyden*

*kurtulma savaşı veriyoruz yalnızca. Hem de uygun görünmeyen
şartlar altında.*

Ama büyük ihtimalle ne bir kayıp ne de kazanım var.

*Bizim payımıza düşen
yalnızca denemek. Gerisi bizi ilgilendirmiyor.”*

T.S. Eliot, East Cooker

Bir

Akşamın ilk saatleriydi ve yağmur yağıyordu. Her köşeye sızan karanlığın içinde, Seattle sokakları parlak gri tepeler arasında ışıkları yansıtan şeritleri andırıyordu.

Dot-com Balonu'nun¹ yarattığı devrim bir zamanlar sessiz olan bu şehri değiştirmişti ve inşaatlardan gelen takırtılar ve çekiç sesleri güneş battıktan sonra bile aynı ritimde devam ediyordu. Sanki bir gecede binaların temeli atılıyor, yüklü bulutlara doğru yükseldikçe yükseliyorlardı. Mor saçlı, hızlı, kılıksız çocuklar yepyeni ve kıpkırmızı Ferrari'lerle şehrin sokaklarında dolaşıyordu.

Belitown'ın en modern bölgesinin bir köşesinde gecekondu vardı. Eskiden bu ahşap yapılar tek başlarına dururdu. İnsanların şehir merkezinin dışında yaşamayı pek tercih etmediği zamanlarda, yüz yıl önce yapılmışlardı.

Bu modern bölgeye artık uyum sağlayamamaları, KJZZ radyo istasyonunun sahiplerini çok da ilgilendirmiyordu. Onlar elli yıldır bu araziden yayın yapıyorlardı. Yayın hayatına başladıkları derme çatma yerel istasyon, Washington'ın en büyük istasyonuna dönüşmüştü.

1 Gelişen internet teknolojisiyle borsadaki şirketlerin yatırımlarının geri dönüş sağlamaması ve bunun sonucunda yapılan yatırımların azalmasıyla yaşanan kriz. (ç. n.)

Şu anki başarılarının sebebini de radyo programına yeni bir soluk getiren Nora Bridge'e borçlulardı.

Nora'yla Ruhsal Şifa adlı programına başlayalı henüz bir yıl olmasa da Nora şimdiden gerçek bir çıkış yapmıştı. Reklamcılar ve bağlı kuruluşlar çekleri yetiştiremiyordu ve haftalık köşesi, "En İyisini Nora Bilir" daha önce hiç bu kadar popüler olmamıştı. Yazılar, ülke çapındaki 2600 gazetede yer bulmuştu.

Nora kariyerine, küçük bir kasaba gazetesinde aile içi ilişkilere dair tavsiyelerde bulunan bir danışman olarak başladı ama çalışkanlığı ve güçlü önsezileri sayesinde hızla yükseldi. Onun o eşsiz, tutkulu ve erdemli kişiliğini ilk keşfeden Seattlelı kadınlar oldu. Çok geçmeden ülkenin geri kalanı da ona hayran kaldı.

Eleştirmenler onun her tür duygusal çatışmadan bir çıkış yolu bulabildiğini iddia ediyor, sık sık kalbinin saflığından bahsediyorlardı.

Ama yanılıyorlardı çünkü Nora başarısını *saf olmamasına* borçluydu. Sıradışı hatalar yapmış sıradan bir kadındı o. Yoksun kalmak ve kaybetmek arasındaki o küçük farkı bilirdi.

Hayatında, kaybettiği ya da başından attığı şeyleri anımsamadığı neredeyse bir an bile yoktu. Her gece kendi pişmanlıklarını mikrofona aktarıyor, kederin kaynağında şefkat buluyordu.

Basını geçmişine ait detaylarla doyurup yönetiyordu. Geçen hafta *People* dergisi onu kapak yaptığında bile hayatıyla ilgili araştırmaya degecek bir hikâye çıkmamıştı. İzini kaybettirmeyi başarmıştı. Hayranları onun boşandığını ve yetişkin kızları olduğunu biliyordu. Ailesinin nasıl ve neden dağıldığı ise neyse ki gizli kalmıştı.

Nora'nın bu gece programı vardı. Sandalyesini mikrofona yaklaştırıp kulaklıklarını düzeltti. Bilgisayar ekranında, bekle-

yen aramaların listesi belirmişti. *Marge/anne kız sorunları* yazan ikinci hatta yanıt verdi.

"Alo, hoş geldin Marge, şu anda Nora Bridge'in programındasın. Bu akşam aklından neler geçiyor?"

"Alo... Nora?" Arayan kişi neredeyse bir saat bekledikten sonra programda kendi sesini duyunca biraz duraksamış, hatta korkmuştu.

Nora, yapımcısından başka kimse onu görmese de gülümsedi. Hayranlarının genellikle gergin olduğunu artık öğrenmişti. Sesini kısıp nazik bir tonda konuştu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim arkadaşım?"

"Kızım Suki'yle küçük bir sorun yaşıyorum." Arayan kadının sesli harfleri ezerek telaffuz etmesi Orta Batılı olduğuna işaret etti.

"Suki kaç yaşında Marge?"

"Kasımda altmış yedisine basıyor."

Nora güldü. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor ha?"

"Kızlar ile anneleri arasında değişmiyor, doğru. Suki yüzünden saçındaki ilk beyaz teli otuz yaşımıdayken gördüm. Şu anda Albay Sanders'a benziyorum."

Nora'nın kahkahası bu kez biraz daha alçaktı. Kırk dokuz yaşındaydı ve beyaz saç ona artık gülünecek bir şey gibi görünmüyordu. "Suki'yle nasıl bir sorun yaşıyorsun peki Marge?"

"Şey..." Marge homurdandı. "Geçen hafta bekârlar turuna katıldı, hani şu herkesin Hawaii gömleği giyip mor renkli kokteyller içtiği turlar var ya, onlardan birine. Her neyse, bugün bana gemide tanıştığı bir adamla evleneceğini söyledi. *Onun* yaşındaymış." Marge tekrar homurdandı, sonra duraksadı. "Onun adına mutlu olmamı istediğini biliyorum ama nasıl olabilirim ki? Suki biraz hoppadır. Canım kocam Tommy'yle evliliğimiz yetmiş yıl sürdü."

Nora ne yanıt vereceğini düşündü. Belli ki Marge, o ve Suki'nin artık genç olmadıklarını ve zamanın, iyi niyetinizi un ufak etmeye çalıştığını biliyordu. O yüzden iyice duygusallaşıp bundan bahsetmenin anlamı yoktu. Onun yerine, "Kızını seviyor musun?" diye sordu.

"Onu hep sevdim." Marge'ın sesi hafif bir hıçkırığa dönüştü. "Kızını bu kadar severken... onun artık sana ihtiyaç duymadığını görmenin ne demek olduğunu bilemezsin Nora. Ya bu adamla evlenip beni büsbütün unutursa?"

Nora gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Bu beceriyi yıllar önce edinmişti. Arayanlar onu çoğu zaman can evinden vuran şeyler söylüyordu. Kafaya takmamayı öğrenmeliydi. "Bütün anneler bundan korkar Marge. Çocuklarımıza tutunmanın tek yolu onları serbest bırakmaktan geçer. Suki'nin senin sevgini yanında götürmesine, büyüdüğü evde sürekli yanan ışık gibi ona yol göstermesine izin ver. O sevgiden güç aldığı sürece asla senden uzaklaşmayacaktır."

Marge usulca ağlıyordu. "Belki onu arayıp... erkek arkadaşını yemeğe getirmesini söyleyebilirim."

"Bu harika bir başlangıç olur. İyi şanslar Marge ve bizi de nasıl gittiğine dair haberdar etmeyi ihmal etme." Nora boğazını temizleyip hattı kapattı ve, "Haydi bakalım," dedi mikrofona. "Marge'a yardımcı olalım. Aranızda aile ilişkilerini yeniden düzeltebilen kişiler biliyorum. Arayın. Biri Marge'a ve bana aşkın, bazen hissettiğimiz kadar kırılgan olmadığını hatırlatsın."

Oturduğu yerde arkasına yaslanıp ışıkları yanan telefon hatlarını izledi. Ebeveynlik, özellikle de anne kız ilişkileri her zaman ilgi çeken bir konu olmuştu. Dirseğinin yanındaki monitörde şu kelimeleri gördü: *Dördüncü hat/üvey kızla sorun/Ginny.*

Nora dördüncü hatta yanıt verdi. "Alo, hoş geldin Ginny. Nora Bridge'in programındasın."

"Ah. Merhaba. Programını çok beğeniyorum."

"Teşekkürler, Ginny. Ailende durumlar nasıl?"

Sonraki iki saat on üç dakika boyunca Nora kalbini ve ruhunu tamamen dinleyenlerine adadı. Bütün soruların yanıtını biliyormuş gibi davranmayıp doktorluğa ya da aile terapistleğine soyunmuyordu. Onun yerine hiç karşılaşmadığı, sıkıntı çeken bu sıradan insanlara arkadaşlığını sundu.

Program bittiğinde her zamanki gibi odasına gitti. Orada, adresini program yapımcısına vermeyi kabul eden bütün arayanlara özel bir teşekkür notu yazdı. Bu işi hep kendisi yapardı, hiçbir sekreteri Nora'nın imzasını kopyalamazdı. Küçük bir şeydi ama Nora buna içtenlikle inanıyordu. Nora'dan herkesin içinde tavsiye isteyecek kadar cesareti olan herkes özel bir teşekkürü hak ederdi.

İşi bittiğinde geç kaldığını fark etti.

Fendi marka evrak çantasını alıp arabasına koştu. Neyse ki hastane birkaç kilometre ötedeydi. Arabasını yer altı otoparkına bırakıp lobinin suni aydınlatmasına doğru koştu.

Ziyaret saati geçmişti ama burası küçük ve özel bir hastaneydi. Nora da sık gelen bir ziyaretçi olduğu için (geçen ay her cumartesi ve salı gelmişti) bu kural onun yoğun programına uyum sağlayacak ölçüde bozulmuştu. Bölgede ünlü olmasının ya da hemşirelerin radyo programını sevmesinin iyi tarafı da buydu.

Eric'in odasına doğru ilerlerken tanıdık yüzlere gülümseyip el salladı. Kapalı kapının önünde durup kendine çekidüzen verdi.

Onu sık sık görmesine karşın yine de kolay olmuyordu. Eric Sloan hiç sahip olmadığı oğlu gibiydi ve onun kanserle savaşını

izlemek dayanılmazdı. Ama onun Nora'dan başka kimsesi yoktu. Eric'in tercihlerini bir türlü kabullenemeyen annesi ile babası onu uzun zaman önce evlatlıktan reddetmişti ve sevgili küçük kardeşi Dean'in de ziyarete gelecek vakti pek olmuyordu.

Nora odanın kapısını açtığında Eric'in uyuduğunu gördü. Yatağa uzanmış, başını pencereye çevirmişti. Nora'nın kendi elleriyle ördüğü rengârenk battaniye o incecik vücudunu sarmıştı.

Saçları neredeyse tamamen dökülmüş, yanakları çökmüştü. Ağzı açık haliyle olabildiğince yaşlı ve bitkin görünüyordu. Üstelik henüz otuz birinci doğum gününü bile kutlamamıştı.

Bir an Nora onu daha önce hiç görmemiş gibi hissetti. Sanki... Eric'in her gün biraz daha kötüye gittiğini izlemesine karşın değişimi gerçekten *görmüyordu* ve kötülük sinsice ona yaklaşıp arkadaşının yüzünü çalarken Nora aptal gibi her şey düzelecekmiş düşüncesiyle davranıyordu.

Ama düzelmeyecekti. Şu an, şu saniye Eric'in ona ne söylemeye çalıştığını anlamıştı ve küçük, dikkörtgen kutulara sıkıştırdığı keder onu etkisi altına almakla tehdit ediyordu. Sessiz geçen o bir kalp atımlık sürede Nora, ümit dolu birinden ümitsiz birine dönüştü. Ve eğer bu korkunç, ümitsiz durum ona bu kadar acı veriyorsa Eric yaşadıklarına nasıl katlanabilirdi?

Nora onun yanına gidip saçsız başını okşadı. Örümcek ağı kadar narin birkaç saç teli Nora'nın parmaklarına değdi.

Eric uykulu bir ifadeyle ona göz kırpıp çocuksu bir tebesüm vermeye çalıştı, neredeyse başarıyordu da. "Hem iyi hem de kötü bir haberim var," dedi.

Nora onun omzuna dokundu ve kırılganlığını hissetti. Marketten aldığı malzemeleri evine taşıyan uzun boylu, gür ve siyah saçlı adama hiç benzemiyordu.

Nora neşeyle, "İyi haber nedir?" diye sorarken sesinin hafiften çatladığını fark etti.

"Tedavi bitti."

Nora onun omzunu sertçe kavradı. Kemikleri bir kuşun gibiyken Nora onu hemen bıraktı. "Kötü haber ne?"

Eric'in bakışları bir noktaya sabitlenmişti. "Tedavi bitti." Sonra duraksadı. "Doktor Calomel'in fikriydi."

Nora mantıklı bir şeyler söyleyebilmeyi dilesede donuk bir ifadeyle başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Ama zaten Eric'in hastalığına teşhis konduğu on bir ay öncesinden beri söylenecek her şey söylenmişti. Sayısız gecelerini bu anı konuşarak geçirmişlerdi. Nora bu sonun başlangıcına kendini hazırladığını sanıyordu ama şimdi ne kadar saflık ettiğini görüyordu. Ölüme hazırlıklı olmak diye bir şey yoktu, hele ki çok sevdiğiniz genç bir adamı almaya gelmişse.

Nora yine de anlıyordu. Son zamanlarda kanserin Eric'i nasıl alıp götürdüğünü görüyordu.

Eric gözlerini kapattı ve Nora, arkadaşının sağlıklı, enerjik, gür kahkahaların sahibi o genç adamı... öğrencilerinin çok sevdiği o öğretmeni düşündüğünü tahmin etti. Belki de birkaç yıl önce partneri Charlie'nin böyle bir hastane yatağında AIDS'le mücadelesini kaybettiği günü anımsamıştı Eric...

Sonunda Nora'ya baktı, gülümseme girişimi Nora'nın gözlerini yaşartmıştı. O an Nora, Eric'in hayatından kesitler gördü. Mutfak masasında oturmuş, Lucky Charms yiyen kabarık saçlı, çilli, dizleri yaralı, kepçe kulaklı sekiz yaşındaki halini gözünde canlandırdı.

"Eve dönüyorum," dedi Eric kısık sesle. "Bakımevindekiler yardım..."

"Bu harika," dedi Nora boğuk bir sesle. Yüzünde koca bir tebessümle, Eric'in nerede öleceğini değil de nerede yaşayacağını konuşuyorlarmış gibi davranmaya çalıştı. "Köşe yazılarımı çoktan hazırladım. Bu hafta izin alıp her gün ziyaretine gelirim. Ama tabii akşam programlarına devam etmem gerekiyor..."

"Ben adadan bahsediyorum. Eve dönüyorum."

"Sonunda aileni aramaya mı karar verdin?" Nora kanserle tek başına mücadele etme kararından hiç hoşlanmamıştı ama Eric inatçı bir adamdı. Nora'yı hastalıktan kimseye bahsetmemesi konusunda sıkı sıkı tembihlemişti ve tüm itirazlarına karşın Nora'nın, Eric'in isteğini yerine getirmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Ah, evet. Geçmişte çok destek oldular ya zaten..."

"Bu eşcinselliğini ilan etmekten farklı bir durum, sen de biliyorsun. Dean'i aramalısın artık. Anneni ve babanı da."

Eric ona öyle ümitsiz bir bakış attı ki Nora başka tarafa bakmak istedi. "Ya anneme ölnek üzere olduğumu söylediğimde bile beni görmek istemezse?"

Nora onu anlıyordu. Ümidin o incecik bıçağı şu anda bile onu lime lime edebilirdi. "En azından kardeşini ara. Ona bir şans ver."

"Düşüneceğim."

"Tek istediğim bu." Nora gülümsemeye çalıştı. "Salı gününe kadar beklersen seni arabayla..."

Eric nazıkçe Nora'nın eline dokundu. "Fazla zamanım kalmadı. Uçuşumu ayarladım. Lottie çoktan eve gidip hazırlıklara başladı."

Fazla zamanım kalmadı. O kelimelerin sesli olarak dile getirilmesi çok daha kötüydü. Nora güllükle yutkundu. "Bence yalnız kalman doğru olmaz."

"Yeter." Eric'in sesi yumuşak, bakışları şefkatliydi ama Nora arkadaşının eski gücünün hafif bir yankısını da işitmişti. Eric zaman zaman mecbur kaldığı üzere ona büyüdüğünü, yetişkin bir adam olduğunu anımsatmıştı. "Şu anda," dedi Eric ellerini birbirine çarparak, "Ibsen'in lanet oyunlarından birini canlandırıyor gibiyiz. Konuyu değiştirelim artık. Bu gece programını dinledim. Anneler ve kızları. Senin için zor bir konu oldu hep."

Böylece yine güvenli bölgeye adım atmışlardı. Her zamanki gibi Nora onun direncine hayrandı. Hayat yutulamayacak kadar büyük bir lokmaya dönüştüğünde Eric'in onu küçük parçalara ayırarak üstesinden geldiğini bilirdi. Normal şeyler, sıradan konuşmalar onun kurtarıcısıydı.

Nora bir sandalye alıp oturdu. "Ne diyebileceğimi bilemiyorum ve onlara tavsiyede bulunduğumda dünya üzerindeki en ikiyüzlü kişi olduğumu hissediyorum. Öz kızımınla on bir yıldır konuşmadığımı bilse Marge ne hissederdi sence?"

Eric bu etkileyici soruya yanıt vermedi. Nora onun bu yönünü çok seviyordu. Yalan sözlerle onu rahatlatmaya çalışmıyordu. Ama küçük kızını düşünmenin Nora'ya ne kadar acı verdiğini birinin fark etmesi ona iyi geliyordu. "Şu anda ne yaptığını merak ediyorum."

İkisinin de merak ettiği ve üzerine sürekli konuştukları bir şeydi bu.

Eric gülmeye çalıştı. "Ruby'den bahsettiğimize göre Steven Spielberg'le öğle yemeği yiyor ya da diline piercing yaptırıyor olabilir."

"Caroline'la son konuştuğumda Ruby'nin saçını maviye boyadığını söyledi." Nora güldüyse de hemen ardından sessizliğe gömüldü. Bu hiç komik değildi. "Ruby'nin öyle güzel saçları vardı ki..."

Eric öne eğildi. Gözlerinde aniden bir ciddiyet belirdi. "O ölmedi Nora."

Nora başını salladı. "Biliyorum." Bu düşünceden teselli bulmaya çalışıyordu hep.

Eric sırtıttı. "Şimdi şu tavlayı getir bakalım. Haddini bildireyim."

Henüz haziranın ikinci haftasıydı ve hava sıcaklığı şimdiden otuz beş dereceye kadar yükselmişti. Yerel haberlerde anormal bir sıcak hava dalgasının yaklaştığı söyleniyordu. Kaliforniya'da genellikle yaz mevsiminin ilerleyen günlerinde görülen bir sıcaklıktı bu.

Gerçekten de sıcak hava insanları çıldırtıyordu. Islak yataklarından kalkıp bir bardak su içmeye gidiyor, görüşleri netleştğinde su yerine kitaplığa sakladıkları silahı tuttuklarını fark ediyorlardı. Çocuklar uykusunda ağlıyor, birkaç doz likit Tylenol bile tenlerinin ateşini soğutamıyordu. Kasabanın her yerinde kuşlar telefon kablolarından düşüyor, acınacak halde susuz kalmış çimenlere yığılıyorlardı.

Kimse böyle havalarda uyuyamıyordu ve Ruby Bridge de bir istisna değildi. Yatağına yayılmış, örtüler yere sarkmıştı ve alnına da bir buz torbası koymuştu.

Sıcak havayı etrafa yaymaktan başka işe yaramayan penceredeki havalandırma sisteminin uğuldamasıyla birlikte dakikalar hızla geçiyordu.

Yalnızdı. Erkek arkadaşı Max daha birkaç gün önce onu terk etmişti. Beş yıl birlikte yaşadıktan sonra, can sıkıcı bir işi bitiren tesisatçı gibi öylece hayatından çıkıp gitmişti.

Geride yalnızca birkaç parça gereksiz eşya ve bir not bırakmıştı.

Sevgili Ruby,

Sana olan aşkımın biteceğini (ya da Angie'ye âşık olacağımı) hiç sanmazdım ama böyle boktan şeyler oluyor. Ne demek istediğimi anlamışsındır. Özgür olmalıyım. Lanet olsun, beni gerçekten sevmediğini ikimiz de biliyorduk zaten.

Rahat ol.

Max

Komik olansa (kahkaha attıracak türden bir komiklik değildi bu) Ruby'nin onu neredeyse hiç özlememesiydi. Özlediği şey Max'in yanında olması fikriydi. Sofraya ikinci tabağı koymak, yatakta ikinci bir bedenin olmasıydı. En çok da âşık rolü yapmayı özlüyordu.

Max onun için ümit demekti. Sevebildiği ve karşılığında da sevildiği inancının fiziksel olarak vücut bulmasıydı.

Saat yedide alarm çaldı. Ruby arkasında sümüklüböcek gibi terden bir iz bırakarak yataktan kalktı. Sunta yatak başı sallanıp duvara çarptı. Sutyeni ile külotu terli vücuduna yapışmıştı. Yatağın yanındaki su bardağına uzanıp onu göğüslerinin arasındaki çukura bastırdı ve banyoya geçip ılık bir duş aldı.

Henüz kurulanması bitmeden yine terlemeye başlamıştı. İç geçirerek mutfığa gidip kahve yaptı. Bir fincan doldurduktan sonra bol miktarda krema ekledi. Beyaz parçalar anında yüzeye çıkıp şekiller oluşturdu.

Başka bir kadın olsa kremanın bozulduğunu düşünürdü ama Ruby öyle olmadığını biliyordu, bu bir işaretti.

Hayatında bir çıkmaza girdiğini anlaması için büyüye ihtiyacı varmış gibi bir his...

Bulaşıkları lavaboya bırakıp yatak odasına döndü ve yerde kırışık halde duran, yağ lekesi bulaşmış siyah polyester panto-

lonu ile beyaz, pamuklu bluzunu aldı. Terleyip başı ağırırken ve kafein özlemiyle yanıp tutuşurken giyinip o boğucu, sıcak havaya çıktı.

Merdivenlerden inip 1970 model külüstür Volkswagen Rug'ına gitti. Birkaç denemenin ardından motor çalıştı ve Ruby arabayı nerdeyse üç yıldır çalıştığı modern Venice Beach lokantası olan Irma's Hash House'a sürdü.

Aslında hiç garson olarak kalmayı amaçlamamıştı. Geçici olarak bu işteydi, kendi ayakları üstünde durana, komedi kulüplerinden birinde sansasyon yaratıp Leno'nun programına katılana ve sonunda da *Ruby!* adındaki bir komedi dizisinde oynaması için teklif gelene kadar faturalarını ödeyebilsin diye girmişti buraya. Programın adının, büyükannesinin çok sevdiği Vegas revülerinden birindeki gibi ünlem işaretiyle yazıldığını gözünde canlandırırdı.

Ama yirmi yedi yaşına gelmiş biri olarak artık genç sayılmazdı. On yılını komedi dünyasına adım atmak uğruna harcamış, neredeyse yaşlanmıştı. Otuz yaşına kadar bir yere gelinemezse sonrasının zor olacağını herkes bilirdi. Ve Ruby de etrafında artık biraz kalabalık toplaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Sonunda pikap ve Volkswagen minibüslerle dolu 1950'lerin tarzını yansıtan lokantanın kalabalık otoparkına doğru manevra yaptı. Sörf tahtaları her yeri kaplamıştı, arabaların çoğunda boyadan çok yazılar vardı. Saçları güneşten ağarmış "serseri" takımı, Irma'nın meşhur altı yumurtalı omleti uğruna kilometrelerce uzaktan geliyordu. Ruby arabasını *Ridgemont Lisesi'nde Hızlı Günler* filminden çıkmış gibi görünen bir minibüsün yanına park etti.

Ruby yüzüne bir tebessüm takınıp lokantaya doğru yürüdü. Ön kapıyı açtığında tepesindeki zil çınladı.

Üç katlı bir arı kovanını andıran saçı ondan önde giden Irma, Ruby'ye doğru yürüyordu. Her zamanki çevik hareketleriyle ilerleyip batmak üzere olan bir geminin pruvası gibi öne doğru eğilerek tam Ruby'nin önünde durdu. Maskaraya buladığı gözlerini kısarken Ruby her zamanki gibi, insanoğlunun yaşının makyajdaki karbon oranıyla bulunup bulunamayacağını merak etti. "Vardiyan dün geceydi."

Ruby irkildi. "Ah, lanet olsun."

Irma kemikli kollarını birleştirdi. "İşine son veriyorum. Sana güvenemeyiz. Debbie dün gece çiftle vardiya çalışmak zorunda kaldı. Son maaşın kasada. Üniformanı yarın geri getirirsin. Bitti."

Ruby'nin dudakları asice titredi. Bu lanet iş için yalvarmak zorunda kalması midesini bulandırıyor. "Yapma Irma, bu işe ihtiyacım var."

"Kusura bakma Ruby. Gerçekten." Irma dönüp oradan uzaklaştı.

Ruby bir süre orada durup krep şurubu ile yağ karışımı kokuyu içine çekti ve kasadan maaşını alıp restorandan çıktı.

Arabasına atlayıp amaçsızca bir sokaktan girip diğerinden çıkarak gezinmeye başladı. Sonunda neredeyse beyninin eriyip gideceğini hissedince alışveriş bölgesindeki caddeye park etti. Modern, klimalı butiklerde yarı yaşındaki kızların sattığı bir sürü pahalı ve güzel şey gördü. Tam en dibe battığını düşünürken bir evcil hayvan dükkânının camındaki YARDIMCI ARANIYOR ilanı gözüne ilişti.

Yok artık. Butt ailesine kıyma servisi yapmak yeterince kötüydü zaten. Onlara bir de tavşan satamazdı.

Tekrar arabasına binip uzaklaştı. Bu kez gideceği yere doğru hiç düşünmeden hızla ilerliyordu. Wilshire Bulvarı'na vardığında yüksek bir binanın önünde durup arabayı park etti.

Daha arabadan inmesi gerektiğini düşünmeye fırsatı kalmadan inmiş, asansöre binip en üst kata çıkmıştı. Kapılar açıldığında onu karşılayan tatlı ve serin esinti yanaklarındaki teri kurutmuştu.

Koridordan menajerin odasına doğru enerjik adımlarla yürüyüp buzlu camdan, çift kanatlı kapıyı açtı.

Resepsiyon görevlisi Maudeen Wachsmith yüzünü bir aşk romanına gömmüştü. Başını hafifçe kaldırıp gülümsedi. "Merhaba Ruby, bugün çok meşgul. Randevu alman gerekecek."

Ruby, Maudeen'in yanından geçip kapıyı sertçe açtı.

Menajeri Valentine Lightner orada, geniş ve cam gibi masasının başında oturuyordu. Başını kaldırdı. Ruby'yi gördüğünde yüzündeki tebessüm silinip kaşları çatıldı. "Ruby... bugün gelmeni beklemiyordum. Randevumuz var mıydı?"

Maudeen, Ruby'nin peşinden koştu. "Affedersiniz Bay Lightner..."

Valentine narin elini kaldırdı. "Merak etme Maudeen." Sonra arkasına yaslandı. "Evet Ruby, neler oluyor?"

Ruby, Maudeen'in çıkmasını bekledikten sonra masaya yaklaştı. Üniformasının hâlâ üzerinde olduğunu ve koltuk altlarının terlediğini fark edince utandı. "Şu yolcu gemisindeki eleman arayışı hâlâ devam ediyor mu?" Yolcu gemileri yeteneğini sergilemek için yüzen bir morgdan farksız olduğundan üç ay önce bu teklife gülmüştü ama şimdi küçümsemiyordu. Kendinden üstün bile görüyordu.

"Senin için uğraştım Ruby. Komik şeyler yazıyorsun ama açıkçası ifade biçimin başarısız. Bu kadar öfkelenmene gerek yok, Hoover Dam turunun bir parçası bu. Sen bu işte köprüleri hep yaktın. Kimse seni işe almak istemiyor."

"Biri..."

"Hiç kimse. Şu komedi dizisinde sana bulduğum işi hatırlıyor musun? İlk hafta prodüksiyonu yavaşlattın ve replikleri kafana göre yeniden yazarak herkesi çıldırttın."

"Aptal bir karakteri oynuyordum. Hiç komik bir repliği yoktu."

Val ona bakarken buz mavisi gözleri yavaş yavaş kısıldı. "Sana programın hâlâ yayında olduğunu ve senden daha yeteneksiz bir komedyenin, söylemesi isteneni söyleyerek bölüm başına otuz bin dolar kazandığını hatırlatmamı ister misin?"

"Boktan bir program!" Ruby, Val'ın masasının önündeki konforlu deri koltuğa çöktü. Egosunu küçük bir kutuya sıkıştırması biraz zamanını aldı. "Beş parasızım. Irma beni işten attı."

"Neden anneni aramıyorsun?"

Ruby bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Konuyu oraya getirme Val," dedi kısık sesle.

"Biliyorum, lanet olası fahişenin teki. Ama *People*'daki o makaleyi de okudum Ruby. Zengin ve ünlü. Sana yardımcı dokunabilir."

"Sen de zengin ve ünlüsün ama bana yardımın dokunmuyor. Üstelik bana yeterince yardım etti, öyle ki biraz daha anne şefkati görürsem tımarhanede yatağa bağlandığım yerden *I Gotta Be Me* şarkısını söyleyeceğim." Ruby ayağa kalktı. Aslında top gibi kıvrılıp uyumak istediği için ayağa kalkmadan önce büyük bir çaba harcaması gerekmişti. "Neyse, yine de teşekkür ederim Val."

"Yine de harika bir karakterin var ve bu zamanda işleri kolaylaştırıyor Ruby." Val iç geçirdi. "Asya'yı deneyeceğim. Deniz aşırı ülkeler Amerikalı komedyenleri seviyor. Belki bir gece kulübünde çalışabilirsin."

Bunun düşüncesi bile Ruby'nin midesini bulandırmaya yetmişti. "Esprilerimi tercümana mı yapayım yani?" Çıplak

kadınların arkadaki parlak direklere tırmanıp indiği, özellikle erkeklere hitap eden barları gözünde canlandırdı. O tür batakhanelerde yeterince vakit harcamıştı zaten. Gençliğini başka bir komedyenin ışığının gölgesinde harcamıştı. “Belki de artık vazgeçmemin vakti gelmiştir. Havlu atma zamanı...”

Val ona baktı. “Ne yapacaksın peki?”

Sakin vazgeçeyim deme. Çok yeteneklisin, dememişti. Oysa altı yıl önce bu cümleyi kurmuştu.

“UCLA’da iki yıl İngiliz Edebiyatı okudum. Belki bu sayede Burger King’de müdür olabilirim.”

“Halka hizmet etmeye uygun bir kişiliğin olduğu kesin.”

Ruby kendini tutamayıp güldü. Val’la uzun zamandır tanışıyordu, Komedi Dükkânı’ndaki ilk gününden beri. Val daima onun destekçisi, en büyük hayranı olmuştu ama son birkaç yıldır Ruby onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve nedense bu, kendini hayal kırıklığına uğratmaktan daha acı gelmişti ona. Ruby zamanla anlaşması güç, dengesiz, yerinde durmaz ve en kötüsü de hiç komik olmayan bir kişiliğe bürünmüştü. Bu özellik dışında Val hepsinin üstesinden gelebilirdi. Ruby de kendisine ne olduğunu anlamıyordu. Sürekli öfkeli olması dışında tabii. Uçurumun kenarında gibiydi. “Yaptığın her şey için sana minnettarım Val. Yeteneksiz bir oyuncuyla çalışmak ne kadar zordur bilirim.”

Sözlerin tükendiği noktada Ruby aralarında asılı kalan sesi duydu. Tereddüt ve korku dolu bir vedaydı bu. İşin en kötü tarafı, Val’in da aynı sesi duyduğunu biliyordu. Üstelik *sakin yapma, çok yol kat ettik* gibi bir söz de etmemişti.

Onun yerine, “Sen kimsede görmediğim bir yeteneğe sahipsin. Gülüşünle lanet olası bir odayı bile aydınlatırsın ve bıçak gibi keskin bir zekân var,” dedi. Sonra ona doğru eğildi. “İzin

verirsen sana bir soru sormak istiyorum; gülmekten ne zaman vazgeçtin Ruby?"

Ruby elbette ki yanıt biliyordu. Lisenin ilk yılında olmuştu ama o günleri düşünmek istemiyordu, Val'a bir yanıt vermek de içinden gelmedi.

Aynadaki objeler birbirine göründüklerinden daha yakındırlar. Anılar için de bu söz geçerliydi, o yüzden onları düşünmemek en güzeliydi.

"Bilmiyorum." Val'in gözlerine bakmamaya çalışırken yumuşak bir sesle konuştu. Keşke ne kadar korktuğunu, kendini ne kadar yalnız hissettiğini Val'in görmesine izin verebilseydi. Bunu yapabilirse, bir kez olsun bir arkadaşına kırılğanlığını gösterebilirse belki o zaman kurtulabilirdi.

Ama yapamadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Ruby kendini rahat bırakamıyordu. Duyguları içine sımsıkı hapsolmuştu, bütün yaraları ve anıları tazeliğini korusun diye sızdırmaz bir şekilde mühürlenmişti.

Omuzlarını doğrultup hiçbir etkileyici yanı olmayan göğsündeki havayı dışarı vererek, "Şey..." dedi sonunda. Bir doğanı etkilemeye çalışan serçe gibi tuhaf ve yaralı görüldüğünü düşündü. "Artık gitsem iyi olacak. Olta atmaya başlayacaksam ağ ve yem almalıyım.

Val bitkin bir tebessüm verdi. "Asya'yla ilgili seni ararım. Birkaç gün içinde konuşuruz."

"Teşekkür ederim." Bir şeyler daha ekleyebilir, hatta güzel bir söz edebilirdi. Ama boğazı konuşamayacağı kadar şişmişti.

Val masanın etrafını dolaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Ruby onun gözlerindeki hüznü görmüştü. "Kendini kaybetmişsin," dedi kısık bir sesle.

"Biliyorum."

“Dinle beni Ruby. Ben kaybolup gitmek nedir çok iyi bilirim. Baştan başlaman gerekir.”

Ruby güçlükle yutkundu. Böylesine bir dürüstlük, zamanın mevsimler ya da dalgalarla ölçüldüğü, belki de ülkenin başka bölgesindeki bir evde görülürdü. Ancak burada, Los Angeles’ta zaman otuz saniyelik anlarda geçiyordu; gerçek duygular böyle bir ortamda ortaya çıkmazdı. “Beni merak etme Val, tek başıma hayatta kalabilirim. Şimdi eve gidip Japonca öğrenmeye başlamalıyım.”

Val onun omzunu sıktı. “İşte benim kızım.”

“Sayanora.” Kaliforniyalılar gibi parmaklarını kıpırdatıp ayak parmaklarında yükselerek odadan çıkmaya hazırlandı. Terden üstüne yapışan üniformasıyla parmak ucunda yürümek çok zordu ve Val’in odasından çıktığı anda yüzündeki sahte tebessüm de silindi. Duygusuzca asansöre yürüdü ve lobiye inip arabasına gitti. Volkswagen’i otopark sayacının yanında, yarı ölü bir haziran böceğini andırıyordu. Arabasına biner binmez yüzünü buruşturdu. Şoför koltuğu o kadar sıcaktı ki poposu pişmişti.

Ön camında bir makbuz duruyordu.

Camı açıp uzandı ve paslı sileceğin altındaki kâğıdı aldı. Sonra da top gibi buruşturup pencereden dışarı fırlattı. Onun gözünde bu fare kapanına ceza yazıp cezanın ödenmesini beklemek, evsiz birinin sığınağındaki yastığa fatura bırakmaktan farksızdı.

Makbuz yere ancak değmişti ki Ruby motoru çalıştırdı ve Wilshire Bulvarı’na çıkarak hemen trafiğin arasına daldı.

Studio City’de yollar daha sessizdi. Oralı birkaç çocuk, küçük ön bahçelerinde uyuşuk uyuşuk oynuyordu. Yangın çıkma riski yüksek olsa da küçük havuzlarını ya da fıskiyei dolduracak su yoktu.

Ruby, salyalarını akıtarak yolun ortasında uyuyan iri Saint Bernard cinsi köpeğin yanından manevra yaparak geçti ve arabasını oturduğu binanın önüne çekti.

Terden sıırıslıklam olmuş alnıyla merdivenlere yöneldi. Kimse onu karşılamadı, çok sıcaktı. Muhtemelen komşuları dairelerindeki pencereye takılı klimaların etrafında sürü gibi toplanmışlardı. Ateşin etrafında toplanan mağara adamlarının, Los Angelesli modern denkleriydi onlar.

Ruby dairesine ulaştığında öyle kötü hırıldıyordu ki sesi, Shelley Winters'ın *Poseidon Macerası*'nda yüzdükten sonraki sesine benzemişti ve onun kadar da ıslaktı. Terler alnından kirpiklerine doğru akıp her şeyi bulanıklaştırmıştı.

Kapısını açması biraz zaman aldı, her zaman böyle olurdu. Kabarık, tüylü halı kapı eşiğini kaplamıştı. Sonunda kapıyı açıp içeriye adımını attı.

Nefes nefese kalmış halde orada öylece durup küçük, kasvetli dairesindeki berbat eşyalara baktı ve sıcak gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti.

Keşke yağmur yağsa, diye geçirdi içinden.

Hava değişirse bütün günü farklı olabilirdi.

İki

Seattle'da haziran ayı çok zor geçiyordu. Okul zili bu ayda son kez çalar, şakayıklar ile delfinyumlar çiçek açar, yerli halk kandırıldığından yakınırdu. Yağmurlar ekim ayında başlardı (ama yine de Seattlelılar sürekli o yıl yağmurların daha erken başladığını tartışıp dururdu). Mayısın son haftasına gelindiğinde meteorolojik yönden büyük güçlüklerle karşılaşan Seattle halkı artık yaka silkmeye başlardı. Haberleri büyük bir ciddiyetle dinler, güneyin sıcak sularında nispet edercesine deniz sezonunu açanların ilk görüntülerini izlerlerdi. Akrabalar arar, bahçelerinde barbekü hazırlığı yaptıklarını cep telefonlarından ilan ederlerdi. Kısacası yaz, Amerika'nın her köşesine gelmiş olurdu.

Yerli halk bunu bir hak olarak görüyordu. Onlar yaz mevsimini *hak ediyorlardı*. Tam dokuz ay kötü hava koşullarına katlanmışlardı ve güneşin yüzünü gösterme vakti çoktan gelmiş de geçiyordu.

Dolayısıyla Nora Bridge'in ellinci doğum gününü kutladığı gün, yağmur yağması pek de şaşırtıcı olmamıştı. Havayı şanssızlık belirtisi ya da uğursuzluk olarak görmemişti.

Oysa görmeliydi.

Durumu en basit haliyle algılamıştı, yağmur yağıyordu. Elbette yağacaktı. Her doğum gününde yağardı zaten.

Odasındaki pencerede durmuş, en sevdiği içkisi olan taze şeftali dilimli Mumm şampanyasını yudumlarken Broad Caddesi'ndeki trafiği izliyordu. Saat dört buçuktu. Otoyol sistemine on yıldır sığmayan bir şehrin en kalabalık saatiydi bu.

Pencere kenarındaki akçağaçtan yapılmış levhanın üstünde sayısız tebrik kartı dizilmişti.

Radyo programında çalışan herkesten kart ve hediyeler gelmişti. Her biri kendince güzel ve anlamlıydı ama en değerli olanı büyük kızı Caroline'dan gelendi.

Tabii ki kartın sevinci, bu yıl da Ruby'den kart gelmediği gerçeğiyle gölgelenmişti.

Yağmurlu cama vuran kendi yansımasına, "Yarın geçer," dedi usulca.

Kendine pişmanlık içinde yüzeceği, gelmeyen kartın üzüntüsünü yaşayacağı bir süre tanıdı ve sonra toparlandı. On beş yıldır gördüğü terapi sayesinde bu beceriyi geliştirmişti, hislerini birbirinden ayırabiliyordu.

Son birkaç yıldır çalkantılı duygularını kontrol altına almayı öğrenmişti. Bir zamanlar onu hayattan bezdiren sinir bozukluğu ve depresyon artık çok uzak ve acı dolu bir anıydı.

Nora pencereden uzaklaşıp masasındaki kristal saate baktı. Dört otuz sekizi gösteriyordu.

Yiyecekler, şampanya şişeleri ve şeftali dilimleriyle dolu tabaklar toplantı odasına taşınıyordu. Asistanlar, reklamcılar, köşe yazarları ve yapımcılar değerli zamanlarının bir saatini, radyo programcılığının en yeni yıldızına sürpriz hazırlamaya adanmıştı.

Nora şampanya kadehini masasına bıraktı ve çekmecelerden birini açıp küçük siyah Chanel makyaj kutusunu aldı. Yüzüne biraz renk katıp odadan çıktı.

Koridorlar alışılmışın dışında bir sessizliğe gömülmüştü. Herkes parti hazırlıklarına yardım ediyor olmalıydı. Saat tam dört kırk beşte Nora toplantı odasına adımını attı.

Kimse yoktu.

Uzun masalar boştu. Yiyecekler konmamış, renkli konfetiler yerlere saçılmamıştı. Tepedeki ışıklara "Mutlu Yıllar" yazılı bir afiş asılmıştı. Biri parti süslemelerine başlamış da aniden yarım bırakmıştı sanki.

Bir süre sonra sol tarafındaki iki adamı gördü: Kanalin sahibi ve yöneticisi Bob Wharton ile kanalın baş avukatı Jason Close.

Nora içtenlikle gülümsedi. "Merhaba Bob. Jason," dedi onlara yaklaşırken. "Sizi görmek ne güzel!"

Adamlar baktı.

Nora huzursuz olmuştu. "Bob?"

Öğle yemeklerinde iki martiniyi midesine indirip günde yirmi sigara içen Bob'ın dolgun yüzü buruştu. "Kötü bir haberimiz var."

"Kötü haber mi?"

Jason, Bob'ın yanından geçip Nora'ya yaklaştı. Çelik grisi saçları kusursuzca taranmıştı. Siyah Armani takım elbisesi içinde kırk yıllık mafya lideri gibi görünüyordu. "Birkaç saat önce Vince Corell adlı biri Bob'ı aradı.

Nora suratına yumruk yemişti sanki. Cığerlerindeki hava bir anda boşaldı.

"Evli olduğun dönemde onunla bir ilişki yaşadığını iddia etti. Sessizliğini bozmamak için bizden para istedi."

"Tanrım, Nora!" diye çıkıştı Bob öfkeyle. "Lanet olası bir ilişki yaşamışsın. Çocukların varken... Bize anlatmalıydın."

Nora okurlarına ve dinleyenlerine binlerce defa güçlü olmalarını öğütlemişti. *Korktuğunuzu görmelerine izin vermeyin. Siz*

kendinize inanırsanız insanlar da size inanır. Ama şimdi o güce ihtiyacı olan kendisiydi ve zerresini dahi bulamıyordu. “İnkâr ederim,” dedi Nora ve nefesine karışan çaresiz ses tonunu duyunca irkildi.

Jason evrak çantasını açıp bir dosya çıkardı. “Al şunu.”

Dosyayı alıp kapağını açtığı anda Nora’nın elleri titriyordu.

Dosyada siyah beyaz fotoğraflar vardı. En başta duranı aldı. Ne olduğunu anladığında onu henüz yerinden çıkarmamıştı bile.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı. Elini en yakınındaki sandalyeye uzatıp metal arkallığını kavradı. Yere yığılmamak için bütün iradesini kullanmıştı. Fotoğrafları tekrar dosyaya koydu.

“Bunu durdurmanın bir yolu olmalı.” Jason’a baktı. “Mahkeme emri gibi bir şey çıkartabiliriz. Bunlar özel fotoğraflar.”

“Evet, öyleler. Ona ait fotoğraflar. Kameranın orada olduğunu bildiğin çok belli. Poz vermişsin. Bunca zamandır ünlü olmanı beklemiş. *People*’daki makaleyi görünce de artık harekete geçebileceğini düşündü belli ki.”

Nora derin bir nefes çekip onlara baktı. “Ne kadar istiyor?”

Uzun bir sessizliğin ardından Jason ona yaklaştı. “Yarım milyon dolar.”

“O miktarı bulabilirim...”

“Para bu tür sorunları asla kökünden çözmez Nora. Biliyorsun. Er veya geç ortaya çıkacaktır.”

Nora o an anladı. “Ona hayır dediniz, değil mi?” dedi kasatı kesilmiş bir halde. “Şu anda dedikodu gazetelerinin yolunu tuttu desenize.”

Jason başıyla onayladı. “Kusura bakma Nora.”

“Bunu hayranlarıma açıklayabilirim,” dedi Nora. “Bob? Onlar anlaya...”

"Farkında mısın bilmiyorum ama insanlara *ahlak* konusunda tavsiyeler veriyorsun Nora." Bob başını iki yana salladı. "Bu tam bir skandal olacak. Tanrım, biz seni Rahibe Teresa'nın modern versiyonu olarak tanıttık. Meğer Debbie Does Dallas karakteriymişsin."

Nora irkildi. "Bu hiç adil değil Bob."

"İnan bize," dedi Jason. "ABD'nin küçük kasabalarındaki karavan parklarda yaşayanlar, idollerinin neden bu kadar özgür davrandığını asla anlayamayacak."

Bob başını salladı. "Bu fotoğraflar yayınlandığında reklam verenleri anında kaybederiz."

Nora titreyen ellerini kenetleyip sakın görünmeye çalıştı. İşe yaramadığının farkındaydı. "Ne yapacağız?"

Adamlar duraksayıp bakıştı. Sonra Jason, "Bir süre ara vermeni istiyoruz," dedi.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Nora adamakıllı düşünemiyordu. Tek bildiği pes edemeyeceğiydi. Kariyeri her şeyiydi. "Yapamam..."

Jason biraz daha yaklaşıp nazıkçe Nora'nın omzuna dokundu. "Son on yılın büyük kısmında insanlara, ilişkilerine saygı gösterip ailelerini her şeyden önde tutmalarını öğütledin. Sence boşandığından beri öz kızınla konuşmadığını basın ortaya çıkarması ne kadar sürer? Bu haber duyulduktan sonra tavsiyelerine artık kimse kulak asmaz."

Bob onayladı. "Basın seni lime lime edecek Nora. Bunu hak ettiğin için değil, sırf buna güçleri yettiği için. Dedikodu gazeteleri bir ünlünün sıkıntıya düşmesine bayılır... hele ki seks fotoğrafları olanlara. Tanrım... bu konuyu sakız gibi çiğneyip duracaklar."

Ve böylece Nora'nın hayatı ellerinin arasından kayıp gitti.

“Bir süre sonra ortalık durulur,” diye mırıldandı ama içten içe bunun doğru olmadığını, doğru olsa bile sonunda önemini yitireceğini biliyordu. Bazı rüzgârlar kasırga gücünde eser, yola çıkan her şeyi yerle bir ederlerdi. “Birkaç hafta izin kullanırım. Ne olacağını görelim. Geri döndüğümde bir açıklama yaparım.”

“Bu arada...” dedi Jason. “Bu planlı bir tatil. Bunun skandalla bir ilgisi olduğunu kabul etmeyeceğiz.”

“Teşekkürler.”

“Umarım üstesinden gelirsin,” dedi Jason. “Umarım hepimiz atlatırız.”

Jason ile Bob aynı anda konuşmuş, ardından tuhaf bir sessizlik olmuştu. Nora ikisinin yanından geçip gittiğini duydu. Sonra da kapı hafif bir sesle kapandı.

Nora orada durmuştu, tek başınaydı. Gözleri artık engelleyemediği gözyaşlarıyla buğulanmıştı. On bir yıl boyunca haftada yetmiş dört saatini verdiği iş hayatı sona ermişti.

Hayatı bitmiş, yıllar önce çekilmiş birkaç fotoğraf yüzünden alt üst olmuştu. Dünya tüm ikiyüzlülüğünü görecekti. Tabii kızları da...

Sonunda annelerinin bir ilişki yaşadığını ve evliliğini bitirirken hepsine yalan söylediğini kesin olarak öğreneceklerdi.

Ruby'nin başı zonkluyordu. Bütün gün uyku ile uyanıklık arasında gidip gelmişti.

Sonunda ayağını sürüyerek mutfığa geçip buzdolabına yöneldi. Dolabın kapısını açtığında floresan ışığı zaten ağrıyan gözlerini âdeta şişledi. Gözlerini kısarak litrelik portakal suyunu alıp kutuyu kafasına dikti. Çenesinden aşağı akan meyve suyunu elinin tersiyle sildi.

Oturma odasında pürüzlü duvara yaslanıp kendini bir yere bıraktı ve bacaklarını uzattı. Chang'ın marketine gidip gazete alması gerektiğini biliyordu ama iş ilanlarına bakma düşüncesine bile katlanamıyordu. Lokantadaki iş önemli ve tatmin edici olmasa da en azından çalışabileceği bir yerdi. Eğlence mekânlarının önünde bekleyip, *ben gerçekten bir komedyenim*, diyerek bir şans dilenmesi gerekmiyordu. Tek yönlü ucuz biletleri ve günün birinde gerçekleşmesini diledikleri hayalleriyle Hollywood'a gelen kadın ve erkeklerden oluşan zincirin ezik bir halkası değil de özel biriydi sanki.

Telefon çaldı.

Ruby yanıt vermek istemiyordu. İyi bir haber olma olasılığı çok düşüktü. Zaten büyük ihtimalle arayan, iki kusursuz çocuğu ve iri yarı bir kocası olan aşırı hırslı, yardımsever ablası Caroline'dan başkası olamazdı.

Belki sonunda babasının aklına gelmiş de olabilirdi ama Ruby bundan şüpheliydi. Tekrar evlenip yeni bir aile kuran babası geceleri bebek beslemeyi, yetişkin kızının hayatında olup bitenlerle ilgilenmeye tercih ediyordu. Açıkçası Ruby, babasının onu en son ne zaman aradığını bile hatırlamıyordu.

Telefon çaldıkça çaldı, hiç susmayacak gibiydi.

Sonunda tüylü halının üstünden ağır ağır ilerleyip dördüncü çalışta yanıt verdi. "Alo?" Sesindeki öfkeyi fark etmişti ama kimin umurundaydı ki? Morali bozuktuk ve insanların bunu fark etmesi umurunda bile değildi.

"Ah, biraz sakın ol."

Ruby kulaklarına inanamadı. "Val?"

"Evet, benim tatlım, en sevdiğin menajerin."

Ruby kaşlarını çatı. "Kariyerim klozet deliğinde dönüp dolaşırken senin bu kadar mutlu olman şaşırtıcı."

"Mutluyum. Beni dinle. Dün sana iş verebileceğini düşündüğüm herkesi aradım. Ve üzülererek söylüyorum ki seni hiç kimse istemedi. Tek ilgilenen yalnızca o niteliksiz, aptal gemi. Müstehcen bir dil kullanmayıp... kendi gösterinin ardından sihirbaza yardım etmek için turuncu, pullu mini etek giymeyi kabul edersen yaz boyunca seni çalıştırabilirlermiş."

Ruby'nin başı şimdi daha fena zonkluyordu. Şakaklarını ovdu. "Dur tahmin edeyim, Koca Penis adlı bir adamın beni Hollywood&Vine'da gece vardiyasında çalıştırabileceğini söylemek için aradın."

Val güldü. Ruby'nin duymaya alışkın olduğu gergin ve donuk seslerden farklı muazzam, gür bir sestti bu. *Bir müşteri, coşkun nüanslarının farkında olmalıdır.* Gelir potansiyeli hal'kasının en düşük seviyesinde olmanın öğrettiği bir beceriydi bu. "Buna inanamayacaksın. Lanet olsun, aradıklarına ben bile inanmıyorum ki! Bil bakalım bugün beni kim aradı?"

"Heidi Fleiss."

Dikkate değer bir duraksama oldu. O sessizlikte Ruby, Val'in nefesini içine çektiğini fark etti, sigara içiyordu. "Joe Cochran."

"*Uproar*'daki mi? Benimle dalga geçme Val. Ben küçük..."

"Joe Cochran aradı. Ciddiyim. Konuklardan biri aniden gelebileceğini bildirmiş. Yarınki programına katılmanı istiyor."

Dünya nasıl bu kadar çabuk tersine dönebilirdi? Dün batıklığa batmıştı, bugünse Joe Cochran onu istiyordu. Ülkenin en beğenilen, en gözde programına konuk olacaktı. *Politically Incorrect*'in bir örneği idi ama *Uproar* kabloluda yayınlandığı için program bir anda patlamıştı, müstehcen konuşmalar da serbestti. Genç bir komedyenin hayallerini süsleyen bir programdı. Artık genç sayılmayacak bir yaşta olsa da...

"Gösterini yapman için sana iki dakika verecek. İşte bu kadar ufaklık. Bence artık provalara başlasan iyi edersin. Yarın sabah seni alması için saat on birde bir araç yollarım."

"Teşekkürler Val."

"Ben bir şey yapmadım tatlım. Gerçekten. Sen başardın. İyi şanslar."

Ruby telefonu kapatmadan önce, "Hey, programın konusu nedir?" diye sormayı akıl etti.

"Tabii ya." Ruby kâğıtların hışırtısını duydu. "*Suç ve Ceza: Her Şeyin Suçlusu Anne Babalar mı?*"

Ruby bunu tahmin etmeliydi. "Onun kızı olduğum için beni istiyorlar."

"Sebebi önemli mi sence?"

"Hayır." Bu doğrudu. Joe Cochran'ın onu neden aradığını umursamıyordu. Bu onun çıkış noktası olacaktı. Adını bile anımsamadığı kasabaların sigara dumanına bulanmış barlarında yıllarca berbat programlar yaptıktan sonra ismini bütün ülkede duyurabilecekti.

Val'a tekrar teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki sersemlediğini hissetti. O boş oda bile gözüne daha güzel görünüyordu şimdi. Artık burada yaşamayacaktı. Programda harikalar yaratacak, gösteri dünyasının ışıldayan yıldızı olacaktı.

Ruby yatak odasına koşup dolabının çift kapısını açtı. Bütün kıyafetleri siyahtı.

Yeni bir şey alacak parası da yoktu...

Sonra siyah kaşmir kazağını anımsadı. İki Noel öncesinde Caroline'dan gelen kutuya gizlenmiş annesinin hediyesiydi bu. Ruby annesinin günahkâr hediyelerini açmadan geri yollasa

da bu kazak onu baştan çıkarmıştı. O güzel kumaşa bir kez dokunduktan sonra onu geri postalayamamıştı.

Siyah V yaka kazağı askısından alıp yatağa koydu.

Yarın onu mini eteği ve siyah çoraplarının üstüne giyip kolyelerle hava katabilirdi. Tam Janeane Garofalo tarzı.

Ruby kıyafetlerini seçtikten sonra yatak odasının kapısını kapattı. Kapının arkasındaki ince boy aynası, görüntüsünü yakalamış, altın rengi plastik şeritlerle onu çevrelemişti.

Üzerine geçirdiği babasının eski futbol forması ve diz boyu tüylü kırmızı çoraplarıyla kendini ciddiye alması biraz zordu. Kısa siyah saçı dün geceki terleme festivalinden sonra Johnny Rotten'ın kusursuz bir taklidine dönüşmüştü. Uyumaktan yüzünde oluşan pembe çizgiler solgun tenini buruşturmuştu. Dün gecedен kalma makyajı da gözlerinin altına bulaşmıştı.

Mikrofon olarak kullanmak üzere şifonyerin üstündeki fırçayı alıp, "Ben Ruby Bridge," dedi. "Ve evet, soyadım sizi yanıltmıyor. Ben onun, yani Orta Amerika'nın spiritüel gurusu Nora Bridge'in kızıyım." Kalçasını dışarı çıkarıp yarın nasıl görüneceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Saçında geçici mavi boya, boynunda sayısız adi kolye, yüzünde de ağır bir makyaj olacaktı. "Bana bir bakın. Sizce o kadının çocuk yetiştirmekle ilgili tavsiyelerini gerçekten ciddiye almalı mısınız? Ünlülerin televizyona çıkıp çocuklara rehberlik etmenizi öğütledikleri reklamlardaki gibi... Peki Hollywood bu tavsiyeleri vermesi için nasıl insanları seçiyor?

Bir grup anoreksik, alkolik, uyuşturucu bağımlısı ve defalarca evlenmiş tuhaf tipler... Yıllardır on dakikalarını dahi bir çocuğa ayırmamış birileri... Bu kişiler çıkıp size iyi bir ebeveyn olmayı öğretiyor. Bu şeye benziyor..."

Telefon çaldı.

“Lanet olsun.” Ruby oturma odasına koşup fişi prizden çekti. Önümüzdeki yirmi dört saatte rahatsız edilmemeliydi. Programa hazırlanmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Bütün büyük şehirler gibi San Francisco da gece çok güzel görünürdü. Rengârenk ışıklar şehir merkezinde parlar, karanlık koy boyunca uzanan neon ışıklardan bir bahçe yaratırdı.

Dean Sloan panoramik görüntüyü çerçeveleyen pencereden dışarıyı izliyordu. Ne yazık ki oturduğu yerden kalkamıyordu. Her zamanki gibi görgü kurallarına yapışıp kalmıştı.

Russian Hill malikânesinin parıltılı balo salonu, her biri parlak, altın rengi kumaş ve üstüne de bir kat rengârenk ipek örtü serili sayısız masayla donatılmıştı. Beyaz porselen servis takımlarının kenarları platin rengindeydi. Her masada dört veya beş çift oturmuş laflıyordu. Kadınlar pahalı ve güzel kıyafetlere bürünmüş, erkekler de smokin giymişti. Sosyetenin renkli isimlerinden olan partinin ev sahibi, konuk listesini San Francisco’nun en zengin ailelerinin arasından seçmişti. Bu gecenin bağış organizasyonu operaydı ve çok fazla kâr edilecekti ama Dean konuklardan kaçının müzikle gerçekten ilgilendiğini kestiremiyordu. Tek ilgilendikleri göz önünde olmak, daha da önemlisi *doğru* bir şey yaparken görünmekti.

Sarah Brightman-Edgington adlı açık tenli, zarif partneri elini Dean’ın bacağına kaydırduğunda Dean uzun süre sessiz kaldığını anladı. Üzerinde çalışılmış bir kolaylıkla ona dönüp yerel sosyete medyasının çok iyi belgelediği o tebessümü verdi.

“Çok hoş bir duygu, değil mi?” dedi kadın şampanyasından bir yudum içerken.

Dean onun neden bahsettiğini anlamadı ama salona şöyle bir göz atmak ona bir fikir verdi. Yaşlı olmasına karşın kendine iyi

bakmış, sade görünümlü ve mavi elbiseli kadın, siyah Steinway marka piyanonun yanında duruyordu. Operayla ilgili şiirsel bir dille konuşup cömert bağışta bulunan konuklara teşekkür ettiği belliydi. Zenginlerin cömert görünmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Dean bunun, gecenin sonunun resmen geldiğine işaret ettiğini biliyordu. Dans devam edecek, ciddi konular konuşulacak, hatta daha da ciddi konular üzerine dedikodu yapılacaktı belki ama nezaketi elden bırakmayıp birazdan ayrılmaları her durumda en iyisi olurdu.

Hafif bir alkış sesi duyuldu ve ardından sandalyeler geriye itildi.

Dean, Sarah'nın elini tuttu. Fısıldaşan kalabalığın arasından birlikte geçtiler. Grup ağır ve romantik bir parça çalıyordu, tanınmış bir şarkıydı bu.

Dans pistinde Dean, Sarah'yı kendine çekip elini kadının sırtında gezdirdi ve dokunuşuyla birlikte kadının da ürperdiğini hisetti.

Kalabalık, girdap gibi etraflarında dönüp duruyordu. Tepede binlerce ışık yıldız gibi yanıp sönüyordu. Havada hafif, tatlı bir gül kokusu vardı.

Belki de paranın kokusuydu bu...

Dean, Sarah'nın ona bakan yüzüne şöyle bir göz attığında gri gözlerinin ne kadar hoş olduğunu ilk kez fark etti. Hiç düşünmeden eğilip onu öptü ve kadının içtiği şampanyanın tadını aldı. Bu öpücükten gecenin nasıl sonlanabileceğini anlamıştı. Sarah onu istiyordu. Dean istese elini tutup onu bu karmaşadan çıkarır, yatağına görürdü. Kadının karşı çıkmayacağı belliydi. Sonrasında da Dean onu arar, birkaç kez daha yatarlardı. Sonra bir şekilde onu unuturdu. Kısa ilişkileriyle ün yaptığı için yerel

bir dergi geçen yıl onu San Francisco'nun en uygunsuz bekârı seçmişti. Gerçekten de öyleydi, ülkedeki en güzel kadınlarla yatmıştı.

Ama gazetecilerin bilmediği, hayal bile etmediği şey, Dean'in bunlardan ne kadar yorulup sıkıldığıydı. Henüz yirmi dokuzuna bile girmemişti ama kendini yaşlanmış hissediyordu. Para, güç, soyadını duyar duymaz balçık kadar yumuşayan tek kullanımlık kadınlar... Bir yılı aşkın süredir Dean hayatında bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Bir şeyler eksikti.

Başta bunun işle ilgili bir sorun olduğunu düşündü ve kendini işe verip Harcourt&Çocukları şirketine haftada seksen saatten fazlasını vermeye başladı. Ama tek yapabildiği daha fazla para kazanmak oldu ve içini acıtan şey daha da şiddetlendi.

Bu konuyu babasıyla da konuşmayı denedi ama her zamanki gibi sonuç alamadı. Edward Sloan artık karısının her emrini yerine getiren çekici, uçarı, zevk düşkününü biri olmuştu ki aslında hep öyleydi. Asıl hırslı olan annesiydi ve o da tatmin olma ya da mutluluk gibi konulara asla kafa yoran biri değildi. Tam da Dean'in tahmin ettiği gibi bir yorum yapmıştı: *Ben bu şirketin başında otuz yıl kaldım, şimdi sıra sende. Hiç sızlanma.*

Dean annesinin bunu hak ettiğini düşünüyordu. Annesinin büyükbabasının kurduğu ve babasının da büyüttüğü iş, Dean'in demir yumruğunun altında yüz milyon dolarlık bir yatırıma dönüşmüştü. Bu kadarı da ona yetmişti. Hep bunu istemişti. Ama bu başarı artık onu yeterince tatmin etmiyordu.

Bu konuyu arkadaşlarıyla da konuşmayı denemiş, arkadaşları ona yardım etmek istemişse de onu tam olarak anlamamışlardı. Çok da şaşırtıcı bir durum değildi. Hepsi aynı geçmişten gelmiş olsa da Dean onlardan biraz farklı bir tarzda büyümüştü.

Lopez Adası. Summer Adası.

San Juan Adaları'nda on yıl yaşamış, hayatı burada mükemmel geçmişti. Ağabeyi Eric'le birlikte kısa süreliğine sıradan çocuklar olmuşlardı. Bu uzak adalar Dean'i bir şekilde değiştirip yeniden biçimlendirmiş, ona kendini bütün hissettiği bir yer sunmuştu.

Tabii Ruby de oradaydı. Ruby aklını kaçırıp her şeyi mahvetmeden önce aşkın nasıl bir duygu olduğunu Dean'e öğretmişti.

Sonra da ne kadar kolay bozulduğunu göstermişti.

Dean şimdi kollarında güzel, arzulu bir kadın varken Ruby'yi düşünmemeyi diliyordu.

Aniden kendini çok yorgun hissetti. Geceyi önemsemediği bir kadınla geçirecek enerjisi kalmamıştı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi ve bir an söylediğinin yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu düşündü.

Kadın kusursuz beyaz dişlerini göstererek ona gülümsedi. Elini Dean'in boynuna götürüp sahiplenici bir tavırla ensesini kavradı. *Hepsi aynı*, diye düşündü Dean yorgun bir ifadeyle. Belki de yalnızca ona öyle geliyordu.

Kadın tatlı bir sesle, "Ben de öyle," diye mırladı. "Evim hemen köşeyi dönünce."

Dean uzanıp kadının elini tuttu ve nazıkçe öptü. "Hayır, ben gerçekten iyi hissetmiyorum ve sabahın köründe Tokyo'yla telefon görüşmem var. Sakıncası yoksa seni evine bırakabilirim."

Kadın sevimli bir ifadeyle dudak bükünce Dean, *Miss Porter's* gibi özel okullarda zengin genç kızlara öğrettikleri şeylerden biri de *bu mu*, diye merak etti. Eğer değilse, ateşin sırrı gibi nesilden nesile büyük bir özenle aktarıldığı kesindi.

"Seni yarın ararım," dedi Dean aramayacağını bilse de. Bu tür durumlarda bir erkeğin iki şansı olurdu: Bu cümleyi kurmadan kadını kırmak ya da cümleyi kurarak onu kırmak. Ama ikincisi, yani yalan söylemek daha kolaydı.

Dean kararını verdikten sonra salondan nasıl çıkacağını bilemedi. Fransa Bisiklet Turu'na katılan bisikletçi gibi kalabalığı yararken gerçekten önem verdiği birkaç kişiyle vedalaştı ve vestiyerden Sarah'nın montunu alıp (Haziranda kürk mü giymişti gerçekten de?) sütunlu girişe adımını attı.

Birlikte orada dururken Sarah birileriyle lafladı ve Dean nazıkçe dinleyip uygun yerlerde yorum yaptı. Sonunda arabasının geldiğini gördü. Siyah Aston Martin gürleyerek araç yoluna girdi ve tiz bir ses çıkartarak durdu. Üniformalı vale, sürücü koltuğundan inip arabanın etrafını dolaşarak Sarah'ya kapıyı açtı ve oturmasına yardımcı oldu.

Dean yanından geçerken adama başını salladı. "Teşekkürler Ramon," dedi arabasına binerken. Kapıyı kapattı ve gaza sertçe basıp uzaklaştı.

Sarah, "Adının Ramon olduğunu nereden biliyorsun?" diye sormadan önce tam bir dakika bekledi.

"Geldiğimizde sormuştum."

"Öyle mi?"

Dean ona baktığında karartılmış pencereye karşı duran kadının kusursuz profilini gördü. "Neden? Adını bilmemin bir sakıncası mı var?"

Sarah'nın suratı asıldı. Bir elini kaldırıp yavaşça işaret etti. "Evim şurada."

Dean, daire biçimli araç yoluna girip antika sokak lambasının altına park etti.

Kadın hafifçe kaşlarını çatarak ona döndü. "Beklediğim gibi çıkmadın. Kızlar... hep senden bahsediyor."

Dean elini kadının uzun sarı saçlarında gezdirdi. "Umarım beklediğin gibi çıkmamam iyi bir şeydir."

“Öyle,” dedi kadın alçak sesle. “Seni bir daha görmeyeceğim, değil mi?”

“Sarah, ben...”

Kadın ısrarla, “Görecek miyim?” diye araya girdi hemen.

Dean derin bir nefes alıp dışarı verdi. “Sebebi sen değilsin, benim. Son zamanlarda huzursuzum. O yüzden hoşsohbet olamıyorum.”

Sarah güldü. Üzerine çalışılmış, neşeden uzak ama tatlı bir sestir bu. “Genç, zengin ve hayatın zorluklarından uzaksın. Tabii ki huzursuz olursun. Fakirler çalışmaya güdülenmiş aç insanlardır. Zenginler huzursuz ve sıkıntılıdır. Tanrı aşkına, ben ilkokuldan beri sıkılıyorum.”

Çok üzücü bir şeydi bu. Dean ne yanıt vereceğini bilemedi. Arabadan inip Sarah’ın kapısına gitti ve inmesine yardım etti. Elini kadının sırtına kaydırıp babasının tepedeki malikânesine kadar ona eşlik etti. Alçak bir sesle, “Aslında sıkılmayacak kadar güzelsin,” dedi.

Sarah hüznü bir ifadeyle ona baktı. “Sen de öyle.”

Dean ona iyi geceler öpücüğü verip arabasına döndü ve hızla evine doğru gitti.

Henüz on beş dakika geçmeden oturma odasında durmuş, gece karanlığının çöktüğü şehre bakarken çanak büyüklüğündeki bardağından sıcak brendisini yudumluyordu. Etrafını saran duvarlar çerçeveli fotoğraflarla doluydu. Bu onun hobisiydi. Eskiden onlara bakmaktan mutluluk duyardı. Şimdi fotoğraflarına her baktığında hayatının ne kadar ters gittiğini görüyordu.

Telefon çaldı. Hizmetçisi Hester’in yanıt vermesini bekledi. Sonra Hester’in bu gece çocuklarını görmeye gittiğini anımsadı. Sütü kahverengi süet koltuğa gidip dolgu mindere yığıldı ve

telefona yanıt verdi. "Dean Sloan, buyrun." Samimiyetsiz bir karşılamaydı, biliyordu ama umursamadı.

"Dino? Sen misin?"

"Ah... Eric? Nasılsın?" Dean şaşkına dönmüştü. Ağabeyinden uzun zamandır haber almamıştı."

"Uyanık mısın?"

"İyi bir şey söylemeyeceksin sanırım."

"Evet. Ölüyorum."

Dean midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Bütün vücudu ürperdi. "AIDS mi?" diye mırıldandı.

Eric güldü. "Başka hastalıklara da yakalanabiliyoruz. Mesela benim en sevdiğim hastalık, kanser."

"En iyi şekilde tedavi olmanı sağlarız. Hemen gerekli yerleri arayabilirim. Mark Foster hâlâ..."

"En iyi tedavileri gördüm zaten. En iyi doktorlara gittim ve hepsi benimle ilgilendi." Derin bir nefes aldı. "Fazla zamanım kalmadı."

Dean nefes almakta zorlanıyordu. "Otuz yaşındasın," dedi çaresizce, sanki yaşla ilgisi varmış gibi.

"Teşhis konduğu zaman sana söylemeliydim ama tedavi bittikten sonra haber vermeye karar vermiştim, nasıl yendiğimi konuşup gülecektik..."

"Günün birinde güleceğimize dair bir ihtimal var mı?"

Eric'in yanıt vermesi biraz zaman aldı. "Hayır."

"Ne yapabilirim?"

"Adaya dönüyorum. Lottie orada, beni bekliyor."

"Ada..." diye tekrarladı Dean usulca. Odanın içini çaresizlik hissi kaplamıştı. Dean günün birinde her şeyin başladığı o yere

döneceklerini hep biliyordu sanki. Her şeyin bütünüyle ters gittiği o yere... Belki bir parçası o günü bekliyordu.

"Gelecek misin?"

"Elbette."

"Yine ağabey ve kardeş olalım istiyorum."

"Biz hep öyleydik zaten," diye yanıtladı Dean huzursuzca.

"Hayır, biz yalnızca aynı ailenin üyeleri olduk. Yıllardır kardeş olamadık."

Üç

Skandal fırtına hızıyla yayılıyordu. O aşağılayıcı fotoğrafla her yerdeydi ve fotoğrafları edinemeyen gazete ve televizyon kanalları da hepsini en iğrenç detaylarıyla anlatıyordu.

Dışarı çıkmak istemeyen Nora oturma odasına tıklmıştı. Birilerine görünme fikri bile dehşet vericiydi.

Sabah erkenden gelen asistanı Dee Langhor neşeli görünüyordu. *Duyar duymaz geldim*, demişti ve çok duygulanan Nora ona minnettar kalmıştı. Dee şimdi Nora'nın odasına geçmiş telefonları yanıtlıyordu.

Nora'nın aklından geçen onca şey arasında yalnızca biri yüzeye erişmişti. Önceki gün Caroline'ı arayıp onu yaklaşan medya kasırgasıyla ilgili uyarmalıydı.

Ama insan çocuğuna böyle bir şeyi nasıl söylerdi ki? *Ah tatlım, annenin çıplak fotoğraflarının ön sayfada yayınlamasını umursamazsın, değil mi?*

Sonunda Nora yaklaşan bu felaketi, karşısına çıkan diğer güçlüklerle başa çıktığı gibi alt etmeye karar verdi: iki uyku hapı alıp telefonu kapatmak. Sabah olduğunda biraz beklemiş, sonra televizyonu açmıştı. Bütün sabah programları bu konuyu ele almıştı.

Başka şansı kalmamıştı. Araması gerekiyordu.

Nora telefona uzanıp ikinci hatta girdi ve hızlı arama listesindeki ilk tuşa bastı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki hattın diğer ucundan gelen sinyali duyamıyordu.

“Alo?”

Nora’nın yanıt vermesi biraz zaman aldı. Aslında telefonu kapatmak istiyordu. “Caro? Benim, annen.”

Nora’nın narin derisini âdeta bir kat yüzen bir sessizlik oldu. “Vay canına, demek sensin. Lütfen bana dün kaçırıldığını ve FBI’nın seni psikopat bir hayranın bagajından yeni kurtardığını söyle.”

“Kaçırılmadım.”

“Bu sabah Jenny’yi anaokuluna bıraktığımda öğrendim.” Caroline şiddetli bir kahkaha attı. “Mona Carlson annemin o haldeki fotoğraflarını görünce ne hissettiğimi sordu. Ne hissettiğimi!”

Nora ne diyeceğini bilemiyordu. Kendini savunması anlamsızdı, daha da kötüsü hakaret olurdu. “Affedersin. Arayamadım.”

“Tabii ki arayamazsın.” Caroline bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Duygularımı incitmesine nasıl izin verdim, bilmiyorum. Aslında tahmin etmeliydim. Ama son birkaç yıldır... sandım ki... ah, lanet olsun, unut gitsin.”

“Biliyorum. Birbirimize yaklaşıyorduk...”

“Hayır. Ben sana yaklaşıyordum. Senin hiç değişmediğin ortada. Tıpkı bir Stepford annesi gibi, doğru olanı söylemeye çalışırken benimle asla aranda bağ kurmaya çalışmadın. Ne zaman senden bir parça dürüstlük bekleyecek kadar aptal birine dönüştüm bilmiyorum. O fotoğrafların içeriğine, bilemez için ne anlama geldiğine değinmiyorum bile.”

“Lütfen,” diye yalvardı Nora. “Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Beni yine hayatından çıkarma...”

"Benim için değerlisin. Bunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi? İnsanları hayatından çıkaran ben değilim, en azından bu ailede. Belki de Ruby akıllılık ediyor, yıllardır ona zarar vermene izin vermiyor. Artık kapatmalıyım."

Nora daha fazla geç kalmadan o sözü söyleyebilmek için ümitsizce, "Seni seviyorum Caroline," dedi.

"En üzücü tarafı da ne biliyor musun?" Caroline'ın sesi çatladı. Küçük bir yumru boğazına oturmuştu. "Sana inanıyorum." Sonra telefonu kapattı.

Sinyal sesi Nora'nın kulaklarında uğuldadı.

Dee kocaman açtığı gözleriyle oturma odasına koştu. "Bay Adams telefonda."

"Aman Tanrım..."

"Evde olmadığını söyledim ama bana bağırdı. Lanet telefona gelecekmişsin, yoksa avukatını arayacağını söyledi."

Nora iç geçirdi. *Tabii ya.* Tom Adams nezaketi sayesinde gazetecilerin piri olmamıştı. Kendinden biraz olsun taviz vermeden basamakları tırmanmış bir adamdı o.

Nora aniden zonklamaya başlayan şakaklarını ovaladı. "Bağla."

"Teşekkürler," dedi Dee. Dönüp oturma odasından çıktı ve Nora'nın çalışma odasına gitti.

Nora telefona yanıt verdi. "Merhaba Tom."

"Aman Tanrım, Nora, sen ne yaptığını sanıyordun? Haberi tuvaletten öğrendim. Orada televizyon olmasa kim bilir ne zaman haberim olurdu."

Nora irkildi. "Affedersin Tom. Ben de hazırlıksız yakalandım."

"Ama şimdi hazırlıklısın küçük hanım. Tamara bana henüz mektup almadığını söyledi ama alacaksın. Tahminimce yarın gelmeye başlar."

"Dosyada iki aylık köşe yazım var. Bu süre içinde bütün bunların üstesinden nasıl geleceğimi düşünürüm."

Tom hırlar gibi bir ses çıkardı. "Okurların mektuplarına yanıt veresin diye sana kamyon dolusu para ödüyorum! Şimdi gerçekten de ilginç bir konu yakaladıklarına göre ortadan kaybolman mümkün değil. Gazeteler skandallar sayesinde satar. Yüreğini parçalayan şeyden kazanç sağlayacağım. Kusura bakma Nora ama ciddiym; seni severim ama iş iştir. Menajerin o milyon dolarlık sözleşmeyi imzalattığına göre eminim beni anlar."

Nora'nın midesi bulandı. "Radyo kanalı bir süreliğine izin kullanmama..."

"Beni o kravat takan kadınsı erkeklerle karıştırma. Ben hayatımda hiçbir mücadeleden kaçınmadım ve çevremdeki insanlar da öyle."

Nora'nın baş ağrısı şimdi şiddetli bir migrene dönüşüyordu. "Tamam Tom," dedi usulca. Bu konuşmayı bitirmek için her şeyi söyleyebilirdi. "Bana birkaç gün ver. Şimdilik elinde olanları kullan. sonra mektupları yanıtlamaya başlarım."

Tom kıs kıs güldü. "Işığı göreceğini biliyordum Nora. Şimdilik hoşça kal."

Nora telefonu kapattı. Onca bağıışmanın ardından gelen sessizliğin tuhaf bir ağırlığı vardı.

Tom gerçekten de oturup eskiden onu seven insanların yolladığı öfkeli, hüznü dolu mektupları okumasını bekliyordu.

Bu mümkün değildi.

Ruby buğulanmış banyoda durmuş, buharların arasından ıslak yansımasına bakıyordu. Şişmiş gözlerinin altındaki çizgiler, dikiş makinesiyle oraya dikilmiş gibi görünüyordu.

Bu kadar yaşlı görünmek iyi değildi, özellikle de Hollywood'da. İnsanlar onu genç, canlı ve cüretkâr biri olarak görsün istiyordu, gençliğini gece kulüplerinde harcayıp erkenden yüzüne yerleşen kırışıklardan başka bir şeyi olmayan bir kadın olarak değil.

O yılların izini silmek için makyaj yaptı. Yeterince siyah göz kalemi sürüp "salaş" bir görünüme bürünürse insanlar onun sadece genç ve aptal olduğunu düşünürdü. O tarzı benimseyen güzel ünlüler Akademi Ödülleri'ne berbat saçlarla gelip *benim için dış görüntüşün bir önemi yok* mesajı veriyorlardı.

Sözde.

Ancak güzel bir kadın böyle saçma bir cümle kurardı.

Ruby V yaka kaşmir kazak, siyah deri mini etek ve siyah çoraptan oluşan kıyafetini özenle giydi. Kuaföre gidip saçını boyatacak vakti yoktu ama bolca sürdüğü jöle sayesinde saçının her bir teli ayrı bir yöne bakıyordu. Boynuna on dört adet ucuz plastikten Mardi Gras kolyesi takıp kütüğe benzeyen, durmadan yediği tırnaklarını gece mavisine boyadı. Ve nihayet kocaman siyah gözlüklerini taktı, Rite Aid'de satılan en yeni tasarımını bu.

Sonunda derin bir nefes çekip çantasını kaptı ve dışarı çıktı.

Gösterişli siyah limuzin çoktan kaldırım kenarına park etmişti. Ruby şu an Max'in de orada olmasını nasıl da isterdi. Ona hava atarak yanından geçer, limuzinle oradan uzaklaşırdı.

Üniformalı sürücü arabanın yanında duruyordu. "Bayan Bridge?"

Ruby gülümsedi. Daha önce hiç kimse ona bu şekilde seslenmemişti. "Evet, benim. Şeye gidiyorum..."

"Biliyorum efendim. Paramount Stüdyosu'na. Çekimlerden sonra eve dönmeniz için sizi bekleyeceğim."

Sürücü arabanın etrafını dolaşıp Ruby'nin kapısını açtı. Ruby arabanın karanlık içine baktığında arka koltuktaki rengârenk

kâğıtlara sarılı beyaz gülleri gördü. Bir buz kovalarında da bir şişe soğuk Dom Pérignon duruyordu.

Ruby koltuğa oturup kapının hatırı sayılır bir gürültüyle kapanışını duydu ve çiçeklerin arasındaki kartı aldı.

Senin gibi yetenekli insanların şansa ihtiyacı yoktur. Onlara bir fırsat verilmesi gerekir ve işte senin fırsatın da bu. Sevgiler, Val.

Gerçekten de kendini çok iyi hissetmişti. Nihayet o sönmeye yüz tutmuş hayalleri gerçekleşiyordu.

Böyle bir şeye bu denli ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti. Her şey birkaç espriyle başlamıştı, fazla çaba harcamadan yaptığı bir şeydi bu. Sınıfın soytarısı Ruby herkesi güldürürdü. Ama annesi onları terk ettikten sonra her şey değişmişti. Ruby değişmişti. O andan itibaren hiçbir şey ve hiç kimse ona yeterli gelmez olmuştu. Ancak şöhretin ona sunabileceği şartsız bir kabullenişe ihtiyaç duyuyordu artık.

Pencereye yaklaştı ve limuzin, Paramount'un girişindeki güvenlik kulübesine yanaşırken sırtıttı. Altın rengi ve metalik kıvrımlarla süslenmiş beyaz renkli ikiz kavis, dünyaya bu kapının ardında ancak birkaç kişiye açılabilen bambaşka bir dünya olduğunu bildiriyordu.

Ruby güvenlik kalkanını indirmek için düğmeye bastığında sürücünün, "Uproar programı için Bayan Bridge'i getirdim," dediğini duydu.

Görevli tekrar kulübeye dönüp dosyasına baktı ve geçmelerini işaret etti. Ruby ünlü birini görme ümidiyle pencereye iyice yapıştı ama tek görebildiği ortalıkta dolanan sıradan insanlardı. Bir film yıldızına dair görebildiği tek şey JULIA ROBERTS'a ait olduğunu anladığı kırmızı spor arabaydı.

Sürücü, limuzini ziyaretçi bölümüne park etti ve Ruby'nin kapısını açmak için indi. "İşte sizin aracınız," dedi geniş bir golf

arabasını işaret ederek. Ten rengi bir şort ve aynı renkte polo gömlek giymiş bir adam da arabanın yanında duruyordu. "Sizi stüdyoya götüreceğim. Döndüğünüzde ben burada olacağım."

Ruby bunu sürekli yapıyormuş gibi brkkın bir ifadeye bürünmeye çalıştı. Doğrusu nabızı biraz daha hızlanırsa yere yığılabilirdi.

Derin bir nefes alıp arabaya doğru ilerledi. Bindikten sonra sürücü de direksiyonun başına geçti ve sessiz motoru çalıştırdı. Araba ses geçirmez odaların arasında sarsılarak ilerledi. Her yer yürüyen, bisiklet süren insanlarla doluydu. Bir yaratıklar taburunun yanından geçtiler (yoksa şu adam Patrick Stewart mıydı?) ve kovboylardan oluşan bir grubun etrafını dolaştılar. Sonunda ten rengi, devasa bir yapı olan dokuz numaralı binanın önünde durdular. Kapıdaki neon tabelada UPROAR! JOE COCHRAN'LA BAMBAŞKA BİR PROGRAM yazıyordu.

Ruby arabadan inip karşıya geçti. Bir dakika duraksayıp kapıyı açtı. İçeride rengârenk ışıklar, karartılmış oturma bölümü ve bir sürü insan vardı. Evet, en çok dikkatini çeken de buydu; her yerde insanlar vardı. Ellerinde klasörlerle ortalıkta geziniyor, tekrar tekrar her şeyi kontrol ediyor, onaylayıp küfrediyor, gülüyorlardı.

"Ruby Bridge sen misin?"

Ruby yerinden sıçradı. Şimdi yanında duran ve Ruby'nin o güne dek gördüğü en çirkin kahverengi gözlük çerçeveleriyle ona bakan ufak tefek sarışını görmemişti. "Ben Ruby."

"Güzel." Kadın, Ruby'yi kolundan kavrayıp kalabalığın arasından sessiz koridora, oradan da küçük bekleme odasına götürdü. Kahverengi koltuğun yanındaki masada bir kap meyve ve buzda bir şişe Perrier duruyordu. "Makyaja ihtiyacın var mı?"

Ruby güldü. "Müdahaleye gerek olduğunu mu düşündün?"

Kadın kaşlarını çatıp başını kuş gibi kaldırdı. "Anlamadım?"

Ruby sert bir ifadeyle başını salladı. "Makyajım iyi. Teşekkürler."

"Güzel. Burada bekle. Zamanı geldiğinde biri gelip seni alacak." Kadın elindeki belgelere baktı. "İki dakikalık bir gösteri hakkın var. Sen son anda katıldığın için ön konuşma olmayacak, bu kadarıyla yetineceğiz. Hızlı davran ve komik ol." Kadın burnunu çekip gözeden kayboldu.

Ruby koltuğa yığıldı. Gerginliği ansızın artmış, dehşete kapılmıştı. *Komik ol.*

Ne yaptığını sanıyordu ki? O komik değildi. Topladığı materyaller komik olabilirdi ama o değildi. İnsanları güldürecek kıvama gelebilmesi genellikle üç dakikasını alırdı.

Yani süresi dolduktan bir dakika sonra bunu başarabilirdi ancak.

Ruby ayağa fırladı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kapıda biri var sandı.

Parmaklarını gevşetmeye çalışarak, "Sakin ol Ruby," dedi kendi kendine. Nefesine odaklandı. *Nefes al, ver. Nefes al, ver.* "Komiksin sen. Gerçekten."

Biri kapıyı çaldı. "Sıranız geldi Bayan Bridge."

"Aman Tanrım." Ruby duvar saatine baktı. Yarım saattir heyecandan ölecekmiş gibi burada durmuştu ve şimdi topladığı materyallerin hiçbirini aklına gelmiyordu.

Kapı ardına kadar açıldı.

Kuşa benzeyen kadın orada durmuş, sivri yüzünü sola çevirmişti. "Bayan Bridge?"

Ruby yavaş yavaş nefesini dışarı verdi. "Hazırım," dedi ve kadının yüzüne bakmasına karşın aslında kendi kendine konuşuyordu. Hazırdı, hayatı boyunca hep hazır olmuştu.

Kadının peşinden sahneye yürüdü. Yaklaştıkça açılış müziğinin o tanıdık melodisini duydu. Sonra Joe'nun sesi geldi, seyirciler onun söylediği bir şeye gülüyordu.

"Unutma," diye fısıldadı kadın. "Fikir istiyoruz biz, ne kadar taşkınlık ve çekişme olursa o kadar iyi."

Ruby anlayışla başını sallasa da açıkcası kusurları dışında hiçbir konuda fikri yoktu. Üstüne üstlük ikramiye olarak da termosifon gibi terliyordu. Büyük ihtimalle maskarası yanaklarına akmıştı.

Bir yaratığa dönüşecekti...

"Ruby Bridge!" İsmi ses sisteminde gürledi ve hemen ardından alkış sesleri duyuldu.

Ruby elinden geldiğince gülümseyerek perdenin arasından geçti. Işıklar hiçbir şeyi göremeyeceği kadar parlak olsa da gözlerini kısmamaya çalıştı. Tek ümidi farkında olmadan sahnenin sonuna kadar yürümemektir.

Mikrofona yanaştı. Onu yerinden alırken mikrofon cızırdayıp belli belirsiz bir ses çıkardı. "Evet," dedi ısıltılı bir tebessümle. "Bir sohbet programına gün ortasında gelen tek kişi olmadığımı gördüğüme sevindim. Benim için sorun olmadı elbette. Dün işten kovuldum çünkü. Kovulduğum o modern, bok gibi restoranın adını vermeyeceğim ama Irma's Hash House gibi bir şeydi. Orada neler sattığımızı size anlatmayacağım bile..."

Aralarda kahkahalar yükseliyordu.

"Beni kovmayı kafasına koymuşsa perşembe günü kovulduğum iyi oldu. Cumaları yiyebildiğin kadar ye gecesidir. Ve inanın ki insanlar bunu tam anlamıyla yerine getiriyor. Masalarda defibrilatörlerin olduğu Los Angeles'taki tek lokanta Irma'dır. Ketçap mı, hardal mı, yoksa kalp pili mi?" Sessizliğin

zamanından çalmasına izin verdi. “Yani yeni milenyuma girdik. İnsanlara, *Tanrı aşkına meyve yiyin*, diyorum.”

Yine kahkahalar duyuldu, bu kez daha yoğunlu. Böylece güveni yerine geldi.

Ruby sırtıttı. Annesiyle ilgili en güzel esprilerini sona saklayıp konuşmasına devam etti.

Bu kısa konuşmanın sonunda Ruby mikrofondan uzaklaştı. O güzel alkış seslerinin arasında Joe Cochran sahnede ona doğru yürüyordu. Gülümsüyordu ve bu kesinlikle iyiye işaretli.

Elini içtenlikle Ruby’nin omazuna koyup yüzünü kalabalığa döndü. “Ruby Bridge’le tanıştınız. Şimdi bu geceki diğer konuklarımızı görelim. Çok satan *Zehirli Ebeveynler* kitabının yazarı ve aile terapisti Elsa Pine ile saygıdeğer Alabamalı kongre üyesi Sanford Tyrell.”

Yan yana kalem ile top gibi görünen Elsa ve Sanford sahneye yürüdüler. Birbirleriyle göz temasında bulunmamaya gayret ediyorlardı.

Joe ellerini kenetledi. “Haydi başlayalım.”

Üç konuk Joe’nun peşinden, sahnenin bir köşesine ustaca yerleştirilmiş deri koltuklara doğru yürüdü. Joe ortadaki koltuğa oturup seyircilere bakarak gülümsedi. “Hiçbirinizi tanımıyorum ama hukuk sistemimizin suçlulara karşı kullandığı yöntemden artık midem bulanıyor. Ne zaman gazeteye baksam psikopatın tekinin küçük bir kızı öldürdüğünü ve jüri ona acıdığı için serbest bırakıldığını okuyorum. Gerçekten ona acıyorlar. Acaba kurbanı düşünen birileri de var mı?”

“Şöyle söyleyeyim Joe...” Elsa kocaman, yuvarlak gözlüklerinin altındaki gözlerini kısarak öne eğildi. O kadar zayıftı ki Ruby onun yere devrilmeden ciğerlerine nasıl hava dolduğunu merak etti. “Katiller, katil olarak doğmuyor, sonradan oluyor.

Bazılarının, aile içi şiddete maruz kaldıkları için doğruyu yanlıştan ayıramayacak noktaya geldiğini anlamamız gerekiyor.”

İyi yürekli kongre üyesi, “Küçük hanım,” diye lafa girdi ve sırtınca al yanaklı yüzü uslu çocuklarınkı gibi buruştu. “Bu yavru bir kısırak kadar inatçı ve yanlış bir fikir.”

Ruby kaşlarını çatarak seyircilere baktı. “Ona kısırak mı dedi? Lütfen bana yanlış duydun deyin...”

Kahkahalar duyuldu.

Elsa onu duymazdan geldi. “Doğru duydun. Kongre üyesi...”

“Bana Sanford diyebilirsin.” Adam ismini dört heceliymiş gibi uzatarak söylemişti.

“Bir toplumun değeri, duyduğu merhamet kadardır.”

“Peki ya kurbanın ailesine duyulan merhamete ne demeli?” dedi Joe. “Yoksa siz iyi niyetli liberaller yalnızca katillere mi merhamet etmemizi istiyorsunuz?” Joe, Ruby’ye döndü. “Zehirli ebeveynlerle ilgili ne biliyorsun Ruby? Hayatındaki her şeyin fers gitmesi annenin suçu mu?”

Elsa başını salladı. “Evet Ruby, bir ebeveynin çocuğunda ne kadar derin bir yara açabileceğini en iyi sen bilirsin. Annen çok büyük bir evlilik taraftarı. Evliliğin kutsallığından bahsedip duruyor...”

Ruby güldü. “Kendisi Bill Clinton’ı örnek alıyor.”

İzleyenlerin kahkahası Elsa’yı caydırmadı. “Bugün *Tattler*’daki habere şaşırmayan Amerika’daki tek kişi sendin belki de.”

“Dedikodu haberlerini okumuyorum,” diye yanıtladı Ruby.

İzleyenler arasında fısıldaşmalar başladı, sandalyeler gıcırdadı. Joe’nun heyecanlı tebessümü silindi. Sahnenin hemen kenarında duran kuş kadına şöyle bir göz attı. Sonra öne eğildi. “Bugünkü *Tattler*’ı okumadın mı?”

Ruby’nin kaşları iyice çatıldı. “Okumamış olmam suç mu?”

Joe aşağıya doğru uzanırken Ruby, adamın koltuğunun altındaki katlı gazeteyi ilk kez fark etti. Joe onu alıp Ruby'ye uzattı. "Çok üzgünüm ama öğrenmen gerekiyor."

Ruby salonda aniden ortaya çıkan gerginliği hissetti. Bar kavgası başlamadan önce ortama hâkim olan bir sessizlikti bu. Ruby gazeteyi ondan alıp açtı. Başta tek gördüğü başlıktı: SADECE RUHU BESLEMEKLE KALMIYOR. Bu başlık Ruby'yi gülümsetti. Bu konuyu nasıl bulmuşlardı?

Sonra fotoğrafı gördü.

Birbirine kenetlenmiş iki çıplak kişinin belli belirsiz, bulanık görüntüsüydü. Editörler belli vücut uzuvlarını şeritlerle özenle kapatmıştı ama neler olup bittiğini gizlemek mümkün değildi. Ya da kadının kim olduğunu...

Ruby çaresizce etrafındaki yüzlere baktı. Joe koku alarak iz süren bir köpek gibi odaklanmıştı. Terapist düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Ruby'nin acısını hayal etmeye çalışıyorlardı.

Ruby öğrenerek gazeteyi elinden bıraktı. Gazete boğuk bir sesle yere düştü. "Bütün kadınlar bundan ders çıkarmalı. Aşgınız, 'bir fotoğraf yalnızca tatlım, yalnızca ikimiz göreceğiz,' dediğinde en iyisi kıcınızı örtüp kaçın."

Elsa öne eğildi. "Annemi bu halde görmek ne hisset..."

Joe ellerini kaldırdı. "Konuyu burada kapatıyoruz. Sorumuz şu, hayattaki başarısızlıklarımızın ne kadarı kendi hatamız? Kötü ebeveyn kişinin suç işlemesini kolaylaştırıyor mu?"

Kongre üyesi, Ruby'nin gözlerine bakmadan, "Bu ülke çıldırdı," dedi. "Ne zaman bir akıl hastası iyiden iyiye tırlatsa annesini yargılıyoruz. Bu doğru değil."

"Kesinlikle!" dedi Joe. "Tacizin bahanesi olmaz. Suç işliyorsan sonuçlarına katlanacaksın."

Ruby kımıldamadan oturuyordu. Konuşması için bir sebep yoktu ve doğrusu söyleyecek bir şey de bulamıyordu. *Uproar*'a ihtiyacı olanı verdiğini biliyordu, reaksiyon. Şaşkınlığı da bunu pekiştirmişti. Skandalı öğrendikten sonra etrafına alık alık bakması, verdiği anlamsız tepki yarın her yerde konuşulacaktı. Ülkenin bir ucundan diğerine herkes ne kadar aptal olduğunu düşünecekti.

Böyle olacağını bilmeliydi... Büyük fırsatmış. Ne espri ama. Nasıl bu kadar saf olabilmişti ki?

Sonunda Joe'nun programı bitiriş konuşmasına geçtiğini duydu. Ruby gözlerini kırıştırıp normal görünmeye çalıştı.

"Bugünlük bu kadar dostlar. Önümüzdeki hafta tekrar görüşmek dileğiyle. Konumuz ölümlerle iletişim mümkün mü, yoksa hepsi bir kandırmaca mı? Teşekkürler."

Alkış sinyali yandı ve izleyiciler de bir alkış tufanı koparak hemen yanıt verdi.

Ruby koltuğundan kalkıp kör gibi sahnenin dışına yürüdü. İnsanlar onunla konuşuyordu ama Ruby ne söylediklerini duymuyordu.

Biri omzuna dokundu. Ruby yerinden sıçrayıp döndü.

"Ruby?" Joe'ydu bu. Yanı başında durmuş, yakışıklı yüzünü buruşturmuştu. "Seni pusuya düşürdüğüm için kusura bakma. Hikâye dün duyuldu. Görmemiş olabileceğin aklımıza gelmedi. Bütün kanallar verdi ve sen de annenle ilişkini işlediğin için..." Joe açıklama yapmaktan vazgeçti.

"Telefonu ve televizyonu kapatmıştım," diye yanıtladı. "Programa hazırlandım."

Joe iç geçirdi. "Büyük bir fırsat yakaladığınızı düşündün ve sonra..."

“Öyle olmadığını gördüm.” Ruby araya girdi. Joe’nun gözlerindeki acıma duygusu dayanılmazdı. Ruby eskiden onun da stand-up komedyeni olduğunu biliyordu. Joe bu işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyordu. Ruby hayal kırıklığının, sonsuza dek aklından çıkmayacak kelimelere dökülmesini istemiyordu.

“Performansını birkaç defa izleme fırsatım oldu Ruby. Komedi Dükkânı’ndaydı sanırım. Bence iyisin.”

“Teşekkürler.”

“Belki yazmayı deneyebilirsin, komedi dizisi gibi bir şey örneğin. Kanallar yeteneğinden faydalanabilir.”

Ruby yüzünde yapmacık bir tebessümle orada durdu. Joe ona vazgeçmesini, başka bir şey denemesini tembihliyordu.

Ruby gözden kaybolup gidiyormuş gibi hissetse de Cheshire kedisi gibi sonuna kadar gülümsedi. “Teşekkürler Joe. Artık gitmeliyim.”

Koltuğuna dönüp çantasını aldı. Son anda *Tattler*’ı da alıp kolunun altına sıkıştırdı ve kimseye bakmadan stüdyodan ayrıldı.

Ruby dairesine gider gitmez bütün perdeleri çekip ışıkları kapattı.

Eski koltuğuna kendini bırakıp ayaklarını da ucuz ahşap sehpaye uzattı. O hareketle sehpanın üstündeki yarısı dolu su bardağı sallandı. Yanı başında duran gazete karanlıkta güç bela görünüyordu.

Sevgili annesi bir ilişki yaşamıştı alt tarafı.

Bu farkındalık onu çok da şaşırtmamıştı aslında. Şöhret ve servet uğruna çocuklarını terk eden her kadının ilişki yaşarken iki kez durup düşünmesi gerekirdi. Ruby’yi asıl şaşırtan bu gerçeğin canını hâlâ acıtmasıydı.

Telefona uzanıp ablasının numarasını çevirdiğinde parmakları titriyordu. Ruby, Caroline’ı pek aramazdı, ona telefon

etmek pahalıya patlıyordu. Ama insan her gün annesinin bir yabancıyla çektiirdiği çıplak fotoğrafları görmezdi.

Caroline ikinci çalışta yanıt verdi. "Alo?"

Yalnızlık duygusu aniden içini sararken Ruby, "Merhaba abla," dedi.

"Demek sonunda telefonun fişini taktın. Sana ulaşmak için deliye döndüğümü biliyor musun?"

"Affedersin," dedi Ruby usulca. Boğazı utanç verici derecede kurumuştı. "Fotoğrafları gördüm."

"Evet. Bütün Amerika gördü. Hep böyle bir şeyin olmasından korkmuştum."

Ruby şaşkına döndü. O böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. "Sen bu ilişkiyi biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum."

"Neden bana söylemedin?"

"Yapma Ruby. Bunca yıldır bir kez olsun onun adını ağzına almadın. Onunla ilgili hiçbir şey öğrenmek istemedin."

Ruby, Caroline'ın her şeyi biliyormuş gibi davranmasından nefret ediyordu. "Onu çoktan affettin sanırım, Azize Caroline."

"Hayır," dedi Caroline yumuşak bir sesle. "Bu kez çok zor durumda kaldım. Herkes öğrendi."

"Ah tabii, insanlar ne düşünür, meselesi. Bunu unutmuşum."

"Hayır, o kadar da sığ değilim. Durum bundan çok daha önemli. Sen de biliyorsun."

Ruby hemen pişman oldu. Karşısındakine, sevdiklerine bile acı dolu sözleri bu kadar kolay söyleyebilmekten nefret ediyordu. Annesi onları terk ettiğinde, henüz ergenlik döneminde olmasına karşın Caroline aileyi bir arada tutmuştu. Hemen ortaya çıkıp Ruby'nin ihtiyacı olan her şeyi ona vermeye çalışmıştı. Caroline olmasa Ruby o iğrenç yılın üstesinden gelemeyeceğine inanı-

yordu. "Affedersin. İyiliğinin, içimdeki kötülüğü nasıl ortaya çıkardığını bilirsin."

"O kadar iyi sayılmam. Dün ona çok kötü şeyler söyledim. Kendimi tutamadım. Çılgına dönmüştüm."

"Onunla konuştun mu? Ne dedi?"

"Çok üzgün. Beni seviyor."

Ruby homurdandı. "Evet, bir de bizden nefret etse kim bilir neler yapardı."

Caroline güldü. "Sakinleştiğimde onu arayacağım. Belki bazı şeyleri... biliyorsun işte, önemli konuları konuşabiliriz."

"Söyleyeceği hiçbir şeyin önemi yok Caro. Yıllardır sana bunu söyleyip duruyorum."

"Yanıyorsun. Günün birinde anlayacaksın ama şimdilik tek bildiğim, bu iş düzelmeden önce çok daha berbat bir hal alacak."

"Kendi adına konuş. Onu affetmeye çalışan ben değilim."

Caroline yanıt veremeden kapı çaldı. Zil sesi *I Just Met a Girl Named Maria...* şarkısından bir kesitti.

Ruby o lanet zili çoktan değiştirmeliydi. Max'in çok hoşuna gidiyordu, Ruby ise ona katılmıyordu. "Kapatmalıyım Caroline. Beni görmeye gelen biri var. Büyük ihtimalle ev sahibi kirayı almaya geldi."

"Kendine iyi bak."

"Sen de. Yeğenlerimi de öp benim için." Ruby telefonu kapattı ve kapıya bakmamaya karar verdi. Ev sahibinden başkası olamazdı.

Sonra mutfığa gitti. Çoğunlukla boş olan dolapları karıştırıp Max'in unuttuğu yarım şişe cin ile vermut şişesini buldu. Rubbermaid kabında kendine martini hazırlayıp içeceği plastik sürahiye doldurdu.

Zil üçüncü defa çaldığında Ruby pes etti. Martinisinden bir yudum alıp tüylü halıdan geçti ve gözetleme deliğinden baktı.

Gelen Val'dı. Yanında da cam sileceği kadar zayıf bir kadın vardı.

"Aman ne harika."

Ruby kapıyı açtı. Val ona sırıttı. Loş ve çirkin koridorla kesinlikle uyumsuz görünüyordu.

Val eğilip Ruby'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Yeni yıldızım nasılmış bakalım?"

Ruby, "Lanet olsun sana," diye mırıldanıp o tuhaf kadına neşeyle gülümsedi. "Böyle bir şey olacağı aklıma bile gelmezdi."

Val kaşlarını çatıp geri çekildi. "Seni aradım. Hatta birini bile yolladım ama kapıya bakmadın."

Ruby bir şeyler söyleyebilirdi ama kadının onları izlemesinden rahatsız olmuştu. Ona döndüğünde kadının dikkat çekici saç kesimini ve pahalı siyah elbisesini fark etti. Yakılmamış bir sigara da kemikli parmaklarının arasındaydı.

New Yorklu. Kesinlikle. Cenaze levazımatçısı da olabilir.

"Ben Ruby Bridge," dedi elini uzatarak.

Kadın onunla tokalaştı. Elini sıkı sıkı kavramıştı ve teni yapış yapıştı. "Joan Pinon."

"İçeri gelin." Ruby kapıdan uzaklaşıp eliyle işaret etti. Eve onların gözünden bakmamaya çalıştı ama bu mümkün değildi. Adi mobilyalar, tozlu halılar, ikinci el, çirkin dekoratif eşyalar.

Val doğruca Max'in eski kadife Barcalounger koltuğuna gidip oturdu. Joan da kuş gibi koltuğuna bir ucuna tünedi.

Ruby ise koltuktaki diğer mindere oturdu. İçkisinden bir yudum aldı. Büyük bir yudumdu aslında. "İçki içmek için erken bir saat olduğunu biliyorum ama insan her gün annesinin

çıplak fotoğraflarını görüp işini kaybetmiyor. Günün ilerleyen saatlerinde bana bir otobüs de çarpabilir."

Val öne eğildi. "Joan, New Yorklu bir editör."

"Öyle mi?"

"Buraya annenle ilgili bir konu için geldi."

Ruby içi acıyarak yutkundü. "Elbette." Keşke yiyecek bir şeyler olsaydı, oyalanacak bir şey bulmalıydı. Joan'a döndü. "Ne istiyorsun?"

"Ben *Caché* dergisinde çalışıyorum. Annen hakkında bir yazı yazmanı istiyoruz." Joan sigara içtiğini belli eden sarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Aslında başka bir yazar bulabiliriz ama Val serin birinci sınıf bir yazar olduğunu söyledi."

Kompliman. Evet, şimdi iyi hissetmişti. Ruby arkasına yaslanıp Joan'a baktı. "Kızının ona ihanet etmesini istiyorsun yani."

"Kim kime ihanet ediyor?" diye çıkıştı Joan. "Annen bütün Amerika'ya onurlu ilişkiler yaşamalarını, çocuklarını her şeyden üstün tutmalarını öğütlüyor. Bu fotoğraflar onun yalancı, ikiyüzlü, adi ve bayağı olduğunun kanıtı. Kayıtları kontrol ettik. Bu fotoğraflar çekildiğinde Nora babanla evliymiş. İnsanların kimden tavsiye aldıklarını bilmeye hakkı var."

Ruby içkisinden bir yudum daha alıp "Ah tabii, insanların hakları..." dedi.

"Bu yalnızca bir yazı Ruby, kitap değil. On beş bin kelime-den fazla olmayacak. Ama bu sayede ünlü olabilirsin," dedi Val.

"Zengin ve ünlü," diye ekledi Joan.

İşte bu Ruby'nin ilgisini çekmişti. Bardağı bırakıp Joan'a döndü. "Ne kadar zengin?"

"Elli bin dolar. Yarısını şimdi ödeyebilirim, diğer yarısını da makaleyi teslim ettiğinde. Tek şart şu, yazıyı yayınlayana kadar röportaj yapamazsın."

“Elli bin dolar mı?” Ruby tekrar içkisine uzandı ama bir yudum bile içemeyecek kadar yaralanmıştı. Birkaç bayağı söz...

Ve tek yapması gereken annesinin hayatını halka sunmaktı.

Ruby içkisini bıraktı. Hafife alınacak bir konu değildi bu. İlk önce yanında danışabileceği birinin olmasını diledi fakat Ruby insanlara güven konusunda hep sıkıntı yaşıyordu ve bu yüzden kimseyle yakın arkadaşlık kuramıyordu. Babası vardı ama o da yeni ailesiyle meşguldü. Üstelik Ruby onunla da eskisi kadar yakın değildi. Ablası ise son on yılını annesini affetmeye çalışarak geçirmişti. Ruby’ye bu anlaşmayı geri çevirmesinden başka bir şey söylemeyeceği kesindi. Caroline, ailesinin kirli çamaşırlarının açığa çıkarılması fikrinden nefret ederdi.

Biraz zaman kazanmak için usulca, “Annemi o kadar iyi tanımiyorum,” dedi. “Onu en son dokuz yıl önce ablamın düğününde gördüm. Konuşmadık.”

Bu tam olarak doğru değildi. Ruby annesiyle konuşmuştu. Ona, *bugünün en kötü tarafı pembe polyester giymek zorunda olmam samyordum*, demişti. Sonra da oradan çekip gitmişti.

“Gerçekler ve detaylar değil istediğimiz. Onun nasıl biri... nasıl bir anne olduğuna dair kendi fikirlerini, düşüncelerini yazmanı istiyoruz.”

“O kolay. Yükselmek için karşısındakinin gırtlığına bile yapışır. Kendinden başka kimseye ve hiçbir şeye değer vermez.”

Joan gözleri parlayarak, “İşte bu,” dedi. “Tam olarak bu bakış açısını istiyoruz. Bir an önce yayınlamak istediğimizi de anlamışsındır. Skandal henüz yeni patlak vermişken... Sözleşme yanımda, Val onu bir edebiyat ajansına inceletti. Yirmi beş bin dolarlık çek de yanımda.” Kadın siyah yılan derisi (Ruby tam ona göre olduğunu düşündü) evrak çantasına uzandı ve belgeleri ve çeki çıkardı. Belgeleri masaya bırakıp çeki de en üste koydu.

Ruby sıfırlara bakarken güçlükle yutkundu. Daha önce bu kadar çok parayı toplu halde görmemişti. Geçen yıl toplamda bu kadar bile kazanamamıştı.

Joan gülümsedi, kurnaz bir tebessümdü bu. "Sana sormak istediğim bir tek şey var Ruby. Makalenin konusu *sen* olsaydın annen bu teklifi geri çevirir miydi sence?"

Bu sorunun yanıtı çok basitti. Annesi bir defa buna benzer bir tercih yapmıştı. Kocasını ile kızlarını ya da kariyerini seçecekti. Nora Bridge arkasına bile bakmadan tercihini yapmıştı.

"Bu bir fırsat Ruby," dedi Val. "Nasıl bir etki yaratacağını düşün. Kanallar sana ulaşmak için yarışacak."

Ruby kızardığını hissetti. Sanki ruhu bedeninden ayrılmış da bütün bu olup bitenleri dışarıdan izliyordu. Yavaş yavaş verdiği yanıt işitti. "Ben iyi bir yazarım..." Her zaman inandığı bir şeydi bu. Artık Val'in da inandığını biliyordu. Endişeyle alt dudağını ısırırdı. Makale sayesinde ünlü olursa bir sitcom'da da oynayabilirdi. "Kariyerine nasıl adım attığını çok iyi biliyorum. Tepeye çıkmak için kiminle yatmış olabileceğini ya da kiminle öylesine yattığını..."

Joan şimdi gülümsüyordu. "Makalenin tanıtımı için bir hafta *The Sarah Purcell Show*'a katılacaksın."

The Sarah Purcell Show...

Ruby gözlerini kapattı, bunu öyle çok istemişti ki başına ağrılar girmişti. Hayatı boyunca bunun için, önemli biri olmak için mücadele vermişti...

Hayır demesini gerektirecek bütün sebepleri, ahlaki ve etik gerekçeleri düşündü ama hiçbirisi yeterince önemli değildi. Onun yerine zihni o fotoğraflara odaklandı.

Ve tabii annesinin yalanlarına...

Kristin Hannah

Derin bir nefes alıp dışarı verdi. Yavaşça çeke uzanıp aldı. Rakamlar gözlerinin önünde yüzüyordu. "Tamam," dedi. "Yazacağım."

Dört

Ruby, Volkswagen'in radyosunun sesini sonuna kadar açar açmaz gürültülü Metallica şarkısı küçük siyah hoparlörden yükseldi. Ruby bütün vücuduyla ritme ayak uyduruyordu.

Elli bin dolar.

Bugünü biriyle paylaşmayı çok istiyordu. Keşke Max'in yeni numarasını bilseydi. Onu arar, neler kaçırdığını anlatabilirdi. Bu paranın büyük kısmını birlikte harcarlardı.

Bu düşünceyle birlikte içini bir hüznün kapladı ve o duygu Ruby'yi sinirlendirdi. Max bu paranın bir sentini bile hak etmiyordu.

Ruby, Beverly Hills'e doğru gitti. Genellikle arabayla bile olsa buradan geçmezdi. Parasının yetmeyeceği o lüks yaşamı görmek çok sinir bozucuydu. Ama bugün yükseklerde uçuyordu. Kendini yenilmez hissediyordu.

Rodeo Drive'da boş bir park yeri gördüğünde arabayı hemen oraya götürüp park etti. Çantasını alıp (yirmi beş binlik çek de oradaydı) arabadan indi ve kapıyı sertçe kapattı. İlk kez kapısını kilitlemeye gerek duymadı, arabasını çalacak kadar çaresiz biri varsa buyurabilirdi.

Bir süre öylece dolaşıp pahalı, güzel kıyafetler içindeki kadınların yanından geçti. Kimse onunla göz teması kurmadı.

Dünyanın bu köşesinde, ancak paspal diye tarif edilebilecek bir kıyafet giyen yirmi yedi yaşında bir kadın yoktu. Elli bin dolar da bu kadınların dikkatini çekmeye yetmezdi.

Sonra bir dükkânın vitrinine baktı ve şeffaf, boncuklu, V yakalı, bacağın üst kısmına kadar uzanan bir yırtmacı olan gümüş-mavi elbiseyi gördü. Gördüğü en harika elbiseydi bu, böyle bir şeye sahip olabileceği asla aklına gelmezdi.

Ruby çantasını iyice kendine yaklaştırıp cam kapıdan içeri girdi. Tepedeki zil şingirdedi.

Köşede, beyaz mermer zeminin ve krom tepeli yuvarlak elbise askılarının biraz ötesinde bir kadın başını kaldırdı. "Birazdan geliyorum tatlım," dedi içten bir sesle.

Ruby kendini rahatsız hissetti. O anda çeki alına yapıştırmayı çok isterdi.

Sonunda satış elemanı geldi. Uzun boylu, tığ gibi zayıf, baştan ayağa siyah giyinmiş bir kadındı. Saçının bir teli bile düzensiz durmuyordu. Ruby'yi görünce sanki biraz suratı düşmüştü ama nazik bir sesle konuştu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ruby çaresizce vitrini işaret etti. "Vitrinde mavi bir elbise gördüm."

"Çok zevklisin. Denemek ister misin?"

Ruby başını salladı.

"Harika."

Kadın, Ruby'yi ortalama bir yatak odasından daha büyük sayılabilecek deneme kabinine yönlendirdi. "Bir kadeh şampanyaya ne dersin?"

Ruby kahkaha attı. İşte bu gerçek bir alışverişti. "Harika olur."

Satış elemanı bir elini kaldırdı, işte o kadar. Ve bir dakika içinde siyah smokinli bir adam Ruby'ye bir kadeh şampanya uzattı.

Ruby deneme odasındaki rahat koltuğa yığılıp, “Teşekkürler,” dedi. Şampanyanın köpükleri kanında yüzüyor, sanki onu gıdıklıyordu. Yıllardır ilk kez kendini önemli biri gibi hissetmişti.

Biri kapıyı çaldı.

“Gel.”

Satış elemanı kadın başını içeri soktu. “Elbise burada. Ben Demona. Bana ihtiyacın olursa seslen.”

Ruby parmaklarını boncuklu, kâğıt mendil kadar narin kumaşta gezdirip çabucak soyundu ve elbiseyi üzerine geçirdi.

Bambaşka bir kişiliğe adım atmak gibi bir şeydi bu. Hatta başka bir hayata. Kendinden emin bir ifadeyle deneme odasından çıktı. Etrafta kimse yoktu. Duvarı baştan başa kaplayan aynaya gitti.

Nefesi kesilecek gibi oldu. Kısa saçlarına, ağır makyajına ve ayaklarındaki eski Reebok'lara rağmen çok güzel görünüyordu. Dökümlü yakası küçük göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Beli ince görünüyordu ve yırtmaç da dolgun kalçalarını ince göstermişti.

Günün birinde olmayı ümit ettiği kadın buydu işte. O yoldan nasıl bu kadar uzaklaşmıştı?

Demona hevesle, “Aman Tanrım,” dedi. “Harika oldu. Herhangi bir tadilata da gerek yok. Hiçbir elbisenin giyenin üstüne hemen oturduğunu görmedim.”

Ruby tok bir sesle, “Alıyorum,” dedi.

En azından bu anın tadını çıkarabilir, böylesine mükemmel bir günün anısını zihnine kazıyabilirdi. O elbise dolabında sonsuza dek asılı kalacak, Ruby'nin olmak istediği kadını ona anımsatıp duracaktı.

Vergiler ve ayakkabılar da dâhil neredeyse üç bin beş yüz dolar tutan elbise için bir çek yazıp aldıklarını Volkswagen'in arka koltuğuna yerleştirdi.

Sonra arka fondaki müzik eşliğinde (bu kez Steppenwolf çalıyordu) otoyola doğru ilerledi. Porsche galerisinin önünden geçerken neredeyse eve varmak üzereydi.

Ruby kahkahalarla gülüp frene bastı.

Nora karanlık oturma odasındaki zarif koltuğuna kıvrılmış yatıyordu. Saatler öncesinde Dee'yi evine yollayıp telefonunu kapatmıştı.

Sonra haberleri izlemişti.

Büyük bir hataydı. Belki de hatalarının en büyüğü.

Bütün kanallar hikâyeyi veriyordu. Aynı görüntüleri tekrar tekrar yayınlıyor, aynı heyecan uyandıran karartılmış fotoğrafları gösteriyorlardı. Genellikle de arka fonda Nora'nın sadakat ve evlilik yemininin kutsallığına dair söylediklerinden kesitler yayınlanıyordu. Canını en çok yakansa sokaktaki vatandaşla yapılan röportajlardı. Hayranları ona yüz çevirmişti; bazı kadınlar kendilerini ihanete uğramış hissettikleri için ağlamıştı bile. *Ona güvenmiştim* sözü ise en çok tekrarlanandı.

Bitmişti artık. Bir daha kimse ona mektup yazmayacak, tavsiye istemeyecekti. İnsanlar onunla yüz yüze görüşme fırsatını yakalayabilmek için sağanak yağmurun altında kanalın önünde bir daha asla kuyruk oluşturmayacaklardı.

Alt kattaki girişte ne olduğunu da biliyordu. Gün içinde birkaç defa kapı görevlisini aramıştı ve yanıt hep aynıydı. Basın dışarıda, kameralar hazır bekliyordu. Nora Bridge'i gördükleri anda vahşi köpekler gibi üzerine saldıracaklardı. Kapı görevlisi garajın güvenli olduğunu söylemişti, basının oraya girmesine izin verilmiyordu ama Nora bu riski almaya korkuyordu.

Doğruldu. Kocaman cam pencereler şehrin parlak ışıklarını yansıtıp onları renk cümbüşüne çeviriyordu. Space Needle,

şehrin üstünde gezinen uzay gemisi gibi puslu gökyüzünden aşağıya doğru sarkıyordu.

Nora pencereye doğru yürüdü. Camdaki yansıması belli belirsiz ve küçüktü.

Küçük.

Kendini aynen böyle hissediyordu. Tanıdık bir histi bu. Uzun zaman önce hayatına yön veren bir his. Daha en başından hayatını mahvetmesine sebep olan şey bu hiçbir şey olmama hissiydi ve yine aynı noktada olduğu gözünden kaçmamıştı.

Babası hayatta olsa ona gülerdi. *O kadar da büyük bir yıldız olamadın, değil mi küçük hanım?*

Nora mutfağa yürüyüp arkadaşları için hazırladığı barın önünde durdu. Uzun zamandır ağzına içki sürmemişti.

Ama şimdi bu delikten çıkmasına yardım edecek *bir şeye* ihtiyacı vardı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu kendini...

Büyük bir kadehe cin doldurdu. Başta tadı berbattı, izopropil alkol gibi gelmişti. Ama birkaç yudumdan sonra dili uyuşmuş, içki boğazından kolayca akıp soğuk midesini ateş gibi yakmaya başlamıştı.

Oturma odasına dönüş yolunda piyanonun yanında durdu ve parlak abanoz yüzeyin üstündeki yaldız çerçeveli fotoğraf koleksiyonuna gözü ilişti. Onlara hiç dikkatlice bakmamıştı. Elini kırık camların üstüne bastırmak gibiydi bu.

İçlerinden biri dikkatini çekti. O, eski kocası Rand ve iki kızlarının fotoğrafıydı. Kumsaldaki evin önünde birbirlerine sarılmış, içten ve neşeli tebessümlerle poz vermişlerdi.

Nora bardağı kafasına dikti ve içkiyi bitirip bir kadeh daha doldurdu. Onu da bitirdiğinde artık ayakta duramıyordu. Dünyayla arasında sanki tül perde çekilmişti.

İyiydi işte. Şu anda bilincinin açık olmasını istemiyordu. Bilinci yerindeyken hayatın peşinden koşup sonunda duvara tosluyordu çünkü. Dünya artık onun hakkındaki gerçekleri biliyordu, çocukları da öyle.

Sarhoş bir halde sallanıp fotoğraflara baktı. Piyanonun bir yanında aile fotoğrafları duruyordu. Noel sabahları, dans resital-lerindeki pembe tütülü küçük kızlar, pikabın arkasına taktıkları o eski karavanla çıktıkları tatiller...

Piyanonun diğer tarafındaysa en büyük kalabalıkların içinde bile hep yalnız olan bir kadının fotoğrafları vardı. Güzel görünüyordu; makyajcılar, kuaförler ve özel eğitmenler bu konuda çok becerikliydi. Hep pahalı kıyafetler giyiyor, etrafı hayranlar ve çalışanlarla kuşatılıyordu.

Yabancılar ona hayrandı.

Tökezleyerek piyanonun yanından geçip telefonun fişini taktı. Bulanık gözlerle psikiyatrisini aradı.

Bir dakika sonra bir kadın yanıt verdi. "Doktor Allbright'ın ofisi."

"Merhaba Midge. Ben Nora Bridge." Kelimeleri ağzında yuvarlamadığını ümit etti. "Doktor orada mı?"

Kadın burnunu çekti. Tek ses buydu ama Nora anlamıştı. "Burada değil Bayan Bridge. Mesajın var mı?"

Bayan Bridge. Daha birkaç gün önce kadın ona Nora diye seslenmişti.

"Evde mi?"

"Hayır, şu an kendisine ulaşamazsın ama notunu alabilirim. Acil aramalar için de Doktor Hornby'nin numarasını bıraktı..."

Nora ayakta durabilmek için mücadele ediyordu. Hatta yeni bir aramanın sinyali duyuldu. "Teşekkürler Midge. Gerek yok." Midge'in yanıt vermesi için sonsuz bir an bekledi ama sessiz-

lik acı vermeye başladığında Nora telefonu kapattı. Sonra fişi tekrar çekti.

Zihninin uzak bir köşesinde kendine acıma havuzunun derinliklerine doğru battığını ve orada boğulabileceğini biliyordu ama bununla nasıl çıkacağını kestiremiyordu.

Eric.

O çoktan adaya varmış olmalıydı. Acele edip son feribotu yakalayabilirse...

Nora mutfak tezgâhının üstünden arabasının anahtarını alıp yatak odasına geçti. Kumral saçının üstüne sarı peruğu geçirdikten sonra "Jackie O" güneş gözlüklerini taktı. Komedinin üstündeki uyku haplarını buldu. Şimdi birini almak kötü ve belki de yanlış olacaktı; sarhoş haliyle bile içki ile uyku hapi içmemesi gerektiğini biliyordu. Ama şu anda bunu çok istiyordu.

Kahverengi plastik şişeyi çantasına attı.

Evinden aldığı tek şey ailesinin eski bir fotoğrafıydı. Kızlar küçükken gittikleri Disneyland'de çekildikleri fotoğraftı bu. Onu da el çantasına atıp kilidi kontrol etmeye gerek duymadan çıktı.

Duvara çarptı ve el yordamıyla asansöre ulaştı. Asansöre bindikten sonra kaygan ahşap parmaklığa kenetlendi ve lobide asansörü durduran biri olmamasını ümit etti. Şanslıydı, aynalı asansör doğruca otoparka inip titreşerek durdu.

Kapılar açıldı.

Nora dışarıya göz gezdirdi, otopark boştu. Dengesiz adımlarla arabasına yöneldi ve siyah Mercedes'inin yan tarafına çarptı. Anahtarı deliğe sokmak için birkaç deneme yapması gerekti ama sonunda başardı.

Yumuşak deri koltuğa tuhaf bir şekilde yerleşti. Motor hemen çalıştı ve karanlıkta gürledi. Radyo da hemen açıldı. Şimdi Bette Midler'in sesi duyuluyordu.

Nora dikiz aynasında kendini gördü. Yüzü solgundu ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Alt dudağını neredeyse katabacak kadar ısırmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu güneş gözlüklü kadına. Kelimeleri yuvarladığını, sesinin sarhoş tonunu duydu ve ağlamaya başladı. Sıcak gözyaşları görüşünü bulandırıyordu.

“Lütfen Tanrım,” diye mırıldandı, “Eric hâlâ orada olsun.”

Nora arabasını geri vitese alıp bulunduğu yerden ayrıldı. Sonra ileriye yönelip gaza bastı. Köşeyi dönerken tekerlekler tiz bir ses çıkarıp rampayı çıktı. Hızla İkinci Cadde’ye çıktığında gelen araç var mı diye soluna bakmadı bile.

Dean ahşap iskelede duruyordu. Deniz uçağı dalgalı mavi suların üstünde ilerleyip gökyüzüne doğru havalandı ve motoru takırdarken sola dönüp tekrar Seattle’a yöneldi.

Buranın ne kadar güzel, ne kadar huzurlu olduğunu unutmuştu.

Sular şimdi çekilmişti ve bir zamanlar avucunun içi gibi bildiği kumsala, sıcak güneşten kavrulmuş kum kokusu ile kayış gibi şeritler halinde birbirine dolaşmış kelp yosunu kokusu hâkimdi. O kumlara atlarsa pahalı ayakkabılarının gömüleceğini, onu tekrar ele geçirip çocukluğuna götüreceğini biliyordu.

Onu zamanda yolculuğa çıkaran da bu kokuydu, bir de tabii midye yığınlarına çarpan dalgaların sesi. Ebeveynlerinin kumsalından sular çekildiğinde yayılan kokuya sarılı düzinelerce anı geldi aklına.

Burada o ve Eric kendi kalelerini yapmış, folyoya sarılı poker taşlarından yaptıkları hazinelerini gömmüşlerdi. Kaygan gri taşların arasında yaşayan küçük siyah yengeçleri bulmak için o

kayalıktan diğerine gidiyor, aşağıya kayıp dalgaların sürüklediği dallarda dizlerini yaralıyorlardı.

O günlerde çok iyi arkadaşlardı. Genellikle aynı şeyler düşünen, birbirinden ayrılmaz kardeşlerdi.

Eric güçlü oldu, her şeyi iyi yapan ve arzuları için mücadele eden altın çocuktuktu o. Yedi yaşındayken, fotoğraflarını gördükleri büyükbabalarının, Lopez'deki evine gitmek istemişti. Ve orada kalmalarına izin versin diye annelerini ikna eden de Eric olmuştu.

Dean o tartışmaları hâlâ hatırlıyordu. Sloanlar arasında yaşanan bütün fikir ayrılıkları gibi bu tartışmalar da tiz sesler ve anlamlı duraksamalarla doluydu elbet. Merdivenlerin başında oturup sıska vücudunu parmaklıklara, izi etinde çıkacak kadar sıkı yasladığını ve adadaki okula gidebilmek için yalvaran ağabeyini dinlediğini hatırlıyordu.

Çok saçma, demişti annesi başta ama Eric hiç vazgeçmeden onu ikna etmeye uğramış, sonunda annesini bezdirmişti. Çocukken Eric annesi kadar dişliydi ve sonunda da kazanan o olmuştu. Hatta o zamanlar gözlerine büyük bir zafer gibi görünmüştü bu. Ama büyüdükçe anlamışlardı. Gerçek şu ki annesi, Harcourt&Çocukları şirketini yönetmekle o kadar meşguldü ki çocuklarının nerede olduğunu çok da umursamıyordu. Onları Choate'e naklettirerek kendi deyimiyle "doğru" olanı yapmaya gayret etmişti elbette ama sonunda ikisini de kendi haline bırakmıştı.

Dean gözlerini kapattı ve kahkaha sesleriyle irkilerek tekrar açtı.

Seslerin zihninde yankılanmasından, işitsel bir anıdan başka bir şey değildi bu. Sonunda eve dönmesini sağlayan şeyden, abisiyle tekrar bir araya gelmesini bir hastalığa borçlu olmasın-

dan nefret ediyordu. Dahası, Eric'e karşı şu an hissettiklerinden de iğreniyordu. Birbirlerinden çok uzaklaşmışlardı. Üstelik bu Dean'ın yüzündendi. Bunu görüyor, biliyor, bundan rahatsızlık duyuyor ama yine de bir şeyi değiştiremiyordu.

Görünürde sıradan bir pazar günüydü. Dean o dönemde adadan ayrılmıştı ve liseye gidiyordu. Son sınıftaydı ve bazen ona nefes almayı bile unutturan kalp ağrısını dindirmeye çalışıyordu. Eric, Princeton'daydı. Aralarına kilometreler girse de o zamanlar hâlâ abi kardeş gibilerdi ve her pazar telefonda konuşuyorlardı. Ama bir telefon her şeyi değiştirmişti.

Âşık oldum kardeşim... Şimdi çok şaşıracaksın, hazırla kendini... Adı Charlie ve...

Dean o cümlelerin devamını hiçbir zaman anımsayamamıştı. O garip, kafa karıştıran süre içinde zihni her nasılsa kendini kapatmıştı. Ansızın ihanete uğramış gibi hissetmiş, çok iyi tanıdığı ve sevdiği ağabeyi bir yabancıya dönüşmüştü sanki.

Dean, Eric'e söylenmesi gereken her şeyi söylemişti. Yaşadığı çokun etkisiyle kafası karışmışken bile kendisinden ne beklediğini biliyordu ve buna uyum sağlamıştı. Ama ikisi de o sözlerin altında yatan yalanı duymuştu. Dean nasıl dürüst olabileceğini, hangi sözleri kabul edilebilir bir gerçeğe dönüştürebileceğini bilmiyordu. Nedense ağabeyini o gün kaybetmiş gibi hissetmişti.

O dönemde bir araya gelip bu konuyu konuşsalar belki düzelebilirlerdi. Ama ikisi de o dönemde çok gençti ve kendi hayatlarına odaklanmış, her biri yüzünü farklı bir yola dönmüştü. Birbirlerinden uzaklaşmaları çok kolaydı. Dean, Stanford'dan mezun olup aile şirketine çalışmaya başladığında yeniden başlamak için çok geç kalmışlardı. Eric ise Seattle'a taşınmış, lisede İngilizce dersi vermeye başlamıştı. Uzun bir süre Charlie'yle

birlikte yaşamıştı. Dean, Charlie'nin AIDS'le mücadelesini kaybetmesine dair Eric'in yolladığı notu alalı henüz birkaç yıl olmuştu.

Dean çiçek ve küçük güzel bir kart yollamıştı. Aslında onararlamayı da düşünmüştü ama ne zaman telefona uzansa kelimeler uçup gitmişti.

Denize sırtını dönüp iskelede yürüdü, sonra kumlu kayalıklara yerleştirilmiş kütük basamakları tırmandı. Nihayet kayalıkların tepesine çıktığında nefes nefese kalmıştı.

Somon rengi cephesi, dikine oturtulmuş çatısı, zarif ve beyaz yaz, süslü kirişleriyle geniş bir alana yayılan Viktoryen ev tarda hatırladığı gibiydi. Veranda parmaklıklarını saran sarmaşıklar, spiraller oluşturarak saçaklardan aşağıya doğru sarkıyordu. Çimler keçe kadar düz ve yeşildi. Her yıl kusursuzca kırpılmış gübrelenen güller her bir yanda çiçek açmıştı.

Annesinin hiç unutmadığı bir şeydi bu: Evin bakım masrafları. Sahip olduğu bütün evlerin bakımı özenle yapılırdı ama bu evinki ayrıydı. Annesi, Eric'in bu yazlık eve o adamla birlikte sık sık geldiğini biliyordu ya da öyle hayal ediyordu ki onun gözünde ikisi de aynıydı. O yüzden de eve dair herhangi bir şikâyetle bulunmalarını istemiyordu.

Dean eve doğru yürürken yaşlı bir kocayemiş ağacının uzun dallarının altından eğilerek geçti. Eğildiği sırada gümüş bir şey gözüne ilişti. Döndü ama biraz geç de olsa ne gördüğünü anladı.

Çoktan paslanıp unutulmuş salıncaktı bu. Fısıltıya benzer esinti, kırmızı oturağı sallamış, zincirleri takırdatmıştı. Salıncak ona tatsız bir anıyı anımsattı...

Ruby. Tam da buradaydı, kollarını birleştirmiş, eğimli metal direğe yaslanmıştı.

Dean'ın en yakın arkadaşının bir kız olduğunu fark ettiğinde andı bu.

Ona yaklaştı.

Ne oldu, demişti kız gülerek. Saçmalıyor muyum yoksa?

Dean aynı zamanda o an ona âşık olduğunu da fark etmişti. Hislerini dile getirmek istemişti ama sesinin ona ihanet ettiği bir yıldı bu. Dean konuşurken sesinin kız gibi çıkmasından çok korktuğu için onu öpmeyi tercih etmişti.

Bu ikisinin de ilk öpüşmesiydi ve Dean bugün bile bir kadını öptüğünde denizin kokusunu özlüyordu.

Salıncaktan uzaklaşıp emin adımlarla eve doğru yürüdü. Ön kapıda duraksayıp cesaretini topladı ve yüzüne de bir tebessüm takındı. Sonra kapıyı çaldı.

İçeriden ayak sesleri geldi.

Kapı ardına kadar açıldığında karşısında Lottie'yi buldu. Yaşlı dadısı tombul kollarını ardına kadar açtı. "Dean!"

Dean kapıdan girip onu gençliğine götüren o kollara kendini bıraktı. Lottie'nin o tanıdık Ivory marka sabunu ile limon kokusunu içine çekti.

Sonra gülümseyerek geri çekildi. "Merhaba Lottie. Seni görmek ne güzel."

Lottie gür, beyaz kaşını kaldırarak ona her zamanki bakışını attı. "Evin yolunu bulabildiğine sevindim."

Dean'ın on yılı aşkın süredir görmediği dadısı neredeyse hiç değişmemişti. Saçları beyazlamıştı tabii ama onları eskisi gibi ensesinde topuz yapmıştı. Kırmızı yanaklarında tek bir kırışık bile yoktu ve ışıltılı yeşil gözleri hayatından zevk alan bir kadın olduğunu ispatlıyordu.

Dean ansızın onu ne kadar özlediğini fark etti. Lottie başta yazın onlara yemek yapmak için ailelerine katılmış, yavaş yavaş tam zamanlı dadıları olmuştu. Kendi çocuğu olmadığı için Eric

ve Dean'e annelik ederdi. Lopez'de yaşadıkları on yıl boyunca onlara bakmıştı.

"Keşke bu sıradan bir ziyaret olsaydı," dedi Dean.

Lottie gözlerini kırptırarak ona baktı. "Daha dün yüzündeki çikolatayı siliyordum. Buna inanamıyorum. İnanamıyorum." Aydınlik girişe doğru gerileyip ellerini birbirine kenetledi.

Dean onun peşinden, şöminede büyük bir ateşin yandığı oturma odasına gitti. Geniş oda çocukluğunda anımsadığı mobilyalarla kaplıydı hâlâ. Oyma ahşap ayaklar üzerindeki krem rengi koltuklar yüz yüze duruyordu. Gül ağacından yapılmış geniş, oval şekilli sehpa koltukların arasında, güzel Lalique tarzı bir vazo da sehpanın parlak yüzeyinde duruyordu.

Bu odanın dekorasyonunun asla modası geçmezdi. Eşyaların biri bile yeni ya da ucuz değildi. Her biri annesinin kusursuz zevkini ve sınırsız banka hesabını yansıtıyordu.

Odadaki tek eksik canlılıktı. Çocukların o muhteşem koltuklara oturmasına izin verilmemiş, o Aubusson halısına hiçbir zaman bir şeyler dökülmemişti.

Dean merdivenlere baktı. "O nasıl?"

Lottie'nin yeşil gözlerine hüznün çöktü. "Üzülerek söylemeliyim ki pek iyi değil. Yolculuk onu çok yormuş. Bakımevinin hemşiresi bugün buradaydı. Dediğine göre acı kokteyli denen tedavi sayesinde kendini daha iyi hissedecekmiş."

Act.

Dean'in hiç aklına gelmeyen bir şeydi bu ama gelmeliydi. "Tanrım..." dedi usulca ve elini saçında gezdirdi. Hazır olduğunu sanıyordu. Zihinsel olarak kendini hazırlamıştı ama şimdi buraya gelince ne kadar da aptallık ettiğini gördü. Ağabeyinin ölümüne nasıl hazır olabilirdi ki? "Eric annemi ve babamı aradı mı?"

"Aradı. Yunanistan'dalar. Atina'da."

"Biliyorum. Annemle konuştu mu?"

Lottie gözlerini yere indirince Dean duyacaklarına hazırlandı. "Annenin asistanıyla konuştu. Sanırım Eric aradığında annen alışverişteymiş."

Dean bilinçli olarak sesini yumuşatmıştı. Biraz olsun yükseltirse bağıracaktı çünkü. "Eric ona kanserden bahsetti mi?"

"Elbette. Annene kendisi söylemek istedi ama... mesaj bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi."

"Peki annem daha sonra aradı mı?"

"Hayır."

Dean yorgun bir iç geçirişle nefesini dışarı verdi.

Lottie ona yaklaştı. "Eskiden nasıl çocuklar olduğunuzu hatırlıyorum. Birbiriniz için kendinizi ateşe atardınız."

"Evet. Ben de şimdi ona destek olmaya geldim."

"Üst kata çık." Lottie nazıkçe gülümsedi. "Şu an biraz yorgun ama hâlâ bizim bildiğimiz Eric."

Dean gergin bir ifadeyle başını sallayıp omzundaki küçük çantayı düzeltilti ve üst kata yöneldi. Meşe ağacından basamaklar ayaklarının altında gıcırdadı. Eli, üç neslin yukarı inip çıkmasıyla kusursuz bir kayganlığa ulaşan meşe tirabzanlarda kayıyordu.

Merdivenlerin başında sahanlık iki ayrı koridora ayrılıyordu. Sağ taraf ebeveynlerine ait bölümdü. On dört yıldan uzun süredir kullanılmayan yatak odaları buradaydı.

Solda iki kapı vardı ve biri kapalı, diğeri aralıktı. Kapalı kapı, Dean'in eski odasına açılıyordu. Odayı zihninde canlandırabilmek için girmesi gerekmiyordu. Mavi yün halı, ekose yatak örtülü akçağaçtan yapılmış yatak, ünlü kırmızı bikinisiyle poz veren Farrah Fawcett'in tozlu poster... Dean o odada milyonlarca hayal kurmuş, yaşayacaklarını binlerce farklı şekilde

gözünde canlandırmıştı. Ama hayallerinin hiçbirinde böyle bir ana yer yoktu.

Ansızın üstüne çöken yorgunlukla köşeyi dönüp eski odasının önünden geçti ve Eric'in kapısına geldi.

Orada durdu ve ciğerlerine doldurduğu hava her şeyi düzelterekmiş gibi derin bir nefes çekti.

Sonra ağabeyinin odasına girdi.

İlk dikkatini çeken hastane yatağı olmuştu. Bir zamanlar duvarla kucaklaşan ranzanın yerini almıştı. Şezlong gibi yukarı kalkabilen büyük, metal parmaklıklı yeni yatak küçük odayı neredeyse tamamen kaplıyordu. Lottie yatağı pencereden dışarıyı görebilecek şekilde yerleştirmişti.

Eric uyuyordu.

Dean her şeyi aynı anda görmüştü sanki. Eric'in yer yer tamamen dökülmüş siyah saçlarının incelendiğini, çökmüş yanaklarının sarardığını, gözlerinin altındaki siyah halkaları, bembeyaz örtünün üstünde duran kollarının, damarlarını ortaya çıkartacak derecede zayıfladığını... Dudakları solmuş ve sarkmıştı. Bir zamanlar o dudaklardan gülücük hiç eksik olmazdı. Şimdi ise orada yatan ağabeyinin solgun bir gölgesiydi...

Dean destek almak için yatağın parmaklığına tutundu. Metal yüzey onun dokunuşuyla tıkırdadı.

Eric'in gözleri yavaş yavaş açıldı.

Ve işte oradaydı. Dean'in tanıdığı ve sevdiği çocuk. "Eric," dedi sesinin çok kalın çıkmamış olmasını dileyerek. Ve tabii gülümsemek için çabaladı.

"Zahmet etme küçük kardeşim. Değmez."

"Neye zahmet etmeyeyim?"

"Şu halimi görünce şaşırmamış gibi yapma." Eric yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran küçük, pembe plastik bar-

dağa uzandı. Pipeti ağzına götürürken uzun ve ince parmakları titriyordu. Yavaşça yudumlayıp yutkundu. Dean'e doğrulttuğu çapaklı gözleri korkunç, yürek parçalayan bir dürüstlikle dolmuştu. "Gelmeni beklemiyordum."

"Nasıl gelmem. Bana... daha önce söylemeliydin."

"Sana eşcinsel olduğumu söylemem gibi mi? İnan bana, ailemin kötü haberlerle başa çıkamadığını yıllar önce öğrendim ben."

Dean gözyaşlarını engellemek için mücadele ettiyse de sonunda pes etti. İnsanın kalbinde derin bir yara açabilecek gözyaşlarıydı bunlar. Utanç duygusu için acıtiyordu.

Vicdan azabı, pişmanlık, sıkıntı, beklenti, hırs... Dean'in hayatı boyunca hissettiği duygulardı bunlar. Bunlarla nasıl baş edeceğini, onları nasıl yöneteceğini ve telafi edeceğini biliyordu. Ama bu yeni duygu... Kötü biri olduğuna, abisini derinden yaraladığını bildiği halde düzeltme zahmetine hiç katlanmadığına dair yüreğine oturan bu duygu...

Eric zayıf bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi geldin ya, bu da yeter."

"Hayır. Sen uzun zamandır hastaydın... Ve yapayalnızdın."

"Önemli değil."

Dean, Eric'in ıslak alnındaki ince saç tutamlarını düzeltmek, ağabeyine dokunmak istedi ama uzandığında elleri titrediği için vazgeçti.

Yıllardır kimseyi rahatlatmaya çalışmamıştı, bunun nasıl yapıldığını bile unutmuştu.

"Önemli," dedi. Sesinin boğuk çıktığını fark edebiliyordu. Geçmiş silebilmek, o pazar gününün öğleden sonrasına gidebilmek, ağabeyinin o aşk itirafını yeniden dinlemek ve onun adına mutlu olabilmek için neler vermezdi şimdi.

Ama nasıl olurdu ki bu? İki kişi nasıl zamanda yolculuğa çıkar da hayatlarının her anına dolaşan düşümü çözerdi?

Eric uykulu bir ifadeyle, "Benimle konuş yeter," dedi ve tekrar gülümsedi. "Yalnızca konuş küçük kardeşim. Eskiden olduğu gibi."

Beş

Telefon gecenin bir yarısı çaldı. Ruby homurdanıp bulanık gözlerle yatağın yanındaki saate baktı. Biri çeyrek geçiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Şu aptal muhabirlerden biri arıyordu büyük ihtimalle.

Yatağın, eskiden Max'e ait olan boş kısmından uzanıp ahizeyi yerinden kaldırdı. Sırt üstü uzanıp onu kulağına dayadı. "Kıçımı ye."

"Ben böyle sözler söylemeyi daha anaokuluna giderken bırakmıştım."

Ruby uykulu gözlerle güldü. "Caroline? Ah, affedersin. *Tattler*'ın sürüngenlerinden biri arıyor sandım."

"Beni aramıyorlar. Annemi kötüleyerek kariyer yapmadığım için sanırım."

"Ne kariyer ama!" Rubby geri gidip pürüzlü sıva duvara yaslandı. Arka planda bir bebek ağlıyordu. Tiz sesli bir inilti gibiydi. "Tanrım, Caroline, sürekli migren ilacı alıyor olmalısın. Bebek sürekli böyle mi ağlıyor?"

"Annem trafik kazası geçirmiş."

Ruby nefesini tuttu. "Ne?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Bayview'da olduğu. Sarhoşmuş belli ki."

"O içmez ki... yani eskiden içmezdi." Ruby örtüleri üzerinden atıp kalktı. Ansızın hissettiği hareket etme ihtiyacı dışında neden bunu yaptığını bilmiyordu. Kablosuz telefonu kulağında tutup karanlık mutfığa doğru yürüdü. Orada eski perdenin aralığından aşağıdaki karanlık sokağa baktı. Pembe neon ışıklar titreşip vızıldıyordu. Elini terli saçına götürdü. "Nasıl bir kaza?"

"Bilmiyorum. Sabah ilk iş çocukları Jere'in annesine bırakıp hastaneye gideceğim. Ama tek başıma gitmek istemiyorum. Gelir misin?"

"Bilmiyorum Car..."

"Ölebilir. Bir kez olsun kendinden başkasını düşün," dedi Caroline sert bir sesle.

Ruby iç geçirdi. "Tamam, geliyorum."

"Alaska Havayolları'nı arayıp senin adına bir bilet alacağım. Saat beş kırk beşte bir uçuş var. Bileti kayıt masasından alabilirsin."

"Ah... zahmet etme. Param var."

"Öyle mi? Harika."

"Öğle vakti orada olurum." Ruby telefonu kapattı. Kollarını sımsıkı birleştirip evin içinde ileri geri yürüdü, kendini durduramıyordu.

Annesi olacak o kadına çok kızgındı. Ondan nefret etmediği bir zaman olmuş muydu hiç hatırlamıyordu. Son birkaç günde nefretinin şiddeti daha artmıştı.

Ama şimdi... bu kaza. Gözünün önüne korkunç görüntüler geldi. Felç, beyin hasarı, belki de ölüm...

Ruby gözlerini kapattı. Dua ettiğini ancak birkaç dakika sonra fark edebilmişti. "Ona iyi bak," diye mırıldandı ve sonra dudaklarından aşına olmadığı bir kelime daha çıktı. "Lütfen..."

Nora ertesi sabah uyandığında onu dehşete düşüren saf bir korku hissetti. Yabancı bir yatakta, hiç tanımadığı bir odadaydı.

Sonra anımsadı.

Kaza geçirmişti. Ambulans ve yanıp sönen kırmızı ışıklar, kendi kanının metalik tadı, kimi tedavi ettiğini fark ettiğinde genç sağlık görevlisinin yüzünde oluşan ifade...

Ve tabii doktorlar. Bir ortopedist, röntgenlerden önce ve sonra onunla konuşmuştu. *Bileğin üstünde ciddi bir kırık; dizin altında küçük bir çatlak, bilek burkulmuş.* Nora'ya şanslı olduğunu söylemişti.

Ortopedist bunu söylerken Nora ağlamaya başlamıştı.

Şu anda bacağı alçıdaydı. Battaniyenin altından onu göremiyordu ama hissediyordu. Derisi karıncalanıp kaşınıyor, kemiği ağrıyordu.

Nora kendine acıyor, derin bir utanç duyuyordu. İç geçirdi. Çok alkol almış ve araba kullanmıştı.

Tatiller'daki fotoğraflar kariyerini mahvetmeye yetmezmiş gibi listeye bir de suç eklemişti.

Çok geçmeden medya olayın kokusunu alacaktı. Eninde sonunda biri, Nora Bridge'in Bayview'da olduğunu dünyaya bildirmesi gerektiğini akıl edecekti. Kaza haberi belki de binlerce dolar ederdi.

Kapı çaldı, kısa ve sert bir sestti. Sonra Caroline odaya girdi. Sırtı dimdikti ve solgun ellerini beline kenetlemişti. Üzerinde bej rengi kaşmir pantolon ve ona uygun bir kazak vardı. Sapsarı saçları kusursuzca küt kesilmişti ve bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Kocaman pırlanta küpeler kulağında ışıldıyordu. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım. Geldiğine sevindim." Caroline, annesinin sesinin ne kadar uzaktan geldiğini hemen fark etmiş ve

bundan utanç duymuştu. Nora ve Caroline dürüst bir ilişki kurmak için son yıllarda çok çabalamıştı. Nora büyük kızına sınırsız ilgi göstermiş, ilk adımı hep Caroline'ın atmasına izin vermişti. Şimdi bütün o çabalar boşa gitmişti. Yine birbirlerinden uzaklaştıklarını görebiliyordu. Caroline'ın gözlerinde Nora'nın yıllardır görmediği soğuk bir ifade vardı.

Caroline annesine bakıp gülümsedi, ürkmüş de olabilirdi. Ansızın kendini çok kırılgan hissetti.

Nora aralarına düşen sessizliğe daha fazla dayanamadı. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Doktorlar birkaç gün tekerlekli sandalyede kalmam gerektiğini söyledi. Koltuk değnekleriyle yürüyebilecek duruma gelene kadar..."

"Seninle kim ilgilenecek?"

"Ah... bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım birini tutarım. Çok zor olmasa gerek." Nora konuşmaya devam etti. Şu durumda her şey sessizlikten iyiydi. "Asıl önemli soru, nereye gideceğim. Evime dönemem. Basın oraya konuşlanmış. Ama doktorlara da yakın bir yerde olmalıyım."

Caroline yatağa doğru bir adım attı. "Yazlık evi kullanabilirsin. Jere ve benim oraya gidecek vaktimiz yok. Ruby de adaya adım atmaz. Eski ev orada öylece duruyor..."

Summer Adası'ndaki ev. Eric'e iki adım uzaklıkta. Aslında harika olurdu. Nora kızına baktı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Caroline ona hüüzün dolu bir bakış attı. "Keşke beni tanısaydın."

Nora yastıklara gömüldü. Yine yanlış bir şey söylemişti. "Çok üzgünüm."

"Tanrım, şu sözü o kadar sık kullanıyorsun ki alnıma kazınmış gibi hissediyorum. Üzgün olduğunu söyleyip durma ve artık böyle davranmayı da kes. Anne gibi davran." Caroline

çantasından anahtarlığını çıkardı. Anahtarlardan birini ayırıp komodinin üstüne bıraktı.

Nora kızının gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordu. "Caro..."

"Yerleştiğinde beni ara." Caroline bir adım gerileyip aralarına mesafe koydu.

Nora ne diyeceğini bilemiyordu. Caroline haklıydı, Nora yıllardır anne gibi davranma cesaretini kendinde bulamamıştı.

"Artık gitmeliyim."

Nora gergin bir ifadeyle başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. "Elbette. Geldiğin için teşekkür ederim." Caroline'a uzanmak, kızının elini tutup onu bir daha hiç bırakmamak istemişti.

"Hoşça kal anne."

Ve kızı gitmişti.

Ruby, SeaTac Uluslararası Havaalanı'nın ana terminaline adımını attı. Yağmur körüklere çarpıp yola çivi gibi vurarak terminal ve yolun karşısındaki çok katlı otopark arasında kurşundan bir perde yaratıyordu.

Sabahın ilk saatleri, yaprak dökmeyen ağaçların ve verimli siyah toprağın kokusuyla dolmuştu. Karmaşık bir yemek tarifindeki bir tutam baharat misali hafif bir deniz kokusu da vardı. Yalnızca orali olanların tanıyacağı bir kokuydu bu.

Ruby, yüklü gri göğün altında durup yağmur ve çam kokusunu içine çekerken anıların puslu bir yığından çok daha öte bir şey olduğunu fark etti. Büyüdükleri toprağa kök salmışlardı. Kuzeyde, San Juan Takımadaları'nda, Ruby'nin hayatına ait parçaların kıyıdaki deniz kabukları gibi savrulduğu yerler vardı. O çakıl taşlı plajda, papatyanın taçyapraklarını koparıp, *seviyor, seviyor* diyen ince, cesur bakışlı bir kızın gölgesi oturuyordu.

Yeterince gayret ederse geride bıraktığı izleri, bugünden geçmişe giden parçalarını bulabilirdi belki.

Anıların bu kadar taze olmasına şaşırıyordu. Nemli Seattle havasında hiçbir şey yeterince kuruyup toza dönüşmezdi. Her şey dallanıp budaklanırdı.

Ruby bir taksi çağırıp arka koltuğa yerleşti ve küçük valizini yanına koydu. Taksinin ruhsatına baktı (New York ziyaretlerinde edindiği bir alışkanlıktı bu) ve şoförün adının Avi Avivivi olduğunu gördü.

Bundan bir espri çıkarabilirdi aslında ama uğraşamayacak kadar yorgundu. Kısaca, "Bayview," deyip kötü kokulu kahve-rengi koltukta arkasına yaslandı.

Avi gaza basıp roket hızıyla yol almaya başladı.

Ruby gözlerini kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Avi omzuna dokunduğunda sanki yalnızca birkaç dakika geçmişti.

"Bayan? Bayan? İyisiniz, değil mi?"

Ruby aniden uyanıp gözlerini ovuşturdu. "İyiyim, teşekkürler." Cebinden buruşuk bir otuz dolar çıkardı ve Avi'ye borcunu ödeyip bahşiş bıraktı. Sonra çantasını ve valizini alıp ikisini de omzuna astı, önünde birkaç kişinin gezindiği hastanenin çift kanatlı kapısına yöneldi.

Ruby o anda etrafındakilerin muhabir olduğunu fark etti.

"Bu onun kızı!"

Muhabirler aynı anda ona dönmüş, birbirinin sesini bastırarak ona yaklaşmak için yarışlıyordu.

"Ruby buraya bak!"

"Annen kaza esnasında sarhoş muydu?"

"Fotoğraflar hakkında ne düşünüyorsun?"

Ruby kameraların sesini duyuyor, çekilen her kareyi görüyordu. Alt dudağına yapışan saç tutamını, işaret parmağındaki küçük keşiği de hissediyordu.

Elini uzatıp CNN muhabirine dokunacak kadar yakın olsa da kalabalıktan kilometrelerce uzakta duruyordu sanki.

“Ruby! Ruby! Ruby!”

Sersemlediğini hissettiği bir anda tüm bunların kendisi için olduğunu, tüm dikkatleri kendi üstüne topladığını düşündü.

“Annenin ilişkisini biliyor muydun?”

Ruby o soruyu soran kişiye döndü. KOMO 4 kanalının amblesimini taşıyan bir şapka takmış, ufak tefek, karga burunlu bir adamdı bu. “Hayır.” Yüzüne ışıltılı, sahte bir tebessüm takındı. “Bu konuyla ilgili bir espri yapabilirdim ama komik olmaz.”

Kalabalığın arasından geçerken başı dikti ve karşıya bakıyordu. Can yakıcı derecede iğneleyici sözler içeren sorular sorulmaya devam ediyordu.

Ruby otomatik kapılara yöneldi. İçeri girdikten sonra kapılar arkasından uğultuyla kapandı.

İçerisi sessizdi. Havada dezenfektan kokusu vardı. Desenli sandalyeler geniş, beyaz lobiye yayılmıştı. İç açıcı resimler duvarları süslemiş, hastaneye milyonlar bağışladığı belli olan asık suratlı kadın ve erkeklerin yaldızlı çerçeveler içindeki portlerinin arasına garip bir şekilde yerleştirilmişlerdi.

“Ruby!”

Caroline ileri atıldı. Ruby’yi şaşırtan bir içtenlikle ona sarılmıştı. Ruby ona sarılırken ablasının ne kadar zayıfladığını, vücudunun titredliğini hissedebiliyordu.

Sonunda Caroline geri çekildi. Maskarası inanılmaz derecede kusursuz olan yüzüne akmıştı. “Affedersin,” dedi ve çantasından dantelli mendilini alıp gözlerine bastırdı. Ruby,

Caroline'ın bu alışılmadık duygusallığından utandığını hissedebiliyordu. Eskiden olsa Caroline geri çekilir, hislerini makul düzeyde dışa vururdu.

Caroline bir süreliğine gözlerini kapattı. Tekrar açtığında sessiz bir hayal kırıklığıyla Ruby'ye baktı. Ruby o bakışı tanıyordu. Ablası, hayatının neden daha kolay olmadığını, neden birbirlerini olması gerektiği gibi seveмедiklerini merak ediyordu.

Aralarına sabah yağmuru gibi yumuşak ve soğuk bir sessizlik çöktü. O sessizlikte Ruby dağılan bir ailenin yankısını duydu. Her biri diğerinden farklı olan, dağılan parçaların bir bütüne dönüşmesini istiyordu

"Nora nasıl?" diye sordu Ruby sonunda.

Caroline ona sert bir bakış attı. "Ona Nora diye seslenmemizden hâlâ nefret ediyor."

"Gerçekten mi? Unutmuşum."

"Eminim unutmuşsundur. Her neyse, arabasıyla bir ağaca çarpmış. Bacağı kırılmış ve bir de ayak bileği burkulmuş. Birkaç gün tekerlekli sandalye kullanması gerekiyor. Bu da hayatını oldukça zorlaştıracak. Yardıma ihtiyacı var."

"Bu görevi üstlenecek hemşireye acıyorum."

Caroline ona baktı. "Sana bir yabancıнын bakmasını ister miydin?"

Ablasının ne demek istediğini Ruby'nin anlaması biraz zaman aldı. Anladığındaysa kahkahalara boğuldu. "Sen çıldırmışsın."

"Hiç komik değil. Hastanenin önündeki muhabirleri gördün. Annemi parçalamaya hazırlar ve o... çok kırılındır."

"Evet, bir pitbull gibi."

Caroline bıkkınlıkla bakıp, "Ruby!" dedi. "Bir yabancı onu ucuz gazetelere satabilir. Güvenebileceği birine ihtiyacı var."

"O halde o işi sen üstlen. Bana güvenmez."

"Benim çocuklarım, kocam var."

Benim bir hayatım var. Ablasının demek istediği çok açıktı ve bu söylediğinin gerçek olması Ruby'nin canını acıttı. "Hiç arkadaşı yok mu?"

"O kişi sen olmalısın Ruby." Caroline ona iğrenmiş gibi baktı. "Tanrım... Birkaç yıl sonra otuz yaşında olacaksın. Annem elli yaşında. Onu ne zaman tanıyacaksın?"

"Tanımak istediğimi kim söyledi?"

Caroline kardeşine yaklaştı. "Dün gece bunu düşünmediğini söylemeyeceksin herhalde."

Ruby yutkunamadı. Ablası çok yakınında durmuştu... pahalı parfümünün kokusunu alıyordu, gardenya çiçeği olabilirdi. "Neyi?"

"Onu kaybetmenin ne hissettireceğini..."

Kelimeler tehlikeli bir şekilde yerine oturmuştu. Ruby benekli döşemeye baktı. Ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu, o ön kapıdan koşup eve kaçmak istemişti. Ama bu kez o kadar da kolay değildi. Hele ki *Caché*'ye yazması gereken makale varken. Nora Bridge'le biraz vakit geçirmek daha iyi bir yazı yazmasını sağlardı.

Ruby derin bir nefes alıp ablasına baktı. "Bir hafta," dedi sakın bir sesle. "Onunla bir hafta kalırım."

Caroline, Ruby'ye sınıksı sarıldı. "Doğru olanı yapacağımı biliyordum."

Ruby kendini sahtekâr gibi hissetti. Ablasının gözlerine bakamıyordu. Zayıf bir sesle, "Nora'yla bir hafta geçirmek... Avukat masrafları için bir hesap açsan iyi edersin."

Caroline güldü. "Haydi gidip ona söyle. Batı tarafındaki 612 numaralı odada. Seni burada beklerim."

Korkak. Ruby, Caroline'a gergin bir tebessüm gönderdikten sonra asansöre yöneldi. Altıncı katta inip 612'yi bulana kadar bütün oda numaralarına baktı.

Kapı aralıktı.

Derin bir nefes daha alıp içeri girdi.

Annesi uyuyordu.

Ruby rahat bir nefes aldı. Omuzlarındaki gerginlik biraz hafiflemiş, yumruğunu gevşetmişti.

Annesinin solgun, güzel yüzüne baktı ve içinde beklenmedik bir özlem yeşerdi. Susan Sarandon'a benzeyen bu sevimli, kızıl saçlı kadının annesi olamayacağını kendine anımsattı. Scrabble oynayan ve her pazar çikolata parçacıklı krep yapan Ruby'nin annesi on bir yıl önce ölmüştü. Bu kadın, onun annesini öldürmüştü.

Nora gözlerini açtı.

Ruby kaçıp gitmek için müthiş bir istek duydu.

Nora nefesini tuttu ve doğrulup dağınık saçlarını sıkılğan bir ifadeyle yüzünden geriye itti. "Gelmişsin..." dedi usulca. Sesi hafif bir merak barındırıyordu.

Ruby ellerini iki yanına indirdi. Bu eski bir *stand-up* kuralıydı. Rahat olmalıydı. İzleyici gerginliğin kokusunu alabilirdi. "Nasılsın?"

Aptalca bir soruydu ama Ruby dengesini kaybetmişti ve baş aşağı düşmekten korkuyordu.

"İyiyim." Nora gülümsedi ama garip, belli belirsiz bir tebessümdü bu.

Ruby kollarını birleştirdi. Bu da rahat olduğunu göstermenin başka bir tekniği idi. "Araç için sigorta indiriminden yararlanamayacaksın desene."

"İşte benim kızım. Hemen espriyi patlattı."

“Ben olsam kızımı demezdim.”

Nora’nın tebessümü silindi. “Ondan eminim.” Gözlerini kapatıp burun kemiğini ovuşturdu ve usulca nefesini dışarı verdi. “Hâlâ her şeyi bildiğini düşünüyorsun ve... asla affetmiyorsun.”

Ruby eski alışkanlıkların ayaklarının altından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Birkaç etkileyici söz daha etse aralarında büyük ölçekli bir savaş çıkabilirdi.

“Her şeyi bilmiyorum,” dedi Ruby sakın bir sesle. “Annemin nasıl biri olduğunu hiç bilemedim örneğin.”

Nora güldü. Sesi titrek ve yorgun çıkmıştı. “Benim için de aynısı geçerli.”

Birbirlerine baktılar. Ruby’nin kaçma arzusu gittikçe büyüyordu, hayatta kalma içgüdüsiydi bu. Bu kadınla hiçbir şey hissetmeden bir hafta geçiremeyeceğini biliyordu. Şu anda ötkesi onu alt edecek kadar güçlüydü.

Ama başka şansı yoktu.

“Ben... bir süre seninle kalsam iyi olur diye düşündüm. Yerleşmene yardım ederim.”

Nora’nın şaşkınlığı, gülünçlük derecesindeydi. “Neden?”

Ruby omuz silkti. Bu sorunun birçok yanıtı vardı. “Ölebilirsin. Sanırım seni kaybedersem ne hissederim diye düşündüm.” Ruhsuz bir kahkaha attı. “Belki de uğruna aileden vazgeçtiğin ve her şeyini kaybettiğin en karanlık dönemini yaşıyorsundur. Ben de sefaletinin bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Belki de hakkında bir makale yazmak için bir dergiyle anlaşmışımdır ve içeriden bilgi almak için sana yakınlaşmam gerekiyordu. Hattı.”

“Anlıyorum. Sebebi kimin umurunda ki... Şimdi var ve belli ki başka şansım da yok.”

“Bunu nasıl be-
etmem?”

“Hakaret etmek istemedim.”

“Evet, yalnızca kendime ait bir hayatım olmadığını vurguladın. Birkaç günümü seninle geçirmek için programımı yeniden düzenlemiş olabileceğim aklına bile gelmedi, değil mi?”

“Yine başlamayalım, olur mu?”

“Sen başlattın.”

Nora’nın eli yatağın parmaklığında gezindi, parmakları Ruby’ye dokunmak üzereydi. Başını kaldırdı. “Yazlık eve gideceğimi biliyorsun, değil mi?”

Ruby doğru duymuş olamazdı. “Ne?”

“Muhabirler evimin önünde kamp kurmuş. Onlarla yüzleşemem.” Nora bakışlarını indirdi ve Ruby, annesinin de ona bakmakta ne kadar zorlandığını gördü. Geçmiş, eski yaralarını yakalayıp sımsıkı tutan yapışkan bir ağ gibi yine aralarına girmişti. “Ablan yazlık evde kalabileceğimi söyledi. Fikrini değiştirdiysen seni anlarım.”

Ruby pencereye gitti ve Capitol Hill’in gri, yağmurlu sokaklarına baktı.

Birkaç ay önce olsa bunu yapabiliirdi. Bu kadının, asla annesi gibi görmediği Nora’nın evine gidebilir, birkaç gün yanında kalabilir, yemek yapabilir, eski fotoğraf albümlerine bakabilir, birkaç soru sorabilirdi. Böylelikle makalenin “Nora Bridge Nereden Geldi?” kısmıyla ilgili yeterli bilgi alabilirdi.

Ama... yazlık evde.

İyi ve kötü anıların gömülü olduğu yerdı orası. Nora’yı, başarının satın aldığı cam duvarlı bir gökdelende görmeyi tercih ederdi. Ruby’nin bahçeciliği, resim yapmayı ve uzun zaman önce kaybolan kahkaha seslerini anımsayacağı ahşap çiftlikte değil.

Ellı bin dolar.

Ama Őimdi tek dűŐűnmesi gereken paraydı. Yazlık evde bir hafta kalabilirdi.

“Nerede olduğumuzun bir önemi yok bence...”

“Ciddi misin?” Annesinin sesinde rahatsız edici bir hűz n vardı.

Sonunda Ruby döndü. Aralarındaki mesafeyi kapatmak istedi ama ayakları kımıldamıyordu. “Elbette. Neden olmasın?”

Nora dűŐ nceli bir ifadeyle ona baktı. “Koltuk deĐneklerine geçene kadar bana bir tekerlekli sandalye bulman lazım. Evimden de birkaç parça eŐya almalıyım.”

“Hepsini yaparım.”

“Doktorumla konuşup taburcu olabilirim. Arka kapıdan sessizce çıkabiliriz belki. Kimse bizi takip etmesin.”

“O zaman bir araba kiralayıp üç saat sonra seni alırım.”

“Olur.  antam dolapta. Kredi kartımı al. Her Şey için onu kullanabilirsin. Evimin adresini sana veririm, kapı görevlisi Ken’i de ararım. Seni içeri alır. Bir de Ruby... iyi bir araba kirala, olur mu?”

Ruby gülümsemeye çalıştı. Böyle olacağı belliydi. Annesi çoktan emirlerini yağdırıyor, her Şeyi kontrol etmeye çalışıyordu. “En iyisini bulurum Nora.” Ruby dolaba gidip pahalı çantayı gördü ve onu aldı. Geniş askısı omzuna rahatça oturdu. Arkasına dönüp bakmadan dışarı  ıktı.

Annesinin sesi onu durdurdu. “Ruby... Teşekkür ederim.”

Ruby kapıyı arkasından çekti.

Altı

Ruby annesinin çatı katındaki dairesine girip kapıyı arkasından kapattı. Burası ürkütücü derecede sessizdi ve içeriye belli belirsiz bir çiçek kokusu sinmişti.

Ceketini parlak mermer zeminde, üzerinde gül dolu bir vazonun bulunduğu, çelik ve taş malzemelerden yapılmış masanın yanına bıraktı.

Köşeyi döndüğünde kelimenin tam anlamıyla nefesi kesildi. Burası gördüğü en muhteşem evdi.

Yerden tavana kadar uzanan geniş pencereler, Elliot Koyu'nun panoramik manzarasını gözler önüne seriyordu.

Yerler cilalı mermerdi, beyaz ile altın rengi karışımıydı ve her bir karenin içinden geçen siyah ve yeşil kıvrımlı çizgiler vardı. Yıldızlı ayakları olan desenli mobilyalar, oturma odasındaki altın ve cam karışımı bir orta sehpanın etrafına dizilmişti. Bir köşede simsiyah bir Steinway piyano duruyordu. Cilalı yüzeyi, kenarları yıldızlı çerçeve içindeki fotoğraflarla doluydu.

Loş ışıklı koridor yemek odası, geniş mutfak, çalışma odası gibi başka odalara açılıyor, büyük yatak odasının kapısına kadar uzanıyordu. Yatak odasındaki pencereler, kaşmir yatak örtüsüyle uyumlu çelik grisi perdelerle süslüydü. İçinde iki büyük giyinme odası vardı. Ruby ilkin girer girmez lamba otomatik olarak yandı ve renklerine göre ayrılmış iki sıra halindeki kıyafetler aydınlandı.

Ruby'nin parmakları kıyafetlerde gezindi. İpekler, kaşmirler, pahalı yünler. Ardından etiketleri gördü: St. John, Armani, Donna Karan, Escada.

İmrenerek iç geçirip nefesini dışarı verdi. *Bunlar için bizi bırakmış düşüncesi zihnini istila etmiş, beklediğinden daha çok canını yakmıştı.*

Listeyi cebinden çıkardı.

Saç kurutma makinesi

Saç maşası

Şort

Yazlık elbise

Çorap

Hepsi de çok sıradan eşyalardı ama bu odadaki hiçbir şey üç yüz doların altında değildi.

Ruby oradan çıkıp kapıyı kapattı. Gül ağacından yaldızlı dolaba gidip en üst çekmeceyi açtı. Kusursuzca katlanmış iç çamaşırları orada duruyordu. Birkaçını aldı, sonra ikinci çekmece-
den bir iki şort ve kısa kollu bluz aldı. Hepsini yatağa koyup diğer soyunma odasına geçti.

Işık yine otomatik olarak açıldı ama buradaki kıyafetler başka bir kadına aitmiş gibi görünüyordu. Eskimiş gri eşofman altları, lekeli eşofman üstleri, modası geçecek kadar eskimiş kot pantolonlar, parlak renkli birkaç yazlık elbise...

Annesinin ya çok pahalı kıyafetleri ya da evde giyilecek kıyafetleri vardı, ikisinin ortası yoktu. Bir arkadaşla öğle yemeğine ya da sinemaya giderken ne giyiyordu?

Gerçek hayata dair bir kıyafet yoktu.

Garip...

Ruby yazlık elbiselerden birine uzandı. Çekerken elbisenin dantelli kenarı bir şeye takıldı. Ruby diğer kıyafetleri nazıkçe itince elbisenin neye takıldığını gördü.

Karton bir kutunun yukarı kalkın kapağıydı bu. Bej kısımda kırmızı tükenmez kalemle *Ruby* yazılıydı.

Ruby'nin kalbi durmuştu sanki. Çaresizce hemen odadan çıkıp kapıyı da arkasından sertçe kapatmak istedi. O kutuda her ne varsa, annesi her ne saklayıp üstüne de Ruby yazmışsa, önemli bir şey olamazdı...

Ama yerinden kımıldayamıyordu. Ruby elbiseyi bırakıp askısıyla birlikte yere düşmesine izin verdi ve dizlerinin üstüne çöktü. Öne eğilip kutuyu kendine çekti. Kapağını açarken parmakları titriyordu.

İçinde, bazıları Noel'i hatırlatan kırmızı ve yeşil ambalaja, bazıları da balon ve mum resimli parlak gri kâğıtlara sarılı sayısız paket vardı.

Doğum günleri ve Noeller.

Ruby paketleri saydı. Yirmi bir tane ediyordu. Nora onları on bir yıl önce terk ettiğine göre her bir yıla iki paket düşüyordu, Caroline'ın Ruby'nin elinden kurtardığı siyah kaşmir kazak dışında tabii.

Bunlar Nora'nın her yıl alıp Ruby'ye yolladığı, Ruby'ninse kabalık edip açmadan geri yolladığı hediyelerdi.

"Aman Tanrım..." Ruby iç geçirerek nefesini dışarı verdi ve kutulardan birine uzandı. Birçoğu gibi küçük, kredi kartı boyutunda, bir santim derinliğinde bir kutuydu.

Parmaklarının altındaki kâğıt kaygandı ve onu kendine doğru çektiğinde içinden hafif bir tıkırtı geldi. Bu ses Ruby'nin içini korkunç bir özlemle doldurmuştu. Bu gereksiz duygu yoğunluğu onu kızdırmıştı ama içinden atması da mümkün olamamıştı.

Ruby ambalajı dikkatle açtığında üzerinde bir kuyumcu amblemi olan küçük, beyaz bir kutu kaldı. Kapağını açtı.

Rengârenk kâğıtların üstünde gümüş bir bileklik duruyordu. Mumlarıyla birlikte bir doğum günü pastasını resmediyordu.

Ruby onu almaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. Uzanıp aldı ve avucundaki ağırlığını hissetti, sonra arkasını çevirdi. Arkasında bir yazı vardı.

21. DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN.

SEVGİLER, ANNEN.

Gümüş bileklik solmuştu.

Ruby diğerlerini açmak istemedi, gerek yoktu. Bu kutularda ayrı kaldıkları yılları temsil eden özenle seçilmiş bileklikler ve kolyeler olduğunu biliyordu.

Muhteşem kıyafetleri ve kusursuz makyajıyla annesinin en güzel hediye bulabilmek için mağaza mağaza gezdiğini biliyordu. Satış elemanlarıyla nazikçe konuşup, kızım *bugün yirmi birine giriyor. Çok özel bir şey istiyorum*, gibi şeyler söylemişti büyük ihtimalle.

Her şey normalmiş, ona en çok ihtiyaç duydukları anda çocuklarını terk etmemiş gibi davranmıştı.

Ruby bu düşünceyle yine sinirlendi ama kendini kontrol etti. Böyle ıvır zıvırların değeri yoktu.

Önemli olan Nora'nın Ruby'ye vermek istediği şey değil, ondan aldığı şeydi.

Ruby'nin on yedinci doğum günü kutlanmamıştı. O gün eve daha büyük bir sessizlik çökmüştü. Ailece hediyelerle dolu büyük mutfak masasının etrafına dizilmemişlerdi. Ailesi öldüğünde o anlar, o değerli anlar da ölmüştü.

Bir giyinme odasındaki karton kutudan çıkan birkaç güzel ambalajlı hediye bu gerçeği değiştiremezdi.

Ruby buna izin vermeyecekti.

Ruby, annesinin hastane odasına yaklaştığında yavaşladı. Kapıda bir adam duruyordu. Uzun boylu, bitkin bir hali vardı. Gri pantolon, pembe gömlek, lacivert renkli pantolon askısıyla kadınsı bir görünümü vardı. Saçları beyazlaşıp incelmmişti. Ruby, hâlâ birkaç tel kaldığından emin olmak istercesine adamın elini saçlarında gezdirdiğini fark etti.

Ruby iyice yaklaştığında adamı başını kaldırdı. Kısık, delici bakışlarını Ruby'ye dikti. "Sen Ruby Bridge misin?"

Ruby durdu. Aralarındaki mesafeyi yanlış ayarladığını düşünerek adama bir adım daha yaklaştı. Tatlı ve miske benzer bir parfüm sıkıyordu. Abartılacak kadar fazla sürülmüş pahalı bir kokuydu bu. Ruby bir anda onun özel alanına girerek onu rahatsız ettiğini fark etti.

Adam bir adım gerileyip hafifçe öksürerek ona Ruby Bridge olup olmadığını sorduğunu nazikçe anımsattı.

"Sen kimsin?"

Adam, Ruby Bridge'den tam da bunu söylemesini bekliyormuşçasına gülümseyip elini uzattı. "Ben Doktor Leonard Allbright, annenin doktoruyum."

"Beyaz önlüğün nerede?"

"Ben onun psikiyatryım."

Bu Ruby'yi şaşırtmıştı. Annesinin içini birine dökebileceği hiç aklına gelmemişti. "Gerçekten mi?"

"Az önce onunla konuştum ve bana... programınızı anlattı." Doktor bu son sözleri acı bir tadı varmış gibi söylemişti. "Geçmişte

yaşadıklarınızı biliyorum, o yüzden annenin ne kadar hassas biri olduğu konusunda seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Anlıyorum. Evli misin Doktor Allbright?"

Adamın yüzünde acılı bir ifade belirdi. "Hayır. Neden sordun?"

"Annem etrafına hassas olduğuna inanan adamları toplar. Tennessee Williams tarzında bir kadındır."

Doktor Allbright bu yorumdan hoşnut kalmışa benzemiyordu. "Neden onunla ilgilenmeyi kabul ettin?"

"Bak doktor, her şey bittiğinde Nora'ya istediğin soruyu sorabilirsin. Ona ihanet eden fahişe kıızıyla ilgili sızlanmalarını dinlemen için sana yüklü bir ödeme yapar. Ama *ben* seninle konuşmayacağım."

"İhanet ilginç bir kelime seçimi."

Ruby irkildi. "Bittiyse..."

Doktor cebinden, üstünde altın harflerle LOA yazan gümüş rengi küçük bir kutu çıkardı. Kutunun içinde pahalı bir kartvizit destesi vardı. Ruby'ye bir tane uzattı. "Nora'yla ilgilenmen sana iyi gelir mi bilmem. Özellikle de şu anki ruh halinde."

Ruby kartı alıp taytının elastik bel kısmına sıkıştırdı. "Neden olmasın?"

Doktor onu inceledi ve kaşlarını daha fazla çatınca Ruby, doktorun gördüklerinden çok da memnun olmadığını gördü. "Annenle yıllardır ne görüştün ne de konuştun. Ona çok kızgın olduğun belli. Başına gelenleri de düşününce... kötü bir vaziyet yaratabilir. Hatta tehlikeli bile denebilir."

"Ne yönden tehlikeli?"

"Onu tanımıyorsun. Ve dediğim gibi şu an çok hassas..."

"Ben onunla birlikte on altı yıl yaşadım Doktor. Sense onunla haftada bir konuşuyorsun. Kaç yıldır terapiye geliyor? Bir yıldır mı, yoksa iki mi?"

"On beş yıldır."

Ruby hemen başını kaldırdı. "On beş yıl mı? Ama o zamanlar her şey iyiydi."

"Öyle miydi?"

Doktorun sorusu Ruby'nin kafasını karıştırdı. On beş yıl önce Ruby dış tellerinden yeni kurtulmuş Madonna şarkıları söylüyor, sayısız gümüş kolye takıyor, hayatının çocukluk dönemindeki düzende devam edeceğini, ailesinin hep birlikte olacağını hayal ediyordu.

"Annen her şeyi içine atıyor," diye devam etti Doktor Allbright. "Ve dediğim gibi çok hassas. Bana sorarsan eskiden beri böyleydi. Ama buna katılmayacağını biliyorum." Doktor ona doğru bir adım attı. Bu kez alanına girilmiş gibi hisseden Ruby'ydi. Geri çekilmemek için mücadele etti. "Annen o ağaca tosladığında saatte neredeyse yüz on kilometre hızla gidiyordu. Kariyerini kaybettiği güne denk geliyor üstelik. Ne tesadüf."

Ruby bu bağlantıyı kuramadığına inanamamıştı. İçi ürperdi. "Yani kendini öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Ben tesadüf diyorum. Tehlikeli bir tesadüf."

Ruby iç geçirdi. Ansızın annesinin sorumluluğunu almak hiç de iyi bir fikir değilmiş gibi göründü, birkaç günlüğüne de olsa hassas bir durumdu. Duygusal bir karmaşa yaşayan birinin Ruby'ye güvenmemesi gerekirdi. Lanet olsun, o daha bir Japon balığına bile bakamıyordu.

"Annemi tanımıyorsun. Bunu unutma."

Bu yorum Ruby'nin ayağını yere yeniden sağlam basmasını sağlamıştı. "Bu kimin hatası peki? Çekip giden ben değildim."

Doktor, Ruby'nin hayatı boyunca zaman zaman karşılaştığı bir ifadeyle ona baktı.

Aman Tanrım, diye düşündü Ruby. *Artık yabancıları bile hayal kırıklığına uğrattıyorum.*

"Haklısın," dedi Doktor sakın bir sesle. "Artık on altı yaşında da değilsin."

Ruby daha büyük bir araba kiralamalıydı. Hummer ya da Winnebago gibi.

Bu minibüs o ve Nora için çok küçüktü. Ön koltuklarda yana yana kapana kısılmışlardı sanki. Pencerele de kapalı olunca soluyacak hava kalmamıştı ve konuşmaktan başka çare yoktu.

Ruby radyoyu açtı.

Celine Dion'un duru, canlı sesi arabayı doldurmuş, inananların aşkı bulduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Biraz kısabilir misin?" dedi Nora. "Başım ağrıyor."

Ruby'nin gözleri yan tarafına kaydı. Nora yorgun görünüyordu. Normalde solgun görünen cildi şimdi âdeta şeffaflaşmıştı. Küçük mavi damarlar, şakaklarını ağ gibi sarmıştı. Ruby'ye dönüp gülümsemeye çalıştı ama doğrusu dudakları titremeye başlayınca gözlerini kapatıp pencereye yaslandı.

Hassas.

Ruby bunu düşünmeden edemiyordu. Ona çok yabancı bir ifadeydi bu. Bildiği kadarıyla annesi çelik kadar güçlüydü. Ruby küçükken bile annesinin ne kadar güçlü olduğunu bilirdi. Diğer çocuklar karne dağıtıldığında babalarından korkardı. Ama Bridge kızları için durum farklıydı. Onlar annelerini hayal kırıklığına uğratma korkusuyla yaşarlardı.

Annesi onları cezalandırdığından, bağırıldığından ya da kızdığından da değil. Hayır, korkmalarının sebebi hepsinden de kötüydü.

Beni hayal kırıklığına uğrattın Ruby Elizabeth... hayat kolay yolu seçen kadınlara iyi davranmaz.

Ruby o kolay yolun ne olduğunu ya da nereye varabileceğini hiç öğrenememişti ama kötü bir şey olduğunu biliyordu. Nora'nın tahammül edemeyeceği bir diğer şey olan "kendini kandırmak" kadar kötüydü.

Gözlerini kapatınca gerçekler yok olmaz, sözü de Ruby'nin annesinin en sevdiği bir diğer sözdü.

Tabii ki bunlar eski günlerde kalmıştı. Sonrasında ailedeki kimse Nora Bridge'i hayal kırıklığına uğratmamak için çaba göstermedi. Hatta Ruby tam aksine onu hayal kırıklığına uğratmayı amaç edinmişti.

"Ruby? Müziği kısar mısın?"

Ruby radyoyu kapattı. Sileceklerin sesi, aniden ortaya çıkan sessizliği doldurmuştu.

Seattle'dan yalnızca birkaç kilometre ötede gri şehir, yerini sıra sıra dizilmiş, düz tavanlı, geniş dükkânlara bırakmıştı. Birkaç kilometre daha gidince çiftlik bölgesine girmişlerdi. Dik, ağaçlarla kaplı tepeler ve yeşil çalılıklar otoyolun iki yanına dizilmişti. Baker Dağı'nın beyaz dondurmaya andıran tepesi düz arazinin üstündeki sislerin tepesine çökmüştü sanki.

Miskin Mount Vernon kasabasından geçerken Ruby hızlanmıştı. Annesinin, *festivallerde lale tarlalarından bisikletle geçtiğimiz günleri hatırlıyor musun*, gibi duygusal bir şey söylemesinden korkuyordu.

Ama başını çevirdiğinde Nora'nın uyuduğunu gördü.

Ruby rahat bir nefes alıp ayağının gaz pedalındaki baskısını azalttı. İzlenip izlenmediğini merak etmeden yola devam etmek güzeldi.

Suyun hemen yanına kurulmuş sahil kasabası olan Anacortes'e vardığında tek yönlü bir bilet alıp sıraya girdi. Turist sezonu henüz açılmamıştı. İki hafta sonra feribota binmek için beş saat bekleyebiliyorlardı.

Yarım saat geçmeden bir feribot matemli düdüğünü öttürerek yanaştı ve arabalar, bisikletler ve yolculardan oluşan yükünü indirdi. Sonra turuncu yelekli görevli, Ruby'nin arabasına nerede duracağını gösterdi ve Ruby arabayı park edip el frenini çekti. İkinci sıranın en başındaydı. Feribotun oval ağzı çok büyük ve camsız bir pencereydi ve manzara gözler önüne serilmişti.

Koy, yağmurlu günlere özgü bir düzlüğe kavuşmuştu ve aralıksız yağan yağmurun darbeleriyle teneke kadar incelmışti. Islak gri gökyüzü eriyip denize akarken ikisi arasındaki çizgiye göz kalemi kadar ince bir çizgiye dönüşmüştü. Köpek suratlı gri foklar sallanıp duran kırmızı dubaların üzerine tüneylemek için yarışyordu.

Ruby arabadan inip üst kata çıktı. Yiyecek standından bir sütlu kahve aldıktan sonra güverteye çıktı.

Kimse yoktu. Yağmur artık biraz daha şiddetli yağıyordu. Damlalar, parmaklıkları boncuk boncuk doldurmuş, güverteyi kayganlaştırmıştı.

Feribotun düdüğü bir kez uzunca öterek yola çıkmak üzere olduklarını haber verdi.

Ruby elini ıslak parmaklıklarda gezdirip bekledi ve ani bir esintiyle ürperdi. Birkaç cesur martı tam önünde kanatlarını gerip hareketsizce havada asılı kalmış, kendini hava akımına

bırakmıştı. Gürültüyle ötüp bir yiyecek kırıntısı kapmak için yalvarıyordu.

Yemyeşil adalar, folyoya benzer denizin üstünde kendin belli ediyor, granit kıyı şeridi, gümüş rengi düz suyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Işıl ışıl parlayan kırmızı kocayemiş ağaçları kıyıda taşmış, kökleri azimle toprağın yüzeyine tutunmuştu. Evler de oraya buraya saçılmıştı ama ada genel olarak boş görünüyordu.

Ruby gözlerini kapatıp o tanıdık, tuzlu deniz havasını içini çekti. Sekizinci sınıftayken okula gitmek için San Juan Adası'ndaki Friday Harbour'dan feribota binerdi. Lise yıllarına dair anılar kaçınılmaz bir şekilde bu feribotla bağlantılıydı...

O ve Dean tam bu noktada, pruvada dururlardı, yağmuru yağdığında bile.

Dean.

Onun daha önce aklına gelmemesi şaşırtıcıydı.

Belki de o kadar şaşırtıcı değildi. Görüşmeyeli on yıldan da fazla zaman geçmişti ve onu düşünmek hâlâ içini acıtırıyordu.

Ruby, annesi gittikten sonra canının daha fazla yanacağını hiç düşünmemişti. Ama Dean ona, insan kalbinin acıya her zaman yeni bir yer açabileceğini göstermişti.

Onu hâlâ düşündüğü zamanlar vardı. Bazen sıcak ve yapayalnız gecelerin ortasında uyanıp yanaklarının yapış yapış ve ıslak olduğunu fark ettiğinde rüyasında onu gördüğünü bilirdi. Caroline'dan duyduğuna göre (o da Nora'dan duymuştu) Dean sonunda annesinin izinden gitmiş, şirketin yönetimini devralmıştı. Ruby böyle olacağını başından beri biliyordu.

Sonunda feribot Summer Adası'na yöneldi. Gemi düdüğü öttü ve yolculardan araçlarına gitmesini isteyen kaptanın sesi duyuldu.

Ruby hemen alt kata koşup minibüse bindi.

Kaptan motoru durdurdu ve gemi kapkara çürük iskeleyle yanaştı. Ruby'nin çocukluğunda bile eski görünen, rüzgârın döv-
düğü tabela en yakındaki tümseğin eğimli kenarından sarkıyordu.
Üstünde de SUMMER ADASI'NA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Bir kadın, dolap büyüklüğündeki terminal binasından çıkıp feribotun kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Üzerinde yakasız ve manşetsiz, yerlere kadar uzanan kahverengi bir elbise vardı. Boynundaki kalın zincirin ucunda süslü bir gümüş haç vardı. Pruvarın parmaklıklarına tutunan birkaç araçsız yolcuya el sallayıp bilek kalınlığında, bir hayli yıpranmış halatı güverteye atıp feribotu bağladı.

"Aman Tanrım," dedi Nora gözlerini kırpıştırarak. "Bu Rahibe Helen mi?"

Ruby de buna inanamamıştı. Rahibeler eskiden beri Summer Adası'nın feribot trafiğini idare ederdi ama hiçbir şeyin değişmediğini görmek şaşırtıcıydı. "Harika, değil mi?"

Nora iç geçirdi. Değişmezliğin iyi bir şey olup olmadığını merak ediyormuş gibi yorgun bir sesteki bu. Belki Ruby gibi o da buraya dönüp eski acılarla yüzleşmenin ne hissettirdiğini fark etmeye başlamıştı.

Ruby arabayı feribottan dışarı sürdü ve postane ile marketin önünden geçti. İlk dikkatini çeken kayda değer bir değişimin olmamasıydı. Feribota binip zamanda yolculuğa çıkmış gibiydi yalnızca. Summer Adası hâlâ 1985'te kalmıştı. Radyoyu açsa büyük ihtimalle Cyndi Lauper ya da Rick Springfield'de çalacaktı...

Uzak durmasının sebebi işte buydu.

Yol döne döne kısa bir tepeyi tırmanıyor, sonra yeşil vadiye doğru iniyordu.

Sol taraftaki arazi sapsarı otlar, yeşil ağaçlar ve gümüş rengi solgun gökyüzüyle âdeta bir Monet resmini andırıyordu. Sağ tarafında Bottleneck Koyu uzanıyordu ve onun da ötesinde Shaw Adası'nın yeşil, ormanlık tepesi görünüyordu. Terk edilmiş ve eskimiş gri balıkçı tekneleri çakıl taşlı kumsala oturmuştu. İşme suyunun düzenli olarak bulunmadığı, elektriklerin gidip geldiği bu aşırı sessiz adadan yazlık ev alacak kadar cesur birkaç Kaliforniyalıya ait olan bir iki gösterişli tekne de nazıkçe kabaran denizde sallanıyordu.

Yolda sadece birkaç çiftlik evi vardı. Ada beş bin dönümdü ama yaz kış burada yaşayan yalnızca yüz kişi vardı. Anakarada yaşayanların, adadaki yazlık evlerine geldiği yaz aylarında bile Summer Adası'nın nüfusu üç yüzü geçmezdi.

Nora yağmurun lekelediği camdan dışarı baktı. Başını cama yaslayınca çıkan sesleri duyuyordu. Ağzının kenarındaki çizgiler, dudaklarını aşağıya sarkıtacak kadar derinleşmişti. "Buraya ilk geldiğimde... Neyse, artık bir önemi yok..."

Ruby kumsal yoluna girdi. Dönmek yerine ayağını gaz pedalından çekip durdu. Annesinin yarım bıraktığı cümlesinde sırlar, söylenmemiş sözler vardı ve bu Ruby'nin hoşuna gitmemişi.

On beş yıl, demişti Doktor Allbright. Nora'yı on beş yıldır tedavi ediyordu ve hiçbirinin bundan haberi olmamıştı.

"Ne diyecektin?"

Nora'nın kahkahası pamuk şekeri gibi hassastı. "Hiç."

Ruby gözlerini devirdi. Neden bunu sormuştu ki? "Her neyse."

Tekrar gaz pedalına basıp sinyal vererek kumsala doğru döndü. Dar ve tek şeritli yol, devasa ağaçların arasında yılan gibi kıvrılıyordu. Öğle vakti olmasına karşın hava pek de aydınlık görünmüyordu. Ağaçların kolları yağmurun etkisiyle ağırlaşmış,

sarkık dallar yolu karartmıştı. Arada bir ortaya çıkan otla kaplı dönemeçler, karşı yönden bir araç geldiğinde kenara çekilmek için yol açıyordu.

Sonunda araç yoluna vardılar. Bir çift kızılcağaç ağacı yolun iki yanında bekçilik ediyordu. Bir zamanlar burada çakıl taşı varsa bile uzun zaman önce pisliğin içine gömülmüştü.

Ruby araç yoluna girdi. Yolun ortasına kadar uzanan diz boyundaki yabancı otlar şasiye çarpıp sürtünüyordu.

Ağaçlık yolun sonunda Ruby frene bastı.

Ve yağmur damlalarının doldurduğu ön camdan çocukluğuna baktı.

Çiftlik evi, çift kanatlı pencerelerin etrafındaki kırmızı süslemeli kalın, beyaz renkli tahta katmanlardan oluşuyordu. Bir tarafı yaşlı bir kadının ağrıyan kalçası gibi dışa doğru çıkıntılıydı. Burası büyükbabasının torunları için yaptığı ek kısımdı. Bir veranda evin üç yanını sarmıştı. Denize doğru çıkıntı yapan pasta şeklindeki bir alanın ortasına oturmıştı. Haziranın ortasında çayır gür ve yemyeşil otlarla doluydu; yazın en sıcak günlerinde Ruby otların daha da büyüyüp yanık altın sarısı bir renge bürüneceğini biliyordu. Kocayemiş ağaçları evi çevrelemişti.

Her şeyi bir anda algımlarken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Beyaz çitler, çiftlik evinin etrafını ne de güzel sarmıştı! İç kısmındaki bahçe çiçek açmıştı.

Belli ki Caroline bahçeyi düzenli tutması için bahçivana ödeme yapıyordu. Bridge ailesinin aslında on yıldır buraya uğramadığını kimse anlayamazdı, sanki yalnızca kış mevsimini adadan uzakta geçirmiş gibilerdi.

Ruby yorgunlukla iç çekip arabadan indi.

Dalgalar kısık, homurdanmaya benzer bir ses çıkarıyordu. Beklenmedik misafirlerini görünce şaşırıp korkan kuşlar ötüşüp

duruyordu. Ama bu kadar kuzeyde şehir gürültüsünden eser yoktu, ne bir korna ne tekerlek gıcirtısı ne de tepeden geçen uçak sesleri.

Her zamanki gibi Summer Adası bu dünyaya ait olmayan bir havaya bürünmüştü ve Ruby bunu söylemekten nefret etse de adanın onu memnuniyetle karşıladığını hissediyordu. Burada zaman ömürle değil sonsuzlukla ölçülüyordu. Denizin, kırık cam kenarlarını yumuşatmasının ne kadar zaman alacağıyla, dalgaların ne kadar zamanda kıyı şeridini tekrar tekrar biçimlendireceğiyle ölçülüyordu.

Ruby aracın arkasına gidip tekerlekli sandalyeyi aldı ve yolcu koltuğunun tarafına götürüp Nora'nın oturmasına yardımcı oldu.

Plastik kaplı kulpları kavrayıp dikkatlice annesini yoldan geçirdi. Ruby kapıya doğru yürüdü ve sürgüsünü açtı. Metal parça tıkırdadı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Ruby arkasına baktığında annesinin yüzünün nasıl solduğunu gördü. Nora çitlerin çıtalarına dokundu. O anda kalp şeklinde bir boya parçası çitanın üstünden kopup konfeti gibi çime düştü.

Nora ıslak ve ışıltılı gözlerini kaldırdı. "Caroline'la birlikte her bir çitayı farklı renge boyadığınız yazı hatırlıyor musun? İşiniz bittiğinde ikiniz de gökkuşağı renklerine bürünmüştünüz."

Ruby, "Hatırlamıyorum," dedi ama bir an gözlerini yere diktiğinde ayağında sayısız renge bürünmüş Keds spor ayakkabılarını görür gibi oldu. Buraya dair her şeyi bu kadar çabuk anımsamak, eski duyguların yeniden tadına bakmak onu sinirlendirmişti. Sanki Ruby dışında buradaki hiçbir şey değişmemişti ve yeni Ruby'nin, peri masalından çıkmış gibi görünen bu eve ait olmadığı kesindi.

Eğimli alandan inip tekrar tekerlekli sandalyenin arkasına geçti. Aynı yoldan dikkatle ilerleyerek önündeki tekerlekli san-

dalyeyi itiyordu. Tam verandanın kenarına geldiklerinde annesi aniden konuşmaya başladı.

"Biraz burada kalmak istiyorum, olur mu? Sen içeri gir." Nora cebinden anahtarı çıkarıp Ruby'ye uzattı. "Geri dönüp nasıl göründüğünü bana anlatabilirsin."

"Eve girmektense yağmurda beklemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Şu anki hislerimi özetledin diyebiliriz."

Ruby tekerlekli sandalyenin etrafından dolaşp verandaya adımını attı. Geniş ahşap zemin ayaklarının altında piyano tuşları misali sallanırken çıtırtılardan bir melodi oluştuyordu.

Ön kapıda anahtarı kilide soktu.

Klik.

Annesi aniden, "Dur!" diye haykırdı.

Ruby ona döndü. Nora gülümsüyordu ama korkunç bir gülüştü bu. Dişlerini gıcırdatmaya benziyordu.

"Bence... içeri birlikte girmeliyiz."

"Tanrım, dram yaratmaya gerek yok. Eski bir eve gireceğiz o kadar." Ruby kapıyı açtı ve üst üste binmiş gölgelere bakıp Nora'nın yanına döndü.

Tekerlekli sandalyeyi verandaya yönlendirip ahşap girişten geçirdi ve annesini eve soktu.

Mobilyalar odanın ortasında hayalet gibi toplanmış, eski çarşaflarla örtülmüştü. Ruby her sonbahar o çarşafları serip mobilyaları örttüklerini hatırlıyordu. Evi kışa hazırlamak bir aile geleneğiydi.

Bir süredir evde kimse yaşamamış olabilirdi ama iyi bakılmıştı. O beyaz çarşafların üstünde ancak birkaç haftalık toz birikmiş gibiydi.

"Caroline buraya iyi bakmış... Her şeyi olduğu haliyle koruduğuna inanamıyorum." Nora'nın merakı, sesinden belli olu-

yordu. Belki biraz da pişmanlık vardı. Ruby gibi o da Caroline'ın geçmişin üstüne boya vurduğunu ümit ediyordu sanki.

"Caro'yu bilirsin," dedi Ruby. "Her şeyin yüzeysel olarak güzel görünmesini ister."

"Haksızlık etme. Caro..."

Ruby ona döndü. "Lütfen bana ablamı anlatmaya kalkma."

Nora'nın dudakları sımsıkı kapandı. Sonra hapşırdı. Sonra tekrar. Gözleri yaşararak, "Toza karşı alerjim var. Çok toz yok burada biliyorum ama ben çok duyarlıyım. Toz alman gerekecek."

Ruby ona baktı. "Bacağı kırık senin, kolun değil."

"Ben yapamam. Alerji yüzünden."

Bu, Ruby'nin duyduğu en güzel bahaneydi. "İyi, ben alırım."

"Elektrik süpürgesiyle de alman gerekecek. Halılar da tozlu."

"Öyle mi? Buna gerçekten çok şaşırdım."

Nora en azından kızaracak kadar erdemliydi. "Kusura bakma. Bir an unutmuşum... Boş ver."

Ruby ona baktı. "Ben artık çocuk değilim ve toz almak, sen bizi terk ettikten sonra Caroline ile benim öğrendiğimiz şeylerden biri oldu." Ruby, Nora'nın yeşil gözlerindeki acıyı gördü. Bu acı ansızın yaşlı ve hassas görünmesine sebep olmuştu.

Yine o kelime. Ruby'nin çok da görmek istediği bir şey değildi bu. Tekerlekli sandalyeyi odanın ortasına götürdü. Doğru tarzi antika halı tekerlekli sandalyenin metalik gürültüsünü emip onları yine sessizliğe gömmüştü.

"En iyisi senin eski odanda kalayım. Beni üst kata çıkaramazsın."

Ruby görev bilinciyle Nora'yı alt kattaki yatak odasına götürdü. Burada da çarşafların altında iki tane tek kişilik yatak vardı. Yatakların arasında çizgili perdenin asıldığı bir pencere

bulunuyordu. Boyalı ahşap oyuncak kutusu Ruby'nin çocukluğunun büyük bölümünü özetliyor gibiydi.

O ve Caroline'ın çocukken seçtikleri açık pembe, gül desenli duvar kâğıdı da değişmemişti.

Ruby hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu. Çarşafı kaldırdı. Yoğun bir toz kütlesi odaya yayıldı. Arka tarafında annesinin öksürmeye başladığını duyan Ruby eğilip pencereyi açtı ve dalgaların kıyıya vuran sesi içeri doldu.

Toz kütlesi yere çöktükten sonra Nora, "Ben biraz uzansam iyi olacak," dedi. "Başım hâlâ ağrıyor."

Ruby başını salladı. "Sandalyeden tek başına kalkabilecek misin?"

"Kalkabilmeyi öğrensem iyi olacak."

"Bence de," diyen Ruby kapıya döndü. Ve tam özgür kalmak üzereyken annesinin sesi onu yine yakaladı. "Teşekkürler. Sana gerçekten minnettarım."

Ruby güzel bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama aklına hiçbir şey gelmedi. Çok yorulmuştu ve bu odadaki anılar sivrisinek gibi kafasının içinde vızıldayıp duruyordu. Ruby başını sallayıp yoluna devam etti ve kapıyı da arkasından kapattı.

Yedi

Dean giysi çantasını eski yatak odasının zeminine fırlatıp yatağın kenarına oturdu.

Her şey aynen bıraktığı gibiydi. Tozlu beyzbol ve futbol malzemeleri şifonyerin üstüne yığılmıştı. Krem rengi duvarları kaplayan posterlerin kenarları kıvrılıp sararmıştı. Oyuncak kutusunu açsa geçmişten kalma bütün hatıralarını bulurdu. Kung fu yapan G. I. Joe, Rock 'Em-Sock' Em Robotları, belki de eski Erector seti bile orada olabilirdi. Jim Zorn'un okulu ziyaret ettiği günden kalma imzalı bir SEAHAWK flaması masaya asılıydı.

Dean buradan giderken yanına hiçbir şey almamıştı, Ruby'nin fotoğrafını bile. Aslında özellikle de onun fotoğrafını almamıştı. Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçti. Şifonyerin yanında durup eğildi ve alt çekmeceyi açtı.

Oradaydı işte, tam bıraktığı gibi çekmecenin içine yığılmıştı. *Ruby'den kalma anılar.* Çerçevesiz ve çerçevesiz fotoğraflar, plajda birlikte topladıkları deniz kabukları, birkaç kuru yaka çiçeği... Rastgele elini attığında siyah beyaz fotoğraflardan oluşan küçük bir film şeridi de buldu, Island County Festivali'ndeki kabinde çekilmişlerdi. O fotoğraflarda Ruby, Dean'in kucağına oturmuş, kollarını sıkıca onun boynuna sarıp başını yaslamıştı. Ruby gülmüyordu, bir diğer pozda da kaşlarını çatıp dilini kameraya doğru çıkarmıştı. Son karede de öpüşüyorlardı.

Ruby'yi bu şekilde düşünmek bile yeterince acı vericiydi. Çocukluk günlerinden kalma bu fotoğraflara bakmak cam parçaları yutmaya benziyordu. Çocukken o ve Ruby anaokuluna başladıklarında birbirlerinin en yakın arkadaşıydı. Sonra ilk aşkın o tatlı, can yakıcı gölüne düşmüş, o duygunun taşlık, ıssız kıyısında yüzmüşlerdi. Dean sonlarını hatırlıyordu ve bu da ona yetiyordu.

Fotoğrafları tekrar çekmeceye koyup kapattı. Biri kapıyı tıklatmıştı.

Kapıyı açınca karşısında, büyük çantasıyla Lottie'yi buldu. "Ben alışverişe gidiyorum," dedi. "Buzdolabı soğutmuyor, buz torbası almalıyım."

"Ben giderim..."

"Olmaz. Sen Eric'le zaman geçirmelisin." Lottie gülümseyip bir şampanya kadehini ona uzattı. İçinde pembe renkli akışkan bir madde vardı. "Bu ağabeyinin ilacı. Şimdi içmesi gerekiyor. Hoşça kal."

Lottie onu orada öylece bıraktı. Bir genç odasında, elinde şampanya kadehine konulmuş ilaçla, yetişkin bir adam.

Dean, Eric'in odasına doğru ağır adımlarla yürüdü. Kapı kapalıydı.

O kapıların hiç kapanmadığı günleri anımsayan Eric uzunca bir süre olduğu yerde kaldı. Eskiden olsa canları istediğinde birbirlerinin odasına dalarlardı.

Sonra kapı kulbunu çevirip içeri girdi. Oda havasız ve çok sıcaktı. Perdeler de çekilmişti.

Eric uyuyordu.

Dean yavaşça yatağa doğru yürüdü ve bardağı bırakıp odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

“Umarım Viagra da getirmişsindir,” dedi Eric uykulu gözlerle. Bir saniye içinde yatak uğuldayarak yükselmeye başlamış, onu neredeyse oturur bir pozisyona getirmişti.

“Aslına bakarsan duble Cuervo Gold şat getirdim. Sana zaman kazandırın diye içine Pepto-Bismol da kattım.”

Eric güldü. “Mary-Anne’in veda partisini bana hiç unutmurmayacaksın, değil mi?”

“Şu utanç verici gece...” Dean pencereyi ve perdeleri açtı. Pencereler gri ve yağmurlu bir güne açılmış, odaya zayıf bir ışık girmesini sağlamıştı.

“Teşekkürler. Lottie sağ olsun, biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Karanlıktan az da olsa korktuğumu ona söylemeye cesaret edemedim. Burası mezara benziyor.” Sonra sırttı. “Zaten yakında oraya gireceğimi.”

Dean ona döndü. “Bundan bahsetme.”

“Ölümden mi? Neden? Ben ölüyorum ve bundan korkmuyorum. Lanet olsun, bir haftamı daha bu şekilde geçirirsem ölmek için can atacağım zaten.” Dean’e nazikçe baktı. “Hangi konudan bahsedebilirim peki? Önümüzdeki sezon gelecek denizcilerden mi? Olimpiyat Oyunları’ndan mı? İstersen küresel ısınmanın uzun süreli etkilerinden de bahsedebilirim.” Eric iç geçirip yastığına yaslandı. “Eskiden çok yakındık...” dedi kısık sesle.

Dean, “Biliyorum,” diye yanıtladı ve yatağa yaklaştı. Eric’in kımıldanıp ona bakmak için hafifçe dönmeye çalıştığını gördü. Bunu yaparken ani bir acıyla yüzü solmuştu. “Al,” dedi Dean atılarak.

Eric bardağa uzanıp onu renksiz dudaklarına götürdüğünde elleri titriyordu. Zorla da olsa bardağı kafasına dikti sonra incecik bileğinin tersiyle ağzını sildi. Her şeye rağmen gülümsemeye

çalışıyordu. "Ray'in kayıkhanesindeki margaritalarından ve... Penn Cove midyelerinden olsaydı keşke şimdi..."

"Tekila ve kabuklu deniz hayvanıyla mı kafayı bulacaksın? Kusura bakma dostum, ben almayayım."

"Artık on yedi yaşında değilim," dedi Eric. "Kusana kadar içmiyorum."

İşte yine aynı şey olmuştu. Ne kadar uzaklaştıklarının apaçık bir göstergesiydi bu. Birbirlerinin çocukluktaki hallerini tanıyorlardı. Ancak yetişkin erkekler olarak birbirlerine yabancıları.

"O ilaçlar işe yarayacak mı?" diye sordu Dean.

"Elbette. On dakika sonra yüksek binaların tepesinden tek bir hamleyle sıçrayabilecek duruma geleceğim." Eric kaşlarını çatı. "Tek hamle tam olarak ne anlama geliyor bu arada? Ve neden daha önce böyle bir şey aklıma hiç gelmedi dersin?"

"Nasıl bir şey olursa olsun uçmaktan iyidir. Birinci sınıfta uçmak bile cehenneme benziyor. Buraya gelişim de berbat geçti."

Eric gülümsedi. "Birinci sınıf bile kötü mü? Evlatlıktan reddedilmiş bir lise İngilizce öğretmeniyle konuştuğunu unuttun sanırım."

"Kusura bakma. Ben yalnızca bir konu açmaya çalışıyordum."

"Yapma. Ben ölüyorum. Zaman dolduracak şeylere ihtiyacım yok. Tanrım, Dean... yetişkinliğimizi önemli konular konuşmaktan kaçınarak geçirdik. Bunun genetik olduğunun farkındayım ama daha fazlasına vaktim yok artık."

"Ölmek üzere olduğunu bir kez daha söylersen yemin ederim seni kendi ellerimle öldüreceğim. Unutulabilecek bir şey değil zaten."

Eric güldü. "Tanrı'ya şükür. On yıldır görmediğim kardeşimden izler görmek ne güzel. Kendini kurtardığına sevindim."

Bu söz üzerine Dean biraz olsun rahatladı. "Güldüğünü görmek güzel. Uzun zaman oldu." Dean bir yığın fotoğrafın durduğu, yatağın yanındaki şifonyere doğru yürüdü. Fotoğrafların çoğu Eric ile Dean'ın çocukluk fotoğraflarıydı.

Ama iki kardeş ile futbol takımından başka bir çocuğun kollarını birbirlerinin omzuna atıp gülümsedikleri bir fotoğraf daha vardı.

Çok sıradan bir fotoğrafa benziyordu ama Dean, Eric'e döndüğünde düşünmeden edemedi. O ve ağabeyi arasındaki büyük fark ne zaman ortaya çıkmıştı? Dean açıkça ortada olan şeyi görememiş miydi?

"Keşke eşcinsel olduğumu sana hiç söylemeseydim," dedi Eric.

Eric onun aklından geçeni okumuştı sanki. Dean yavaşça döndü. Henüz bu konuyu konuşmaya hazır değildi ama başka şansı yoktu. Eric onu soğuk sulara doğru itmişti ve şimdi Dean'ın yüzmesi gerekiyordu. "Bir erkekle birlikte yaşarken böyle bir sırrı gizli tutmak biraz zor olmalı."

"İnsanlar yapabiliyor, bu sırrı saklıyor yani. Bense o kadar saftım ki sana söylemek istedim." Eric başını yastıktan kaldırıp Dean'e baktı. "Annemin ve babamın kabul etmeyeceğini biliyordum. Ama sen..." Sesi hafiften çatladı. "Senden beklemiyordum. Sen kalbimi kırdın."

"Böyle olsun istemedim."

"Beni hiç aramadın."

Dean her şeyi ona nasıl anlatacağını düşünerek iç geçirdi. "Sen üniversitedeydin, o yüzden burada hayatın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Bridge ailesinin yok olup gidişi manşetlere düşmüştü. Sonra... Ruby ve ben ayrıldık."

"Aranızda ne geçtiğini hep merak ettim. Sanırım..."

Can yakan bu konuya girmek istemeyen Dean, "Berbattı," dedi aceleyle. "Annemi arayıp beni Choate'a göndermesini istedim. Bir sürü kendini beğenmiş zengin çocuğuyla doluydu orası, hep nefret ettim. Hiç arkadaş edinemeyeceğimi düşünüyordum. Ama her pazar akşamı ağabeyim beni arıyor, onunla konuştuğum o bir saat belki bütün haftayı dayanılır kılıyordu. Sen benim sadece en iyi arkadaşım değildin, tek arkadaşımdın Eric. Sonra bir pazar beni aramayı unuttun." Dean o gün ve sonraki haftalarda telefonun yanında nasıl beklediğini hatırlıyordu. "Sonunda aradığında da bana Charlie'den bahsettin."

"Kendini terk edilmiş hissettin, değil mi?"

"Tam olarak öyle değil. Seni hiç tanımadığımı, bana söylediğin her şeyin yalan olduğunu düşündüm. Sonrasında da Charlie'den başka bir laf etmez oldun." Dean omuz silkti. "On yedi yaşındaydım ve aşk acısı çekiyordum. Senin aşk hayatını dinlemek istemiyordum. Ve evet, ilişki yaşadığın kişinin de erkek olmasını kabullenmem biraz zordu."

Eric yastığına iyice gömüldü. "Telefonlarıma çıkmamaya başladığında benden nefret ettiğini sandım. Sonra aile şirketine çalışmaya başladın ve seni sildim. Bu duruma senin gözünden hiç bakmadım. Özür dilerim."

"Evet. Ben de özür dilerim."

"Bu özür bizi nereye götürür dersin?"

"Kim bilir? Buradayım işte. Yetmez mi?"

"Hayır."

Dean ansızın Eric'in ne istediğini anladı. "Eski halimizi, seni anımsamamı, sonra da ölümünü izlememi istiyorsun. Açıkçası bana göre çok da mükemmel bir fikir değil bu."

Eric uzanıp soğuk, titreyen elini Dean'ın eline koydu. "Ben hayattayken ailemden biri beni sevsin istiyorum. Bunu istemem

çok mu bencilce?" Sonra bu konuşma onu çok yormuş gibi gözlerini kapattı. "Ah, lanet olsun... çok hızlı gidiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Ben uyuyana kadar bekle, benim için bu kadarını yapabilir misin?"

Dean'in boğazı düğümlendi. "Elbette."

Nefesi düzene girene ve derin bir uykuya dalana kadar ağabeyinin baş ucunda beklemeye devam eden Dean hâlâ ne diyebileceğini bilmiyordu.

Bu zamana dek değerini bilmediği o şey için tüm servetini verebilirdi. Çünkü şu anda sadece ona ihtiyacı vardı; *zaman*.

Nora tek ayak üstünde hoplayarak banyoya gidip tekrar yatak odasına döndüğünde halsiz düşmüş, nefes nefese kalmıştı. Yatağa girip sallanan ahşap yatak başına yaslandı.

Ruby'ye karşı duyarlı olması, kızının acısını anlamaya çalışması (ki Nora buna kendisinin sebep olduğunu asla unutmamıştı) ve barışma konusunda ilk adımı Ruby'den beklemesi gerektiğini biliyordu. Canı ne kadar yanarsa yansın, acısı ne kadar derin olursa olsun Nora durumu daha da kötü bir hale sokmak istemiyordu.

Ama Ruby her zaman onun kötü tarafına odaklanmıştı. İyi günlerinde bile küçük kızı, aklından geçeni hep olumsuz bir tavırla dile getirirdi. İkisi de sonunda pişmanlık duydukları şeyler söylerdi.

Üstelik Ruby ağzından soğuk bir ifadeyle ona her "Nora" değişinde annesini derinden yaralayacağını da biliyordu. Artık birbirlerine yabancı olduklarını anımsatmanın yöntemi Ruby'ye göre buydu.

Sükûnetini koru.

Ve Tanrı aşkına ona ne yapacağını söyleme. Onu tanıyormuşsun gibi davranma.

Başka bir yere gitmiş olsalar belki bu iş daha kolay olurdu ama burada, geçmişin kirlettiği bu toprak parçasında yeni bir şey yeşermesi mümkün değildi.

Nora en büyük hatasını bu evde yapmıştı ve sürdüğü yaşam tarzı da çok şey anlatıyordu. Rand'den ayrıldığında buradaydı. Bunun kısa süreli bir ayrılık olacağına inanıyordu. O dönemde çok basit bir düşüncesi vardı: *Uzaklaşmalıyım, biraz uzaklaşmazsam çığlık atmaya başlayacağım ve bir daha hiç susamayacağım.*

Tek istediği bir süre yalnız kalmaktı. Yaşadığı hayattan çok sıkılmıştı. Yirmi dakikalık feribot yolculuğu bile çok iyi hissettirmişti. O beş kilometrenin on yıla yayılacağı aklına bile gelmemişti.

O yazı ve öncesindeki kötü yılları bütün acı detaylarıyla hatırlıyordu.

Yavaş yavaş çöken depresyonun tadı ve ne hissettirdiği de aklındaydı. Bir kavanoz dolusu reçel gibi ihtiyaç duyulan havayı emiyor, siz ve dünya arasında bir bariyer kuruyordu. En kötü kısmıysa bariyerden bakınca neler kaçırdığını görebilmesiydi. Ama uzandığında dokunabildiği tek şey soğuk, sert bir camdı.

Her şey birkaç karanlık gün ve birkaç kâbusla başlamıştı ama kış ilkbahara, sonra yaza döndüğünde Nora açıkça kendini kaybettiğini fark etmişti. Yıllar sonra bile bunu tarif edebilecek daha iyi bir kelime bulamıyordu. Şimdiki gibi o zaman da kendini kış yaprakları gibi narin hissediyordu. Kırılması her zaman çok kolay olmuştu.

O dönemde Rand'i terk etmese ölebilirdi. Öylesine büyük bir acı çekiyordu ki! Yine de...

Eve dönebileceğini, evlilikte kadınların da erkeklerle aynı hoşgörüyü görebileceğini düşünüyordu. Ne kadar da saftı.

Yatağın yanındaki telefona uzandı ve sinyal sesini duyduğuna sevindi. Caroline'ın hattı açık tutacak kadar düşünceli olacağını tahmin etmişti.

Eric'in numarasını çevirdi ama kimse yanıt vermedi. Yolculuk onu yormuş olmalıydı. Son günlerde çok kolay yoruluyordu.

Şimdi bunu, kanserin onu nasıl yok ettiğini düşünmek istemiyordu. Düşünürse yıkılırdı ve Ruby kapının hemen diğer tarafındayken Nora yıkılmayı göze alamazdı.

Sonra başka bir numarayı çevirdi ve Doktor Allbright ikinci çalışta yanıt verdi. Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oldu, çıkmak sesi gelmişti. "Alo?"

"Merhaba Leo. Benim, Nora."

Leo sigarasından bir nefes çekip dumanı telefona doğru üflledi. Islığa benzer bir ses çıkarmıştı. "Nasılsın?"

Nora, "İyiyim," dedi ve adamın yalan söylediğini gözünden anladığı gibi sesinden de anlayıp anlayamadığını merak etti. "Geldiğimde aramamı söylemiştin, ben de..."

"Sesin iyi gelmiyor."

"Şey... Ruby ile ben eski hayaletlerin saldırısına uğradık." Nora gülmeye çalıştı. "Bu ev..."

"Oraya gitmenin doğru bir karar olup olmadığından emin değilim. Bu konuyu konuşmuştuk. Olanlardan sonra şehirde kalmalıydın."

Birinin onu düşünmesi güzeldi, bunun için para ödemesi gerekse bile... "Bırakayım akbabalar üzerime mi saldırırsın?" Kederle gülümsedi. "Adım attığım her yerin Nora Bridge av sezonuna açık olduğunu biliyorum."

"Ama Ruby..." dedi Leo.

"Kolay olmayacağını biliyordum." En azından bu kadarı doğrudu. Kızının acısını böyle çarpıcı bir şekilde ve detaylarıyla görmenin canını yakacağını biliyordu ki öyle de olmuştu.

"Bu konuyu konuştuk Nora. Senden nefret ediyorsa, o dönemde seni anlayamayacak kadar genç olduğu içindi."

"Ben elli yaşında olduğum halde anlamıyorum Leo."

"Gerçeği kendine ve tabii bir de Ruby'ye anlatmalısın."

Nora bitkinlikle iç geçirdi. İçini kurumuş bir çiçek gibi sevgili kızına açmaya dayanabileceğini sanmıyordu. "Bana gülümsediğini görmek istiyorum, o kadar. Bir kez olsun gülse ömür boyu bana yeter. Beni sevmesi şöyle dursun... benden hoşlanmasını bile beklemiyorum."

Leo, "Ah Nora," dediğinde Nora, psikiyatrinin sesinde o çok iyi tanıdığı hayal kırıklığını duymuştu.

"Benden çok şey istiyorsun Leo."

"Sen de çok az şey istiyorsun Nora. Geçmişinden o kadar korkuyorsun ki..."

"Bana faydalı bir şey söyle Leo. Sen de bir babasın, bana bir tavsiye ver."

"Onunla konuş."

"Hangi konuda? On bir yıl önce olanları nasıl geride bıraktığımızı mı konuşalım?"

"Adım adım ilerleyeceksin. Şöyle yap, ona her gün kendinle ilgili bir şey söyle. Yalnızca bir şey. Ve sen de onun hakkında bir şey öğrenmeye çalış. Bu bir başlangıç olacaktır."

"Kendimle ilgili bir şey..." Nora bunu düşündü.

Evet, bunu yapabiliirdi. Gerekli olan tek şey gün içinde kıızıyla içtenlikle paylaşabileceği bir an yakalamaktı. Belki çok büyük bir şey değildi ve hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ama bu... mümkün olabilirdi. Şimdilik tek ümit ettiği buydu.

Ruby evin içinde geziniyor, bir pencereden diğerine gidiyor, çizgili perdeleri açıp odalara mümkün olduğunca ışık girsin

istiyordu. Saat üçe geliyordu. Birazdan bulutlar yüzünden hava kararacaktı. O yüzden gün ışığını elinden geldiğince yakalamaya çalışıyordu.

Ansızın kendini çok yorgun hissetti. Gecenin bir yarısı gelen telefon, sabaha karşı uçuş, adaya yaptığı araba yolculuğu... Hepsi onu aniden ele geçirip gücünü tüketmişti. Dikkat etmezse duygularıyla verdiği mücadelede yenik düşüp bu eski eve bakarak ağlayabilirdi.

Sonunda kendini mutfak ve yemek odası olarak kullanılan yerde buldu.

Hiçbir şey değişmemişti.

Akçağağaçtan yuvarlak masa, mutfak penceresinin dibinde duruyordu ve deri arkalıklı dört sandalye içeri itilmişti. Ortadaki kirli pembe renkte plastik yıldız çiçekleri küçük fener şeklindeki porselen tuzluk ve biberlikle çevrelenmişti. Bir yemek kitabı, limonlu pasta tarifinin olduğu sayfada açık kalmıştı ve mutfak tezgâhında duruyordu. Dört adet, elle işlenmiş kurulama bezi fırının önüne sıra sıra dizilmişti.

Mutfağı oturma odasından ayıran kemerin altından geçerken kemerin kıvrım yerinin ortasına asılı pirinç malzemeden denizci saatini gördü. Artık suskunluğa gömülen saat eskiden yarım saatte bir, iki kısa vuruşla gürültülü ailenin sözünü bölerdi. Pillerini değiştirmek büyük ihtimalle yıllarca kimsenin aklına gelmemişti.

Oturma odasında içi dolgulu bir kanepenin iki deri koltuk vardı ve nehir taşından şöminenin karşısında duruyordu. Arka duvardaki kitaplıklarda iki nesile ait *Reader's Digest* dergileri ve bir RCA stereo vardı. Kırmızı plastik kutuda ailenin en sevdiği albümler vardı. Ruby durduğu yerden en üstteki albümün bir kısmını görebiliyordu. Bananarama grubunun *Venus*'ü...

Bir zamanlar bu onun en sevdiği parçaydı.

Sonra rafın üstündeki fotoğraflar dikkatini çekti. Çerçevesi sanki hatırladığından farklıydı. Kaşlarını çatıp şömineye doğru yürüdü.

Bütün fotoğraflar Caroline'ın çocuklarına aitti.

Ruby'nin tek bir fotoğrafı bile yoktu. Ruby ve Caroline'ın birlikte çekildiği bir fotoğraf görmek de mümkün değildi.

"Çok güzel Caroline..." dedi oradan uzaklaşarak. Merdivenlere yöneldi ama gıcırtılı, dar basamaklardan üst kata çıkarken kendini unutulmuş hissediyordu.

Elleri meşe ağacından parmaklıkların üzerinde gezinirken geride iki kıvrımlı çizgi halinde iz bırakıyordu. İkinci kat, tastamam bir yatak odasının zar zor sığacağı kadar küçüktü. Büyükbaba Bridge'in 1970'lerde eklediği banyonun eskiden soyunma odası olduğunu biliyorlardı. Burası lavaboya eğilip diş fırçalamaya ancak yetiyordu. Çirkin, avokado yeşili tüylü halı zeminin her santimini kaplamıştı.

Ruby annesi ile babasının eski yatak odasının kapısını açtı.

Büyük pirinçten yatak, odayı doldurmuştu ve iki yanında da Fransız Provence tarzı sehpa vardı. Gece lambaları sarıydı ve yeşil gölgeler, altın sarısı plastik boncuklar gibi etrafa yayılıyordu.

Büyük annesi sıkça, *Las Vegas tarzı*, derdi ve ansızın ortaya çıkan bu anıyla Ruby, köşedeki sallanan koktukta oturup damarlı elleriyle tığ işi işleyen büyükannesini anımsadı. Yeni bir battaniye örmeye başladığında, *şu battaniyeler hiç yetmiyor*, derdi. Ve o örgü örerken pikapta hep bir Elvis plağı dönerdi...

Büyükannesini böyle uzun uzun düşünmeyeli yıllar olmuştu.

Belki de o güzel günleri hatırması için burayı yeniden görmesi gerekiyordu. Oda tıpkı büyükannesinin tasarladığı gibiydi; Nora burayı yeniden dekore etmeye hiç gerek duymamıştı.

Büyükannesi ile büyükbabası öldüğünde, babası aileyi Lopez Adası'ndaki daha büyük bir eve götürmüş, bu evi de yazlık ev olarak bırakmıştı.

Ruby odanın içinde yürüyüp çift kanatlı balkon kapılarını ardına kadar açtı. Tatlı, yağmur kokulu hava, dantelli perdeleri titreştirip dans ettiriyordu. Yüklü gri gökyüzü ve çelik mavisi su, tel kadar ince iki köknar ağacıyla çevrelenmişti.

Ruby ikinci kattaki küçük balkona adımını attı. Her iki yanında beyaz bir şezlong duruyordu ve tahta arkalıkları yağmur damlacıklarıyla doluydu.

Bir an için, bir zamanlar yeşil bahçe hortumlarından kaynar su akacak kadar sıcak ve havasız bir vadide yaşadığını gözünde canlandıramadı.

Ruby tekrar odaya girdiğinde komodinin üstündeki diğer fotoğrafları fark etti.

Onlara bakarken, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Caroline yine yapacağını yapmıştı. Bütün fotoğraflar Caroline'ın yeni hayatını yansıtıyordu. Ablası sanki Ruby'yi aileden çıkar-maya çalışıyordu.

Ruby kaşlarını çatıp tekrar alt kata indi ve dışarı çıktı. Arabadaki iki valizi alıp içeri taşıdı. Annesininkini kapısı kapalı odanın önüne bıraktı.

Üst katta soyunma odasının panjurlu kapısını açtı ve boncuklu lambanın zincirini aşağıya çekti. Tavandaki küçük ampül boş odayı aydınlattı.

Valizini içeri itti. Karton bir kutuya çarpınca kutu tıkırdadı.

Ruby tozlu halıya diz çöküp kutuyu kendine çekti. Biri siyah keçeli kalemle kutunun üst kapağına ESKİ diye yazmıştı.

Fotoğraflar. Hem de düzinelercesi. Evin her yerinde, masalarda, raflarda, pencere kenarında duran fotoğraflardı bunlar. Birbirinin aynı, pembe elbiseler içindeki iki küçük kızın fotoğrafları... Little League üniformaları içindeki Dean ve Eric, *Captain Hook*'un kış tarafından onlara el sallayan babasının fotoğrafları ve Nora'nın fotoğrafları...

Ruby, Nora'nın fotoğrafını yavaşça çekti.

Unuttuğu, özlemini çektiği annesi *buydu* işte. Farrah Fawcett modeli kumral saçları, beyaz spor şortu ve yeşil tişörtüyle uzun boylu, incecik bir kadın. Fotoğraf eski ve buruşuktu ama haritadaki yol kıvrımlarını andıran buruşukluklar bile annesinin gülüşüne gölge düşürememişti. Arka planda Matterhorn'un beyaz zirvesi görünüyordu.

Disneyland gezisi.

Ruby içini dolduran acı tatlı bir duyguyla o günü anımsadı. Korku tünelineki büyük çocukların çılgılığı, Mr. Toad's Wild Ride'da² kendilerini aniden içinde buldukları karanlığı, Country Bear Jamboree'nin eğlenceli müziği, yürürken yedikleri çikolatalı şeyin ağızda bıraktığı şekerli tat, Electrical Light Parade'in büyüü...

Ve o anda Caroline'ın ne yaptığını anladı. Çelişkiye ve fikir ayrılığına gelemeyen Caro... Her şeyin *normal* olmasını isteyen Caro...

Geçmişe bakmak ablasına acı veriyordu.

Öylece yola devam etmek en güzeliydi. Baştan başlamak. Bu kıyılarda, bu odalarda mutlu yazlar yaşanmamış gibi yapmak...

Ruby derin derin iç geçirip nefesini dışarı verdi ve fotoğrafları yeniden kutuya koydu. Ablası haklıydı. Geçmiş Kodachrome karesinde görmek gerçekten de çok zordu.

2 Disneyland'deki karanlık tünel. (ç. n.)

Daha yeni gelmesine rağmen bu evde dengesini çoktan kaybetmişti. Aniden gergin bir enerjiyle dolmuş, acısı tazelenmişti. Yeniden yolunu bulmalıydı. Neden buraya geldiğini anımsamalıydı.

Dergiye yazacağı makale. Evet, bu odaklanmasını sağlardı.

Valizinin yan cebini açıp sarı bir not defteri ile mavi tükenmez kalemini çıkardı. Sonra tozlu yatağa sürünüp dizlerini kendine çekti...

Ve o mavi çizgilere bakıp durdu.

Fikirlerini, anılarını, sana göre nasıl bir anne olduğunu yazmanı istiyoruz.

"Evet Ruby," dedi yüksek sesle. "Başla haydi. Giriş kısmını istediğin zaman değiştirebilirsin."

Komedi yazarlığının ilk kuralı buydu. Aynı kural burada da uygulayabilirdi.

Ruby derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı verdi ve aklına ilk geleni yazmaya başladı.

Kamuoyunu aydınlatmak adına, bu makaleyi yazmam için bana para ödendiğini size baştan söylemeliyim (Caché okurlarına doğrudan hitap etmeye karar vermişti). Benim gibi birinin akşam yemeği yiyemeyeceği bir restorana gitmemi sağlayacak kadar çok para verdiler. Külistür Volkswagen Bug'ım yerine daha iyi bir Porsche alacak kadar çok.

Annemden hoşlanmadığımı da söylemeliyim. Hayır, hayır, bu doğru değil. Evimin yakınındaki video dükkânının gece vardiyasında çalışan ukala satış elemanından hoşlanmadığımı söyleyebilirim.

Fakat annemden nefret ediyorum.

Bu biraz sert bir ifade gibi görünebilir, farkındayım. Ruh halimizi bozduğu, hatta bizi yanlış yola saptırabileceği için ço-

cukluğumuzda bize "nefret" kelimesini ağızımıza almamamız öğretili. Ama bir kelimeyi dile getirmemek anlamını yok etmiyor.

Ondan sebepsiz yere ya da saçma, önemsiz bir sebepten ötürü nefret etmiyorum. Ondan iğrenmemi hak ediyor. Bunu açıklayabilmem için annem ile benim hayatımın kapılarını açıp sizi bir dost gibi içeri buyur etmeliyim.

Hikâyemiz on bir yıl öncesine dayanıyor, sahnemiz çok azınızın görmüş olabileceği bir yerde: Washington Eyaleti'nin kuzeyindeki San Juan Adaları'nda. Büyük büyükbabamın çiftlik kurduğu küçük bir arazideki küçük evde büyüdüm. Ada, kasaba, evim... Hallmark kartlarında görebileceğiniz türden. On üç yıl boyunca aynı çocuklarla okudum. Anımsadığım tek suç 1979'da, Jimmy Smithson'ın eczaneye gizlice girip bütün kondom paketlerini açtığı ve Dial marka sabunla ön cama "Peggy Jean seksi seviyor" yazmasıydı.

Aileme gelince...

Babam, ailemizi geçindirmek için kış aylarında teknelerin motorlarını tamir eden bir ticari balıkçıydı. Lopez Adası'nda doğup büyümüş, anayolda sıralanan yaşlı ağaçlar gibi oraya kök salmıştı.

Annem adada doğmamış olmasına karşın ben doğana kadar yerli halktan biri olmuştu. Bütün bağış organizasyonlarına katılır, okuldan çıkmazdı.

Anlayacağınız, hiçbir olayın yaşanmadığı sessiz, küçük bir kasabadaki kusursuz bir aileydik. Büyüme çağımda annem ve babamın tartıştığını hiç duymadım.

Sonra, on yedinci doğum günümden önceki yaz her şey değişti.

Annem bizi terk etti. Kapıdan çıkıp arabasına bindi ve gitti. O yaz boyunca bizi aramadı, mektup yazmadı, öylece ortadan kayboldu.

Dönmesini ne kadar beklediğini şu an hatırlamıyorum ama bir yerde, binlerce gözyaşından oluşan o havuzda beni doğuran kadın, sonunda Nora oldu. Annem gitmişti çünkü. Hayattan beklentisi her neyse, onun ben olmadığım gerçeğini kabullendim.

O bekleyişin nasıl bir şey olduğunu anlatabilirim ama istemiyorum. Para için de olsa. En kötüsü de babamdı. Lise-deki son iki yılımda onun dağılmasını izleyip durdum. İçiyor, karanlık yatak odasında oturup ağlıyordu.

Bu yüzden Caché bana gelip hikâyemi yazmamı istediğinde kabul ettim. Elbette kabul edecektim.

Amerika'nın kimi dinlediğini, kimden erdemli olma tavsiyeleri aldığını öğrenmesinin vakti gelmişti.

Sizin gibi ben de radyo dalgalarıyla yolladığı mesajları duyuyordum: Kendinizi ailenize adayın ve ayakta durması için uğraşın. Dürüst olun. Tanrı huzurunda ettiğiniz yemine sadık kalın.

Evliliğini bırakıp çocuklarını terk eden bir kadının sözleri bunlar ve...

"Ruby!"

Ruby kalemi ve not defterini bırakıp kapıya doğru gitti. "Efendim?"

"Bu kadar tozun içinde nefes alabiliyor musun?"

Ruby gözlerini devirdi. Her zamanki gibi annesinin sesi rahatsız edici derecede sertti. "Bana bağırdığına göre ciğerlerine yeteri kadar hava gidiyor," diye mırıldandı Ruby alt kata inerken.

Yatak odasının önünden geçerken annesinin hapsirdiğini duydu.

Ruby elinde olmadan gülümsedi.

Mutfakta, lavabonun altındaki dolabın önüne diz çöküp kapıları açtı. Bir evi temizlemek için gerekli olan her şey dört sıra halinde dizilmişti. Malzemelerin alfabetik sıraya göre dizildiğini görünce kahkahayla gülmeye başladı.

Ablasının her şeyi düzene sokma çabasını fark edip, "Zavallı Caro," diye mırıldandı. "Kesinlikle yanlış ailede doğmuşsun."

Sonra çok yorgun olmasına karşın temizliğe başladı.

Sekiz

Nora kızının evi temizlemesini izlememeye çalıştı çünkü bu bir hayli sinir bozucuydu.

Ruby hiçbir şeyi yerinden kımıldatmadan toz alıyor ve belli ki kuru bir bezin iş göreceğine inanıyordu. Standart boy Pledge deterjan kutusunu çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı. Yerleri de sabunsuz suyla silmeye başladığında Nora artık kendini tutamadı.

Yatak odasının açık kapısındaki tekerlekli sandalyesinden, "Önce süpürmecek misin?" diye sordu.

Ruby yavaşça ona döndü. Sürekli hareket halinde olduğu için yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Anlayamadım."

Nora hiç konuşmamış olmayı diledi ama artık devam etmekten başka şansı yoktu. "Yerleri silmeden önce... süpürmelisin. Ve sabunlu su da işini kolaylaştırır."

Ruby bezi bıraktı. Tahta sopa da yere çarptı. "Bana nasıl temizlik yapılacağını mı öğretmeye kalkıyorsun?"

"Hayır, sadece... Sağduyu..."

"Demek ki ben sağduyulu değilim."

Nora iç geçirdi. "Yapma Ruby. Daha iyisini yapabilirsin. Sana göstermiştim..."

Cümlesini bitirmesine fırsat bırakmadan Ruby, Nora'nın karşısına geçti. "Bana öğrettiğin şeyleri bilmek istemezsin. Çünkü

eğer bana öğretilenleri yapsam kapıdan çıkar, minibüse atlayıp giderim. Hoşça kal demeye bile gerek duymam."

Bu sözler üzerine Nora'nın öfkesi dindi, onun yerini pişmanlık aldı. Bez bebek gibi oturduğu yere çöktü. "Affedersin."

Ruby bir adım geriledi. "Caro'ya sorarsan en sevdiğin söz bu. Belki af dilemeden önce gerçekten ne anlama geldiğini oturup bir düşünmelisin." Mutfak lavabosuna gidip sıvı sabunu aldı ve beyaz plastik kovaya bir miktar ekledi. Sonra yerleri silmeye devam etti; şimdi öfkeli hareketlerle silmeye başlamıştı.

Nora orada oturup izlemeye koyuldu. Bezin zemine vurduğukça çıkardığı sesler (toz kütesini havalandırdığını görmesine karşın Nora yorum yapmıyordu) odadaki tek gürültüydü.

Sonunda Nora farklı bir yol denedi. "Yardım etmemi ister misin?"

Ruby ona bakmadı. "Üst kattaki yatağın nevresimini çıkardım. Çarşafklar çamaşır makinesinin üstünde. Sen de kendi yatağınınkini çıkarıp makineyi çalıştırabilirsin."

Nora başını salladı. Tekerlekli sandalyedeyken yatağındaki nevresimi çıkarıp hücreye benzeyen çamaşır odasına gitmesi ve çamaşırı başlatması neredeyse bir saatini aldı. İşi bittiğinde ölmek üzere olan bir karga gibi hırıldıyordu.

Tekrar mutfaka döndüğünde her yerin ıslık ıslık parladığını gördü. Ruby o eski plastik çiçeklerin yerine mis kokulu taze güller koymuştu.

Eve geldiğinden beri ilk kez rahat bir nefes alan Nora, "Ah," dedi. "Çok güzel görünüyor. Tıpkı..."

"Teşekkürler."

Nora, Ruby'nin geçmişten bahsetmek istemediğini anlamıştı. Bu tepki onu şaşırtmamıştı. Ruby görmezden gelme konusunda ustaydı. Çocukluğunda bile olayları birbirinden ayırıp unutma

becerisine sahipti. Görmek istemediği her şeyi kutulara koyup gözden uzak bir yere koyardı. Nora'yı hayatından tümüyle çıkarmasını sağlayan da bu özelliğiydi.

Ruby için gözden uzak olan, gönülden de uzaktı.

Nora bu kez işin o kadar kolay olmasına izin vermeyecekti. "Yemek yapmana yardım edebilirim."

Ruby yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ona bakmak için döndü.

Nora gülümsedi. "Göğsünden bir yaratık fırladığını gören John Hurt gibi bakıyorsun. Ağzını kapat."

"Yiyecek bir şey yok. Alışverişe gitmeliyiz. Yani ben gitmeliyim."

"Caroline'ın ne kadar düşünceli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Eminim şu dolaplarda birkaç hazır yemek vardır. Biraz etrafa bakıalım."

"O halde bana ihtiyacın yok. Ben üst kata..."

"O kadar kolay kaçamazsın. Her şeye yetişemem. Birlikte çalışmalıyız."

Ruby yüzünü ekşitti. "Yemek yapmayı bilmiyorum."

Nora şaşırmamıştı. "Hiçbir zaman ilgini çekmemişti zaten."

"On yedi yaşına geldiğimde ilgimi çekmeye başladı. Ama sen bilemezsin tabii."

Tam isabet. "İstersen şimdi öğretebilirim."

"Çok şanslıyım."

Nora bu yorumdan incinmemeye çalışıp tekerlekli sandalyeyi mutfağa sürdü. Sırtını Ruby'ye dönüp dolapları karıştırdı ve birkaç kutu konserve domates, erişte, açılmamış bir zeytinyağı şişesi, birkaç kavanoz terbiye edilmiş enginar ve kapari, bir de parmesan peyniri buldu. İhtiyacı olan her şeyi alıp ocağın yanına koydu. Sonra sabırla bekledi.

Fakat sabrı ne yazık ki istediği kadar uzun sürmedi. Sonunda, "Ruby?" diye seslendi.

Ruby ocağın yanına geldi. "Tamam, ne yapmamı istiyorsun?"

"Rafa asılı şu tavayı görüyor musun? Hayır, büyük olanı. Evet. Onu al ve öndeki ateşe koy."

Tava ocağa sertçe çarptı.

Nora irkildi. "Şimdi içine bir yemek kaşığı zeytinyağı koy ve altını yak."

Ruby şeyi açıp en az yarım bardak zeytinyağını tavaya döktü.

Nora bu kadar yağın kilo olarak onlara geri döneceğini biliyordu ama fikrini kendine saklayıp konserve açacağını aradı. Yine de, "Ölçü kaşığı en üst çekmecede, sana göre solda," demekle yetinebildiği için kendiyile gurur duydu. Sonra da konserve domatesi açtı. "Al, bunu da ekle. Sonra altını kıs."

Ruby bunu da yaptıktan sonra Nora anlatmaya devam etti. "Enginarı doğra ve tavaya ilave et. Yarım bardak tavuk suyu da ekleyebilirsin."

Ruby mutfak tezgâhına gidip Nora'ya sırtını döndü ve doğramaya başladı.

"Ah. Lanet olsun!"

Nora tekerlekli sandalyeyi kızına doğru çevirdi. "İyi misin?"

Ruby bir adım geriledi. Kıpırmızı kan, işaret parmağından oluk gibi akıyor, tezgâha damlıyordu.

Nora temiz bir mutfak havlusu aldı. "Buraya gel tatlım. Elini ver."

Ruby annesinin hizasına gelebilmek için diz üstü çöktü. Gözlerini parmağından alamıyordu. Yüzü solmuştu.

Nora nazikçe kızının elini tuttu. Çocuğunun elindeki kanı görünce Nora'nın kendi eli zonklamaya başlamıştı. Tıpkı eski

günlerde olduğu gibi. Nora, çocuklarından biri yaralandığında acısını kendi içinde de hissedirdi. Havluyu yaranın etrafına dikkatlice sardı ve hiç düşünmeden Ruby'nin ellerini kavradı.

Nora başını kaldırdığında Ruby'nin duygusal ifadesini gördü ve kızının da bu basit rutini anımsadığını anladı. Tek eksik, yaranın bir an önce iyileşmesi için vermesi gereken öpücüktü. Ruby'nin gözlerinde parıldayan özlemi gördü. Bu özlem sadece bir an görünmüştü ama Nora onu görebilmek için çok uzun zaman beklemişti...

Ruby elini geri çekti. "Küçük bir kesik, Tanrı aşkına. Parmağımı yerde aramamıza falan gerek yok."

İşte, mesafe yine aralarına girmişti ve Nora bir an kızının gözlerindeki özlemi yanlış yorumlayıp yorumlamadığını düşündü. Belki de umutsuzca görmeyi beklediği şeyi gördüğünü sanmıştı.

Titrek bir sesle, "Enginarı ve iki kaşık kapariyi sosa ekle," dedi. Sonra baharatların olduğu çekmeceyi açtı. Ama çekmeceye baktığında tek gördüğü Ruby'nin bir an için yüzünde beliren ifadeydi. Ve bu ifade hem bugünü hem de geçmişi yansıtıyordu.

Nora ihtiyacı olan baharatları alıp tekerlekli sandalyesini çevirdi ve onları da sosa ekledi. "Tencereye birkaç litre su koyup kaynatır mısın?"

Sonraki yarım saat boyunca Ruby itiraz etmeden söyleneni yaptı. Annesiyle göz teması kurmamakta kararlıydı.

Ama sonunda yemek pişmişti ve şimdi ahşap mutfak masasında karşı karşıya oturuyorlardı. Ruby çatalını aldı ve marnaya daldırıp çevirdi.

"Dua etmek istemiyor musun?" diye sordu Nora.

Ruby bakışlarını kaldırdı. "Hayır."

"Ama biz..."

“Biz diye bir şey yok. Yemek duası ailemizi çoktan terk eden bir aile geleneği. Tanrı’yla bir anlaşma yaptık. O beni dinlemekten vazgeçince ben de konuşmaktan vazgeçtim.”

Nora iç geçirdi. “Ah, Ruby...”

“Bana o yaralı ceylan bakışıyla bakma.” Ruby dikkatini tekrar tabağına çevirip yemeye koyuldu. “Güzel olmuş.”

“Teşekkürler.” Nora gözlerini kapattı. Sonra da usulca, “Teşekkürler Tanrım,” dedi. Sesi Ruby’nin güçlkle duyabileceği seviyeydi. “Bize bahsettiğin yemek ve Ruby’yle paylaştığımız bu an için.”

Ruby yemeye devam etti.

Nora da yemeye çalıştı ama sessizlik sinirlerini bozuyordu. Arada binlerce kilometre varken insanın çocuğuyla iletişim kurmaması başka, aynı masada sessiz kalmak başkaydı.

O anda Leo’nun tavsiyesini anımsadı. Doktoruyla telefonda konuşurken bu iş daha kolay görünmüştü. Şimdi, bu sessizlikte otururken ise büyük bir güç gerektiriyordu.

Ruby, “Affedersin,” deyip sofradan kalktı ve buz kırıcıyı aramak için mutfağın diğer tarafına geçti.

Nora, Ruby’nin sofradan bu kadar çabuk kalkmasına içerlemiş, yine de fikrini kendine saklamıştı. Sofrayı kaldırıp bulaşıkları tezgâha, Ruby’nin yanına bıraktı. Sinir bozucu bir sessizlik içinde Ruby yıkarken Nora duruladı. İşleri bittiğinde Nora tekerlekli sandalyesini oturma odasına sürdü.

Zihinsel olarak kendini ikinci bir deneme için hazırladı.

Ruby ise yanından geçip neredeyse koşarak merdivenlere yöneldi.

Nora’nın hızlı düşünmesi gerekiyordu. “Neden ateşi yakmıyorsun? Haziran geceleri serin geçer.”

Ruby aniden durdu. Yanıt vermeden şömineye gidip ateş yakmaya başladı.

Tam da Büyükbaba Bridge'in ona öğrettiği gibi yakmıştı.

"Sanırım bazı şeyler hiç unutulmuyor," dedi Nora.

Ruby topuklarının üstünde durup ellerini ateşe uzattı. Tam bir dakika geçtikten sonra dönüp Nora'ya sessizce, "Bir annen olmasının ne hissettirdiği dışında tabii..." dedi.

Nora derin bir nefe aldı. "Bu haksızlık. Ben her gün yanındaydım, ta ki..."

"Yanımda olmadığın güne kadar."

Nora ellerini kenetleyip bacaklarının arasına sıkıştırdı. Titrediğini Ruby'nin görmesini istemiyordu. "Sen ve Caroline benim her şeyimdiniz."

Ruby alaycı bir kahkaha attı ve ayağa kalkıp Nora'nın yanına gitti. "On altı yaşında olduğum yaz her şeyin değildik ama. O yıl oturma odasına girip valizini elinden bıraktın ve gideceğini söyledin, değil mi? Bize ne demiştin? *Benimle gelmek isteyen var mı?* Evet, aynen böyle dedin. *Benimle gelmek isteyen var mı?* Caroline ile ben çatalımızı bırakıp sofradan kalkacak, sırf sen artık burada kalmamaya karar verdiğin için babamızı ve evimizi bırakıp seninle gelecektik."

"Ben hiçbir şeye karar vermedim... Gittim çünkü..."

"Neden gittiğin umurumda değil. O senin bileceğin iş."

Nora, Ruby'nin biraz olsun onu anlamasını istiyordu. Sıradan konuşmalar yapabilecekleri kadar anlasa yeterdi. "Hakkımda her şeyi bilmiyorsun."

Ruby ona baktı. Nora kızının içten içe bir savaş verdiğini düşündü. Ruby hem mücadele etmek hem de susmak istiyordu sanki. Bu Nora'yı şaşırttı. Kızının aralarına neden mesafe koymak istediğini anlıyordu. Anlam veremediği tek şey Ruby'nin neden

orada beklemeye devam ettiğiydi. Açıkçası bu biraz beklenmedik bir şeydi. Ruby'nin, aşırı derecede dürüst olan Ruby'nin, bir şey gizlediğini düşündü.

"O zaman bana kendinle ilgili bir şey söyle," dedi Ruby sonunda.

Nora için fırsattı bu. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Tamam, eskiden yaptığımız gibi verandaya çıkalım. İkimiz de kendimizle ilgili bir şey paylaşalım."

Ruby güldü. "Ben sana *kendinle* ilgili bir şey söyle dedim. Karşılıklı paylaşımda bulunalım demedim."

Nora vazgeçmedi. "Ben de seni tanımalıyım. Ayrıca ikimiz de konuşursak sohbet ediyormuşuz gibi olur."

Ruby şimdi gülmüyordu. "*Kuzuların Sessizliği* misali, Nora. Bana vereceğin her sırra karşılık ben de sana bir sır vereceğim."

"Anlaşılan bu küçük kıyaslamada beni Hannibal Lecter'ın yerine koydun. Yamyam... ve psikopat, ne hoş."

Ruby onu bir süre daha inceledi. "İlginç olacak. Ben yirmi yedi yaşındayım, sen de elli yaşında oldun. Ne zamandı doğum günün, dünden önceki gün mü? Sanırım artık konuşmamızın vakti gelmiş. Haydi."

Nora kızının mutfaktan verandaya çıkmasını izledi. Tel kapı sertçe arkasından kapandı. Nora sonunda gülümseyebilmişti.

Ruby onun doğum gününü hatırlıyordu.

Sonunda tekerlekli sandalyesini verandaya sürerken yağmurun durduğuna şükretti. Serin havayı yüzünde hissedebiliyordu. Geçip giden bir hayatın, denizin, kumun, parmaklıklara kadar uzayan güllerin kokusunu taşıyordu sanki hava. Güller, ılık geçen kışın ardından her zaman olduğu gibi bu yıl da erken açmıştı. İki hafta sonra fincan büyüklüğünde çiçekler çardağa ve çitlere doğru yükselecekti.

Gölgeler yavaş yavaş sızan Hint boyası gibi yerde sürünüyor, evin yan kısımlarına yükselip çitlere doğru ilerliyordu. Gün batımı gökyüzünü mor ve pembe renge boyamıştı.

Veranda ışığı, Ruby'nin sırtına turuncumsu bir ışıltı vermişti. Kötü kesilmiş siyah saçları ve eskimiş kıyafetleriyle çok genç ve savunmasız görünüyordu. Ona uzanıp yüzüne düşen saçları geriye itme isteği duymuş, usulca...

"Sakın söyleme Nora."

Nora kaşlarını çatı. "Neyi söylemeyeyim?"

"Ah, Ruby... biraz uğraşsan çok güzel olabilirsin."

Bu küçücük zihin okuma oyunu Nora'nın irkilmesine sebep oldu. Tabii ki eskiden bunu Ruby'ye sık sık söylerdi ve bir saniye önce de söylemeyi düşünmüştü. Ama bir anlamı yoktu. Nora için bu yorum anne tavsiyelerinden oluşan bir çöldeki küçük bir kum tanesi gibiydi. Ruby bu sözü unutmamış, bugüne dek içinde taşıymıştı.

Nora ne kadar beceriksizleştiklerini görüp utandı. "Affedersin Ruby. Böyle de çok güzel görüldüğünü söylemeliydim."

Ruby dönüp ona baktı.

Aralarına düşen sessizlik yalnızca denizden gelen sesler ve ağaçların arasındaki yalnız bir karganın ara ara gaklamasıyla bölünüyordu.

"Tamam Nora," dedi Ruby kollarını birleştirerek. Sahte bir kayıtsızlıkla verandanın parmaklıklarına yaslanmıştı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Nora kızına bakıp o koyu renkli gözlerindeki beklenti dolu, temkinli bakışları gördü ve derin bir nefes çekti. "Seni anlamadığımı sanıyorsun," diye başladı usulca. "Ama annenin ya da babanın sana sırt dönmesinin ne demek olduğunu biliyorum."

Ruby parmaklıklardan uzaklaştı. Kaşlarını çatıp Nora'nın yanındaki beyaz hasır koltuğa oturdu. "Sen anneni ve babanı severdin. Onlarla ilgili hikâyeler anlatırdın bize."

"Size anlattıklarım doğruydu," diye yanıtladı Nora. "Ama aynı zamanda da yalandı. Kendimden bir şey uydurmayı beceremediğim için gece yatmadan önce size hayatımla ilgili şeyleri anlatırdım. Tabii bazı şeyleri atlayarak. Caro ile senin nereden geldiğinizi bilmenizi istedim."

"Ne anlamda atlayarak?"

Nora'nın bakışları sabitti. "Bir yer ne kadar karanlık olursa olsun, her zaman aydınlık bir an vardır. Ben sana ve Caroline'a o anları, yani aydınlık anlarımı anlattım." Nora derin bir nefes çekti. "Liseden mezun olduğum gün evden ayrıldım ve bir daha da dönmedim."

"Kaçtın mı?"

"Evet, babamdan kaçtım. Annemi severdim."

"Onları tekrar ne zaman gördün?"

Nora kendini tutamayıp gözlerini kapattı. "Babamı bir defa gördüm, annemin cenazesinde. Sen ve Caroline doğmadan önce."

"Sonra hiç görmedin mi?"

"Hiç görmedim." Nora bu iki kelimenin canını yakmamış olmasını dilerdi. O duygu öyle eskiydi ki şimdiye kadar çoktan yok olmuş olmalıydı. Ruby'ye doğru eğildi. "Onu bir daha görmedim, cenazesine katılmadım ve hayatım boyunca bu kararlar yaşamak zorunda kaldım. Bundan ötürü çok da büyük bir pişmanlık duymadım ama... hüznün dolu bir özlem duydum. Keşke başka türlü bir adam olsaydı. En çok da onu sevebilmeyi isterdim."

"Onu hiç sevdin mi?"

"Belki... küçükken. Öyleyse bile anımsamıyorum."

Ruby ayağa kalkıp parmaklıklara yürüdü ve denizi izledi. Arkasına dönmeden, "*People* dergisindeki seninle ilgili makaleyi okudum. Şöyle diyordu: *Nora Bridge'in vermek istediği mesajının temelinde affetmek ve samimi ilişkiler kurmak var.*" Ruby sonunda ona döndü. "Onu affetmeyi denedin mi hiç?"

Nora ona yalan söylemek istedi. Ruby'nin, Nora ile babasının ilişkisini sorgularken aslında kendi ilişkilerini sorguladığını görmek hiç de zor değildi. Ama Nora ve Ruby'nin pek şansı yoktu; işin içine bir de hile katarsa hiç şans kalmayacaktı. "Yıllar sonra, kendi çocuklarım olup onları kaybettikten sonra ona öyle davrandığım için pişman oldum. Genç bir kadın olarak hayatın ne kadar zor olduğunu anlamamıştım, anlayamamıştım. Sanırım o da böyle hissediyordu. Bahane bulmaya çalışmıyorum ama zamanla ondan nefret etmek yerine ona acımaya başladım. Tabii ki bunu çok geç anladım. O zamana kadar çoktan ölmüştü."

"Yani ben de seni şimdi, yani vakit varken affetmeliyim, değil mi? Vermek istediğin mesaj bu mu yani? Pek de zekice olduğunu söyleyemem."

Nora ona keskin bir bakış attı. "Her şey senin etrafında dönmüyor Ruby. Bu gece sana kendimle ilgili acı verici, özel bir şey anlattım. Yaşadıklarımı umursamasan da en azından saygı göstermeni bekliyorum."

Ruby utanmıştı. "Affedersin."

"Özrün kabul edildi. Şimdi sen bana bir şey anlat."

Ruby, Nora'ya ifadesiz gözlerle baktı.

Nora hareketsizce bekliyordu. *Bunun sonu kötü olacak...*

"O yaz, yani bizi terk ettiğin yaz geri döneceğini sandım."

"Biliyorum."

"Bekledim, bekledim... Bir yıl sonraki haziran ayında Caroline gitti ve babam ile ben baş başa kaldık. Bir gece... evden

çıkıttım." Ruby güçlükle yutkundu ve bir an için bakışlarını kaçır-
dı. Sonra kendini toparlayıp devam etti. "Seattle'a gidip tek
başına şu Monastery denen dans kulübüne girdim. Biriyle ta-
nıştım, ismini bile anımsamıyorum. Mavi saçlıydı, kulaklarında
sayısız delik vardı ve gözleri ölü gibi bakıyordu. Evine gittim
ve beni becermesine izin verdim." Ruby anlattıkları etki etsin
diye bekledi. "Benim için ilkti."

Ruby amacına ulaşmış, Nora'nın canını yakmıştı. Nora, *işte
bu, arkamda bunu bıraktım*, diye düşündü. Üzüldüğünü söyle-
meye cesaret edemedi. Ruby şüphesiz o yersiz sözü acımasızca
savuştururdu.

"Seni üzmem için yaptım bunu. Eninde sonunda eve döne-
ceğini ve sana anlatacağımı düşündüm. Anlatırken yüzünde
belirecek ifadeyi gözümde canlandırımdı."

"Ağladığımı görmek istedin."

"En azından..."

Nora iç geçirdi. "Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim,
o zaman öğrensem ağlardım."

"Artık içimizden birinin kendini daha iyi hissetmesi için
çok geç kaldık." Ruby iç geçirdi. "Dean de pek hoş karşılamadı."

Dean. Bir an Nora'nın canı öyle şiddetli yandı ki düzenli
nefes alamadı.

Son zamanlarda kederini böyle yaşıyordu. Serseri bir dalga
dümdüz denizden yükselip aniden fırtına şiddetiyle ona çarpı-
yordu. Bazen saatlerce Eric'i düşünmüyor, sonra birden aklına
geliyordu.

Şimdi Dean'in ismini duymak acı vermişti ama zaten anı-
saması için herhangi bir şey de yetiyordu. Okul zilinin çalması,
başka bir odadaki erkeğin kahkahası. *Her şey.*

Nora bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Dean'ın adını andığında Ruby'nin gözlerindeki acıyı görmemek mümkün değildi ama Nora'nın boğazı konuşmasını önleyecek kadar düğümlenmişti.

"Bu gecelik bu kadar paylaşım yeter," dedi Ruby birden. "Üst kata çıkıp banyo yapacağım."

Nora kızının gidişini izledi. Sonra kısık sesle, "İyi geceler, Ruby," dedi.

Tekerlekli sandalyeyi yatak odasına süren Nora dirseğiyle kapıyı arkasından kapattı ve yatağa doğru ilerledi. Sonra telefona uzanıp Eric'in numarasını çevirdi.

Telefon üçüncü çalışta yanıt verdi ve Nora sesinden ilaçların onu sersemlettiğini anladı. "Alo?"

"Merhaba Eric," dedi Nora yatak başına yaslanarak. "Sesin eroin almış gibi geliyor."

"Aynen öyle hissediyorum." Eric'in yanıt verebilmesi biraz zaman alıyordu ve kelimeler ağzından yuvarlanıp uzayarak çıkıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Nora usulca.

"Elbette. İlaçlar uyutuyor yalnızca. Yeni tedavi..."

Nora daha önce de bunları yaşadığına tanık olmuştu. Ağrı kesicileri doğru zamanda almak hep çok zor olurdu. Konuşmak için uygun bir zaman değildi. "Şimdi uyu, olur mu? Yarın uğrarım."

"Uyuyacağım," diye mırıldandı Eric. "Evet. Yarın."

"İyi geceler Eric."

"İyi geceler."

Nora sinyal sesini uzun süre dinledi, sonunda uyarı tonu duyuldu ve telefonu kapattı.

Ruby üst kata çıkıp sarı not defterini aldı ve yatağına uzandı.

Burası, yani Summer Adası beni öldürüyor. Los Angeles'tan ayrıldığımda neşeliydim, belki başarılı değildim ama tamamen kendimdim. Burada ise her şey çok farklı. Büyükannemin diktiği güllerin kokusunu alıyorum, onun işlediği havlularla elimi kuruluyorum... Büyüdüğüm masada oturuyorum, otururken ayaklarımın yere değmediği günleri hatırlıyorum. Plaja bakıyorum ve dalgaların hareketinde ablamın kahkahasını duyuyorum.

Bir de annem var.

Sürekli mücadele halindeyiz; buna şüphe yok ama ona soru sormaya korkuyorum ve anladığım kadarıyla o da yanıtlamaya korkuyor. Dolayısıyla farklı müzik parçalarına tempo tutuyoruz.

Karşılıklı paylaşım. Sana sırrımı veriyorum. Oynamaya başladığımız oyun bu. Böylece samimiyeti bir köşeden izleyemeyeceğimi biliyorum. Er veya geç o soğuk, derin sulara dalacağım ve suya daldığımda ortaya çıkan dalgaların sonu gelmeyecek.

Annemle ilgili bilmek istemediğim şeyler öğreneceğim. Lanet olsun, daha şimdiden öğrendim. Örneğin liseden mezun olur olmaz evden kaçtığını ve babasıyla bir daha hiç konuşmadığını biliyorum.

Daha düne kadar buna şaşırırmazdım. "Elbette. Kaçmak, Nora Bridge'in en iyi yaptığı şeydir," derdim.

Ama babasından bahsederken gözlerindeki ifadeyi gördüm. Acı doluydu...

Kaçmak canını yakmış. Bir yanım gördüğüm şeyin bir yanılgıdan ibaret olduğunu düşünüyor çünkü orada durup annenin acısını dinlerken çocuklarını bırakmak canını yakmış mıdır, diye düşündüm ilk kez.

Dokuz

Dean iskelenin ucunda bağdaş kurup güneşin doğuşunu izliyordu.

Gelgitin etkisiyle koy şu an dalgalıydı. Dalgalar, iskelenin yanı başında sallanıp duran eski yelkenliye çarpıyor, halatlar gıcırdayıp inliyordu.

Uzaktan gelen motor sesini duyunca gülümsedi.

Balıkçı tekneleri açılıyordu. Her zamanki gibi Haro Boğazı'na gitmek üzere Shaw Adası'nın kıyısında ilerleyen tekneler açıkça göremeyeceği kadar uzaktalardı ama Dean, yola koyulan boyalı tahta veya alüminyumdan yapılmış o eski, fare kapanını andıran tekneleri binlerce defa görmüştü. Ruby'yle birlikte iskelede durup Rand'in teknesinin, gürültülü motor sesiyle denize açıldığını kim bilir kaç defa izlemişlerdi. *Captain Hook* adanın ucundan dönüp gözden kaybolduğu anda Ruby, Dean'in elini sıkardı hep. Ruby hiç dile getirmese de Dean, arkadaşının çok korktuğunu biliyordu. Evet, Ruby babasının bir daha dönme-yeceğinden korkuyordu.

Dean, Lopez Adası'na geldiğinde saatini çıkardığı için ne zamandır orada oturduğunu anlayamamıştı. Ama güneş yakıcı bir güçle yanaklarını ısıtmaya başladığında çok vakit geçtiğinden emin oldu.

Yavaş yavaş ayağa kalkıp döndü. Sağında, ailenin eski yelkenlisi dalgalarla birlikte bitkin bir halde sallanıyordu.

Bir zamanlar parlak beyaz renkte olan direk durmadan yağan yağmurların altında solmuş, rüzgârın etkisiyle çukurlaşmıştı. Kırmızı kısımlar yer yer soyulup çıplak tahtayı ortaya çıkarmıştı ve büyük metal dümenin etrafındaki güverte kararmış, çamurlu yapraklar ile yeşil gri küf katmanının altında kaybolmuştu.

Tabii ki o anda Ruby'nin sesini duyar gibi oldu: *Haydi Wind Lass'la dolaşalım Dino, haydi!*

Dean, Ruby'yi düşünürken gözlerini kapattı. Başlarda anıların aklına gelmesinden ürker, nefesini tutup görüntünün silinmesini beklerdi. Zamanla anılar silinmeye başladığında da Dean kör bir adam gibi elini uzatıp onları aramaya başladı.

İlk aşkına dair anıların ne kadar değerli olduğunu şimdi anlıyordu ve o anıların hissettirdiği zevke de acıya da değer veriyordu.

Halatı kavradı ve tekneyi iskeleyle iyice yanaştırıp bindi. Tekne, yalnız geçirdiği onca yılın ardından birinin onunla ilgilenmesine şaşırmış gibi bir o yana bir bu yana sallandı.

Dean bu teknede kendini hep özgür hissetmişti. Rüzgârın etkisiyle çırpınan teknelerin sesi kadar hiçbir şey ona moral veremezdi. O ve Eric çocukluklarının büyük bölümünü *Wind Lass*'ın üstünde geçirmişti. Tik ağacından yapılmış güvertede geleceğe dair hayaller kurarlardı. İkisi de yüksek sesle dile getirmese de bu teknede yaşlandıklarını, eşlerini, çocuklarını ve belki de torunlarını bu tekneye bindirdiklerini hayal ederlerdi.

Dean tekneyle gezmeyi severdi ama bir süre sonra ondan da vazgeçmiş, tekne gezintisinin geride bıraktığı hayatın bir parçası olmasına izin vermişti...

Belli ki Eric de ayrısını yapmıştı. *Wind Lass*, Seattle'da Eric'in evinin yakınındaki rıhtımda da durabilirdi ama burada bakımsız ve el değmemiş halde bekliyordu.

Dean o an ne yapması gerektiğini anladı.

Wind Lass'ı yenileyecekti. Eski boyayı sıyrarak, tahtayı kazıyıp yeniden yağlayacak, her santimini temizleyecekti. Bir zamanlar sevilen, artık bu unutulmuş tekneyi eski ihtişamına kavuşturacaktı.

Bir günün öğleden sonrasını bu işe ayırabilirdi. Ve Eric'i buraya getirebilirse belki rüzgâr ve deniz onları zamanda yolculuğa çıkarabilirdi...

Ruby kızarmış pastırma ve kahve kokusuyla uyandı. Dün giydiği taytını yerden alıp uzun geceliğinin altına geçirdi ve her sabahki banyo rutininin ardından alt kata indi.

Nora mutfaktaydı ve tekerlekli sandalyesini cephedeki General Patton gibi çevirip duruyordu. Ocakta iki dökme demir tava vardı ve birinden buharlar yükseliyordu. Sarı bir çırpma kabı boş tavanın yanında duruyordu ve metal saplı kaşık da bir kenarındaydı. Nora, Ruby'ye gülümsedi. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Evet." Ruby ağır ağır tekerlekli sandalyenin yanından geçti ve kendine bir fincan kahve doldurup şeker ile krema ekledi.

Bir yudum içtikten sonra kendine geldiğini hissetti. Dolaba yaslanınca annesinin pastırma ve krep yaptığını gördü. "Sen gittiğinden beri böyle bir kahvaltı etmemiştim."

Annesi yüzündeki tebessümü korumak için büyük çaba harcamıştı. "Eskisi gibi krepin üstüne M&M yüzü yapmamı da ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Karbonhidratı çikolatayla birlikte yememeye çalışıyorum."

Ruby sofrayı kurdu ve iki tabak alıp oturdu.

Nora da karşısına oturdu. "Dün gece iyi uyudun mu?" diye sordu krepin yanına bir miktar sos bırakırken.

Ruby annesinin, krepin her lokmasını sosa batırarak yediğini unutmıştu. Bu küçük detay ona ortak yaşamlarıyla ilgili her şeyi anımsatıyordu. Ruby kabul etse de etmese de bunlar bir anne ile kızını kaçınılmaz biçimde birbirine bağlayan şeylerdi. "Onu sordun zaten."

Nora'nın çatalı tabağın kenarına çarptı. "Yarın unutmaya-yım da geceliğimin altından kurşun geçirmez yelek giyeyim."

"Ne yapmam gerekiyor? Caroline gibi aramız çok iyiymiş gibi mi yapayım?"

Nora kızına bakıp sertçe, "Caroline'la ilişkiyi yargılamak sana düşmez," dedi. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Bunun bir kız çocukta bulunması gereken iyi bir özellik olduğunu düşünürdüm ama kendinden bu kadar emin olmanın karanlık bir tarafı da var Ruby. Sen... insanların canını yakıyorsun." Ruby annesinin öfkelendiğini, sonra da öfkesinin aynı hızla söndüğünü gördü. "Ama tam olarak senin hatan değil bu."

"Tam olarak mı? Kesinlikle benim hatam olmadığını söylemeye ne dersin?"

"Caroline'ı da bırakıp gittim ben. Ama o senin gibi soğuk, zor ve insanları sevmeyen birine dönüşmedi."

İşte bu söz Ruby'yi çileden çıkarmıştı. "İnsanları sevmeyi-gimi de nereden çıkardın? Ben Max'le beş yıl birlikte yaşadım."

"Peki, şimdi nerede?"

Ruby sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Aniden aralarına mesafe koyma ihtiyacı hissetmişti.

Nora başını kaldırdı. Bakışlarında Ruby'nin çok da hoşuna gitmeyen anlayışlı bir ifade vardı. "Otur. Önemli konulara girmeyeceğiz. İstersen havalardan falan konuşuruz."

Ruby annesinin sözünden ne kadar alındığını belli edip burnundan soluyarak orada dururken kendini aptal gibi hissetti.

"Ruby Elizabeth, otur ve kahvaltını et." Annesi, yetişkin bir kadını anında çocuğa çeviren bir ses tonuyla konuşmuştu. Ruby de söyleneni yaptı.

Nora kızarmış pastırmadan bir lokma aldı. Çiğnerken çıtı çıtır sesler çıkarıyordu. "Market alışverişine çıkmalıyız."

"İyi."

"Biraz sonra gitmeye ne dersin?"

Ruby başını evet der gibi salladı. Son lokmasını da yedikten sonra kalkıp sofrayı kaldırmaya başladı. "Bulaşıkları ben yıkarım. Yarım saat içinde çıkarız."

"Bir saat olsun. Sünger banyosu yapmayı düşünüyorum."

"İstersen bacaklarını suyun dışında tutup küvete oturmana yardımcı olabilirim."

Nora güldü. "Hayır, teşekkür ederim. Bacaklarımı havaya dikilmiş halde, çıırıçiplak boğulmak istemem. Gazeteler o halimi görse bayram eder."

Bu sözü algılayabilmesi Ruby'nin biraz zamanını aldı. Ama anladıktan sonra masaya döndü. "Boğulmana izin vermem."

"Beni kurtarır mıydın gerçekten de?" Nora yanıt beklemeden dönüp yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Ruby orada öylece kalıp kapalı kapıya baktı.

Beni kurtarır mıydın?

St. Francis Rahibeleri Cemiyeti, Summer Adası'na ilk olarak Birinci Dünya Savaşı döneminde gelmişti. Cömert bir hayırsever (ölümsüz ruhunu tehlikeye atan bir yaşam sürdüğünden kuşku yoktu) onlara liman bölgesinde yüz dönümlük bir arsa vermişti. Maneviyatın ön planda olduğu bir hayat süren yüce gönüllü

rahibeler aynı zamanda feribot terminaline dönüşen limanın yanı başına bir market açmıştı. Marketin arkasındaki araziye de turistlerin hiç görmediği bir sığınak yapmışlardı. Burada sığır yetiştirmiş, adanın en kâr getiren elma bahçesinin sahibi olmuşlardı. Kendi kumaşlarını dokuyup kendi bahçelerinden elde ettikleri özlerle kumaşları boyamış, kahverengi cüppelerini kendi elleriyle dikmişlerdi. Sığınakları, kendi cemiyetlerinin yanı sıra mutsuz bir yaşamdan kaçıp kendine kalacak yer arayan bütün kadınlara da açıktı. Bu kadınlar memnuniyetle kabul ediliyor, onlara dış dünyanın vahşetinden ve şiddetinden uzak, değerli bir şey sunuluyordu: zaman. Burada büyükannelerinin kıyafetlerini giyip geçimin sağlanması için gerekli basit işleri yerine getiriyor, kaybettiklerini sandıkları Tanrı'yla konuşabiliyorlardı.

Pazar günleri rahibeler küçük, ahşap şapeli arkadaşlarına ve komşularına açıyordu. Yakın bir adadaki manastırdan gelen rahip sükûnet içinde Latince bir vaaz verirdi. Sıkılan bebeklerin ağlamasına ya da zor zamanlarda bağış tabağının boş kalmasına kimsenin aldırmadığı, mütevazı bir kiliseydi burası.

Adadaki tek market hâlâ rahibelerinkiydi. Ruby minibüsü, "O Sizi Bağışlayacaktır" adlı marketin arkasındaki çakıl taşlı otoparka sürüp eski bir pikabın arkasına park etti.

Ruby, Nora'nın sandalyeye oturmasına yardım etti ve kasabanın üç binasını birbirine bağlayan çürük ahşap yoldan geçtiler. Mor salkımlar, çatı çıkıntısını destekleyen kolonları sarmış, mis kokulu çiçekler de daha yukarıdaki ahşap kısmı süslemişti. Ahşap yol boyunca yer yer yine rahibelerin yaptığı banklar vardı. Turist sezonunda bu banklar feribot bekleyen insanlarla dolacaktı.

Ruby marketin tel kapısını açtı. Tekerlekli sandalyeyle içeri girerken tepelerindeki zil çaldı. Kasvetli mağaza uzun, dardı ve bir ayakkabı kutusunu andırıyordu.

Çift kanatlı pencerelerden içeriye ışık süzülüyor, kasanın da üstünde bulunduğu küçük masayı aydınlatıyordu. Yan taraftaki kat kat ahşap raflarda kuru gıdalar vardı. Küçük bir dondurucu, sığır eti, tavuk, domuz ve kuzu gibi adada beslenip kesilen etlerle doluydu. Soğutucuda da rahibelerin tarlasında yetişen sebzeler vardı.

İçeri girdiklerinde kasadaki rahibe kafasını kaldırdı.

"Nora Bridge? Ruby? İnanamıyorum!" Rahibe Helen masanın etrafını dolaşırken eteği havalandırarak tüylenmiş yün çoraplarının örttüğü bembeyaz bacaklarını gözler önüne serdi. Yeşil plastik ayakkabıları her adımında ses çıkarıyordu. Tombul suratı davetkâr bir tebessümle buruşurken gözlüklerinin ardındaki güzel gözleri kısılmıştı. Her zamanki gibi neşeli, yaşlı bir cüceye benziyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi rahibe. Ağır Alman aksanı konuşmasına yansımıştı. "Çok uzun zaman oldu..." Sonra Ruby'ye döndü. "Komik kızımız nasılmış bakalım?"

Ruby gülümsedi. "Hâlâ komik kalmaya çabalıyorum. Ya sen? Cennetle ilgili güzel esprilerin var mı?"

"Düşüneceğimden emin olabilirsin. İkinizi de gördüğüme sevindim." Ruby'yi dürttü. "Rahibe Ruth, tavşanının ayinden kaçtığı günü hâlâ anlatıp duruyor. Seni gördüğüne çok sevinecek."

Ruby tekerlekli sandalyeden uzaklaştı. "Ben... şey... uzun zamandır bir ayine katılmadım. Adaya da bir haftalığına geldim zaten."

Helen ona, bütün Katoliklerin bildiği o bakışı attı. "Her haftada bir pazar günü var ama, değil mi?"

"Ah... belki."

Nora rahibeye gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Helen başını salladı. Başlığı alnına kadar inince hemen onu geri itti. "Çoğu şeyler hiç değişmez. Yetmiş üç yıllık hayatımda

bunu öğrendim.” Bunu söylerken geriye yaslanıp tombul kollarını birleştirdi. “İkinizi yeniden bir arada görmek güzel. Adadan çok uzun bir süre uzak kaldınız.” Sonra Ruby’ye döndü. “Çocuk yaptın mı bakalım?”

“Çocuğum yok ve sen sormadan söyleyeyim, kocam da yok. Özgürüm ve kafama göre takılıyorum. Farklı bir bakış açısına göre yalnız ve sevimsiz biri olduğum da söylenebilir elbette. Sen seç.”

Helen güldü. “Sen hep böyleydin Ruby. Her şeyin komik yanını görürdün. Ama ben kafasına göre takılan ve yalnız diye açıklamayı tercih ederim.” Rahibe ellerini kenetledi. “Her neyse, gördüğünüz gibi market her zamanki gibi dolu. Neye ihtiyacınız varsa alın. Sizin için yeni bir hesap açayım mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Ruby.

Aynı anda Nora da, “Evet,” dedi. “Ben belki bir süre burada kalırım.”

Ruby masanın yanında üst üste dizili küçük kırmızı sepetlerden birini alıp Nora’ya uzattı. “Haydi başlayalım.”

Kartpostal, feribot resimli kalemler, Saint Helen Dağı’nı çağrıştıran kahverengi ve beyaz şamdanlar gibi turistlere yönelik ürünlerin önünden geçtiler. Ruby hızlı yürüyor, Nora da arkasından ağır ağır ilerliyordu.

Önce gevreklerin olduğu bölüme geldiler. Ruby bir kutu Cap’n Crunch³ aldı ve annesinin kucağındaki sepete attı.

“Bu gevrekte sana faydası olacak bir şey yok.”

Ruby arkasına baktığında annesinin asık suratıyla karşılaştı. “Meyve aromalı olanını mı alayım? İçinde meyve parçacıkları var.”

3 Mısır ve yulaf gevreği markası. (ç. n.)

"Çok komik. Bana da şu granolalardan⁴ bir tane alır mısın? Yanlış hatırlamıyorsam onları rahibeler yapıyordu."

Ruby kurdeleli granola paketlerinden birine uzanıp onu da sepete attı. Anımsadığı kadarıyla tadı halı ipliğine benziyordu.

"Birkaç kutu da konserve domates almalıyız," dedi Nora. "Hayır, onlardan değil, yeşil kutuda olanlardan."

Ruby annesinin beğenmediği domates konservesini yerine bırakıp "doğru" markayı aldı.

"Spagetti ve penne de alalım lütfen. Tanrım, hayır, o ucuz marka olmaz, kaliteli olanını al... İtalyan olanı."

Sanki gerçekten İtalya'da yapıldı da. Ruby dişlerini gıcırdatıp yürümeye devam etti ama annesinin söylediği her sözle birlikte öfkesi de artıyordu. Ruby, Twinkies'e⁵ uzanırken annesi neredeyse çığlığı basıyordu.

"O şeyi yiyemezsin."

İşte şimdi olmuştu. Ruby yavaşça döndü. "Kusura bakma ama beslenme alışkanlıklarım ile ilgili senden tavsiye istemedim."

"Hayır ama..."

"Ben de onu diyorum. Nebraska kadar büyüyecek olan benim kıçım, seninki değil. O yüzden lütfen... sus artık."

Nora dişlerini sıkı. "İyi."

Ruby o sırada Rahibe Helen'in kıkırdadığını duydu.

O ve annesi mucizevi şekilde başka bir tartışma yaşamadan koridorun sonuna gelmişti.

Belli ki Nora enerjisini sebze savaşına saklıyordu.

"O mısırın ucu çok kötü. Beyaz olanını al... O soğan olmaz, Tanrı aşkına, tatlı olanlardan al... Yapma Ruby, o brokoliler çürük. Sen Kaliforniya'da ne yiyorsun?"

4 Tahıl, kuru meyve ve süt ile hazırlanan ürün. (ç. n.)

5 İçli kremalı, atıştırmalık Amerikan kek markası. (ç. n.)

Ruby brokoliyi sepete koyup uzaklaştı. Böylesi daha iyiydi. Koridorun sonundaki raflara bakıp Rahibe Helen'e, "Aspirinler ne tarafta?" diye sordu.

Rahibe Helen kıkırdadı. "Arka duvarda tatlım, Pepto-Bismol⁶lerin⁶ yanında. Aslında ondan da alabilirsin."

Ruby büyük boy bir Excedrin ağrı kesici alıp sepete attı. İlaç kutusu büyük bir gürültüyle domates konservesine çarptı ve sular etrafa sıçradı."

"Aferin," dedi Nora yanağını silerken. Sonra rahibelerin getirtip sattığı birkaç tişört ile şortun bulunduğu sol köşeye döndü. "İstersen sana birkaç kıyafet de ala..."

"İşte bu kadar. İşimiz bitti." Ruby tekerlekli sandalyenin kulpunu tutup çevirdi ve kasaya yöneldiler. Geldiklerinde öyle ani bir şekilde durdu ki annesi bez bebek gibi öne fırladı.

Rahibe Helen gülmemek için elinden geleni yapıyordu. "Sizi birlikte görmek öyle güzel ki... Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Nora ona gergin bir tebessüm verdi. "Evet rahibe, anne kız gezmelerine eskiden beri bayılırız."

Ruby başını salladı. "Polis seni sorgulamaya geldiğinde onun neler aldığını unutma yeter..."

Rahibe Helen bu söze güldü ve ürünleri kasadan geçirmeye başladı. Parmakları kasada sürekli hareket ederken çenesi de durmuyor, önümüzdeki sonbahar kimin belediye başkanı olacağından, yakınlarda birilerinin atının öldüğünden, bir başkasının da su kuyusunun kuruduğundan bahsediyordu.

Ruby marketten çıkınca feribot sırasına giren arabalara baktı. Tam dönüyordu ki otomatik gazete makineleri gözüne ilişti.

Markete doğru döndü ve *USA Today*'in bulunduğu maki-neye koştu.

6 Bir tür mide ilacı. (ç. n.)

Orada, sağ üst köşede, NORA BRIDGE NEREDE GİZLENİYOR? başlığının altında annesinin fotoğrafı vardı.

Ruby bel çantasından iki çeyreklik bulup makineye attı.

Annesi marketin önünden, "Ruby tatlım?" diye seslendi.

Ruby gazeteyi alıp katladı ve beline sıkıştırıp tişörtünü üstüne örttü. Annesine, "Bir dakika," diye seslendi. Araca vardığında arka kapıyı açıp gazeteyi arka koltuğun altına sıkıştırdı. Markete döndüğünde nefes nefese kalmıştı.

Nora ona bakıyordu. "Poşetler kasada kaldı. Sen üçüncüyü alırsan ben de ikisini taşıyım."

Ruby, annesinin tescillenmiş X ray görüş becerisi sayesinde ne aldığını gördüğünden emindi.

"Elbette. Hoşça kal Helen." Ruby poşeti kasadan alıp bir kolunun altına yerleştirdi ve annesini arabaya yönlendirdi.

Eve varır varmaz Ruby annesine yardım etti ve alışveriş poşetlerini taşıyıp yerleştirdi. Sonra onu dikkatle inceleyen Nora'ya döndü.

"Ben... şey... kumsalda biraz yürüyeceğim. Çok güzel bir gün." Sahte bir tebessüm takınan Ruby hemen dışarı koştu. Arabadan gazeteyi alıp her ihtimale karşı bluzunun altına yerleştirdi ve kumsala yürüdü.

Düz, granit bir taşa oturup gazetenin ekini ayırdı ve gri renkli bir dalla gazetenin diğer sayfalarını kuma sıkıştırdı. Rüzgâr, gazeteyi elinden kapmaya çalışıyor gibiydi.

NORA BRIDGE NEREDE GİZLENİYOR?

Çirkin bir skandalın ardından Nora Bridge ortadan kayboldu. "Nora'yla Ruhsal Şifa" adlı çok sevilen programı yayınlayan KJZZ'deki yetkililer

fikir birliği etmişçesine Bayan Bridge'in önceden planlanmış bir tatile çıktığını söylüyor.

Adams Haber Ajansı'nın sert ve sözünü sakınmayan sahibi Tom Adams, Bayan Bridge'in "En İyisini Nora Bilir" adlı tavsiye köşesinin yayınlanmaya devam ettiğini belirtti.

Dün Katie Couric'le görüşen Adams, "Sadık okurlarının ona yazmasını bekliyor, bütün soruları yanıtlayacak. En zor olanları bile," diye söz vererek okurları teşvik etti.

Bununla birlikte Bayan Bridge'e yakın kaynaklar onun döneceğine inanmıyor. İsminin açıklanmasını istemeyen bir çalışan, "Bence çok büyük konuştu. Evliliğin kutsallığına dair ettiği sözler... Nasıl bir yalancı olduğunu görmek büyük bir hayal kırıklığı," diyerek fikrini belirtti.

Anlaşılan büyük bir medya çılgınlığı yaşanıyordu. Bugün... Larry King Live'da. Muhabirler büyük ihtimalle bütün ülkeyi tarıyor, Nora Bridge'i tanıyan herkesle konuşuyordu. Ellerinden gelse onu parçalara ayıracaklardı.

Ve Ruby'nin makalesi her şeyi daha da berbat edecekti...

Ruby annesi ile babasının eski odasındaki yatağa oturmuş, dizlerini kaldırıp sarı not defterini kucağına koymuştu. USA Today yanı başında duruyor, annesinin kumlu, mat fotoğrafı ona bakıyordu.

Annem medya tarafından sürekli kötüleniyor. Bence tam olarak bunu hak ediyordu. Kariyeri uğruna ailesini mahvetti ve şimdi o kariyer de patladı.

Hep bunun olmasını diledim. Sanırım makale için verilen parayı kabul etmemin bir sebebi de bu. İntikam değilse bile... adaletin bir şekilde yerini bulması gibi bir şey.

Ama yine de... içime sinmeyen bir şey var.

“Ruby! Gel de yemek yapmama yardım et.”

Ruby çok garip, kafa karıştırıcı bir anda yine on dört yaşına dönmüştü. Yatak odasına gizlenmiş, ev ödevlerini yapmak yerine *Yüzüklerin Efendisi*’ni okuyordu. Zihnini toparlamak için başını savurup karnının üstünde döndü ve annesinin komodininin üst çekmecesini açtı. Kalem ve birkaç ıvır zıvır ileri doğru kaydı. Not defterini koyacakken kahverengi reçeteli ilacı gördü.

Onu alıp etiketini okudu. VALIUM. NORA BRIDGE. 1985. Doktorun ismi Allbright’tı.

Ruby kaşlarını çatı. Annesi 1985’ten beri Valium mu kullanıyordu?

On

Valium.

Bu keşif bir kapıyı aralamış, Ruby'nin hiç tanımadığı, hayalini bile görmediği bir kadına dair bilgi vermişti.

1985'te her şey güzeldi. Harikaydı.

Ya da Ruby öyle sanıyordu.

Keşke o şeyi hiç bulmasaydı. Öğrenmek istemeyeceği bir bilgiydi bu. İnsanın yanlışlıkla annesinin vibratörünü bulması gibi bir şeydi. Bazı şeyler gizli kalmalıydı.

Sonunda Ruby yatak odasında daha fazla kalamadı. Alt kata indiğinde Nora'nın çoktan mutfakta olduğunu gördü.

"Tavuk güveç yapacağız. Ne diyorsun?"

Ruby homurdandı. "Ben yapacağım yani."

"Sen şu brokolileri doğra. Doğrama tahtası şurada."

Ruby kendisine söyleneni yaptı.

"Daha ufak doğra lütfen. Her biri birer lokmalık olmalı."

Ruby derin bir nefes alıp baştan başladı.

Sonraki yarım saat boyunca yan yana çalıştılar. Ruby tavuğu haşlayıp küçük küçük doğrarken Nora da diğer işleri yaptı. Sonunda güveç fırına girmişti.

Nora kesme tahtasını başka tarafa koyup, "Sana bir sürprizim var," dedi. "Soyunma odasında büyük bir karton kutu var. Onu getirir misin?"

Ruby başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." Annesinin yaptığı sürpriz iyi bir şey olamazdı.

Nora kızına yine o "bakış" atınca Ruby teslim oldu. Bazı şeyler iradeden daha kuvvetliydi ve bir annenin kaşını çatması da bunlardan biriydi. Ruby yatak odasına gidip soyunma odasının panjurlu kapılarını açtı ve kutuyu buldu. Kutuyu aldığı anda birbirine çarpan araba parçaları gibi tıktırtılı sesler çıktı.

Ruby kutuyu oturma odasına götürüp pelin ağacından parlak sehpanın üstüne koydu.

Nora da onun peşinden oturma odasına gitti. "Aç."

Ruby karton kapakları ayırıp kutunun içine baktı. "Ah, lanet olsun."

Bu onların on altı milimetrelik film projektörleriydi. Bir de makara vardı. Annesine döndü.

"Evde çektiğimiz filmler," dedi Nora zoraki bir tebessümle.

"Eski günleri anarak aramızda bağ kurmak istediğini söyleme sakın."

"Onları izlemek istiyorum, o kadar. Bana eşlik edebilirsin ya da kurup beni yalnız bırakabilirsin."

Ruby kapana kısılmıştı. Filmleri izlese de izlemese de orada, evde olduklarını, bir çocuğun yatağının altındaki yaratık gibi beklediğini biliyordu. Kutunun altlarına baktı ve katlanmış bir çarşaf ile birkaç raptiye buldu.

Ruby projektörü oturma odasındaki masaya kurup makarayı yerleştirdi ve kabloyu taktı. Sonra çarşafı duvara astı.

Birlikte çektikleri filmleri izlemenin eskiden ne kadar büyük bir keyif olduğunu düşünmemeye çalıştı. Her Noel'de açılmamış hediyeler baştan çıkartıcı bir ihtişamla ağacın altında ışıldarken pijamalarıyla oturur, o yıl çektikleri filmleri izlerlerdi. Ailenin az sayıdaki geleneklerinden biriydi bu.

Ruby ışıkları kapattı. Sıkıcı, gıcırtılı bir sesle film gri-siyah bir kare şeklinde başladı.

Ruby kanepenin koluna oturdu.

LOPEZ ADASI YETENEK GÖSTERİSİ kelimeleri ekranda belirdi. Konuşan insanların uğultusu, sonra da annesinin berrak ses tonu duyuldu. *Bak Rand! Geliyor.*

Eskimiş pembe tütüsünü giymiş sıska, tombul yanaklı bir anaokulu öğrencisi olan Ruby burada beş yaşından büyük değildi. Sarhoşlar gibi sahnede fırıl fırıl dönüp duruyor, kürdan gibi kolları şekilden şekle giriyordu.

...Ah Rand, harika...

...Sus biraz, odaklanmaya çalışıyorum...

Sahnedeki Ruby dengesizce dönüp izleyiciyi selamladı ve bir alkış tufanı koptu.

Görüntü karardı, sonra yeniden canlandı. Bu kez kumsal daları. Etekli, tek parça mayosunu giymiş Caroline bileklerine kadar gelen suyun içinde zıplayıp gülüyordu. Ruby bikini giymişti; incecik bacakları vardı ve göbeği dışarı fırlamıştı. Annesi de kumda oturmuş plastik bir kova dolusu deniz kabuğu ve taşı inceliyordu. Ruby ona doğru koşup ayağını kovanın yanında sertçe yere vurdu. Annesi uzanıp deniz suyuyla ıslanan sandaletlerini düzeltmiş, kıkır kıkır gülüp sallanan Ruby'ye sarılıp onu öpmüştü.

Anneciğim...

İşte oradaydı.

Ruby kanepenin kolundan kalkıp yumuşak, eskimiş minderine yerleşti. Çocukluğu kesitler halinde gözünün önünden geçiyor, siyah beyaz görüntülere çocuk kahkahaları eşlik ediyordu.

Ne kadar çok güldüklerini nasıl unutmuştu. Annesi ona durmadan sarılırdı. Babasının güçlü omuzlarında gezindiğini,

dünyayı o yükseklikten izlediğini anımsıyordu ama annesinin öpücüğünün o hoş etkisini unutmuştu.

Ama şimdi anımsadı. Onu *görüyordu*.

Bundan kaçmak mümkün değildi.

Babası Ruby'yi daireler çizerek döndürüyor, annesi Ruby'ye ayakkabısının bağcığını bağlamayı öğretiyor, yağmurlu bir Cadılar Bayramı'nda iki prenses, balkabağı şeklinde bir fenerle el ele Smithson'ların kapısına koşuyordu. O Noel'de Noel Baba, Ruby'ye bir hamster getirmişti. Son olarak bir çocuğun tuttuğu kameradan, annesi ile babasının evin oturma odasında dans edişinin bulanık, titrek görüntüsü yansıyor.

Filmin son karelerinden sonra ekran karardığında Ruby on beş kilometrelik bir yarışa katılmış gibi hissetti. Kamerayı kapatıp ışıkları açarken dengesini kaybetmişti.

Annesi (*Nora*, diye anımsattı kendine) tekerlekli sandalyesinde kamburunu çıkartıp oturmuş, kucağındaki ellerini top gibi sıkıca kenetlemişti. Yanaklarındaki ve kirpiklerindeki gözyaşları ışıldıyordu. Ruby'nin bakışlarını yakalayıp gülümsemeye çalıştı.

Annesinin gözyaşlarını gören Ruby içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. "Babam ve sen birlikte çok mutlu görünüyordunuz."

Nora dengesizce gülümsedi. "Uzun yıllar mutluyduk. Sonra... mutlu olmadık."

"Yani *sen* olmadın. Gittiğinde babamın ne hale düştüğünü gördüm. İnan bana seni seviyordu."

"Rand benimle sonsuza kadar birlikte yaşardı, bu konuda haklısın. Tam da yemin ettiğimiz gibi."

"Ruby kaşlarını çatı. "Seni sevdiği için seninle yaşardı, yemin ettiği için değil."

"Ah Ruby... bilmediğın o kadar çok şey var ki. Babanla yaşadıklarımız yalnızca bizi ilgilendirir. Hiçbir çocuk anne ve babasının evliliğini yargılayamaz."

"Ondan neden ayrıldığını bana anlatmayacak mısın?"

"Mutsuz olmamız dışında mı? Hayır, anlatmayacağım."

Ruby ona kızmak istiyordu ama doğrusu çok yorulmuştu. Filmler canını öyle yakmıştı ki düzgün düşünemiyordu. Yıllardır ilk kez *anneciğini* görmüşü.

"Seni unutmuştum," dedi Ruby usulca ve gözlerini kapattı. "Seni rüyamda görmüyordum. Çocukluğuma dair anılarımda da sen yoktun." Ruby gözlerini açtığında annesinin ağladığını gördü ve bu Ruby'yi rahatsız etti. Yanlış bir şey yapmıştı sanki. Böyle hissetmesi çok saçmaydı ama hissediyordu işte. Nedense annesini ağlatmak istemiyordu. "Ama bu akşam on birinci doğum günümde bana verdiğin kolyeyi anımsadım. Kapaklı ve gümüş olanı. Bir tarafına babamla senin, diğer tarafına da Caro'nun fotoğrafını koymuştum."

Nora gözlerini silip başını salladı. "Onu saklıyor musun?"

Ruby ayağa kalkıp şöminenin yanına gitti ve *Caroline'in ailesinin* fotoğraflarına baktı. Uzanıp kendi çıplak boynuna dokunduğunda hayali kolyesini hissetti. Onu son kez taktığında on altı yaşındaydı.

Ağustosun ikinci haftasıydı ve hava sıcak ve nemliydi. Ruby ile Caroline okul alışverişine gitmek istememişti. İnançlarının son noktasıydı bu, haftalardır birbirlerine söyledikleri şeyin sonuna gelmişlerdi: *Okullar açılana kadar annem dönecek.*

Ama anneleri dönmemişti ve ağustos, eylüle karışırken artık hayatlarını da daha fazla erteleyemezlerdi.

O dönem bütün arkadaşları ve komşuları Trout Gölü'nde piknik ya da barbekü partisi yapmak için toplandığında Bridge

ailesinin üyeleri birbirlerine kenetlenerek o çok sessiz evlerinde kalmıştı. Ruby ve Caroline o yaz sessizliğe gömülmüştü. Ellerinden geldiğince kimseye görünmüyor, bu şekilde de kimseye acı verici açıklamalar yapmak zorunda kalmıyorlardı.

Kolay olan buydu. Babası da öyle yapıyordu. Nora hazıranda gittikten sonra içkiye ve sigaraya başlamıştı. Ağustosta odasından çıkmaz olmuştu. Yaz boyunca uyuşuk uyuşuk beklemiş, sonbaharda ise faturaları ödemek için arazisinin bir bölümünü satmak zorunda kalmıştı.

Sonunda, okulun ilk gününde Ruby kolyeyi çıkarıp yere atmıştı...

"Ruby? Kolyeni sordum."

Ruby dönüp annesine baktı. "Attım."

"Anladım."

"Hayır, anlamadın. Senden nefret ettiğim için atmadım." Ruby iç geçirdi. Bir an cesareti kırılmıştı ama hislerini anlatmalıydı. "Seni hatırlamak acı verdiği için attım."

"Ah Ruby..."

Mutfakta, fırının saati sinyal vermeye başladı.

Ruby ayağa fırladı. "Tanrı'ya şükür. Haydi artık yiyelim."

Nora uzun ve uykusuz geçen bir geceyle boğuşuyordu. Sonunda şafak vaktinden biraz önce kalkıp güneşin doğuşunu izlemek için verandaya çıktı. Güneş doğar doğmaz Eric'i aradı ama yanıt veren olmayınca kendini daha da yalnız hissetti.

Deniz alçalmıştı. Sular geri çekilmiş, geniş bir alana yayılan ıslıtlı, çakıl taşlı kıyı şeridini gözler önüne sermişti.

Nora o kumsalda geçirdiği zamanları anımsadı. Pazar barbeküsü için Rand'ın babasıyla ıstiridye, midye ve deniz tarağı topladıkları zamanları...

Seni unutmuştum.

Nora, Ruby'nin onu suçladığını, ondan nefret ettiğini biliyordu. Ama onu *unutmuş* olması başka bir şeydi.

Nora bununla nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu.

Caroline gibi mi olmamı istiyorsun, diye sormuştu Ruby. Aramız çok iyiymiş gibi mi yapayım?

Nora sandalyesine yaslanıp bitkin bir iç geçirdi. Ruby haklıydı. Ateşli hali, öfkesi, ters davranışlarıyla en azından dürüsttü. Ya hep ya hiç diyordu. Siyah ya da beyaz. Ablasının huzur bulduğu gri tonlarında yaşaması mümkün değildi.

"Seni özliyorum Ruby," diye mırıldandı Nora. Bu sözleri bu sessiz dünyaya söyleyebilecek gücü bulmuştu ama küçük kızına söyleyebildiğini hayal bile edemezdi. Hüzün içini altüst etmişti. Bu histen uzak durup yokmuş gibi davranmak yerine içinde yuvarlanmayı tercih etti. *Seni özliyorum küçük kız...*

Onsuz geçip giden yılları düşündü. Ruby'nin üniversite için evden ayrılması, üniversiteyi yarıda bırakması, Los Angeles'a taşınması, (Rand'ın eski külüstür Volkswagen'ını mı almıştı, yoksa yeni bir arabası mı vardı?), ilk kiralık evi...

O kadar çok zaman kaybetmişti ki.

"Yeter," dedi sonunda. Doğrulup gözlerini açtı.

Bir plan yapmalıydı. Ruby'yle sorununu daha agresif bir yöntemle halledecekti. Onunla başa çıkmasının başka yolu yoktu.

İkinci bir şansı olmayacaktı, bunu biliyordu. Geçmişin o sert kabuğunu kırabilmesi için bir haftası vardı, hatta altı günü.

İyi ama bunu nasıl yapacaktı?

“Evet, şimdi sana böyle bir okur mektubu geldiğini farz et,” diye sesli düşündü.

Sevgili Nora,

Yıllar önce evliliğimi bitirip çocuklarımı terk ettim. Küçük kızım beni hiç affetmedi. Şimdi bana, benimle ilgili bütün anılarımı unuttuğunu söylüyor. Onunla ilişkimini nasıl düzeltebilirim?

Nora derin bir nefes alıp düşünmeye başladı. Nora buna benzer bir mektup alsa bu affedilmez davranış yüzünden kadını suçlar, kızının ondan nefret etmekte haklı olduğunu söylerdi.

“İkiyüzlü...” diye tısladı kendi kendine. Kariyerini neden kaybettiği belliydi.

Her neyse, kadına moral verici birkaç laf söyledikten sonra ona... kızının hatırlaması için bir şeyler yapması gerektiğini söyle.

Bir yabancıyla konuşurken yanıtı kolayca buluyordu.

Nora gülümsedi. Ruby’ye geçmişi hatırlatabilirse belki şu anı düzeltecek bir yol bulur, farklı bir gelecek yaşayabilirlerdi.

Kolay olmayacağını biliyordu. Keyifli de olmayacaktı.

Hatta çok eziyet çekecekti.

Ama başka yolu yoktu. Şu an Ruby’nin, Nora’dan nefret etmesi gayet anlaşılabilir bir durumdu çünkü o yaz alınan o korkunç karardan başka bir şey anımsamıyordu. Peki Ruby güzel zamanları hatırlarsa ondan yine bu kadar kolay nefret edebilecek miydi?

Arkasındaki perde kapı açıldı. “Nora?”

Nora tekerlekli sandalyesini çevirip içtenlikle gülümsedi. “Merhaba tatlım.”

Ruby kaşlarını çatı. "Sabahın sekizinde bu ne neşe böyle? Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kahve yapıp içtim. Sen de kendine doldur ve yanıma gel. Burası çok güzel."

Ruby elini darmadağın saçında gezdirip başını salladı. Hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve beş dakika sonra dönüp sallanan koltuğa yerleşti.

Nora kumsala bakıyordu. Aralarındaki sessizlik garip bir samimiyet taşıyordu. Yıllar önce birlikte burada oturdukları birçok sabahtan farksızdı.

Nora kahvesinden bir yudum alıp planını uygulamaya koydu. "Eskiden her yıl, temmuz ayının dördünde burada barbekü yaptık, hatırlıyor musun? Baban balığa çıkardı, üçümüz de havai fişek patlattık."

Ruby gülümsedi. "En çok maytapları seviyordum. Havanın kararmasını dört gözle beklerdim."

"Maytaplarla içimizden gelen şeyleri yazardık, anımsadın mı?" dedi Nora, Ruby'ye bakarak. "Ben hep, kızlarımı seviyorum, yazardım."

Ruby aniden üşümüş gibi kahve fincanını daha sıkı kavradı. "Caroline o dönemde kime âşıkrsa onun adını yazardı. Alexander Jorgenson'a âşık olduğu zamanı anımsıyor musun? İsmi tamamını yazabilmek için iki kutu harcamıştı, eli ayağına dolanıyordu."

Nora gülümsedi. Sonra aniden boğazı düğümlendi ve, "Sen yalnızca Dean'in adını yazardın. Her yıl," derken sesi yumuşamıştı.

Ruby iç geçirdi. "Evet... O ve Eric de barbekü partisine tam somonları barbeküye koyduğun anda gelirlerdi, hatırlıyor musun?" Ruby başını kaldırdı. "Caroline senin Eric'le görüştüğünü söyledi. O nasıl?"

Nora bu anın yaklaştığını anlamıştı. Hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama değildi. Yavaşça iç geçirip nefesini dışarı verdi. Nora araba kullanamadığı için Eric'in yanına kimsenin haberi olmadan gidemeyecekti. Er veya geç Ruby'den yardım istemek durumunda kalacak, Ruby de Eric'in durumunu öğrenecekti. İyi ama insan kızına, çocukluğundaki en yakın arkadaşlarından birinin ölüm döşeginde olduğunu nasıl söylerdi ki?

"Anne?"

Nora gözlerini silip Ruby'nin beklenti içindeki bakışlarına karşılık verdi. "Eric kanser."

Ruby'nin benzi attı. "Aman Tanrım..."

Nora, anıların Ruby'nin gözlerinin önünden geçtiğini izledi. Kızının, Dean ve Eric'le birlikte gölde geçirdiği o tasasız yaz günlerini düşündüğünü biliyordu. Ruby konuşana kadar uzun bir sessizlik oldu. "Ne kadar kötü?"

"Çok kötü."

"Ölecek mi?"

Bnu soruya yanıt vermek acı vericiydi. "Evet tatlım, ölecek."

Ruby öne eğilip başını ellerinin arasına gömdü. "Onunla bağımlı koparmamalıydım. Tanrım..." Ruby sessizliğe gömülüp başını iki yana sallarken Nora kızının ağladığını anladı. "Bunu hayal bile edemiyorum."

"Biliyorum. Ben de o barbekü partilerini düşünüp duruyorum. Dean ve senin kumsaldaki halinizi izlerdim. El ele tutuşup maytaplarınızı patlatırdınız. Kahkahalarınızı buradan duyardım. Büyüyüp fısıldaşmaya başladığınızdaysa ise eni işelenmeye başladım."

Ruby başını kaldırdı. Kirpiklerini ıslatan gözyaşları on yaşında görünmesine sebep olmuştu. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Anne olmak, gizli kaygılarla boğuşup durmaktır." Nora bu sözle kırılganlığını dışa vurduğunu biraz geç fark etti. Gizli kelimesini kullanmamalıydı. Neyse ki Ruby'nin aklında şimdi daha önemli şeyler vardı.

"Eric'i ziyaret edebilir miyiz?"

"Elbette. Lopez'deki eski evde kalıyor. Seni görmek hoşuna gidecektir eminim." Nora sandalyesine yaslanıp manzarayı izledi. "Bazen gözlerimi kapattığımda hepimizi gözümde canlandırabiliyorum. Sen, ben, Caroline, Eric ve Dean. En çok da *Wind Lass*'daki günleri anımsıyorum. Dean ve Eric o tekneyi çok severdi..."

"Ne yaptığının farkındayım," dedi Ruby uzun bir aradan sonra. Sesi boğuk ve kısıktı. "Hatırlamamı sağlıyorsun."

"Evet."

"O günleri hatırlamak acı veriyor."

"Biliyorum tatlım ama..."

Evin içinden telefon sesi geldi. Ruby yavaşça ayağa kalkıp içeri girdi. Tel kapı arkasından sertçe kapandı. "Alo?"

Nora, Ruby'nin konuşmasını yarım yamalak duyuyordu.

"Kimsiniz? Ah, ben kızı Ruby. Evet, burada. Bir saniye, çağırıyorum." Ruby elini ahizeye koyup, "Nora? Asistanın Dee arıyor," dedi.

"Burada olmadığımı söyle."

Ruby perde kapıyı açıp başını uzattı. "Burada olduğunu söyledim bile. Haydi konuş. Bekliyor."

Nora tekerlekli sandalyesini mutfığa sürüp telefonu aldı. "Merhaba Dee."

"Ah, Nora, Tanrı'ya şükür. Masanın üstünde bir kutu dolusu mektup var. Hiçbir şey yapamıyorum. Tom Adams aradı ve onları sana yollamazsam beni işten atacağını söyledi. Hem

de bugün." Dee burnunu çekti. "Bu işe ihtiyacım var Nora. Sen beni kovmazdın ama... biliyorsun işte..."

"Ben işimi kaybettim." Nora iç geçirdi. "Seni anlıyorum. Hepsini sana verdiğim adrese postala."

"Tom hepsini bugün postalamamı istiyor."

Tabii ya. Tom her şeyin hemen halledilmesini isterdi. "Mektupları okudun mu Dee?"

"Ah... birkaç tanesini."

Nora'nın midesi bulandı. "Ne kadar kötüler?"

"Açıkçası... berbatlar Nora. Buradakiler de küçük gazetelere bilgi vermeye başladı. Pek güzel şeyler söylemiyorlar... Iowalı bir kadın da dün gece televizyonda sana dava açacağını söyledi. Düzmece tavsiyelerde bulunduğu ya da buna benzer aptal bir sebep yüzünden."

Nora, konuşmasına kulak misafiri olan Ruby'ye baktı. "Tamam Dee, mektupları yolla."

"En iyiler dosyanı da yollayayım. Belki araya eski mektuplardan da koyarsın. Tom'a söylemeyiz."

"İyi düşündün."

Dee iç geçirdi. "Köşe yazılarına devam edeceğini biliyorum. İnsanlar diyor ki..."

"Seni gözetmelerini sağlarım. Bu konuda endişelenme. Her şey için teşekkür ederim Dee. Gerçekten. Hoşça kal." Nora öne eğildi ve telefonu kapattı. Ruby'ye bir espri yapmak istedi ama o kadar gücü kalmamıştı.

"Nora?"

Yavaşça başını kaldırdı.

Ruby buzdolabının yanında durmuş, kollarını birleştirmişti. Kahve fincanı tezgâhın üzerinde unutulmuştu. "Ne oldu?"

“Gazetede ki patronum okurlardan gelen can sıkıcı mektupları yanıtlamamı istiyor.”

“Eh, işin bu zaten.”

Nora yanıt vermeye tenezzül etmedi. Ruby’nin bunu anlaması zordu. Kabul edilme *ihtiyacının* nasıl bir his olduğunu bilmiyordu; onsuz kendini nasıl görünmez hissettiğini de. Görünmez olmaktan da kötüydü.

lowalı bir kadın... dava... düzmece tavsiyeler...

Nora gözlerini kapatıp burun kemerini ovdu. “David Letterman büyük ihtimalle bu haberle bayram edecek...”

İki gündür hayatının mahvolduğunu, millî bir skandala dönüştüğünü unutmuştu. Ama artık bitmişti.

Ruby’nin üst kata çıktığını duydu.

Tanrı’ya şükür.

Ama bir dakika sonra Ruby dönüp Nora’nın omzuna dokundu. “Nora?”

Nora gözlerini açtı.

Ruby elinde bir gazeteyle yanında duruyordu. “Dün bunu marketten aldım. Belki hakkında ne yazdıklarını... okumak istersin.”

Nora gazeteye, kocaman, kumlu fotoğrafına baktı.

Geçen yılki Emmy Ödülleri’nde çekilmişti. O fotoğraftan nasıl da nefret etmişti! Yanakları şiş, gözleri şaşkı çıkmıştı.

Gazeteyi Ruby’den alıp makaleye baktı. “Bitti,” dedi duygusuzca ve gazeteyi elinden bıraktı.

Ruby kaşlarını çattı. “Saçmalama. Üstesinden geleceksin. Monica Lewinsky’ye baksana, pahalı çantalar satıyor artık. Geçen yıl Oscar Töreni’ne bile katıldı. Ve o evlendiği gerizekâlı da *Playboy*’dan milyonlar kazandı.”

"Bu rahatlatıcı kıyaslama için teşekkür ederim."

"Ben yalnızca..."

"Anlayamayacak kadar gençsin Ruby. Kariyerim bitti. Tek bir mektubu bile yanıtlamaya niyetim yok. Bu saçmalık sona erene kadar gizleneceğim. Başka bir skandal çıkar ve beni unuturlar. Yavaş yavaş hafızalardan silinip giderim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ama sen ünlüsün."

"Kötü şöhret benimki. İnan bana arada büyük fark var."

"Doğru hamleyle..."

"Yaptığım işi anlamıyorsun Ruby. Ben okurlarla aramda duvar örmedim. Düşündüğüm, hissettiğim, inandığım her şeyi başkaları için sözlere döktüm. Bu yüzden bana inandılar, dürüstlüğümü hissettiler."

Ruby kaşlarını çatı. "Basına göre köşe yazılarında evliliğe inandığını yazıyormuşsun. Seninki böyle bir dürüstlük mü?"

"Evliliğe inanıyorum. Aşka, aileye ve ilişkilere de. Ben yalnızca... kendi evliliğimde başarısız oldum."

Bu yanıt Ruby'yi şaşırttı. "İlginç bir yanıt... Başarısız olmak."

"Hiç kimsenin beni başarılı bir eş ve anne olarak tanımlayacağını sanmıyorum."

"Yine de bu açıdan bakmanı beklemiyorum. Yani başarısızlık olarak gördüğünü düşünmüştüm."

Nihayet önemli bir konuya girmişlerdi. Nora nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ne sanıyordun?"

Ruby kaşlarını çatı. "Bizi öyle kolay terk ettin ki... Nefret ettiğin bir işi bırakmak gibiydi senin için. Sonuçları istediğin

gibi olmasa da gidecek kadar cesur olduğun için kendinle gurur duyduğunu düşünüyorum.”

“Kendimle gurur duymadım.”

“Neden?” Ruby bu soruyu fısıltı tonunda sormuştu. “Neden yaptın? Hem çalışıp hem çocuklarını büyütemez miydin?”

Nora iç geçirdi. Bu soruyu yanıtlamanın birçok yolu vardı ve doğru olanı seçemeyecek kadar gergindi. O yüzden aklına ilk geleni söyledi. “Bizim başımıza gelen atlatılmayacak bir felaket değil. Yıllar boyunca küçük şeyler üst üste bindi. Bunu gerçekten anlayabilmen için büyüüp gerçekte nasıl bir aile olduğumuzu görmem gerekiyor ama bunu yapmak istemiyorsun Ruby. Sen benim varlığımı... *bizim* varlığımızı tamamen unutmak istiyorsun.”

“Böylesi daha kolay,” dedi Ruby kısık sesle.

“Evet. Benim için de işimden vazgeçmek kolay. Bununla mücadele edemeyeceğim, yaşadığım hayattan ve yaptığım seçimden sonra mümkün değil. Basın çocuklarıma ne yaptığımı er ya da geç ortaya çıkaracak. Ve o zaman her şey daha berbat bir hale girecek.”

“Bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum.”

Nora ona hüznölü ve anlayışlı bir tebessüm verdi. “Ah Ruby... Kimse bilmesede sen bilmeliydin.”

On Bir

Saşırtıcı derecede sıcak bir haziran gününde öğle vaktiydi. Deniz çarşaf gibi dümdüzdü ve gökyüzü göz alıcı bir maviye bürünmüştü. Güneş ışığı suyun yüzeyinde ısıldıyordu. Arazinin son bulduğu, kumsalla birleştiği noktada ağaçlar birbirine uzanıyor, rüzgârın etkisiyle yapraklar ısıklık çalıyordu. Sığırcık kuşları kümelenip saçaklara konuyor, yüksek sesle ötüp çimlerin üstünde alçaktan uçuyordu.

Ruby ikinci katın balkonundaki beyaz Adirondack sandalyeye oturmuştu. Gözyaşlarını tutamıyordu.

Eric'i, birlikte geçirdikleri zamanları ve Eric'in, Ruby'nin asla sahip olmadığı ağabeyi gibi davrandığı günleri düşünüp duruyordu. Onu kaybetme fikri dayanılmazdı. Ama yıllar önce düşüncesizce çekip gittikten sonra onu bir kez olsun aramaya tenezzül etmeyerek çoktan kaybettiğini fark etmek çok daha kötüydü.

Aramaya tenezzül etmeyerek.

Bu onun hayatının hikâyesiydi. Ruby, yarım akıllı kız, sahneyi terk ediyor.

Eric'i severdi. Yürek dağlayan, kalbini burkan bir sevgi değildi ona karşı duyduğu. Gerçek ve güvenilir bir sevgiydi. Çocukluğu boyunca Eric hep yanında olmuştu. Kız izcilerin

eğlencesinde ona çadır kurmayı öğreten Eric'ti... Rüzgârlı günlerde *Wind Lass*'ın pruvasında nasıl duracağını öğreten de oydu.

Buna karşın Ruby çekip gitmiş, Eric'in, çekmecesindeki solmuş bir fotoğraf gibi hayatından silinmesine izin vermişti.

Yüksek sesle, "Affedersin," diye mırıldanırken sesinin ne kadar dokunaklı çıktığını fark etti. Rüzgâra karşı dile getirdiği bu özrün yeterli olmadığını farkındaydı. Ama onu *görme* fikri Ruby'yi dehşete düşürüyordu. Yatağının başında durup onunla nasıl konuşabilirdi? Arkadaşlıkları hiç bitmemiş gibi gülümseyip onunla vedalaşabilir miydi?

Ölümünü nasıl izleyebilirdi?

Ruby gözlerini kapatıp sandalyeye yaslandı. Arkadaki yatak odasında telefon çaldı ama yanıt verdiğinde kimse konuşmadı.

O sırada cep telefonunun çaldığını fark etti. Yatağının üstünden eğilip yerde duran telefonunu aldı. Bir saatten uzun süre önce telefonu şarja takmıştı.

"Alo?"

"Tanrım, Ruby... kaçınıcı defadır arıyorum! Oralarda hayat nasıl?"

Arayan Val'di. Sigarasının dumanını üflediğini hattın diğer ucundan duyabiliyordu. "Summer Adası'ndayım Val, Sibirya'da değil. Her şey yolunda."

"Uçakla seni oradan kaçırmak gerekebileceğini düşündüm."

Ruby güldü. "Hayır ama her ihtimale karşı sen hazırda bekle."

"Makale nasıl gidiyor?"

"Fena değil sanırım. Hatta iyi."

"Harika bir haber. Bu sabah Joan'la konuştum. Bu hikâye gittikçe ısınıyor. Medya annene neredeyse işkence ediyor."

Ruby gafil avlanmıştı. Bu yoruma kızmıştı. "Umurunda değil. Kariyerinden vazgeçiyor. Bırakıyor."

"Ciddi misin?"

"Çok mu ilginç? Her neyse... burada çok meşgulüm."

"Joan buna sevinecek. Unutma önümüzdeki hafta Sarah Purcell'ın konuğusun. Görüşürüz bebeğim."

Bebeğim. Ruby elinde olmadan gözlerini devirdi. Val daha önce ona hiç bu şekilde seslenmemiştir. Bu sözcüğü ona para kazandıran müşterilerine saklıyordu belli ki. "Tamam Val. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra kalemini ve not defterini alıp tekrar balkona çıktı ve büyükbabasının kendi elleriyle yaptığı koca sandalyeye oturdu.

Kendini Eric'i düşünmemeye zorladı. Şimdilik makale üstünde çalışmaktaydı.

Not defterine bakıp yavaşça kalemini aldı ve yazmaya başladı.

Yetişkinlik hayatımın büyük kısmında annem yokmuş gibi davrandım. Başta biraz zorlandım. Anneme dair bir anı aklıma geldiğinde onu hemen zihninden atıyor, gözümde başka şeyler canlandırıyordum: bir kapının hızla kapanması, çakıl taşlı yolda giden tekerleklerin çıkardığı ses, yatağın kenarında oturup yüzünü örterek ağlayan babam...

Zamanla kendime unutmayı öğrettim ve bu geçici unutkanlık sayesinde her şey daha kolaylaştı. Zaman geçiyordu.

Ama dün gece annemle birlikte eski video kayıtlarımızı izledik. O karanlık oturma odasında kapalı tutmaya özen gösterdiğim kapılar aralandı.

Şimdi rahatsız edici ve kafa karıştıran bir soruyla yüz yüzeyim. Annemi unutmaya çalışırken kendini ne kadar unuttum?

Sanırım ikimizi de tanımıyorum. Annem şimdi bana mesleğini bırakacağını söylüyor. Ne yapmalıyım bilmiyorum. Şöhret ve servet

uğruna bizi terk etti. Şimdi nasıl oluyor da işi bir anda değerini kaybediyor?

Ruby ekleyecek bir şey bulamayınca kalemini ve not defterini sandalyesinin yanındaki paslı ve buzlu cam masaya bıraktı.

Bırakacağım, dediğinde annesinin yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu.

Annesi... kırılmış, boyun eğmiş ve biraz da korkmuş görünüyordu. Geçen seferki gibi.

Gidiyorum. Benimle gelmek isteyen var mı?

Ruby on bir yıl boyunca yalnızca o kelimeleri, o sabahın sessizliğindeki sert ve çirkin sesleri duymuştu.

Şimdi geri kalanını da anımsıyordu.

Annesinin gözlerinde aynı acı vardı ve konuştuğunda sesi gergindi. Kendi sesine benzemiyordu.

Sonra Ruby hoşça kal dışında bir şey duymadı. Annesinin gideceğini anlamıştı. Ama ya Nora kaçırırsa?

Bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum, demişti Ruby bugün.

Annesi de, kimse bilmese de sen bilmeliydin, diye yanıtlamıştı.

İyi ama annesi neden kaçırıyordu? Kaçmasına sebep olan şey neydi?

Seattle'dan gönderilen paket öğleden sonra, annesi uyurken geldi. Ruby onun ne olduğunu biliyordu. Ruby birkaç dakika paketi açmamak için mücadele etti. Ne de olsa annesinin gazetedeki köşe yazılarını hiç okumama kararı almıştı ama *Caché* yazısı bazı şeyleri değiştirmişti. Artık Ruby annesinin yazdıklarını öğrenmeliydi.

Sessizce kutuyu açıp EN İYİLER yazılı dosyayı aldı. Oturma odasındaki kanepeye çöküp ayaklarını altına katladı ve eski gazete kupürlerini çıkardı. En üsttekinin tarihi Aralık 1989'du.

Sevgili Nora,

Beyaz ipek kumaştan kırmızı şarap lekesini nasıl çıkarabilirim? Ablamın düğününde biraz sarhoş oldum ve bir kadeh şarabı elbisesine döktüm. Şimdi benimle konuşmuyor ve çok üzülüyorum. Gelinlik Faciası.

Nora'nın yanıtı kısa ve çok hoştu.

Sevgili Gelinlik Faciası,

O lekeyi ancak kuru temizlemeci çıkarabilir. O da olmazsa ablana yeni bir elbise almayı önerebilirsin. Biraz sarhoş da olsan bu önemsiz bir kaza değil ve ablan o özel güne dair kusursuz bir hatıra, kızına verebileceği bir elbise istiyor. Para biriktirmen biraz zaman alabilir ama sonunda kendini iyi hissedeceksin. Hiçbir şey aileden daha önemli değildir. Eminim bunu biliyorsun, bana yazmanın sebebi de bu aslında. Hayatta yanlış şeyler yapmak çok kolay, değil mi? Bizi daha iyi birine dönüştürecek doğru bir yol bulduğumuzda o yola sapmalıyız.

Ruby kupürleri okumaya devam ederken annesinin mektuplarının, aile bireylerine dair küçük önerilerden yaşama dair dürüst, içten sorulara dönüşmeye başladığını gördü. Ruby annesinin bu konuda gerçekten başarılı olduğunu itiraf etmeliydi. Yanıtları kısa, akılcı ve şefkat doluydu.

Ruby o köşe yazılarında annesinin sesini duyuyordu. Çok yönlü, açgözlü, bencil Nora Bridge değildi bu. Onun annesi, Ruby'ye

paltosunu giymesini, dişlerini fırçalamasını ya da odasını toplamasını söyleyen kadındı.

Uyuşturucu problemi yaşayan bir kızın yazısını okurken Ruby kendi hayatından bir kesiti anımsadı.

Ruby'nin kötüye gittiği korkunç bir yıldır. On dört yaşındaydı. Lopez Adası ve ailesi gözüne korkunç derecede küçük ve tatsız görünüyordu. Bir süre okulu kırıp uyuşturucu kullanmak Ruby'ye yeni bir yol açmıştı. Dean'den bile uzaklaşmıştı.

Ruby uyuşturucu kullandığı için geçici olarak okuldan uzaklaştırıldığında babası deliye dönmüş ama Nora sinirlenmemişti.

Nora, Ruby'yi müdürün odasından alıp onu adanın diğer ucundaki büyük parka götürmüş, Haro Boğazı'na ve Victoria'nın ısıltılı merkezine bakan tenha kumsala sürüklemişti. Saat öğleden sonra üçtü ve gri balinalar suları savurarak sürü halinde önlerinden geçmişti. Nora en güzel kıyafetini giymişti, veli toplantılarına sakladığı elbisesiydi bu. Ama ona karşın kumun üstüne bağdaş kurup oturmuştu.

Ruby çenesini dışarı çıkarıp kollarını birleştirerek orada öylece durmuş, azarlanmayı bekliyordu.

Ama Nora elini cebine atıp Ruby'nin dolabında bulunan sigarayı çıkardı. Garip bir şekilde sigarayı ağzına götürüp yaktı ve uzun bir nefes çektikten sonra Ruby'ye uzattı.

Şaşkına dönen Ruby annesinin yanına çöküp sigarayı almıştı. O lanet şeyi dibine kadar birlikte içerken ikisi de konuşmamıştı.

Yavaş yavaş hava kararmaya başlıyordu. Beyaz şehrin beyaz ışıkları suya yansıyor.

Annesi o anda söylemesi gereken şeyi söylemişti. "Victoria'ya dair farklı bir şey gözüne çarpıyor mu?"

Ruby odaklanmakta güçlük çekiyordu. "Daha uzak görünüyor," demişti kıkırdarak.

"Daha uzak. Uyuşturucunun etkisi budur işte. Onu içtiğinde hayatta istediğin her şey senden uzaklaşır." Sonra Nora ona dönmüştü. "Sence kibriti olan herkesin yapabileceği bir şeyi yapmak ne kadar havalı olabilir ki? Astronot, komedyen ya da kanserin tedavisini bulan bir bilim insanı olmak havalıdır. Lopez Adası gerçekten de düşündüğün gibi bir yer, harita üstündeki küçücük bir nokta. Ama sen göremesen bile Ruby, dünya hemen şuracıkta. Eline geçen şansı tepme. Fırsatlar her ihtiyaç duyduğumuzda karşımıza çıkmıyor. Şu an oraya gidip istediğini yapabilir, önemli biri olabilirsin. Mezunlar toplantısına geldiğinde adına gösteriler düzenlenecek kadar ünlü olabilirsin ya da başıboş gezip derslerden kaçabilir, eline geçen fırsatları elinin tersiyle itebilirsin. Ta ki Zeke'in Yeri'ne takılıp sigara içen, yirmi yıl önce biten lise futbol oyunlarından konuşan o kalabalığın bir parçası olana kadar." Nora ayağa kalkıp elbisesini silkelemiş, sonra da Ruby'ye bakmıştı. "Senin tercihin. Senin hayatın. Ben senin annenim, muhafızın değil."

Ruby ayağa kalkarken titrediğini anımsıyordu. Annesinin sözleri onu derinden etkilemişti. Usulca, "Seni seviyorum anneciğim," demişti.

Ruby'nin, annesine bu sözleri söylediğine dair en net anısı buydu.

Sonra dikkatini yeniden gazete kupürlerine çevirdi. Bu son destenin birbirine ataçlandığını fark etti. İlk cümle onu hemen etkisi altına aldı.

Sevgili Nora,

Normal olan hiçbir şeye odaklanamadığın bir dünyada yapı-yalnız kaldığın fikrine kapıldın mı hiç? Rengârenk bir şehirde siyah beyaz olan tek kişi senmişsin gibi.

Ben yanlış kadınla evlendim. O koridorda yürürken bunu biliyordum. Duvağını kaldırıp gözlerine baktığımda biliyordum. Ama bazen yanlış sebeplerle doğru şeyi yaparsınız ve zamanla sevebilmek için dua edersiniz.

Sevemeyince bir parçanız ölür ve her gün biraz daha ölürsünüz. Ta ki sizden geriye hiçbir şey kalmadığını görene kadar.

Asıl önemli olanın, daha en baştan evlenmenize sebep olan çocuğunuz olduğunu düşünmeye çalışırsınız, hatta buna inanırsınız. Bebeğinizi kucakladığınızda gerçek aşkın anlamını öğrenirsiniz.

Kızınızın elini tutarken, saçını tararken ya da ona masal okurken merak edip durursunuz. Gerçekten de bu kadarı yeterli mi, dersiniz.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Karımla birbirimizden çok uzaklaştık. Lütfen bana yardım et.

Kaybolmuş ve Yapayalnız Biri

Sevgili Kaybolmuş ve Yapayalnız Biri,

Seni çok iyi anlıyorum. Sanırım hepimiz yalnızlığın anlamını biliyoruz, özellikle de sözde sıcak aile ortamında.

Sana çok onurlu bir adam olduğunu söylemeliyim. Bir ailenin dağılmasının, herkesin hayatını geri dönüşü olmayacak biçimde mahveden bir şey olduğunu biliyorsun. İnan bana ailenle birlikteyken hissettiğin yalnızlık, gittiğin takdirde hissedeyeceğin işkencenin belli belirsiz bir gölgesinden daha öteye gidemez.

Yeterince çabalarsan karın için bir zamanlar hissettiğin sevginin kırıntılarını bulman ve biraz özveriyle o duygunun yeniden yeşermesini sağlaman mümkün olacaktır. Yardım al; işin uzmanlarıyla ve birbirinizle konuşun. Birlikte tatile çıkın. Birbirinize dokunun ama yalnızca cinsel anlamda değil. Kü-

ük dokunuşların anlamı büyüktür. Birlikte aktivitelere, çeşitli topluluklara katılın.

Bir evlilik danışmanına gidin. Uzlaşma ihtimali ortadan kalkana kadar evliliğini sürdür ve çocuklarının kalbini kırma.

Bu konuda bana güven.

Nora

Sonuncusu el yazısı bir mektuptu; buna kupür eklenmemişti. Yayına hazırlanmış, reddedilmişti belli ki. Yine de Nora onu saklamıştı.

Sevgili Nora,

Kızım, benim biricik bebeğim geçen yıl sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Trajedinin anlamını artık çok iyi biliyorum. Tadı, özü, izleri hep üstünde kalıyor.

Artık kimseyle konuşamıyorum, bana her zamankinden daha fazla ihtiyacı olan karımla bile. Dağılmış saçları, kıpkırmızı gözleriyle yatağın kenarında oturduğunu görüyorum ama ona dokunamıyor, rahatlatamıyorum. Bıraksalar hayatımın sonuna kadar bir daha hiç konuşmam.

Eşyalarımı alıp bir alışveriş arabasına koymak ve Pioneer Meydanı'ndaki isimsiz serserilere katılmak istiyorum. Ama onu bile yapacak gücüm yok. O yüzden evde oturup bir zamanlar sahip olduklarımın sonsuz hatırasını izleyip duruyorum ve kendime neden hâlâ nefes alıp verdiğimi soruyorum.

Yolunu Kaybeden

Mektubun başına, ekteki mektubu bu adamın adresine yolla, yazılmıştı. Bu mektuba da el yazısı bir notun fotokopisi eklenmişti.

Sevgili Yolunu Kaybeden,

*Kederi içine sardığımız o güzel sözlerle zamanını almayacağım.
Tehlikesesin, bunu göremeyecek kadar ileri gitmemişsin henüz.
Daha önce hiç yapmadığımı ve bundan sonra da yapacağımı
sanmadığımı bir şey yapacağım.*

*Gelip benimle konuşacaksın. Olumsuz yanıt kabul etmiy-
orum. Mektubunda Pioneer Meydanı'ndan bahsetmişsin, adresin
de Laurelhurst olarak görünüyor.*

*Gazetedeki sekreterim yarın aramanı bekleyecek ve bir
randevu ayarlayacak. Lütfen, lütfen beni hüsrana uğratma.
Hayatın en güçlü kalpleri bile nasıl yaraladığımı biliyorum ve
bazen bizi yabancı birinin uzattığı yardım eli kurtarır.
Bana gel... Seni bekliyorum.*

Nora diye imzalanmıştı.

Ruby'nin elleri titriyordu. Okurlar annesini şüphesiz se-
viyordu. Mektuplar ile kupürleri tekrar dosyaya koyup bütün
paketi annesinin görebileceği şekilde mutfak masasına bırak-
tıktan sonra üst kata çıktı.

Telefonu eline alana kadar Caroline'ı arayacağını bile bil-
miyordu. Ama o mantıklıydı. Ruby ise istikrarsızdı... Caroline
ise her zaman yere sağlam basardı.

Caro üçüncü çalışta yanıt verdi. "Alo?"

Ruby ablasının sesinin ne kadar yorgun geldiğini ister iste-
mez fark etti. "Selam abla. Uykusuz kalmış gibi geliyor sesin."

Caroline güldü. "Ben hep uykusuzum zaten. Neden bu kadar
yorulduğumsa başu başına bir gizem."

"Gün boyunca ne yapıyorsun?"

"Ancak bekâr bir kadın bir anneye bu soruyu sorar. Evet,
orada işler nasıl gidiyor? Annemle ne yapıyorsunuz?"

“Sandığım gibi biri değilmiş,” diye itiraf etti Ruby usulca.

“Nasıl olabilir ki? *Mavi Ay* dizisi yayınlanmaya başladığından beri onunla konuşmadın.”

“Biliyorum, biliyorum... ama dahası var. Örneğin babamla evliyken psikiyatra gittiğini biliyo, muydun? Ya da 1985’de Valium kullandığını?”

“Vay canına,” dedi Caroline. “Yoksa doktor mu babamdan ayrılmasını önerdi?”

“Neden öyle bir şey yapsın?”

Caroline hafif bir kahkaha attı. “Onların tek yaptığı budur Ruby. Mutsuz kadınlara mutluluğu bulmalarını söylerler. Her seansta Jere’den ayrılmamı tavsiye eden terapisti dinlesem şimdi Hunt’s Point’e yerleşmiş olurdum.”

“Sen de mi psikiyatra gidiyorsun?”

“Yapma Ruby. Maniküre gitmek gibi bir şey bu. Zihnin de bakıma ihtiyacı var.”

“Ama ben muhteşem bir hayatınız var sanıyordum.”

“Herkes gibi bizim de sorunlarımız var ama ben başka bir konuda konuşmayı... aaah! Lanet olsun, Jenny! Ne yaptın? Kapatmalıyım Ruby. Yeğenin üzüm suyunu kardeşinin başından aşağı döktü!”

Ruby daha yanıt bile veremedi Caroline telefonu kapattı.

Her şey hazırды.

Dean, Eric’in kapısını çaldı ve o boğuk, “Gel,” sesini duyunca içeri girdi.

Eric yatağında doğrulmuş, Richard Bach’ın *Illusions* adlı köşeleri kıvrılmış, ciltsiz kitabını okuyordu. Dean’i görünce gülümsedi. “Selam kardeşim. Yemek vakti geldi. Neredelerdedin?” Eric yatağının yanındaki tepside duran bardağa uzandı.

İnce parmakları titriyordu; yorgun bir ifadeyle homurdandı ve sonra pes etti.

Dean hemen yatağın yanına koşup bardağı aldı ve onu dik-katlice Eric'in titreyen avucuna yerleştirdi. Pipeti de ağabeyinin ağzına yönlendirdi.

Eric ağır ağır yudumlayıp içti. Dean bardağı tepsiye koy-masına yardım ettikten sonra Eric başını çevirip yastığına yas-landı. "Teşekkürler, susuzluktan ölüyordum." Sırıttı. "Ah hayır, ölümden kasıtlı olarak bahsetmedim."

Dean o anda gerçekten de gülümsemek istedi. Ama tek düşünebildiği burada yapayalnız ve susuz kalan ağabeyinin su bardağına uzanamayacak kadar bitkin olduğuydu. Kollarını birleştirip pencereden dışarıya baktı. Eric'le göz teması kurmaya cesaret edemiyordu. Toparlanması birkaç dakika sürdü. "Bir şey üstünde çalışıyordum," dedi.

"Sürpriz mi?"

Dean abisine baktı ve bir an için genç Eric'i görünce boğazı daha da fazla düğümlendi. Başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Metal parmaklığı yavaş yavaş indirdi. Metal yerine oturduğunda, "Küçük bir gezinti yapmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Şu yataktan o kadar sıkıldım ki ağ-layabilirim. Lanet olsun, sürekli ağlıyorum."

Dean eğilip ağabeyini kucakladı ve onu yataktan kaldırdı. Tüy kadar hafifti.

Narin bir çocuğu taşımak gibiydi bu. Ama o ağabeyiydi. Bir zamanlar attığı paslarla adanın futbol takımını üst sıralara taşıyan güçlü, sözünü sakınmaz ağabeyi...

Dean anıları bir kenara itti. Kucağındaki adam bu kadar çıtkırıldım ve zayıf bir haldeyken Eric'in eski halini anımsarsa tökezleyip düşebilirdi.

Ağabeyini alt kata indirdi, sonra ısıltılı gözlerle onlara el sallayan Lottie'nin mutfağının önünden geçip kumsala götürdü. Eğimli, tahta iskelele önceden kocaman bir Adirondack sandalye yerleştirmiş, üstüne de minder koymuştu.

"*Wind Lass*," dedi Eric usulca.

Dean abisini dikkatle sandalyeye yerleştirip kaşmir battaniyeyi zayıf vücuduna örttü.

Gün batmak üzereydi. Gökyüzü dokunabilecekleri kadar alçaktı. Güneşin son ışıkları her şeyi, dalgaları, bulutları, koruyucu bir tavırla kıyı boyunca çengel şeklinde kıvrılan çakıl taşlı kumsalı pembeye boyamıştı. Tekne hâlâ bakımsız görünüyordu ama en azından temizdi.

Dean, Eric'in yanına oturdu. Bacaklarını uzatıp tahta direklerden birine yaslandı. "Üstünde biraz daha çalışmam gerekiyor. Crow's Nest'teki Jeff Brein tekneyi tamir ediyor ve yarın bitecek. Wendy Johnson minderleri yıkıyor. Sanırım... eğer onu çıkarabilirsek..." Dean cümlesini yarıda kesti. Hiçbir şekli olmayan ümitlerini kelimeler kadar sıradan bir şeye nasıl dönüştürebileceğini bilmiyordu.

"Eski halini hatırlayabiliriz," dedi Eric. "Eskiden nasıl olduğumuzu..."

Eric anlamıştı elbette. "Evet..."

Eric battaniyeyi çenesine kadar kaldırdı. "Ee, aranan çocuk olmak nasıl bir duygu?"

"Yalnız hissettiriyor."

Eric iç geçirip tekrar yastığına yaslandı. "B... manları anımsıyor musun?"

olduğum ve gelecek vaat ettiğim günleri... O zamanlar onun için çok değerliydim."

Dean hatırlıyordu. Anneleri Eric'e tapar, siyah saçlı meleğim derdi. Annesi ile babası adaya yalnızca futbol sezonunda gelirlerdi. Her final maçında annesi en güzel "spor" kıyafetini giyer, maça gider, takımı sırtlayan oğluna tezahürat ederdi. Sezon bittiğinde yine giderlerdi.

Eric anne ve babasının içten sevgisini öyle uzun zaman üstünde hissetmişti ki belki de o zamana kadar âşık olmaya gerek duymamıştı. Ama sonunda onlara Charles'tan bahsettiğinde ne kadar saf olduğunu anlamıştı. Annesi, oğlunun tercihlerini öğrendiği günden beri onunla konuşmamıştı.

Dolayısıyla şirketi devralan, Eric kadar mükemmel olmayan küçük kardeş Dean olmuştu. Aslında bunu hiç istememişti ama ailelerin beklentisi, özellikle de zengin ailelerin beklentisi, kurtulmanın mümkün olmadığı bir ağ gibiydi. "Hatırlıyorum," dedi usulca.

"Dün gece saat on bir gibi telefonun çaldığını duydum," dedi Eric.

Dean bakışlarını kaçırıp, onunla göz teması kurmak mümkün değildi. "Evet. Bir telefon şirketi..."

"Zahmet etme kardeşim. Oydu, değil mi?"

"Evet."

"Hâlâ Atina'da mı?"

"Floransa'da. Annem oradan müthiş şeyler aldığını söyleyebilecek kadar taş yürekli." Dean'in annesi ayrıca, *sen de gelsene Dean, villada bir sürü oda var*, diye de eklemişti. Büyük oğlunun ölüm döşeginde olması umurunda değil gibiydi.

Eric'in gözleri Dean'e döndüğünde acınacak derecede ümitli bakıyordu. "Beni görmeye gelecekler mi?"

Yalan söylemek anlamsızdı. Dean, "Hayır," dedi.

"Onlara sona yaklaştığımı, yakında... öleceğimi söyledin mi?"

Dean uzanıp ağabeyini eline dokundu. O ani yakınlık ikisini de şaşırtmıştı. "Çok üzgünüm."

Eric incecik bir sesle iç geçirdi. "Ailen yatağının başında seni uğurlamayacaksa kanser yüzünden acı çekerek ölmüşsün ne yazar?"

"Ben yanındayım," dedi Dean usulca. "Yalnız değilsin."

Eric'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Biliyorum kardeşim. Biliyorum..."

Dean güçlükle yutkundu. "Seni üzmesine izin verme."

Eric gözlerini kapattı. "Bir gün pişman olacak. Ama o zaman çok geç kalacak." Cümlelerin sonunda göz kapakları bitkinlikle yavaş yavaş kapandı.

Dean, ağabeyine yaklaştı. Dikkatlice örtüyü çekip ağabeyinin çenesinin altına sıkıştırdı.

Eric gözlerini kırıpştırarak açtı ve uyuklu gözlerle gülümsedi. "Neler yaptığını anlat bana."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Çalışıyorum."

"Çok komik. San Francisco gazetelerini okuyorum, biliyorsun. Sen ve bizimkilerle ilgili haberleri almak için. Şehrin çapkınlardan olmuşsun. Anladığım kadarıyla da her şeye sahibsin."

Dean gülüp evet, bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahibim, demek istedi ama bu bir yalandı ve Eric'e yalan söyleyemezdi. Üstelik Dean, Eric'le eski günlerdeki gibi konuşmak istiyordu. Kardeş olarak, içtenlikle. "Hayatımda... bir şey eksik. Ne olduğunu bilmiyorum."

"İşini seviyor musun?"

Bu soru Dean'î şaşırtmıştı. Daha önce kimse ona bu soruyu sormamıştı ve kendine de sorma gereği duymamıştı. Ama yanıt kolayca geldi. "Hayır."

"Birine âşık mısın?"

"Hayır. Uzun zamandır kimseye âşık değilim."

"Buna karşın hayatındaki eksiğin ne olduğunu bulamıyor musun? Yapma Dino! Eksik olan nedir diye sormamalısın. Hayatım nasıl bir cehennem diye sor." Eric esnedi ve gözlerini tekrar kapattı. Şimdiden yorulmuştu. "Tanrım, bunca yıldır hep mutlu olmanı istedim..." Bir an uykuya dalar gibi oldu ama sonra tekrar gözlerini açtı. "Camp Orkila'yı hatırlıyor musun?" diye sordu aniden. "Dün oraya ilk gidişimizi düşündüm."

"Ruby'yle tanıştığımız zamandı." Dean içtenlikle tebessüm etti. "Kumsaldaki o koca ağaca tırmanmıştı, hatırladın mı? Dikiş nakış işlerinin bebekler için olduğunu, kendisininse büyüdüğü gün söylemişti."

"Sen çağırana kadar da ağaçtan inmemişti."

"Evet. Her şey öyle başlamıştı, değil mi? Daha önce gerçek bir aile görmemiştik..." Dean kelimeleri art arda sıralayıp yenisini bularak diğerlerine ekledi. İp gibi hepsini birleştirdi, hayatlarına ait ipliklerden bir yorgan dokudu ve onu ağabeyinin zayıf vücudunun üstüne serdi.

On İki

Nora uykusundan uyandığında sersem gibiydi. Bir süre yatakta kalıp açık penceresinden denizin nazik, uğultulu sesini dinledi. Neredeyse gece olmuş, saatlerce uyumuştı.

Eric.

Telefonu kucağına alıp numarayı çevirdi.

Lottie'yle birkaç dakika konuştuktan sonra Eric'in telefona gelmesini bekledi.

"Nora? Biraz garip bir saat değil mi?"

Nora güldü. Bunu yapabildiğini görmek ne kadar da iyi gelmişti! Eric'in sesini duymak daha da iyi hissettiriyordu. Eski benliğine kavuşmuş gibi çıkmıştı sesi. "Son birkaç günüm... çok ilginç geçti. Summer Adası'ndayım. Caroline bir süre burada dinlenebileceğimi söyledi."

"Ah, şu zengin ve ünlülerin yaşam tarzı. Ölüm meleğini cesurca bekleyen sevgili eski dostunu ziyaret edecek vaktin yok elbette!" Eric kendi esprisine güldü ama kahkahası bir süre sonra öksürüğe dönüştü.

Nora gözlerini kapatıp Eric'in birkaç yıl önceki halini gözünde canlandırmaya çalıştı. Takımının şampiyonlar ligini kazandığı ve çocukların başından aşağı Gatorade döküp adına tezahüratlar ettiği o muhteşem günde olduğu gibi...

"Nora? Komaya mı girdin?"

"Buradayım." Nora ani bir karar aldı; Eric'e skandaldan bahsetmeyecekti. Şimdi bir de Nora için endişelenmesi çok gereksizdi. Ama ona *bir şey* söylemeliydi. Bir anda tekerlekli sandalyeyle karşısına çıkamazdı. "Bayview'da bir kaza yaptım ve yaralandım."

"Aman Tanrım, iyi misin?"

"Ağaca toslamış elli yaşındaki bir kadına göre harikayım. Bir de bana o Mercedes'in israf olduğunu söylemiştin ama hayatımı kurtardı. Bir bacağı kırıldı, bir de bileğim burkuldu yalnızca. Endişelenecek bir şey yok. Ama ziyaretine gelemememin sebebi bu."

"Bana söylemediğin bir şey var."

Nora gülmeye çalıştı. "Bu kez sezgilerin yanıldı."

"Nora?" Eric onun adını sonsuz bir şefkatle söylemişti ve o hem nazik hem de azarlayan ses, Nora'ya birlikte üstesinden geldikleri her şeyi anımsatmıştı. Bu karmaşa başladığından beri Nora ilk kez birinin onunla gerçekten ilgilendiğini hissetti. "Hayır gerçekten, ben..." Nora burun kemiğini ovuşturup nefesine odaklandı.

"Nora... bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Sıkıntılarımı dinlemek zorunda değilsin."

"Charlie ölürken hastanede her gece yanımda oturan kimdi? Mezarının başında elimi tutan kimdi? Kemoterapiye başlarken yanımda kim vardı?"

Nora güçlükle yutkundu. "Bendim."

"O zaman anlat."

Nora'nın geçen haftalarda biriktirdiği bütün duygular dökülmeye başladı. Ağlamadı, hatta anormal derecede sakindi. Ama sanki konuşurken ruhu yırtılıyordu. "*Tattler* bir adamla birlikteyken çekildiğim çıplak fotoğrafları yayınladı."

"Tanrım..." Eric'in sesi bu kez fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bu kadarla da bitmiyor." Nasıl olduysa gülebilmmişti. "Bu adamla birlikte kameraya *poz veriyorum* bir de. Ve şansıma, fotoğrafların çekildiği tarih de Rand'le evli olduğum döneme denk geliyor. Basın benimle uğraşiyor. İnsanlar suratıma ikiyüzlü diye haykırmak için fırsat kolluyor..."

"Yazlık eve bu yüzden geldin, değil mi? Gizlenmek için."

"Kariyerim bitti. Çocuklara lazımlık eğitimi vereceğim bir iş bile bulamam artık."

"Yapma, burası Amerika. Ünlüler sürekli rezil şeyler yapıyor. Bizse onları daha çok seviyoruz. Jack Nicholson beyzbol sopasıyla bir arabayı parçaladı, peki biz ne yaptık? Ona bir Oscar ödülü daha verdik. Hugh Grant ahlaki değerlerinin esnek olmasının yanı sıra tam bir aptal olduğunu herkese kanıtladı ama Leno'nun programında küçük bir af diledikten sonra Julia Roberts'la birlikte başrolü kaptı. Sen kıcını göstermişsen ne olmuş? Çok mu önemli? Bir uyuşturucu satıcısıyla düzüşürken fotoğrafların çekilmedi ya! Başını dik tut, hatanı itiraf ederken ağla ve ikinci bir şans için yalvar. Hayranların herkes gibi hata yapabilen bir insan olduğun için seni daha çok sevecekler."

"İşte seni bu yüzden seviyorum Eric. Senin için bardak her zaman yarısına kadar dolu. İnan ki oğlum olsan seninle gurur duyardım." Nora bir ses, hafif bir öksürük sesi duydu ve anladı. Duyarsızlığından ötürü kendine kızdı. "Annemi aradın, değil mi?"

"Şu an Avrupa'da. Alışveriş yapmak harikaymış." Eric homurtuya benzer bir sesle iç geçirdi. "Beni aramadı. Ama henüz haber vereli birkaç gün oldu."

Oğlunun kanser olduğunu öğreneli birkaç gün olmuş ve onu aramaya fırsat bulamamış bir anne... Bu kadın kesinlikle sağlam bir tokadı hak ediyordu. "Yarın seni görmeye gelsem

nasıl olur? Tekerlekli sandalye ve hastane yatağıyla *Guguk Kuşu*'ndaki bir sahneyi canlandırmış oluruz."

"Harika olur. Burada kim var tahmin edemezsin."

Nora güldü. "İnan bana, sen de burada kim var tahmin edemezsin."

"Dean..."

"Ruby..."

Aynı anda konuştular.

Sözü ilk toparlayan Nora oldu. "Dean adada mı?"

"Beni görmeye geldi."

"Geleceğini söylemiştim sana! Aranız nasıl?"

"Garip. Biraz belirsiz. Yirminci mezuniyet toplantısında buluşup birbirine ne diyeceğini bilemeyen liseli en yakın arkadaşlar gibiyiz. Ama eski günlerimize döneceğiz. Peki ya Ruby?"

"Öfkeli. Açıkçası benden nefret ediyor."

"Ama sonuçta gelmiş. Bunun da bir anlamı olmalı. Unutma, aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"Teşekkürler Yoda." Nora duraksadı. "Ona kanser olduğunu söylemek zorunda kaldım."

"Sorun değil. Lanet olsun... artık kimin bilip bilmediğini umursamıyorum." Nora, Eric'in sesinden gülümsediğini anladı. "Baksana, sen Dean ile Ruby arasında ne geçtiğini biliyor musun? Dean anlatmıyor."

"Ruby de anlatmıyor."

"Ayrıldıklarında ben Princeton'daydım. Kötü bir şey olmalı... Dean ondan kaçmak için yatılı okula gitmişti. Ama bu zamana kadar ikisinin de evlenmemiş olması çok ilginç."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Onları nasıl bir araya getireceğiz?"

Nora sırtıttı. Eric'in hastalığı ya da kendi skandalı dışında bir şeylerden bahsetmek iyi gelmişti. Üstelik yıllardır ilk kez kendini bir *anne* gibi hissetmişti. "Birazcık özenle, dostum. Özenle..."

Nora telefonu kapattığında bileği zonkluyordu. Ağrı, ona eşlik eden kaşıntıyla daha da beter bir hal almıştı. Tekerlekli sandalyeyi banyoya sürdü ve yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra odadan çıktı.

"Ruby?" diye seslendi. Yanıt yoktu.

Tam mutfığa gelmişti ki masanın üstünde duran paketi gördü.

Yavaşça ona yaklaştı.

Açılmıştı.

Ruby'nin neden saklandığı belliydi.

Nora iç geçirip küçük kutuyu kucağına aldı ve oturma odasına geçti. Kanepeye yerleşti ve ayağını sehpanın üstündeki mindere yasladı. Ruby, Dean ve gerçek aşka dair bütün düşünceler zihninden silinmişti artık.

Titrek parmaklarıyla YENİ MEKTUPLAR yazılı dosyayı açıp içindikileri çıkardı. En başta Great Falls, Montana'dan postalanmış küçük, kırıksık, standart boy bir zarf vardı. Dikkatle zarfı açıp mektubu çıkardı ve okumaya başladı.

Nora,

Artık sana "Sevgili Nora" diyemiyorum. Son birkaç yılda sana defalarca yazdım. İki mektubum yayınlandı ve bir defasında bana özel bir mektup yazıp her şeyin düzeleceğini ümit ettiğini söyledin.

Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin edemezsin. Kötü bir evliliğin içinde boğuluyordum ve sen hep yanımdaydın.

Kimden tavsiye aldığımı öğrendiğimde ne hissettiğimi tahmin edebiliyor musun?

Sana saygı duydum. Sana inandım. Kocam kalbimi kırdı ama sen ruhumu paramparça ettin.

Keşke dürüst olsaydın, o zaman sana hayranlığım devam edebilirdi.

Kullanmadığı bir ürünü pazarlamaya çalışan o sıradan ünlülerden biriymişsin sen de.

Bu mektuba yanıt verme zahmetine katlanma, En iyisini Nora Bilir köşesine koymaya da. Senin fikrin artık umurumda değil ve bundan böyle köşe yazılarını da okumayacağım. Bu kararı alan tek kişi olduğumu sanmıyorum. Roman okumak istesem kütüphaneye giderim. Bundan böyle kimseye herhangi bir konuda tavsiyede bulunmaya hakkın yok.

Tanrı seni affetsin Nora Bridge. Çünkü hayranların affetmeyecek.

Nora mektubu katlayıp tekrar zarfa koydu. Zihnini bu düşünceden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Uzaktan kumandaya uzandı. Caroline'ın yazlık evdeki televizyonu yenilemesine çok da şaşırmamıştı. Bu medya çağında insanın küçük çocukları varsa bunu yapması kaçınılmazdı.

"Aç" düğmesine bastığı anda kendi adını duydu.

Kadınların sohbet etmek için toplandığı dedikodu programlarından biri olan *The Sarah Purcell Show*'du bu. Yeni milenyumun bir nevi kahve toplantısıydı.

Nora kanalı değiştirmek ya da başka tarafa bakmak istedi ama kendi adını taşıyan bir kancanın ucundaki balık gibiydi.

Ekranda, izleyiciler arasında iri yarı bir kadın vardı. Sarah da yanında durmuş mikrofonu kadının ağzına doğru tutuyordu. "Nora Bridge'e güvenmişim," diyordu kadın. "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

Yakınlardaki bir sırada oturan başka bir kadın ayağa kalktı. "Nasıl bir ünlüye güvenecek kadar aptal olabildin? Hepsi yükselmek için yalan söyleyip çeşitli hilelere başvuruyor. Hayat böyle bir şey."

İri yarı kadın kızardı. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. "Diğerlerinden farklı olduğunu sanmıştım..."

Sarah mikrofonu kendine çekip sahnedeki adama, "Bu noktaya değinebiliriz sanırım Doktor Harrison," dedi. "Nora Bridge onlara yalan söylediği için insanlar kızgın ama sizce gerçekten yalan söyledi mi? Sırf halkın gözü önündesiniz diye hayatınıza dair her şeyi söylemeniz gerekir mi?"

Doktor kameralara havalı bir tebessüm gönderdi. "Ünlü birinin elbette kendine sakladığı sırları olabilir. Bu sırlar konuyla ilgili olmadığı sürece elbette. Bu örnekte Nora'nın kendini aşk, aile ve ilişkiler konusunda uzman gibi göstermesi yanlış. Ama zaten insanların ona güvenmesi de çok saçma. Günlük köşe yazıları sayesinde ün kazanmış, eğitimsiz bir kadından bahsediyoruz. İnsanlara yardım etmek için eğitim almış profesyonellere güven duyabilirsiniz ancak."

Sarah araya girdi. "Bir dakika Doktor. Bence eğitim..."

"Nora Bridge sorulara yanıt bulabiliyormuş gibi davranıyordu ama kimse bu yanıtların nereden geldiğini merak etmedi. Umarım Amerikalılar, insanların sorunlarını çözmek için açık bir mikrofondan çok daha fazlasının gerektiğini öğrenmişlerdir. Eğitim, empati kurma ve dürüst olma becerisi gerekir ama ne yazık ki bunlar Bayan Bridge'in başarısız olduğu konular."

“Ve de korkak!” dedi kalabalığın arasından biri. “Yani... şimdi nerede? Bize bir açıklama yapma...”

Nora televizyonu kapattı.

Kımıldayabilecek, hatta tekerlekli sandalyesini odadan dışarı sürecektir durumda değildi. Bütün vücudu titremeye başlamış, her yerine yayılan bir ürperti hissetmişti. Boğazı da o kadar gerilmişti ki nefes alamıyordu.

“Nora?”

Kalbi küt küt atarken donakaldı. Merdivendeki ayak seslerini bile duymamıştı.

Kızının onu bu halde görmesini istemiyordu.

Ruby odaya gelip tekerlekli sandalyenin etrafından dolandı ve Nora’nın karşısındaki deri koltuğa oturdu. “İyi uyudun mu?”

Nora utançla ellerini yüzüne götürdü ve sadece, “Evet,” diyebildi. “Teşekkürler.”

Sessizlik fazla uzayınca, “Köşe yazılarını okudum,” dedi.

“Gerçekten mi?” Güçlkle ağzından çıkan küçücük bir kelimeydi bu.

“Bu işi iyi biliyorsun.”

Nora öyle rahatlamıştı ki nefesi kesildi. O an ancak *seni seviyorum* sözü bu kadar anlamlı gelebilirdi. Ve bu rahatlama moralini biraz düzeltse de bu hafta kaybettiklerini ona anımsatıp yeniden çökmesine sebep oldu.

“Teşekkürler,” dedi yumuşak bir sesle. Sonunda başını kaldırdı ve Ruby’nin gözlerini kısarak onu süzdüğünü gördü.

Ruby eğilip dirseklerini dizlerine yasarken, “Yeni mektuplardan birini okumuşsun anlaşılan,” dedi. Belli ki annesi her şeyi öğrenmişti. Elleri titriyordu, görünüşe göre kumandayı da yere fırlatmıştı.

Nora birkaç çirkin mektubun ne kadar anlamsız olduğunu göstermek için sıradan ve ciddiyetten uzak bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. “Benden nefret ediyorlar.”

“Onların hepsi yabancı. Seni tanımıyorlar bile. Seni gerçekten sevip senden nefret edemezler.” Ruby gülümsedi. “Asıl önemli ve çirkin duyguları ailene sakla.”

Evet, ailesi de ondan nefret ediyordu.

Bu söz onu daha da kötü hissettirmişti. “Ne ailesi?” diye inledi Nora kısık sesle. “Cidden Ruby... ardımda bir aile bıraktım mı ki ben?”

Ruby uzunca bir süre ona bakıp, “Köşe yazılarını okuduktan sonra ne hatırladım biliyor musun?” diye sordu.

Nora gözlerini sildi. “Ne?”

“On iki yaşındayken, yani yedinci sınıftayken, dans partisine bir erkeği davet edecek ilk kız olarak ben seçilmiştim. Hatırlıyor musun? Kızların erkekleri davet ettiği dans partileri Lopez’de büyük olay olurdu. Hırdavatçı dükkânındaki Bay Lundberg dünyanın su sızdıran bir tekneyle cehenneme doğru yol aldığını söylemişti.”

Nora tekrar burnunu çekti. “Evet... hatırlıyorum.”

“Yerel gazetenin bu konuyu haber yapmasını istemiştin. Bana gülmeyen tek kişi sendin.” Ruby gülümsedi. “*Island Times*’taki o şişko yaşlı editörü nasıl etkilediğini izledim. İstediğin şeyi... yani benim istediğim şeyi nasıl da kolay kabul ettirmiştin...”

Nora o günü yıllar sonra ilk kez anımsamıştı. “O havasız, berbat ofise adım attığım anda orayı çok sevdim. Kâğıtların kokusu, bilgisayar klavyesinin tıkırtısı... Parmaklarına mürekkep bulaşmış muhabirlere imrenmiştim ve hayatımda ilk kez bir yere ait gibi hissetmiştim. Kelimeler göğsüme çarpıp dururdu ama onları ne yapacağımı hiç bilemezdim.” Nora başını kaldırdı.

Ruby'nin ifadesi ciddiydi. "Hayatımızdan çıkmanın yolunu... sana kendi ellerimle gösterdiğimi sonradan fark ettim."

Nora derin bir nefes çekti. "Ben ailemi kariyer uğruna terk etmedim Ruby. Bunun aldığım kararlarla hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç."

"Evet, tabii."

"Ah Ruby," dedi Nora. "Yanıt bekliyorsun ama ne sorman gerektiğini bile bilmiyorsun. Bir şeyin başlangıç noktasına bakmalısın, son noktasına değil. Benim için babanı terk etme süreci henüz onunla tanışmadan başlamıştı."

"Anlamıyorum."

Nora kızına, bu konuşma onları bir yere vardırarak mı, yoksa herkes kendi yoluna gitmeden önce zaman mı geçiriyorlar, diye sormak istedi. Korkak olan yanı konuyu değiştirmek, Dean ya da Eric'ten bahsetmek istedi ama kolay yolu seçemezdi. O ve Ruby nihayet önemli bir noktaya erişmişlerdi.

Nora pencereden baktı. Gecenin karanlığı yaprak dökmeyen ağaçların üstüne koyu renkli bir şerbet misali dökülüyordu. "Babam alkolikti. Ayıkken insana benziyordu ama sarhoşken ki çoğu zaman öyleydi, bir pitbull kadar saldırganlaşırdı. Herkesten gizlemeyi öğrendiğim bir sırdı bu. Alkoliklerin çocukları hep böyle yapar. Sır saklarlar. Lanet olsun, *alkolik* kelimesini söyleyebilmek için on beş yıl terapi gördüm ben..."

Ruby'nin ağzı açık kaldı. "Nasıl yani? Bundan bize hiç bahsetmedin."

"Bizimki gibi bir çiftlikte komşular bir kadının ya da genç bir kızın çığlığını duyamaz. Zaten çığlık atmanın, birine sesini duyurmanın işe yaramadığını çabuk öğrenirsin. Onun yerine küçüldükçe küçülmeye çalışır, yeterince küçülüp kımıldamazsan babanın yanından gelip geçeceğine inanırsın."

“Seni taciz mi ediyordu?”

Ne kadar da güçsüz bir kelimeydi bu, *taciz*. “Bir babanın kızına yapabileceği en kötü şeyi yapmadı... ama kişiliğimi etkiledi. Sürekli görünmez olmaya çalışarak büyüdüm. Babamda ayrılana kadar doğrulabildiğimi sanmıyorum.” Nora öne eğili; doğruca kızının gözlerine baktı. “Yıllarca babam hakkında konuşmazsam onun hayatımdan, kâbuslarımdan çıkacağını sandım. Onu unutabileceğimi sandım.”

Ruby derin bir nefes çekti. “İşe yaradı mı?”

Nora kızının bir bağlantı kurduğunu anladı: *Seni unutmuştum*. “Hayır. Onu daha da güçlendirdi... ve ben de sevebileceğini hayal bile edemeyen bir kadına dönüştüm.”

“Öz baban seni sevmediği için.”

“Öz annesi tarafından terk edilen bir kızın hissedeceğinden farklı bir şey değil bu.” Nora bakışlarını çevirmedi. “Sen hiç âşık olabildin mi? Dean’dan sonra yani.”

“Beş yıl boyunca Max Bloom diye biriyle birlikte yaşadım.”

“Onu sevdin mi?”

“Sevmek istedim.”

“O seni sevdi mi?”

Ruby ayağa kalkıp kitaplığın yanına gitti. Orada eski plak koleksiyonlarına göz gezdirmeye başladı. “Sanırım sevdi. Başlarda.”

“Nasıl ayrıldınız?”

Ruby omuz silkti. “Bir gün işten döndüğümde gitmişti. Kahve makinesi dışında mutfakta ne varsa almıştı. Banyoda kıllarıyla dolu bir jilet ve neredeyse bitmiş bir Prell⁸ şişesi bırakmıştı ama havlu yoktu.”

Nora kızına onu anladığını göstermek, böylesi bir acının ne demek olduğunu bildiğini söylemek istedi ama anlamak aslında işin kolayına kaçmaktı. Gerçekten konuşabildikleri şu anda önemli olan Nora'nın anlayışı değil Ruby'nin kendisiydi. Nora gibi Ruby de sorunlarından kaçmayı seviyordu ve bazen büyük bir hızla o kadar uzağa koşuyordu ki kaçmasının gerçek sebebini asla araştırmıyordu. "Hiç onu sevdiğini yüzüne söyledin mi?"

"Sayılır. Neredeyse söyledim."

"Ah..."

Ruby kaşlarını çatı. "Bu tepkinin anlamı nedir?"

"O seni sevdiğini söyledi mi?"

"Evet ama Max öyle biridir. Safeway'in⁹ kasiyerine de onu sevdiğini söylerdi."

Nora daha anlaşılır olması gerektiğini fark etti. "Sana şöyle sorayım Ruby. Sence âşık olmak ne kadar zaman alır?"

Ruby keyifsizce iç geçirdi. "Sanırım şunu demek istiyorsun. Max'i hiç sevmemediğime göre beni terk ettiğinde neden ağladım?"

"Hayır. Bir adamla neredeyse beş yılını geçirmişsin ama onu sevdiğini hiç söylememişsin, o değerli sözleri o sana söyledikten sonra bile. Sorun neden gittiği değil. Neden bu kadar uzun kaldığı."

Ruby'nin ağzı açık kaldı. "Hiç bu açıdan düşünmemiştim." Çaresizce Nora'ya baktı.

"Babanla ilk seviştiğimizde onu sevdiğimi söyledim. O sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Annemin ve babamın kullandığı bir ifade değildi. Hayatım boyunca tüm sevgi sözcüklerimi biriktirdim. Rand beni sevdiğini ne zaman söyledi biliyor musun?"

"Ne zaman?"

9 Amerika'nın en büyük market zincirlerinden biri. (ç. n.)

“Hiçbir zaman söylemedi. Bir çocuğun Noel sabahını beklemesi gibi onun da bunu söyleyeceği günü bekledim. Her söylediğimde bekledim ama sessizliğinin her saniyesi ölüm gibiydi.”

Ruby gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Bu kadarı yeter. Lütfen...”

“Ben sizi güçlü ve kendinizden emin bireyler olarak yetiştirmeye çalıştım ama sizi kendime benzettim. Aşktan ve terk edilmekten korkmanıza sebep oldum. Ben kötü bir anneydim ve bunun bedelini siz ödediniz. Çok, çok özür dilerim.”

“Sen kötü bir anne değildin,” dedi Ruby kısık sesle. “Gidene kadar.”

Nora bunu duyduğuna acınacak derecede memnun oldu. “Teşekkür ederim.”

Nora orada oturup kızına yeniden bağlanmakla tehlikeli bir yola girdiğinin farkındaydı. Ama elinde değildi. “Yavru bir kuşun yuvasından düştüğünü her gördüğünde ağlayan o küçük kızı hatırlıyorum.”

“O küçük kız artık yok.”

“Onu yine bulacaksın,” dedi Nora kısık sesle. “Büyük ihtimalle de tekrar âşık olduğunda. Ve o aşkın gerçek olup olmadığını anladığında... o zaman korkuların da bitecek.”

Ruby yemekten önce küvete girip su soğuyana kadar çıkmadı.

Dünyası değişmişti ama ne yönden değiştiğini tam olarak belirleyemiyordu. Kusursuzca dekore edilmiş bir eve girip resimlerden birinin eğri olduğunu anında fark etmek gibi bir şeydi bu.

Küvetten çıkıp üzerinden sular damlarken pembe banyo paspasının üstünde durdu. Kurulanıp eşofman altı ile üstüne bol gelen UCLA Bruins eşofman üstünü giydiğinde yemek kolları burnuna geldi.

Saçlarına parmaklarıyla şekil verip not defteriyle birlikte yatağına uzandı.

Bugün annemle konuştum. Bu gerçek bir devrim niteliğinde olan ancak kulağına fazlasıyla sıradan gelen bir cümle.

Onunla konuştum. O da benimle konuştu. Konuşmanın sonunda ikimiz de ağladık ama farklı sebeplerden ağladığımızı da çok iyi biliyorum.

Bilmediğim şey bu noktadan sonra nereye gideceğimiz. Alt kata inip nasıl hiçbir şey değişmemiş gibi yapabilirim ki? Üstelik bu yalnızca bir sohbetti. Ortak bir geçmiş paylaşımlarına karşın birbirine yabancı olan kadınların bilgi aktarımından başka bir şey değil yani. Artık her şeyin değiştiğine dair hislerim konusunda yanıltılmış olmayı diliyorum.

O halde neden ağladım? Neden ona bakıp kendimi yine bir çocuk gibi hissederek bir anlığına da olsa, "belki düzelir," diye düşündüm?

On Üç

Dean kahvaltı tepsisini ağabeyinin yatak odasına taşıdı. Fazla bir şey yoktu; bir bardak meyve suyu, rafadan yumurta ve bir dilim kızarmış tam buğday ekmeği. Eric'in birkaç ısırıktan fazlasını yiyemeyeceğini biliyordu ama ona yiyecek bir şeyler getirmek hayatın daha normal görünmesini sağlıyordu.

Dean odaya girdiğinde ağabeyinin uyanıp yatağında doğrulmuş olduğunu gördü.

"Selam Dino," dedi Eric.

Dean tepsiyi bırakıp ağabeyinin biraz daha doğrulmasına yardımcı oldu ve ardından tepsiyi dikkatle Eric'in kucağına yerleştirdi.

Dean pencereye gidip perdeleri açarken Eric, "Eminim harika kokuyordur," dedi.

Pencereleri de denizin sesini içeri taşıyacak kadar aralamıştı. Döndüğünde ağabeyinin bu sabah ne kadar solgun ve bitkin olduğunu gördü. Gözünün altındaki morluklar yumruk yemiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Dünden beri hastalığı sanki biraz daha ilerlemişti. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

Eric başını evet anlamında salladı. Kahvaltı ediyormuş gibi yapmak bile onu çok yormuş gibi başını yastığa gömdü. "Artık uyuyamıyorum ki! Yatmaktan başka bir şey yapmadığıma göre

aslında ironik bir durum bu. Ağrı kesiciler beni uyutuyor tabii ama adamakıllı uyumak gibi olmuyor." Eric bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Garip şeyleri özlüyor insan. Artık rüya görmüyorum mesela."

Dean sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu.

"Dün gece seninle konuşmak istedim ama odaklanabilecek gibi değildim."

Dean uzanıp ağabeyinin soğuk ve zayıf elini kavradı.

Eric gülümseyerek ona döndü. "Bu eve yaşlandığımızda da geleceğimizi düşündüm hep. Verandada oturduğumuzu hayal ettim. O zamana kadar saçlarımız da beyazlayacaktı. Ya da benim saçım olacak, seninkilerse büyükbabamınki gibi dökülecekti. Çin daması oynarken karides arayan çocukların iskelede bir aşağı bir yukarı koşturmalarını izleyecektik."

Dean kendini o hayalin akışına kaptırdı. "Ağları olacaktı... bizim gibi."

Eric'in gözleri hafif hafif kapandı. "Her yıl aldığımız o ağlara ne olduğunu merak ediyorum. Sen ve Ruby o iskelede saatlerce oynardınız..."

Dean güçlükle yutkundu. Konuyu değiştirmeyi düşündü ama ansızın Ruby'yi hatırlamak, onu tanıyan biriyle o günleri anmak istedi. "Bazen geceleri gözlerimi kapattığımda onun kahkahasını, acele etmem için bana seslendiğini duyuyorum. Hep önden koşardı."

"Düğününüzde sağdıç olacağımı düşünürdüm. Ne çılgınlık, değil mi? Sen ve Ruby on altı yaşındaydınız ama aranızdaki gerçek aşk olduğuna inanırdım."

"Ben de öyle sanıyordum."

Eric ona baktı. "Ya şimdi?"

Dean buna gülüp geçmek, uzun zaman önce yaşanıp bitmiş bir konudan bahseden iki erkeğin akıllarına gelen saçma sapan bir soruymuş gibi davranmak istedi. Ama ne anlamı vardı ki? Eric'le geçirdiği bu zamanın ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Zamanın hızla tükendiğini, ağabeyinin yanaklarının gitgide daha da soluklaştığını biliyordu. "Şimdi öyle olduğundan eminim."

"Ruby, Summer Adası'nda."

Dean kaşlarını çatı. Bu kelimeleri algılaması biraz zaman almıştı. "Ruby yazlık evde mi?"

Eric sırtı. "Evet."

Dean arkasına yaslandı. "Nasıl yani? Kocas ve çocuklarıyla birlikte mi?"

"O hiç evlenmedi küçük kardeşim. Acaba neden dersin?"

Dean ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Camdan ağaçların arasındaki Summer Adası'nı görmeye çalıştı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bayılacağını sandı. *Ruby burada.*

"Git ve onu gör," dedi Eric usulca.

Dean, Levi's pantolonu ile tişörtünü giydi. Ön kapıda ayakba-bılarını giyip saçakların altında duran on vitesli bisikletini aldı. Haziranın bu haftasında, güneş adaların tepesinde ışıldarken feribot kuyruklarının sonsuz uzunlukta olacağından şüphesi yoktu. Ama bisikletler feribota her zaman önce girerdi.

Alçak ve rüzgârlı tepeden iskeleye doğru pedal çevirirken kendini şanslı hissetti. Bir feribot yolcuları almaya başlamıştı. Hemen bindi.

Dean üst kata çıkmadı. Onun yerine bisikletiyle birlikte teknenin ön kısmında durdu ve arkasından akın halinde tekneye binen sıra sıra arabaları zar zor fark etti.

Summer Adası'na vardığında bisikletiyle yanından geçtiği Rahibe Helen'e el bile sallamadı. Bridge ailesinin evinin gölgeler altında kalmış araç yoluna girdiğinde terlemiş ve nefes nefese kalmıştı. Bahçeye girdiğinde bisikletten indi ve bisiklet gürültüsüyle yere düştü.

Sonra durdu. İlk kez ne yaptığını düşündü. On bir yaşındaymış gibi ilk aşkına koşuyordu, onu daha dün görmüş gibiydi...

Ama yetişkinlik hayatları boyunca ayrı kalmışlardı. Ruby'nin onu düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordu.

Birlikte geçirdikleri son gün, sözleri ve görüntüleriyle gözünün önünde canlandı.

Gökyüzü, kızıl gerdan yumurtası kadar maviydi. Yukarı bakıp az önce geçen bir jet uçağının beyaz izini görmüştü. Tam da onu Ruby'ye gösterip her zamanki gibi, "O uçağın içinde olsam nereye giderdim?" diye sorarak hayallere dalacaklardı.

Ama Ruby'ye döndüğünde daha önce fark etmesi gereken şeyi fark etti.

Ruby ağlıyordu.

Bu çok da sıradışı bir durum değildi; Ruby gözünden yaşların eksik olmadığı bir dönemden geçiyordu.

Tek fark bu kez Dean'in ona yaklaşmasına izin vermemiş olmasıydı. Dean ona tam olarak ne söylediğini, onu nasıl rahatlatmaya çalıştığını anımsamıyordu. Tek anımsadığı, Ruby'nin nasıl kaskatı kesildiği idi. Ve tatlı Ruby'sinin o solgun, soğuk görünümü Dean'i korkutmuştu.

Dün gece bir adamla yattım. Hiçbir girişe gerek duymadan, bu itirafıyla ona acı çektirmek istermiş gibi doğrudan söylemişti.

O berbat hikâyenin tamamını, her kelimesinden müthiş bir acı duyarak sonuna kadar dinlemiş ve Ruby anlatmayı bitirdi-

ğinde Dean bütün gerçekleri öğrenmişti. Ama dinlediklerinden mantıklı bir sonuç çıkarması mümkün olmamıştı.

Daha büyük ve cinsel olarak daha deneyimli bir yaşta olsa ne sorması gerektiğini, asıl önemli soruyu bilebilirdi. *Neden?* Ama o zamanlar henüz on yedisindeydi ve henüz bakirdi. Önem verdiği tek şey o ve Ruby'nin evlenene kadar bekleyeceklerine dair birbirlerine verdikleri sözdü.

Öfke ve acı onu tamamen etkisi altına almıştı. Ruby ona yalan söylemişti ve onun Ruby'yi sevdiği kadar Ruby onu sevmiyordu. Dean kendini aptal yerine konmuş ve kullanılmış hissetmişti. Umutsuzca Ruby'nin ayaklarına kapanmasını ve onu affetmesi için yalvarmasını beklemişti ama Ruby öylece durmuştu. Dokunabileceği kadar yakınında, onu net göremeyeceği kadar uzağındaydı, belki de net görmesini engelleyen, Ruby'yi daha önce hiç görmediği bir kıza çeviren Dean'in gözyaşlarıydı.

Haydi git, demişti Ruby duygusuz bir ifadeyle ona bakarak. *Git. Bitti artık.*

Ruby onun ağladığını görmeden oradan uzaklaşmalıydı. Ona sırtını dönüp bisikletine koşmuştu. Acısını içinden atma çabasıyla hızlı hızlı pedal çeviriyordu ama öfkesi büyüyor, kalbinin her atışıyla birlikte korkunç sesler çıkıyordu. Baktığı her yerde onu görüyordu. Geçen hafta Ruby'ye Shakespeare soneleri okuduğu Bayan McGinty'nin meşe ağacının gölgesinde, bir defasında limonata standı kurdukları park yolunda ve son olarak da onu ilk kez öptüğü yerde...

Eve gider gitmez telefonu kapmış, annesini aramıştı. Birkaç saat sonra deniz uçağıyla Seattle'a gidiyordu. Ertesi günse doğudaki yatılı okulun yolunu tutmuştu.

Aralarında söylenmesi ya da yapılması gereken ne varsa önemini yitirmişti.

Dean nefesini hafifçe dışarı verdi. Artık geri dönüşü yoktu.

Verandaya adımını attı. Tekrar nefes alıp kapıyı çaldı.

Kapıyı açan Ruby oldu.

Dean onu gördüğü anda hayatındaki eksikliğin ne olduğunu anladı. Duygusal, içli ve çocukça bir şey olduğunu biliyordu ama bu, yaşadığı gerçeği hafifletmiyordu. Farkında olmadan özlemini çektiği şey, bu zamana dek yalnızca onda bulduğu arkadaşlık ve tutkunun tarifi zor, büyülmüş bir karışımıydı.

"Ruby," diye mırıldandı. Adını söylemek bile acı vermişti. O kadar güzel görünüyordu ki Dean bir an nefes alamadı.

Ruby gözleri faltaşı kadar açıp, "Dean..." dedi.

Dean ilk önce ne söyleyeceğini bilemedi. Kendini balo kraliçesinin karşısında dili tutulan on yedisinde bir ergen gibi hissetti. Doğal görünmek için çabaladı ama bu çok zordu. Terlemeye başlamıştı ve boğazı da acı verecek kadar kurumuştı. Ruby evde, diye düşünmekten başka bir şey yapamıyordu ve Ruby tam karşısında dururken yanlış bir şey söylemek istemiyordu. Fakat neyin doğru olduğunu da hayal edemiyordu. Uzun bir süre onu yeniden gördüğünü hayal etmişti ama şimdi... zaman kumdan yapılmıştı sanki, o kadar hassastı ki bir esinti bile onu yok edebilirdi. "Ben... şey... Eric'i görmeye geldim... duymuşsundur."

"O nasıl?" Ruby'nin sesi güçlkle duyuluyordu.

"İyi değil."

Ruby bir an gözlerini kapattı, sonra tekrar Dean'e baktı. "Ben de annemle geldim. Trafik kazası geçirdi. Onunla ben ilgileniyorum."

"Sen mi?" Bu söz bir anda dökülmüştü dudaklarından. Bir zamanlar tanıdığı kıza dair samimi bir gözlemde bulunan bir adamın sözüydü. Ama Dean onu kırmış olmaktan da korktu.

Ruby'nin dudağının kenarında bir tebessüm belirdi. "Biliyorum. *Ripley's Believe It or Not*¹⁰ programını aramalıyım."

"Onu affettin demek."

Ruby'nin gözlerinde bir hüznün belirdi. "Affetmek önemsiz, değil mi Dean? Bir şey olmuşsa olmuştur. Geri alamazsın." Ruby gülümsedi ama Dean'ın anımsadığı, bütün yüzüne yayılıp gözlerini ısıldatan bir tebessüm değildi bu. Ruby ondan bir şey söylemesini bekliyordu ama Dean hızlı düşünemedi ve her zamanki gibi Ruby de fazla beklemedi. "Şey, seni tekrar gördüğüme sevindim. Nora benim eski odamda kalıyor. Gitmeden önce onu görebilirsin. Seni göremezse üzülür."

Böyle dedikten sonra Ruby, Dean'in yanından geçip kumsala yöneldi.

Ruby kusacağını sandı. Dean'in yanından o yüzden bu kadar çabuk kaçmıştı. Orada durup nazik bir sohbete dalamazdı, kanına karbonatlı su karıştığını hissederken bunu yapması mümkün değildi.

Kumsala giden yoldan koşup daha önce binlerce kez yaptığı gibi en sevdiği yosun kaplı taşa oturdu.

"Ruby?"

Ergenliğinden beri hayallerini süsleyen o uysal sesi duyunca olduğu yerde kaldı. Kalbi vahşice, küt küt atıyordu. Ayak seslerini duymamış, onu bu kadar kısa süre içinde tekrar göreceğini tahmin etmemişti.

10 Amerikalı karikatür sanatçısı ve antropolog Robert Ripley'nin tüm dünyadaki garip olayları ve konuları işlediği bir program. (ç. n.)

“Seninle oturabilir miyim?”

Ruby burada, bu taşın üstünde saatlerce sarmaş dolaş oturup önce denize, sonra birbirlerine baktıkları zamanları düşünmeye çalıştı. Sağa kaydı, orası hep onun tarafıydı.

Dean yanına çöktü.

Ruby bacaklarının birbirine değdiğini hissederken ona daha da yaklaşmak, daha önce defalarca yaptığı gibi elini tutmak istiyordu. Ama o hakkı kaybetmişti artık. O öfkeli, karmaşık gençlik günlerinde o hakkı elinin tersiyle itmişti.

Dean’e karşı hâlâ karşılıksız bir sevgi beslediğini biliyordu ama bunun ne anlama geldiğinin farkında değildi. Sevgi dolu anılar ya da gençlik özemlerinden çok daha fazlasıydı bu. Sımsıcak bir duyguydu, hatta dikkatli olmazsa içini yakabilirdi.

“Anılar geldi aklıma,” dedi Dean usulca.

Ruby ona dönmeye niyetlenmemiştir ama kendini tutamadı. Esprili bir şey söylemek istedi ama Dean’in o masmavi gözlerine baktığında Ruby yine on altı yaşına döndü. Ama karşısındaki artık yetişkin bir adamdı. Çizgiler ağzını iki yandan kavramış, kazayağı kırışıklıkları göz kenarlarına yerleşmişti. Böyle bir şey mümkün olabilir mi bilmiyordu ama Dean şimdi çok daha ya-kışıklı görünüyordu.

Ruby bir an kendinden utandı. Keşke o yırtık pırtık siyah şort ile eskimiş tişört yerine daha iyi bir şey giymiş, saçlarını da kestirmiş olsaydı. Dean onun bu bakımsız halinden iğrenmiş olmalıydı.

Ruby sesinin doğal çıkması için çok çabaladı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi ve bakışlarını tekrar denize çevirdi. “Caroline’dan duyduğuma göre şirketi büyötmüşsünüz.”

“Çok önemli bir şey değil.”

"Zengin bir adam gibi konuştun." Ruby gülümsemeye çalıştı. "Hayat sana neler sunuyor bakalım?" Ruby bu sözleri söyledikten sonra Dean'ın bu saçma konuşmanın dizginlerini ele geçirip devam etmesini diledi.

"Bir kez gösterini izledim. Komedi Dükkânı'nda."

Ruby ona döndü ama anında pişman oldu. Mavi gözlerindeki yeşil benekleri görecektik kadar yakınındaydı. Ruby onun gözlerinin zaman zaman renk değiştirdiğini, denizin ya da gökyüzünün tonlarına büründüğünü anımsadı. "Gerçekten mi?"

"Çok komiktin."

Ruby'nin tebessümü yumuşayıp gerçek bir şeye dönüştü. "Öyle mi?"

"Gösteriden sonra seninle konuşacaktım ama etrafın kalabalıktı. Bir adam..."

"Max." Ruby kaçan fırsatın acısını içinde hissetti ve böyle bir şeyin hayatta kaç defa yaşanacağını merak etti. Beklenmedik zamanlarda yakalanıp kaçırılan fırsatlar öyle küçüktü ki çıplak gözle görülmeleri mümkün değildi. "Bir süre önce ayrıldık. Ya sen? Evlendin mi?" Ruby bu soruyu sorar sormaz irkilip kendini açığa vurduğunu hissetti. O sözü geri alması mümkün olsa hemen alırdı.

"Hayır, hiç evlenmedim."

Ruby aniden keyiflendi ama neşesi çabucak söndüğünde kafası daha da karıştı. Artık tanımadığı bir adama dönüşen Dean onu bir tek kelimeyle mahvedebilirdi. Ruby onun kalbini kırmıştı. Sebebinin kendisi de çözemiyordu. "O yaz... gittiğini Lottie'den öğrendim," dedi Ruby, titrek bir sesle.

"Seninle yüzleşemedim," diye yanıtladı Dean ona bakarken. "Sen canımı yakmakla kalmadın Ruby. Beni parçaladın."

“Biliyorum.” Ruby o anda neredeyse ona uzanacak, ona dokunmaya hakkı varmış gibi elini bacağına koyacaktı. Ve acı verici bir şekilde artık ona dokunamayacağını, onu tanımadığını fark ettiğinde aniden durdu.

Dean ona yine bakacak olursa gözyaşlarına boğulabilirdi. Bu yüzden Ruby korkuyla ayağa fırladı. “Nora’nın yanına dönmeliyim.” O anda Dean, Ruby’ye doğru uzandı.

Fakat Ruby öyle hızlı geriledi ki neredeyse düşüyordu. Dean elini indirdi ve o an, Dean’in bir daha ona dokunmaya yeltenmeyeceği korkusu Ruby’nin içini sardı.

Dean’in gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. “Zaman değerli,” dedi Dean. “Bu haftaya kadar bunu bilmesem de artık biliyorum. O yüzden sana yalnızca şunu söylüyorum, “Seni özledim.”

Ruby şimdi ne diyeceğini, nasıl bir yanıt vereceğini bilemiyordu. O da Dean’i özlemişti, hem de çok. Ve yaşlı bir kadın olana kadar da özleyeceğini bilmek ona acı veriyordu. Kendine güvenen, daha olgun biri şu anı lehine çevirmesini bilirdi ama Ruby öyle bir güce sahip değildi.

Dean bekledi ve aralarındaki sessizlik uzayıp gitti. Sonra Dean yavaşça dönüp oradan uzaklaştı.

On Dört

Nora verandada oturmuştu. Dean ile Ruby'nin o eski kayalarının üstüne oturduklarını görebiliyordu. İlk kalkan Ruby olmuş, Dean de yavaşça onu izlemişti. Öpüşecek kadar birbirlerine yakın halde, hareketsizce durmuşlardı.

Sonra Dean dönüp Ruby'yi arkada bırakarak eve yönelmişti. Uzun adımlarla yürürken verandada oturan Nora'yı görünce ona yaklaşmıştı. Parmaklıklarda durup yorgun bir tebessüm vermişti. "Merhaba Bayan Bridge."

Nora gülümsedi. "Bana Nora de. Seni tekrar gördüğüme sevindim Dean. Adaya dönmen çok güzel."

"Seni görmek de güzel." Dean ona bakarken Nora genç adamın gözlerindeki acıyı gördü. "Teşekkürler Nora," dedi usulca. "Ruby... sana çok değer veriyor."

Nora bir şey söylemesine gerek olmadığını bilerek başını salladı. Önemli olan her şey aralarından sessizce gelip geçmişti.

Dean arkasına dönüp kumsala baktı. Nora, ikisinin de Ruby'den bahsetmek istediğini biliyor ama söyleyecek söz bulamıyordu. Sonunda verandadan uzaklaştı. "Cumartesi günü gelecek misiniz? *Wind Lass*'ı tamir ettiriyorum. Eric'i tekne gezintisine çıkaracağım."

"Harika olur."

Dean, Ruby'ye son bir kez daha bakıp uzaklaştı.

Nora, Ruby'nin orada fazla kalmayacağını bilerek bekledi. Gerçekten de birkaç dakika sonra Ruby dar yola yöneldi. Nora'yı verandada görünce duraksamıştı.

Nora kızının gözlerinin kızardığını fark etti. Gözyaşından ince bir çizgi yanaklarını ıslatmıştı.

Nora onu çok iyi anlıyordu. "Gel," dedi. "Yanıma otur."

Ruby yıkılmış görünüyordu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu büyük ihtimalle. Şu an yalnız olmak mı, yoksa Nora'yla olmak mı? Sonunda verandaya yürüyüp parmaklıklara yaslandı.

Nora kızına dokunabilmeyi, eskisi gibi onun başını okşayabilmeyi çok isterdi. Ama şu an öylesi bir samimiyetten çok uzaklardı. Kızına ancak kelimelerle, anılarla dokunabilirdi. "Aklima ne geldi biliyor musun? Sana hamile olduğum kış... Adaya garip bir soğuk hâkim olmuştu."

Ruby başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"O yıl kış çok erken bastırmıştı. Kimse daha önce böylesini görmemişti. Şükran Günü'nün hemen sonrasındı. İnsanlar buzlanma yüzünden arabalarını yerinden çıkaramadı. Gece bulutlar kaybolmuştu ve yıldızlarla dolu gökyüzünü izlemiştik." Nora anıların etkisiyle gülümsedi. "Kahkahaları duyduğumuzda babanla birlikte verandadaydık. Kışlık kıyafetlerimizi üzerimize geçirip sesin peşine takılarak dizimize kadar gelen karın üstünde yürüdük. Ağzımızdan çıkan kelimeleri görebileceğimiz gibi garip bir hisse kapılmıştım, nefesimizin buharına yazılmışlardı sanki. Kar, çizmelerimizin altında sanki iç geçiriyordu. McGintylerin arazisindeki o çirkin ve eski bataklık donmuştu. Adanın bütün çocukları orada patenle, kızakla ya da lastikle kayıyordu. Herkesin sözleşmiş gibi aynı anda nasıl oraya gel-

diğini bilmiyorum. Gece yarısında yıldızlar kaymaya başladı. Yüzlercesi... Ertesi gün haberlerde bilimsel açıklamalar yapıldı tabii ama biz mucize olduğuna inandık."

Nora gözlerini kapattı ve bir an için yeni yağan karın kokusunu almış, yanaklarını acıtan o soğuşu hissetmişti. "Sonrasındaki bir ay boyunca ada sanki çıldırmış gibiydi. Haftalardır solgun ve kahverengi olan güller yeşermişti. Gökyüzü bulutsuz da olsa yağmur yağıyordu. Ama benim asıl unutamadığım, gün batımlarıydı. Yeni yıl gelip o büyüü kovana kadar geceleyin gökyüzü hep kırmızı olurdu. O döneme yakut mevsimi dedik."

Ruby usulca, "Benim adım oradan mı geliyor?"¹¹ diye sordu.

"Babanla battaniyelere sarınıp burada oturur, yakut rengi gökyüzünü izlerdik. Ondan sonra sana ne isim vereceğimizi hiç konuşmadık. Sen bizim Ruby'miz olacaktın. Bir anlamda bizim mucizemiz..."

Ruby gülümsedi.

Nora kızına bakıp duraksadı. "Dean bizi cumartesi günü tekne gezisine davet etti."

"Eric'e ne diyeceğim?"

"Ah Ruby..." dedi Nora nazikçe, "Sadece *merhaba* de."

Ruby o gece neredeyse hiç uyumadı. Başta sıcak hava yüzünden uyuyamadığını düşünmek istedi. Pencereler açıkken bile yaz mevsimi üst katlarda bunaltıcı geçirdi.

Seni özledim.

Ruby'nin bildiği bir şey varsa o da insanlara acı verdiğiydi. Ve Dean'e yeniden acı vermek istemiyordu. Dean, aşkına tam ve özgürce karşılık verebilecek bir kadını hak ediyordu. Henüz ergenliğinde anladığı bir şeydi bu.

11 İngilizcede *ruby* sözcüğü yakut anlamına gelmektedir. (ç. n.)

Nihayet saat üç buçuk civarında balkona çıkıp büyükbabasının yaptığı sandalyeye oturdu. Güneşin doğuşundan önceki karanlıkta, o bildik ses ve kokularla huzur bulmaya çalıştı. Dalgaların uğultusu, çok da uzaktan gelmeyen bir baykuş sesi, büyükannesinin evin yan tarafındaki parmaklıklara kadar uzanan güllerinin kokusu.

Yaz geldi... Zihnini her şeyden arındır.

Ruby yanındaki not defterine uzandı. Sonra durdu. Kaşlarını çatıp elini geri çekti.

İlk defa makalenin yaratacağı etkiyi düşündü. Annesine acı çektirmek, genç bir kızken yaşadığı bütün acıların karşılığını vermek istediği için o yazıyı yazmayı kabul etmişti.

Ama artık çocuk değildi.

Eskiden Nora'nın onları neden terk ettiğini bilmiyordu. Ya da önemli olan her şeyi gördüğünden fazlasıyla emindi.

Ama evlilikler çeşitli sebeplerle bitebilirdi. Annesi gibi kadınlar güneşli bir yaz günü kalkıp kocalarını öylesine terk etmezdi.

Ruby birlikte geçirdikleri şu birkaç günden bazı anları, zihninde annesine dair çizdiği resme hiç uymayan görüntüleri gözünde canlandırdı. Bir de okuduğu "En İyiler" dosyası vardı. İlk *En İyisini Nora Bilir* kupürü, annesinin evden ayrılmasından birkaç ay sonra ve... benzin parasından fazlasını çıkaramayacağı kadar maaş verebilecek kalitesiz bir yerel gazetede çıkmıştı.

Bu veriler kendi kafasındakilerle kesinlikle bağdaşmıyordu ve bu da Ruby'nin canını sıktı.

Ruby gözlerini kapattı ve olgunlaşmış elma ile kurumuş siyah yaprak kokan o soğuk ekim gününü anımsadı. Babası oturma odasındaki deri koltuğunda oturmuştu ve içki içip kendi eliyle sardığı sigarasını içiyordu. Bütün ev tütün kokmuştu. Caroline, Seattle'daki Museum of Flight gezisine katılmış, geri dönüşte

feribotu kaçırmıştı. Ruby yatak odasında Stephen King'in *Sadist* kitabını okuyordu. Pikapta da *Groovy Kind of Love* çalıyordu...

Kapı çaldı. Ruby yatakta doğrulup babasının ayak seslerini duymayı bekledi ama açık kapısının önünden geçip gittiğinde Ruby yürüyüşünden onun sarhoş olduğunu anladı.

Ruby onun yüksek ve kızgın bir ses tonuyla, "Nora!" dediğini duydu.

Ruby donup kaldı; sonra pikap iğnesinin sürtünürken çıkardığı iniltiyi duydu. Her şey sessizliğe gömüldü. Sandalyelerin yayları gıcırdadı.

Ruby yatağından kalktı ve odasının kapısını biraz daha araladı.

Babası sandalyesine oturmuş, annesi de onun karşısında diz çökmüştü.

"Rand..." dedi annesi kısıp sesle. "Konuşmalıyız."

Babasının saçları upuzun ve yağlıydı. "Konuşmak için çok geç."

Annesi ona uzanınca babası ayağına kalktı ve sallanmaya başladı.

Ruby, babasının acısını açıkça görmeye daha fazla katlanamayacaktı. "Defol," diye bağırdı sesinin şiddetine kendisi de şaşırarak.

Annesi ayağına kalkıp döndü. "Ah Ruby," dedi ellerini uzatarak.

Annesi ona doğru geldiğinde Ruby annesindeki değışikliğı, yanaklarının solgunluğunu, kilo kaybettiğini, her zaman güçlü ve sağlam olan ellerinin damarlarla dolduğunu ve ona uzanırken titrediğini gördü.

Ruby geri çekildi. "Defol. Seni artık istemiyoruz."

Annesi durdu, elleri öylece iki yanına düştü. "Öyle deme tatlım." Ruby'ye baktı. "Anlamadığın şeyler var. Sen çok gençsin..."

Ruby annesinin gözyaşlarını görmezden geldi. Kolaydı bu, kendisi de o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki artık önemini yitirmişti. "Hiçbir değer yokmuş gibi terk edilmenin ne demek olduğunu biliyorum." Ona ihanet eden sesi kesilmiş, aniden hissettiği acısı nefes almasını güçleştirmişti. Ruby ellerini sıkıp derin, titrek bir nefes aldı. "Defol git anne. Burada kimse seni sevmiyor artık."

Annesi tekrar sandalyeye çöken babasına baktı. Başını ellerinin arasına almıştı, o da çaresizdi.

Ruby kollarını babasının boynuna sarıp onu sevdiğini söylemek istedi, tıpkı son birkaç aydır sık sık yaptığı gibi. Ama o anda bunu yapacak gücü yoktu. Gözyaşlarını kontrol etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Odasına koşup kapıyı sertçe kapattı.

Ellerini yumruk yapıp hiç kımıldamadan orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir süre sonra mutfığa doğru giden ayak seslerini, sonra da ön kapının sessizce açılıp kapandığını duydu. Dışarıda bir arabanın motor sesi duyuldu, tekerlekler çakıl taşlarını ezerek geçti. Sonra yine sessizlik çöktü ve bu sessizlik de yetişkin bir adamın ağlayan sesiyle bozuldu...

Ruby ayağa kalktığı anda dengede duramadı. O günü unutamıyordu. Yalnızca bilinçdışına atmış, reddedişin soğuk ve sert taşlarının altına gömmüştü yalnızca.

Bir zamanlar sağlam görünen dünyası çökmüştü sanki.

Anlamadığın şeyler var...

O zaman bile annesinin anlatacağı bir şey vardı. Ama kimse onu dinlemek istememişti.

Şimdi Ruby dinlemeye hazırdı. On yıl önce, yaşadığı çatının altında, ailesinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ve annesi o soruları yanıtlamazsa bir alternatifi daha vardı. Babasına soracaktı.

İkinci Bölüm

*“Keşfetmekten hiç vazgeçmeyeceğiz
Ve keşfimizin sonunda
Başladığımız noktaya varacağız
Ve orayı gerçekten tanıyacağız.”*

T.S. Eliot, *Little Gidding* şiirinden bir bölüm

On Beş

Evden çıkmak kolaydı. Ruby'nin mutfak masasına bir not bırakması yeterliydi. *Babama gidiyorum.*

Şimdi minibüsle, Lopez Adası'nın feribot iskelesinin çıkışındaki üç şeritli yolda ilerliyordu.

Ruby dördüncü kuşak bir adalıydı ve şimdi Lopez Adası'na yayılan bütün pansiyonları gördüğünde o mirasın etkisini derinden hissetti. Onun kökleri buraya aitti, zengin ve siyah ada toprağının derinlerine işlemişti. Lopez Adası büyümüş ve bu değişim Ruby'nin hoşuna gitmemişti. Otların diz hizasına kadar uzandıkları yerler, yaban tavşanlarının dolunayda gelip bahçelerden çaldıkları meyveleri katır kutur yedikleri, yolun iki yanındaki elma ağaçları hâlâ duruyor mudur, diye merak etti.

Ruby'nin büyük büyükbabası İngiltere'nin iç karartıcı sanayi bölgesinden kalkıp dünyanın bu ıssız köşesine gelmişti. Güzel, kapkara gözlü İrlandalı karısını ve on yedi dolarını da yanında getirmiş, birlikte Lopez'de iki yüz dönümlük bir araziye çiftlik kurmuşlardı. Birkaç yıl sonra erkek kardeşi de gelmiş, Summer Adası'na kazık çakmıştı. Elma yetiştirip hayvancılık yapan kardeşler bu sayede başarılı olmuşlardı.

Şimdi, yüz yılı aşkın bir süre sonra, Lopez'deki Ruby'nin babasına ait yalnızca on dönümlük bir arazi kalmıştı. Summer Adası'ndaki ev Ruby ve Caroline'a aitti. Ruby'nin büyükannesi

ile büyükbabası, oğullarının araziye yavaş yavaş kaybetmesinden korkmuştu ve haklılardı da.

Randall Bridge, bir zamanlar çiftliğin en yüksek noktası olan, koyun hayli yukarısındaki daire biçimli arazide yaşıyordu.

Tepeden tırnağa adalı bir adamdı. Su üzerindeki küçük bir toprak parçasında büyümüş, çocuklarını burada yetiştirmişti. Dolabı kış için ekose gömlekler ve yaz içinse adada dokunan, turistlerin de rağbet ettiği tişörtlerle doluydu.

Balık avı sezonlarının arası ekonomik anlamda daima sıkıntılı geçerdi. Para her zaman azdı ve "gelecek yaz" her şey değişecek, denirdi. Sezon dışında da tekne tamiri yapardı. Çoğu zaman sofrada yemek olmasını ve gittikçe artan mülk vergilerini ödemesini sağlayan da balıkçılık değil bu tamir işleriydi.

Ruby tepeye vardığında yoluna çıkan üç geyiğe çarpmamak için frene bastı. Dişi bir geyik ile iki yavrusu kulaklarını dikmiş, yolun ortasında duruyordu. Sonunda hendekten atlayıp uzun, altın sarısı otların arasında gözden kayboldular.

Ruby şimdi daha yavaş giderek yoluna devam etti. Yolu hayvanlarla paylaşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Burası Los Angeles'taki otobanlardan çok farklıydı.

Ana yoldan döndü. Çakıl taşlı yol dönümlerce elma ağacının arasından geçiyordu ve ağaç dalları eğimli, kararmış tahta parçalarıyla desteklenmişti.

Sonunda evdeydi. Sarı padavra kaplı ev, 1920'lerin sonunda yapılmış, iki büyük söğüt ağacının arasında sıkışıp kalmıştı. Çatısı yosun kaplı, alçak ve neredeyse harabe denebilecek bu orijinal ev, arazinin kenarındaki birbirine girmiş böğürtlen çalılıklarının arasında görülebiliyordu.

Ruby babasının köhne Ford kamyonetinin yanına park edip arabadan indi ve orada durup etrafına bakındı. Her şey hatırla-

dığı gibiydi. Çakıl taşlı yoldan geçip babasıyla birlikte yaptıkları, şimdi boş olan tavşan kulübesinin yanından arka verandaya geçti. Avlu kontrolden çıkmış ot ve bakımsız çiçeklerle doluydu hâlâ. Geniş tümseklerdeki kasımpatılar, arıları buraya çekiyordu. Eski tel kapı eğilmiş, birkaç vidası düşmüştü.

Verandada duraksayıp kendini babasının yeni ailesiyle karşılaşmaya, eskiden yaşadığı evde şimdi onların gezinmesini izlemeye hazırladı.

Ruby'den on yaş bile büyük olmayan başka bir kadının evine girecek, erkek kardeşini ilk kez görecekti. Babasının yeni bir hayat kurduğunu, diğer çocuklarını parçalanmış bir ailenin karanlık gölgesinde bıraktığını hiç bilmeyen erkek kardeşini...

Ruby derin bir nefes alıp kapıyı çaldı ve bekledi. Yanıt gelmeyince perde kapıyı aralayıp mutfığa adımını attı.

Her yer değişmişti.

Fırfırlı ve pembe çizgili perdeler, dantelli ve beyaz renkte masa örtüleri, gül desenli kâğıtlarla kaplı duvarlar...

Babasının hayatına devam ettiğine ve kendisinin ise edemediğine dair bir kanıt gerekiyorsa o kanıt işte buradaydı. Eski hayatlarının üstüne bir çizgi çekilmişti.

"Baba?" diye seslendi. Sesinin zayıf çıkmasına şaşırılmamıştı. Masanın yanından geçip (sandalyeler açık yeşile boyanmıştı) başını oturma odasına uzattı.

Babası orada, küçük siyah odun sobasının önünde diz çökmüş, ateşe odun atıyordu. Başını kaldırıp Ruby'yi gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yüzüne hoş bir tebessüm yayıldı. "İnanamıyorum... Geldin." Babası sobanın kapağını kapatıp ayağa kalktı.

Ruby'ye doğru yürürken kollarını açtı ama sonra kararsız bir ifadeyle duraksadı. Son anda beceriksizce ona tekrar sarıldı.

“Caroline bana eve döndüğünü söylemişti. Beni görmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.”

Ruby ağlamamak için kendini zor tutup babasına kenetlendi. Babası is, vernik ve tuzlu hava kokuyordu.

“Tabii ki geldim,” dedi titrek bir sesle ve geri çekildi. Bunun kısmen doğru olan bir dilek olduğunu ikisi de biliyordu. Ruby onu aramamıştı bile. Ve bencilliğini fark etmek ona acı vermişti.

Babası, Ruby’nin yanağına dokundu. Pütürlü ve nasırlı teni, batmaya yüz tutan kızıl renkli gün ışığının altında saatlerce lafladıkları ve limanda teknelerin güvertelerini tuzladıkları günleri anımsattı ona. “Seni özledim,” dedi babası.

“Ben de seni özledim.” Doğruydı bu. Babasını her gün, her an özliyordu. Şimdi burada durup onun gözlerindeki sevgiyi görürken, tekrar evlendiği için ona karşı daha bağışlayıcı olmayı, yeni hayatını kabullenmiş olmayı diledi.

Pişmanlıklar ve değişim ümidi Ruby’nin aklını sürekli meşgul eden düşüncelerdi ama sonunda hiçbir şey değişmiyordu. Aklına ne gelirse söylüyor, onu kıran kişiyi o daha fazla kırıyordu. Elinde değildi.

Bir zamanlar Barbie bebek koleksiyonu yaptığı gibi, kin ve kalp kırıklıklarını da topluyor, onları asla paylaşmıyor, kimseye vermiyordu. Sonunda babası da Ruby’yi derinden yaralamıştı; nasıl üstesinden gelineceğini bulamadığı bir yaraydı bu. Her zaman aralarındaydı ve teninin hemen altına saplanmış bir kıymık gibiydi.

Marilyn’in nerede olduğunu merak ettiği için merdivenlere doğru tedirgin bir bakış attı. “Rahatsız etmek...”

“Mari, Ethan’ı doktora götürmek için gitti.” Babası sırtıttı. “Sakin bundan memnun olmamış gibi davranma.”

Ruby mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve babasının ona nasıl baktığını görünce, “Şey... aslında çocuğu görmek isterdim. Yani kardeşimi,” diye ekledi. İrkilerek daha baştan doğru cümleyi kurmuş olabilmeyi diledi.

“Endişelenme.” Ama babası hemen dönüp oturma odasına yöneldi. Ruby onu yine kırdığını anlamıştı. Babası eski püskü, çiçekli koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. “Annenle aranız nasıl?”

Ruby ateşin yanındaki büyük içi dolgulu koltuğa çöktü. “Laverne ve Shirley’nin¹² sürekli didişen halini düşün.”

“Görünürde bir hasar almamış gibisin henüz. Açıkçası Caro bana Nora’yla senin ilgileneneğini söylediğinde çok şaşırdım. Daha doğrusu hem şaşırdım hem gurur duydum.”

Ruby aralarında eksilen şeyin acısını yüreğinde hissetti. Aslında ne kavga etmiş ne de tartışmışlardı. Babası, Marilyn’le tanıştığında kızlarından öylece uzaklaşmıştı. Onları eskisi kadar aramaz olmuştu.

Babası, “Bu hafta ziyaretine gelmeyi düşünüyordum,” deyip tebessüm etti. Aklında başka işler, başka kişiler olduğunu belli eden türden bir tebessümdü bu.

Ruby, babasının rahat tavırlarının ona acı vermesine izin vermedi. “Balık sezonu nasıl?”

Babasının gözünde bir ifade belirdi ama öyle çabuk silindi ki gözden kaçması çok kolaydı. Yine de Ruby görmüştü. “Baba? Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Geçen yaz korkunçtu. Arazinin bir kısmını daha satmam gerekecekti neredeyse.”

“Ah baba...” Ruby bu konuşmayı en son yaptıkları zamanı anımsadı. Annesinin gittiği, babasının ise bütün sezon avlanma-

12 1976-1983 yılları arasında Amerika’nın ABC kanalında yayınlanmış dizi. (ç. n.)

dığı yıldı. O dönemde geriye kırk dönüm kalmıştı. Kıyıdaki son parçayı da satmışlardı. Ruby çaresizce yardım etmek istemişti ama böğürtlen toplamaktan kazandığı para dışında beş parası yoktu. "Ne kadara ihtiyacın var?"

"Üç bin. Ama endişelenme. Haydi başka bir konuda..."

"Sana borç verebilirim."

"Sen mi?"

Ruby çantasından çek defterini çıkardı. Babasının tüm itirazlarına karşın bir çek yazıp masaya koydu. "İşte," dedi sırtarak. "Oldu."

"Bunu alamam Ruby."

Ama alacağını ikisi de biliyordu. "Sana yardım etmemin benim için anlamı büyük."

Babası usulca, "Tamam," dedi. Sonra da, "Teşekkürler," diye ekledi.

Yalnızca ateşin çıtırtısının araya girdiği, alışılmadık bir sessizlik oldu. Ruby o anda babasının, kendi babasını düşündüğünü tahmin etti. Büyükbaba Bridge yaşasaydı tek oğlunun bu kadar hırs yoksunu olmasına üzülürdü. Böyle bir anda Rand'le gururlanmayacağı kesindi.

Ansızın babası ayağa kalktı. "Haydi biraz yürüyelim."

Ruby, babasının peşinden parlak gün ışığına çıktı. Daha önce binlerce defa yaptıkları gibi çakıl taşlı yoldan geçip limana indiler. Yeşil ağları kocaman silindirlere dolanmış birkaç balıkçı teknesi iskelede sallanıp duruyordu.

Babası, *Captain Hook*'un iskelede tembel tembel sallandığı kendi bölümüne, 8A'ya yöneldi. Tekneye atlayıp Ruby'nin de binmesine yardımcı oldu.

Babası ona birbirine dolanmış yeni bir beyaz halat uzattı. "Şunları bağlar mısın? Ned ve ben yarın açılıyoruz. Her şeyin hazır olduğunu söyledim ona."

Ruby teknenin kış tarafına bağdaş kurup oturdu ve kaygan ip yumağını kucağına aldı. Bir an nasıl yapacağını anımsayamadan duraksadı ama parmakları çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Halat üzerinde çalışıp üç ipi büküp sağlamlaştırarak halka oluşturmaya başladı. Sesinin doğal çıkması için çabalayarak, "Nora beklediğim gibi biri çıkmadı," dedi.

"Çok şaşırmadım."

Ruby bir an cesaretinin kırıldığını hissetti. *Kes sesini*, diye düşündü. *Sorma!* Derin bir nefes alıp babasına baktı. "Aranızda ne geçti?"

Babası ona sert bir bakış atıp ayağa kalktı ve arka tarafa geçti. Her adımı dengeyi bozup yumuşak sesli bir gıcırtya sebep oldu. Aniden dönüp Ruby'ye baktı ama Ruby nedense babasının onu görmediği hissine kapıldı. Donmuş, hatta kapana kısılmış gibiydi ve Ruby o an babasının aklından ne geçtiğini merak etti. "Baba?"

Ruby şimdi de babasının onu derinlemesine gördüğünü düşündü. Teninin, saçlarının, kemiklerinin ötesini görüyordu. Belki daha da derinleri... "Bu kez uzun mu kalacaksın Ruby?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah Rube..." Babası iç geçirdi. "Kendince bir yöntemin var senin. Etrafındaki insanlara kendini bu kadar kolay kapatan başka birini tanımıyorum."

"Kolay olmuyor."

Babası zalimce güldü. "Ama sen yapınca kolay görünüyor. Kaliforniya'ya gidip hepimizden uzakta yeni bir hayat kurdun. Ama bir süre sonra nedense bu bizim hatamız oldu, yani Ca-

roline ile benim. Yeterince aramadık... ya da doğru günlerde aramadık. Aradığımızda da doğru şeyleri söylemedik. Ve böylece uzaklaştıkça uzaklaştın. Düğününe gelmedin, kardeşin doğduğunda aramadın ya da o korkunç doğumda yaşadıklarından sonra Caroline'ı görmeye gelmedin. Ama nedense hepsi bizim hatamız oldu. Biz *seni* terk ettik. Şimdi de çıkmış eski defterleri karıştırıyorsun. Nasıl bir sonuç doğuracağını görmek için yarın, önümüzdeki ay ya da Noel'de burada olacak mısın?"

Ruby babasına *yanıldığını* söylemek istedi. Ama yapamadı. "Bilmiyorum baba." Şimdilik bu kadarını söyleyebilmişti, yalnızca dürüst davranmıştı.

Babası ona uzunca bir süre bakıp ipi bıraktı. "Benimle gel," dedi ve aynı anda tekmeden atlayıp çürük iskelenin üst tarafına yürüdü.

O kadar hızlı yürüyordu ki Ruby ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalmıştı. İskeleden aşağıya inip tepeyi tırmandılar. Babası tel kapıyı öyle hızlı itti ki neredeyse Ruby'nin suratına çarpıyordu. Ama babası fark etmemişti bile.

Ruby kapı eşiğinde durdu. "Aman Tanrım, baba..."

Başını kaldırdığında cümlesini tamamlayamadı.

Babası elinde bir şişe tekilayla mutfak masasının yanında durmuştu. Şişeyi sertçe masaya vurdu ve ardından bir sandalye çekip oturdu.

Birçok anıyı Ruby'nin aklına getiren bir hareketti bu. Bu tepkinin derinliği onu hayrete düşürdü. Elinde içki şişesiyle onu görmek Ruby'yi derinden etkilemişti. Tahta arkalık, sandalyeyi kavradı. "İçkiyi bıraktığını sanıyordum."

"Bıraktım."

"Beni korkutuyorsun."

"Tatlım seni korkutmuyorum. Otur, emniyet kemerini tak ve sandalyeni doğru pozisyona getir."

Ruby sandalyeyi çekip gergin bir şekilde kenarına oturdu. Ayaklarını yere öyle hızlı vuruyordu ki top ateşi gibi bir ses çıkarıyordu.

Babası... değişik görünüyordu. Tam olarak açıklaması zordu ama beyaz saçları ve dirsek kısmı sökülmiş eski kazağıyla karşısında oturan adam beklediği kişi değildi.

Kamburunu çıkarıp Cuervo Gold şişesine bakan bu adamın yıllardır yüzü gülmemiş gibiydi. Ansızın babası başını kaldırdı. "Seni seviyorum. Bunu sakın unutma."

Ruby babasının sesindeki şefkati, gözlerindeki duygusallığı görmüş, bu da ona birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını anımsatmıştı. "Unutmam mümkün değil."

"Bilmiyorum. Seni seven insanları unutmak konusunda yeteneklisin sen. Hikâye bin dokuz yüz yetmiş yedide başlıyor, lanet olası dünya infilak etmeden birkaç yıl önceydi. Washington Üniversitesi'nde idim, son sınıftaydım ve futbolcu olacağıma emindim. O kadar emindim ki notlarımı yükseltmeyi düşünmedim bile. Derslere çok az çalışıyordum. Lanet olsun, sınavlara bile başkasını sokuyorlardı. O zamanlar çılgınca şeyler oluyordu. Dünya yörüngesinden çıkmıştı. Tanıdığım herkes altında ezilmişti.

"Sonra Nora'yla tanıştım. Zayıf, ürkek bir hali vardı. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Yine de gördüğüm en güzel kızdı. Profesyonel futbolcu olacağıma inanıyordu..." Babası hafifçe öne eğilip dirseklerini masaya çarptı. "Ama öyle olmadı. Kimse beni aramadı. Şaşkına dönmüştüm; inanamıyordum. Yedekte bir planım, ikinci bir şansım yoktu. Sonra askerlik kâğıdım geldi. Çiftliğin başında olmam gerektiğini söyleyip askere gitmeye bi-

lirdim ama bu adadan nefret ediyordum ve buradan kaçmanın yollarını arıyordum.” İç geçirip arkasına yaslandı. “Birinin yolunu gözlemesini, bana mektup yazmasını da istiyordum. Ben de Nora’ya, Greenlake’teki Beth’in Yeri’nde çalışan güzel, küçük garson kıza gidip ona evlenme teklif ettim.”

Ruby kaşlarını çatı. Çocukluğunda bu hikâyeyi binlerce defa dinlemişti ama bu kez farklı bir yere doğru gittiği belliydi. “Onu sevmedin mi?”

“Evlendiğimizde sevmiyordum, hayır. Başka kadınları daha çok seviyordum diyelim. Her neyse, evlendik ve Lake Quinalt Lodge’da harika bir balayı geçirdik ve ben yola çıktım. Annen benim annemin ve babamın yanında kaldı. İlk haftanın sonunda annem ve babam ona bayılmıştı. Hiç sahip olamadıkları kızları olmuştu ve annen bu araziyi benim sevmemediğim kadar sevmişti.

“Mektupları askerdeyken bana moral veriyordu. Komikti. Onunla aynı kıtada bile yaşamazken annene âşık oldum. Aşkımın devam etmesini de istiyordum ama eve o kendini beğenmiş, kendine güvenen çocuktan çok farklı biri olarak döndüm. Vietnam, savaş... bizi bambaşka birine dönüştürdü.” Hüzünle gülümsedi. “Ya da belki de o kötü taraf içimde hep vardı ve savaş, kötülüğün büyümesi için içimde karanlık bir yer açtı. Her neyse... alaycı ve zor birine dönüştüm. Ama annen benimle çok uğraştı ve birkaç yıl mutlu olduk. Caroline doğdu, sonra sen...”

Ruby bütün varlığı kuma dönmüş de parmaklarının arasından akıp gidiyormuş gibi bir hisse kapıldı.

“Eve döndüğümde annenle Summer Adası’ndaki eve taşındık. Orcas’taki yem satan bir yerde çalışmaya başladım. Herkes başarısız olduğumu düşünüyordu. Herb’in barında içerken babama, ‘Gelecek vaat eden çocuk nasıl da harcandı,’ diye fısıldıyorlardı. Tanrım, hayatımdan nefret ediyordum.” Ansızın başını kaldırdı. “Böyle olmasını istememiştim.”

Ruby acı bir şeyler boğazına yapışmış gibi güçlkle yutkundu. "Sakin..."

"Başka kadınlarla yattım."

"Olamaz..."

"Annen başta bilmiyordu. Dikkat ediyordum. Yani boğulmak üzere olan bir adam ne kadar dikkat edebilirse. O zamanlar çok içiyordum. Tanrı biliyor ya o da işe yaramıyordu. Annenin ne zaman şüphelenmeye başladığını da biliyorum. Ama bana hep inandı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ruby.

"Sonunda o yaz biri ona gerçekleri anlattı. Benimle yüzleşti. Ne yazık ki o anda da sarhoştum. Çirkin şeyler söyledim. Ertesi gün gitti."

Ruby o an boğulduğunu ya da düştüğünü hissetti ve bir yere tutunma ihtiyacı duydu. "Aman Tanrım," dedi tekrar. Bu kadarı fazlaydı. Bunca bilgiyi içinde tutmaya çalışırsa patlayabilirmiş gibi hissetti.

Babası ona doğru eğilip masanın üstünden uzandı.

Ruby yerinden öyle hızlı kalktı ki sandalyesi gürültüyle geriye doğru kaydı.

Babası da geri çekilip ayağa kalktı. "Hepimiz bu yükü çok uzun zamandır üstümüzde taşıyoruz. Bazılarımız yoluna devam etti." Babası ona baktı. "Bazılarımız bunu reddetti. Ama hepimizin canı yandı. Ben senin babanı; o da annen ve senin bir parçan. Sen de onun bir parçasısın. Her ne yapmış ya da yapmamış veya her ne söylemiş ya da söylememiş olursa olsun. Onsuz bir bütün olmadığını görmüyor musun?"

Ruby'nin geçmişi, etrafında un ufak oluyordu. Tutunabileceği sağlam bir şey gösterip işte, bu benim gerçeğim diyebileceği bir şey yoktu. "Ben gidiyorum."

Babası hüzünle gülümsedi. "Tabii ki gideceksin."

"Nora'yı ara. Ona Caroline'a gittiğimi söyle. Bir ara dönerim."

"Seni seviyorum Ruby," dedi babası. "Lütfen bunu unutma."

Ruby, babasının aynı karşılığı beklediğini biliyordu ama bunu yapamadı.

On Altı

Ruby ablasının evine hiç gitmemişti ama adresi zihnine kazınmıştı. Caroline, Ruby'den hiç sektirmeden her Noel'de kart alan dünya üzerindeki tek kişiydi. Ruby bunu yapmak zorunda hissediyordu. On bir ay boyunca iğneleyici sözlere maruz kalmaya değmeyeceğini uzun zaman önce keşfetmişti. Lanet bir kart atmak en kolayıydı.

Redmond'ın geniş banliylerine doğru giderken trafik dur kalk şeklinde ilerliyordu.

Daha birkaç yıl öncesine kadar buralar kırsal alandı; iki nehir arasında yüzlerce dönümlük, bozulmamış bir çiftlik arazisi uzanıyordu. şimdiyse bilgisayar dehalarının mekanı, Microsoft'un dünyası olmuştu. Bu gelişmeler yaşanırken kırsal hayat korunmaya çalışıyordu. Arsalar genişti ve parsellere Yeşil Vadi ya da Yağmurlu Günler gibi isimler veriliyordu. Ağaçlar ise ne pahasına olursa olsun korunuyordu. Ne yazık ki evler rahatsız edici derecede birbirine benziyordu. Ralph Lauren renklerinde, Stepford gibi bir yer.

Ruby kiralık araçtaki küçük haritaya baktı ve Emerald Yolu'na döndü. Her biri kendi arazisinin kenarına yapılmış büyük, tuğla kaplı evler birbirini izliyordu. Bu yeni düzen çevreye tedirgin edici bir görünüm vermişti.

Sonunda adresi buldu: 12712 Emerald Yolu.

Mavi, beton park yerine dönüp gümüş rengi Mercedes pika-bın yanına park etti ve yolcu koltuğundan çantasını alıp pirinç desenli meşe ağacından kapılara yöneldi.

Kapıyı çaldı. İçeriden hafif bir gürültü geldi ve birinin boğuk sesle *bir dakika* dediğini duydu.

Aniden kapı ardına kadar açıldı ve Caroline'ı karşısında buldu. Buz mavisi keten pantolon ve ona uygun renkli kayak yaka kaşmir kazağıyla bu saat için fazlasıyla kusursuz görünüyordu.

"Ruby!" Caroline, Ruby'yi kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı.

Ruby gözlerini kapattı; saatlerdir ilk defa düzgün nefes almaya başlamıştı.

Sonunda Caroline geri çekildi. "Geldiğine çok sevindim."

"Alışverişe gidecek vaktim olmadı. Yani çocuklara bir şeyler almak için..."

"Boş ver." Caroline, Ruby'ye girmesi için işaret etti.

Tabii ki ablasının evi de kusursuzdu. Düzenli ve çok güzel dekore edilmişti. Her şey yerli yerindeydi.

Evde çocukların yaşadığı belli olmuyor, hatta eve hiçbir çocuk adım atmamış gibi görünüyordu.

Metalik yüzeylerin ve siyah renkli granit tezgâhın ısı ısı parladığı mutfaktan geçtiler. Aileye dair ilk izler burada görül-müştü. Sub-Zero marka buzdolabının üstü fotoğraflarla doluydu. Çift gözlü lavabonun üstünde, yemyeşil çimlere bakan bir cumbalı pencere vardı. Pencereden bakınca golf sahası görünüyordu.

Caro onu, büyükannelelerinden kalma gümüş çay takımının ısı ısı parladığı, meşe ağacından büyük bir büfenin bulunduğu yemek odasından geçirerek oturma odasına götürdü. Duvarları mermer desenli odanın zemini de meşe ağacındandı. Konyak rengi ipek kumaşla kaplı, arkası yüksek iki koltuk, altın ve bronz rengi kanepenin iki yanında duruyordu. Bir çift kristal lamba,

göl ağacından yaldızlı sehpaları süslemiş, antika Çin halısını altın rengi bir ışığa bürümüşü.

Caroline bir parmağını dudaklarına götürüp sertçe, "Şişş. Uyandırmayalım," dedi.

"Üst kata parmak ucumda çıkıp yalnızca..."

"Uyandıklarında göreceksin ne de olsa."

Ruby, Caro'nun kusursuz, gülümseyen yüzünün ardından bir şey, hatta birini gördü ama gördüğü şey her ise o kadar çabuk kayboldu ki ardında ufacık bir iz bile bırakmadı.

İçini bir tedirginlik kapladı. Caroline'ın hiçbir suçu yoktu. O Ruby'nin gördüğü en dengeli, en kişiliği oturmuş insandı. O korkunç yaz mevsiminde bile Caro ayakta durmayı başarmış, Ruby'nin asla kabullenemediği şeyi kabul edip gülücükler saçarak, unutarak yoluna devam etmişti...

Yine de Caroline mutsuz görünüyordu. "Sana bir şey olmuş," dedi Ruby. "Nedir?"

Caroline küçük bir muhabbet kuşu gibi sandalyenin kenarına tünemişti. Manikürlü elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki derisi solmuştu. Sakin yüzünde Julia Roberts'inkine benzer bir tebessüm belirdi. "Bir şey yok, gerçekten. Kötü bir hafta geçiriyorum o kadar. Çocuklar çok yaramaz. Önemli bir şey yok."

Ruby ne olduğunu tam olarak anlamasa da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ansızın kafasına dank etti. "Biriyle ilişkin var!"

Bu defa Caroline'ın tebessümünün içtenliği ortadaydı. Aynı zamanda önceki gülümselerinin sahteliğini de ortaya koyuyordu. "Fred doğduğundan beri seks yapmaktansa kafama çekiçle vurmayı tercih ediyorum."

"Belki de sorunun budur. Ben haftada en az iki defa seks yapmaya çalışıyorum, hatta bazen sevgilimden başkasıyla bile oluyor."

Caroline güldü. "Ah, Ruby... Tanrım, seni özlemişim..." Şimdi sesi normal çıkmıştı.

"Ben de seni özledim."

"Evet," dedi Caroline arkasına yaslanarak. "Seni aceleyle kapıma getiren nedir?"

"Aceleyle geldiğimi nereden biliyorsun?"

Ablası ona o meşhur "bakışı" attı. "Güzel kıyafet. Jenny, Cadılar Bayramı'nda meyankökü şekeri olarak partiye gittiğinden beri siyah bir şey görmemiştim."

"Ne güzel." Ruby'nin genelde Caroline'a göre daha koyu renklerden hoşlandığını ikisi de bilirdi.

"Ne oldu peki? Annemi tekerlekli sandalyeye bağlayıp çılgık çılgıla evden mi kaçtın yoksa?" Caroline kendi kara mizah anlayışına güldü. "Yoksa onu bir mola yerinde bıraktın da otostop mu çekiyor?"

Ruby gülümseyemedi bile. "Bu sabah babamın evine gittim."

"Öyle mi? Ne oldu peki?"

Ruby böylesi bir çirkinliği nasıl sevimli bir şekilde ifade edeceğini bilemediği için doğruca söze girdi. "Nora gittiğinde... babamın biriyle ilişkisi varmış."

Caroline arkasına yaslandı. "Ah, şu mesele."

"Biliyor muydun?"

"Adadaki herkes biliyordu."

"Ben bilmiyordum."

Caroline'ın tebessümü yumuşak ve şefkat doluydu. "Sen bilmek istemedin ki."

Ruby kelimeleri bir araya getirmekte güçlük çekti. "O benim düşündüğüm gibi biri değilmiş Caro... O eve tıkdıktan sona ister istemez onu tanımaya başladım. Onunla... konuşuyoruz."

"Onu tanımaya mı başladın?" Bu sözü ederken Caroline'ın gözlerinde bir ifade belirip kayboldu. Ruby öyle olmadığını bil-mese Caroline'ın onu kıskandığını bile düşünebilirdi. Sonra Caro-aniden odadan çıktı. Birkaç dakika sonra iki kadeh şarap ve bir paket sigarayla döndü.

Ruby güldü. "Sigara mı? Şaka yapıyorsun herhalde. Elinde sigara görmek..."

"Şakanın sırası değil Ruby. Lütfen."

Ruby ablasının ne kadar hassaslaştığını gördü. "Kanser ol-mayalım sonra? Tamam tamam, esprî yok..."

Caroline çift kanatlı pencereleri açtı ve Ruby'yi şemsiyeli bir masaya yönlendirdi. Çiçekli bahçenin yanındaki golf sahası vadiye doğru iniyor, diğer taraftaki sıra sıra dizili evlere kadar uzanıyordu.

Caroline paketten bir sigara alıp yaktı.

Ruby de aynısını yaptı. Yıllardır sigara içmemiştî ve itiraf etmeliydi ki bu iş ona eğlenceli gelmişti.

Ablası bir nefes çekip dumanı üfledi ve yeşillîğe baktı. Yü-zünü bir duman bulutu kapladı. "Ben yıllardır annemle ko-nuşuyorum. Arada bir öğle yemeği yiyoruz, pazar sabahları onu arıyorum, onun istediği gibi biri olmaya çalışıyorum ama birbirine nazik davranan iki yabancidan öteye gidemedik. Ama seninle..." Caroline gözlerini kısarak Ruby'ye doğru baktı. "Ona Tifolu Mary¹³ muamelesi yapsan da seninle konuşuyor!"

Aralarına garip bir sessizlik çöktü ve Ruby bunu nasıl alt edeceğini bilemedi. "Oraya tıkılıp kaldığımız için mecburen konuşuyor."

13 Mary Mallon, İrlanda'dan ABD'ye göç eden ve ilk sağlıklı tifo taşıyıcısı olarak bilinen kadındır. (ç. n.)

Caroline bir nefes çekip ağır ağır dışarı üflerken yeşil çayır-ları izliyordu. "Hayır, bence sebebi bu değil. Nasıl biri peki?"

"En kötüsü... benden daha zeki. Bana sürekli eski günleri, o günlerde nasıl olduğumuzu anımsatıp duruyor. Ve tabii bu da canımı yakıyor. Bu sabah babam bombasını patlatmadan önce, feribottayken köy panayırlarına gidişimizi anımsadım. Panayır bölümünde onunla birlikte gezip pamuk şeker yediği-mizi, çirkin porselenlere bozuk paralar attığımızı anımsadım ve onu... özledim."

"Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum."

Ruby ablasının ellerinin titrediğini fark etti. "Onu affettin mi?" diye sordu. "Yani gerçekten affettin mi?"

Caroline başını kaldırdı. "Unutmaya çalıştım hep. Çoğu zaman da başardım. Benim ailemin değil de başka bir ailenin başına gelmiş gibi..."

"Yani benden daha fazla affetmiş değilsin. Yalnızca ona daha iyi davrandın."

Caroline gülümsemeye çalıştı ama gözlerinde sarsıcı bir ümitsizlik vardı. "Senin dürüstlüğün, insanlara acı verse de bir ödül bence Ruby. Sen... gerçeksin. Ben öyle..."

Arkalarındaki açık pencereden bir çığlık yükseldi.

Ruby yerinden zıpladı. "Aman Tanrım. Biri mi vuruldu?"

Caroline'ın suratı asıldı. Omuzları düştü ve yüzünün rengi attı. "Prensesimiz uyandı."

Ruby ablasına sokuldu. "Sen iyi misin Caro?"

Caroline'ın tebessümü gerçek olamayacak kadar kısıydı. "İyi olacağım," dedi ve Ruby ablasının yine rol yaptığını gördü. Sonra oturduğu yerden kalkıp kaskatı kesilmiş bir ifadeyle eve girdi.

Ruby de peşinden girdi.

"AAAAGH..." Bu defa iki çığlık daha duyuldu.

İçinden oyuncak çıkan bir kutu yere çarpıp merdivenlerden yuvarlanarak mutfığa kadar geldi.

“Kaç,” dedi Caroline yorgun bir tebessümle. “Kendini kurtar.”

Çıplak bir Barbie bebek, merdivenlerden taklalar atarak düştü ve masanın bacağına çarptı.

Çılgıklar gitgide yükseliyordu. Ruby kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu. “Üst kata çıkalım. En azından yeğenlerimi görmek istiyorum.”

“Jenny bu ruh halindeyken inan bana hiç iyi bir fikir değil bu.”

Bir çılgılığın ardından başka bir oyuncak daha merdivenlerden yuvarlandı. “ANNECİĞİM! HAYDİ!”

Caroline, Ruby’ye döndü. “Lütfen. Başka zaman olsun.”

“Tamam... Önümüzdeki hafta gelip çocuklara bakarım. Sen ve Jere de dansa filan gidersiniz.”

“Dans mı?” Caroline özlemle gülümsedi. “Çok sevinirim.”

Ruby aniden önümüzdeki hafta burada olmayacağını anımsadı. Kaliforniya’da *The Sarah Purcell Show*’a katılıp tüm dünyaya annesini anlatacaktı. Bunu düşününce midesi bulandı.

“Hemen git. Bu saatlerde feribot sırası cehennem gibidir.”

Ruby saatine baktı. “Lanet olsun. Haklısın.”

Caroline kolunu Ruby’nin omzuna atıp onu kendine çekti ve sonra da kapıya yönlendirdi. Orada durdu. “Babamın yaptıklarını öğrendiğine üzüldüm ama belki bir faydası olur. Biz insanız Ruby. Hepimiz. Yalnızca insan.”

Ruby ablasını kucaklayıp ikisi de nefessiz kalana kadar ona sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum Caro.”

“Ben de seni seviyorum akıl küpüm. Haydi artık git.”

Ruby geri çekildi. Hoşça kal dışında bir şey söylerse Caroline'ın paramparça olacağına dair bir hisse kapılmıştı.

Bu yüzden yalnızca *hoşça kal* dedi.

Nora mutfak masasında oturmuş mektuplara bakıyordu. Erken saatlerde Eric'le konuşmuş, sonrasında yine sessizliğe gömülmüştü.

Zonklayan bileğini ovup duruyordu. Sabah koltuk değneğiyle yürümeyi denemiş fakat bir gelişme kaydetmişti. Yine de artık kısa mesafeleri yürüyebiliyordu. Hafta sonuna kadar o lanet sandalyeden tamamen kurtulacağını ümit etti.

Ama egzersiz yaparken amacına tam anlamıyla ulaşamadı. Zihnini adamakıllı boşaltamıyordu. Mektuplar sürekli zihnini kurcalıyordu.

Kendi kendine moral verici bir konuşma yaptı. Orada yazarlar kelimedenden başka bir şey değil, dedi kendine. *Sadece karamalar, üstelik de yabancılardan.* Kalemını alıp yanıt niteliğinde bir şeyler yazabilirdi. En azından bir hoşça kal diyebilir, geçen güzel günler için teşekkür edebilirdi.

Her yazma girişimi aynı kelimelerle başlıyordu: *Sevgili okurlar.*

Bazen hüzünlü, dokunaklı bir giriş yapıyordu. *Tahmin edebileceğinizden çok daha üzgünüm ya da kalbimden geçeni yazmaya nereden başlasam... Ya da artık hepiniz gerçekte kim olduğumu öğrendiniz.*

Ama ikinci cümle asla gelmiyordu. Bu kadarı yetmezmiş gibi bir de Ruby'yi merak ediyordu.

Gözleri, kızının mutfak masasına bıraktığı nota kaydı. *Sevgili Nora... Babama gidiyorum.*

Bu zararsız bir nottu ama görüntü her zaman aldatıcı olabilirdi. Belki de Ruby asla geri dönmeyecekti.

Nora'nın hatasıydı bu. Son birkaç gündür kızını fazla zorlamıştı ve bu da tehlikeli bir şeydi. Ruby *hep* kendini geri çekmişti;

bebekliğinden beri böyle davranırdı. Tüm sakinliğiyle gülümseyip annesinin elini tutan ve gerçekler üstüne geldiğinde bir kenara çekilen Caroline'dan farklıydı o.

Nora notu görür görmez hatasını anlamıştı; kızı sıkılmıştı.

Öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. Belki ağlamak işe yarardı ama rahatlamak için onu bile beceremedi. İçi kurumuştı.

Sonra bir arabanın yaklaştığını duydu. Verandadan ayak sesleri geliyordu.

Kapı açıldı ve Rand mutfığa adımını attı.

Nora hemen anladı, Ruby kötü haberi vermesi için babasını yollamıştı.

"Merhaba Randall," dedi ve alçılı bacağına sandalyeden indirdi. "Otursana."

Randall etrafına bakındı. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Adam cümlesini bile bitirmeden gelip Nora'yı kollarına aldı. Nora ise şaşırdığını belli eden bir ses çıkarıp kollarını Rand'in boynuna sardı. "Ne yapıyorsun..."

"Sıkı tutun."

Rand onu kapı eşiğinden geçirip verandaya çıkarırken Nora ona sıkıca tutundu. Rand orada eski tiftik örtüyü sandalyeden alıp kolunun altına sıkıştırdı. Basamakları inip uzun otların arasından geçerek kıyıya yürüdü.

Kocayemiş ağacının altında battaniyeyi taşlık bir zemine serip Nora'yı da yavaşça oturttu. Nora'nın çıplak başparmağı alçının ucundan sıyrılmıştı ve Rand eğilip battaniyenin püsküllü ucuyla Nora'nın ayaklarını örttü.

Sonra o da Nora'nın yanına oturdu, dirseklerinin üzerine yaslandı ve uzun bacaklarını uzattı.

"Güneşli günlerde içeride oturmaya dayanamıyor musun nâîâ?" diye sordu Nora.

"Bazı şeyler hiç değişmez." Rand ona döndü, ciddi bir ifadesi vardı. "Özür dilerim Nora."

"Hangi konuda?"

Rand'ın gözleri Nora'nın sol omzunun biraz ötesine kaydı. "Aslında uzun zaman önce anlatmalıydım."

Nora iç geçirdi. Zaman aralarında asılı kalmıştı sanki. Sıcak yaz güneşini yüzünde hissediyor, alçalan denizin o bildik kokusunu alıyordu.

Sonunda Rand ona baktı ve Nora gözlerinde birlikte geçirdikleri hayatın yansımasını gördü. Rand bu kez Nora'nın anladığından emin olup tekrar, "Özür dilerim," dedi.

Nora ise yalnızca, "Anlıyorum," diyebildi.

Rand yaklaşıp Nora'nın tüm gücünü sömüren bir nezaketle yüzüne dokundu. "Benim hatamdı. Hepsi... İkimiz de bunu biliyoruz. Genç, aptal ve kendini beğenmişin tekiydim. Ne kadar özel olduğumuzu bilmiyordum."

Nora ne kadar kolay gülebildiğini görünce şaşırdı. Yirmi yılını bu adamı sevmekle geçirmiş, on bir yıldan daha uzun bir süre boyunca zaman zaman onu özlemişti. Ve şimdi, pürüzlü dokumasında gençliklerinin izlerini taşıyan o eski battaniyenin üstünde onunla birlikte otururken nihayet kendini huzurlu hissetmişti. Belki de yıllardır ihtiyaç duyduğu şey buydu. Birkaç küçük söz ve bir özür.

Nora elini Rand'ın eline uzattı ve içi huzurla doldu. Sanki yaşadıkları her şey onları bu ana yönlendirmişti. Hüzünle fark ettiği üzere Rand onun gençliğini temsil ediyordu; ne çok güzel ne de çok kötü geçmiş bir gençlik. Yıllar öylece akıp gitmişti işte. Nora, Rand'ın gözlerinde bir zamanlar olduğu kadını görebiliyordu. "İkimizin de hataları oldu Rand. Biz denedik. Ama başaramadık."

Rand yaklaştı. Nora'nın nefesi kesildi ve bir an Rand'in onu öpeceğini sandı. Bunu istiyordu, gözlerindeki arzudan belliydi. Ama Rand son anda geri çekilip Nora'ya öpücükten çok daha iyi gelen yumuşak ve şefkat dolu bir tebessüm verdi. "Geçmiş hiç düşünmek istemesem de geriye dönüp baktığımda aklıma ne geliyor biliyor musun?"

"Ne?"

"Geri geldiğin gün. Tanrım..." Rand gözlerini kapattı. "Dizlerimin üstüne çökmeli, kalman için yalvarmalıydım. İçten içe istediğim buydu ama o adamla ilişkini öğrendim ve kendimden başka kimseyi düşünemez oldum. O olaydan sonra seni kabul etsem herkes ne derdi?" Rand acı ve sert bir kahkaha attı. "Ben... Sana yaptıklarımın sonradan endişelendiğim tek konu kendimdi. Düşündükçe midem bulanıyor. Bedelini de ödedim Nora. Sekiz uzun yıl boyunca her gece yalnız uyudum ve seni özledim."

Nora fırlatıp attıkları şeyin ardından ağlamak istedi. "Aramalıydın. Ben de yalnızdım." Nora duraksayıp, "Bu çok kötü..." dedi.

"Evet."

Nora uzandı ve onun için nefes almak kadar doğal bir hareketle Rand'in saçını gözünün önünden çekti. "Ama artık gittin. Evlisin. Senin adına sevindim." Nora gerçekten de ne kadar içten olduğunu fark etti. O birkaç küçük kelime, *özür dilerim*, onu rahatlatmış ve Rand'i ait olduğu yere oturtmuştu. Rand, Nora'nın ilk aşkıydı. Belki de en büyük aşkıydı ama günün birinde mutlaka hayatına başkası girecekti. Nora gülümseyip bir kaşını kaldırdı. "Artık iyi bir adam oldun mu Rand?"

Rand artık rahatça gülebiliyordu. "Aptal bir köpek bile aynı aracın altında ikinci defa ezilmez."

"Güzel. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

“Sen de öyle.”

Nora elinde olmadan irkildi. “Sen karını aldattın. Bense çocuklarımı terk ettim. Aynı şey değil.”

Rand ona baktı. Nora da Rand’ın ağzının kenarlarındaki ve göz çevresindeki derin çizgileri, güneş ve rüzgârdan oluşan çukurları gördü. “Ruby’ye gerçeği anlattım.”

“Hangi gerçeği?”

Rand, “Bizimle ilgili olanı,” dedi.

Bunu duyunca Nora’nın midesi bulandı. “Bu çok saçma.”

“Memnun olursun sanmıştım. Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi bu.”

“Belki de... Ama ikimiz de o küçük hikâyeyi gömmüştük. Şimdi deşmemeliydin. Artık bir şey değişmeyecek.”

“Bunu hak ediyorsun Nora,” dedi Rand. “Bunca yıldan sonra hak ettin.”

“Ah Rand... O sana inanmıştı. Kalbi kırılacak.”

“Bizim ilişkimizden ne öğrendim ben biliyor musun Nora?” Rand onun yüzüne dokunup hafifçe gülümsedi. “Aşk ölmez. Gerçek aşklar ölmez. Ruby de bunu keşfedecek. O seni hep sevdi. Bunu itiraf etmesi için ona bir sebep verdim ben.”

Nora bu sözlerden sonra Rand’ın yetişkin bir adama göre ne kadar da saf olduğunu düşünmeden edemedi.

On Yedi

İki yüz sabırsız turist ve birkaç huzursuz adalıyla birlikte iki saat feribot kuyruğunda bekledikten sonra Ruby adaya gitmeye neden bu kadar hevesli olduğunu anımsadı. İnsanın, hayatını eyalet ulaşım sistemine göre zamanlaması sefillikten başka bir şey değildi.

Ruby'nin düşünmesi gereken son şey zamandı. Caroline'la konuşması zihninde sürekli dönüp duruyordu. Minibüsün cızırtılı radyosunu açtığında bile sanki şarkıcının sesi *herkes biliyordu* diye haykırıyordu.

Ruby acıyla, "Ben hariç," dedi.

Bunu hâlâ kafasından atamıyordu.

Sonunda feribot her zamanki gibi rötarlı olarak yanaştı ve Ruby turuncu yelekli kadının direktifine uyarak aracını feribotun arka sırasına geçirdi. Feribot hareket ettiğinde koltuğunu daha rahat bir konuma geçirdi ve gözlerini kapattı. Belki uyku iyi gelirdi.

Herkes biliyordu.

Gözlerini açtı ve minibüsün kabarık, tüylü tavanına baktı. Hayatının temeli ansızın bir bataklığa dönmüş ve beraberinde onu batırıyormuş gibi kendini hâlâ sarsıntıda hissediyordu.

Başka kadınlarla yattım.

Bu söz her şeyi değiştirmişti.

Öyle değil mi?

Kesinlikle öyleydi. Ruby gün içinde öğrendiklerini ele alıp onları inceleyemiyordu.

Bildiği tek bir şey vardı. Babasını kahramanlaştırıp annesini rezil biri olarak gördüğü geçmişteki düşünceleri bundan böyle işe yaramayacaktı.

Dünya düşündüğü gibi bir yer değildi. Belki de bu basit ama önemli keşfi yapmakta gecikmişti. Yıllarca kendi bulduğu topraklarda tek başına yürüyüp durmuş bir çocuk gibi hissediyordu.

Ve şimdi içinde bir şeyler değişiyor, büyüyordu artık. Kalbi gibi sıradan ve kolay tanımlanabilir bir şey değildi bu. Baştan aşağı tüm vücudu değişiyor, kaslarına ve sinirlerine baskı yapıyordu. Derinlerde bir yerde yeni bir acı oluşmaya başlamıştı.

Ruby koltuğun altından sabah yanına aldığı kalemini ve not defterini çıkardı. Birkaç dakikalık bir tereddüdün ardından yazmaya başladı.

Annem bizi bırakıp gittiğinde on altı yaşındaydım. Sıradan bir haziran günüydü; güneş kızılgerdan yumurtası kadar mavi gökyüzünde yükseliyordu. Bazen anımsadığımız şeyler çok komiktir. Koy, yeni bir çarşaf kadar sakın ve düzdü ve yavru kazlar McGuffins Göleti'nde yüzmeyi öğreniyordu.

Orta halli bir aileydik. Doğma büyüme adalı olan babam Rand sezon dışında tekne tamiri yapan bir balıkçıydı. Her cumartesi akşamı arkadaşlarıyla bowling oynamaya gider, ablam ile benim matematik ve fizik ödevlerimize yardım ederdi. Kışın kareli gömlek, yazın Lacoste polo yaka tişört giyerdi. Hiçbirimiz (en azından ben) onun kusursuz bir baba olduğundan bir an olsun şüphe duymadık.

Ailemizde bağırış çağırışlar, öfkeli tartışmalar olmaz, geceleri ablamla yan yana duran yataklarımıza uzanıp anne ve babamızın boşanacağından endişe etmezdik.

Hepimiz kendi yolumuza gittikten sonra sık sık sessiz geçen o yılları düşünürüm. Ve sonra birden, sonun başlangıcı tam bu noktaymış diyebileceğim bir an, beni teşvik edecek bir olay bulmaya odaklandım.

Ama onu hiç bulamadım. Şu zamana kadar...

Bugün annem ve babam perdeleri araladı ve Oz Büyükcüsü'nün, yani babamın sıradan bir adam olduğu ortaya çıktı.

O zamanlar bunu bilmiyordum elbette. Tek bildiğim güzel bir günde annemin, valiziyle oturma odasına geldiği idi.

"Gidiyorum. Benimle gelmek isteyen var mı?"

Ablama ve bana böyle demişti. Babamın da mutfaktaki sesini duymuştum. Bardağını lavaboya fırlatmış, cam parçalarının sesleri her yanı doldurmuştu.

İşte o gün önce ve sonra kavramını öğrendim. Annemin gidişi ailemize bir cerrah bıçağıyla kanlı bir kesik atmıştı.

O zamanlar bunun geçici bir ayrılık olduğunu sandık. Kızlarla ufak bir kaçamak yapmak gibi... Ama annemin hiç kız arkadaşı yoktu. Belki de bütün çocuklar böyle şeyler düşündür.

Anneme karşı hislerim ne zaman suçluluk duygusundan öfkeye, sonra da iğrenme ve nefrete dönüştü bilmiyorum ama böyle bir kavis çizdiğinin farkındayım.

Annemin yokluğunun babamı ne hale soktuğunu gördüm. Birkaç gün içinde tanınmaz birine dönüştü. İçki ve sigara içiyor, gün boyunca pijamasını çıkarmıyordu. Ancak Caroline ya da ben yemek yaparsak bir şeyler yiyordu. Limandaki işi iyice boşlamıştı ve bahar geldiğinde faturaları ödeyip sofraya yemek koyabilmek için arazinin bir parçasını satması gerekmişti.

O yaz annemin heykelini yaptım. Yaşananların oluşturduğu o sert taşa bir kadın oydum ve ona anne dedim. Yıllarca onu baş ucumda tuttum; benden başkası görmüyor diye gerçekliğinden bir şey kaybetmiş değildi. O heykel sert köşelerin toplamıydı. Bencilliğin, yalanların ve terk edişin bir ara geldiği bir varlık...

Ama artık gerçeği biliyorum. Babam, anneme ihanet etmişti.

İhanet. Tutkuya dair bir sıcaklık sunmayan soğuk, tarafsız bir kelimeydi bu. Nikâh yüzüğünü takmasına karşın onu sevip sayacağına, koruyacağına yemin ettiği kadından başka kadınlarla da yatmıştı.

Bu şekilde söyleyince daha iyi anlıyorum. O cümlenin edepsizliği, yapılan şeyin iğrençliğiyle uyuyor.

Bunun her şeyi değiştirdiğini biliyorum ama peşinden gidebileceğimi sanmıyorum. Safça, çocukluğumun yalnızca bana ait olduğunu zannederdim. Anılar, yaşadığım yıllardan dokunmuş kanvas üzerindeki canlı yağlıboya renkler gibiydi. Şimdi Barbra Streisand'ın haklı olduğunu görüyorum. Anılar suluboyadan ibaret ve sağanak bir yağmur hepsini yok edebilir.

Babam, sandığım gibi biri değilmiş.

Şimdi yazdığım şu cümleye bakarken bile ne kadar çocuksu olduğunu görüyorum ama bunu başka nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum. Artık bir yabancı olduğunu anladığım bu babaya nasıl bakacağımı bilmiyorum.

Annem bizi şöhret ve servet uğruna terk etmemişti, sadece insan olduğu ve sevdiği adam onu kırdığı için gitmişti.

Sevdiğiniz kişinin sizi sevmekten vazgeçmesinin ne hissettirdiğini bilirim. İçinizdeki bir şeylerin paramparça olduğu küçük çaplı bir ölümdür bu.

Bu bilgi, bu farkındalık... aslında annemi artık affetmemi gerektirir, değil mi?

Sanırım onu sevmekten korkuyorum, azıcık da olsa. Bende açtığı yara öyle derin ki kemiklerim bile onun çevresinden doluşmuş. Onsuz kim olduğumu merak ediyorum...

Henüz cümlesini bitiremeden feribotun düdüğü öttü. Lopez'e varmışlardı. Ruby başını kaldırdı. Birkaç araç indikten sonra Orcas Adası'na yöneleceklerini biliyordu. Summer Adası, feribot anakaraya dönmeden önceki son duraktı.

Ruby ani bir karar aldı. Henüz annesini görmek istemiyordu. Onu görürse bu yeni bilgi üzerine konuşmaları gerekecekti ama Ruby buna hazır değildi.

Arabayı çalıştırıp şeritten çıktı ve hızla boş yola daldı. Feribot işçileri ellerini sallayarak ona bağırdı. Yanlış adada inen bir turist olduğunu sanmışlardı belli ki. Ama Ruby umursamadı. Hızlanıp rampadan geçerek iskeleden uzaklaştı.

Sloan ailesinin evi feribot terminalinden yalnızca birkaç blok ötedeydi. Koya bakan nefes kesici bir burunda yer alan büyük, görkemli bir malikâneydi.

Ruby minibüsü araç yoluna çekip park etti. Hava kararıyordu. Mor ışıklar hâlâ özenle bakımı yapılan bahçeye düşüyordu. Yeni boyanmış beyaz çitler her yeri korumaya almıştı. Yıllardır bu adaya ayak basmamış olsa da her şey Bayan Sloan'ın istediği gibiydi.

Ruby ön kapıya giden deniz kabuklarıyla dolu yoldan geçti. Ön kapıda durup cesaretini topladı ve kapıyı çaldı.

Lottie kapıyı açtı. Tombul yanakları, gülünce bir çizgiye dönüşen gözleriyle tıpkı Ruby'nin anımsadığı gibiydi. "Ruby Elizabeth!" dedi tombul ellerini çırparak. "Tanrım, seni görmek ne güzel."

Ruby sırıttı. "Merhaba Lottie. Uzun zaman oldu."

"Bana sarılmana engel olacak kadar uzun zaman olmadı ama! Seni ukala..." Lottie uzanıp Ruby'yi kavradı ve onu iri göğüslerine doğru çekti. Ruby hâlâ Lottie'nin, önlüğünün ceplerine koyduğu limonlu şeker gibi koktuğunu fark etti.

Ruby geri çekildi ve, "Eric'i görmeye geldim," derken yüzündeki tebessümü korumaya çalıştı.

"Üst katta. Dean bir iş için Seattle'a uçmak zorunda kaldı."

Ruby rahatlamıştı. Buraya gelmişti ama henüz Dean'le de konuşmaya hazır değildi. Lottie'nin yanından geçip oturma odasına girdi. "Üst kata çıkabilir miyim?"

"Çıkmazsan seni sopayla kovalarım. İstersen çay yapayım..."

"Hayır, teşekkürler."

"Ah. Haydi o zaman." Ruby onun yanından geçerken Lottie elini uzatıp Ruby'nin omzuna dokundu. "Korkma Ruby. O hâlâ bizim tanıdığımız çocuk."

Ruby derin bir nefes alıp verdi ve merdivenlerden ağır ağır çıktı. En üst katta Eric'in eski odasına doğru döndü. Kapı kapalıydı. Açmak için hafifçe itti. "Eric?"

"Ruby? Sen misin?"

Ruby, Eric'in sesinin kulağa ne kadar zayıf geldiğini, eski melodik bariton sesinden ne kadar farklı olduğunu fark etti ve güçlkle yutkundu. "Benim dostum." Ruby kapıdan geçip odaya adımını attı.

Nefesini tutmamak için gerçekten çok çabaladı. Eric çok zayıf ve bitkin görünüyordu. O güzelim siyah saçları neredeyse tamamen dökülmüş, geride çok ince bir tüy tabakası kalmıştı. Mor halkalar gözlerini çevrelemişti ve yumruk yemiş gibi görünüyordu. Yanakları solgun, çökmüş etinde garip bir kabartı gibi duruyordu.

Eric, Ruby'nin yüreğini parçalayan bir tebessüm verdi. "Ruby Bridge bu adaya geldiyse ben ölmüş olmalıyım."

"Eve döndüm," dedi. Ruby şaşkınlığını gizlemek için bakışlarını çabucak kaçırdı. Uzun adımlarla pencereye gidip perdeleri açtı. Biraz olsun rahatça nefes almak istemişti.

"Sorun değil Ruby," dedi Eric usulca. "Nasıl görüldüğümün farkındayım."

Ruby ona döndü. "Seni özledim Eric," dedi içtenlikle ve burayı, bu insanları kolayca bırakıp gidebildiği için bir kez daha kendinden nefret etti.

Eric, "Tıpkı eski günlerdeki gibi buradasın," dedi ve bir düğmeye basıp yatağını daha dik bir pozisyona getirdi.

Ruby gülümsedi. "Evet. Tek eksik olan..."

Eric komodinin çekmecesinden kalın bir sigara çıkardı ve Ruby'nin çok iyi bildiği o yamuk, hilebaz sırtışı takındı. "Kanser, ot bulmayı kolaylaştırıyor." Onu ağzına götürüp yaktı.

Ruby güldü. "Demek bütün eski dostlarımızı uçuruyorsun ha?"

Eric bir nefes çekip otu Ruby'ye uzattı. Sonunda nefesini dışarı verirken, "Buralarda eski dost kalmadı. En azından benim için," dedi.

Ruby nefesini burnundan dışarı verdi. Duman boğazını yakıp öksürmesine sebep oldu. Sonra onu tekrar Eric'e verdi. "Yıllardır içmemiştim."

"Bu iyi haber. Komedi işleri nasıl gidiyor?"

Ruby sigaranın dumanını bu kez daha az çekip ciğerlerinde tuttu ve sonra dışarı verdi. "Patlama yapacak kadar komik değilim."

"Bence çok komiksin. Beni gülmekten yerlere yatırırdın."

"Teşekkürler ama bu, Paducah'ın en güzel kızı olmak gibi bir şey. Bu özellik seni Bayan Amerika yapmaya yetmiyor. Lopez'in en komik kızı, Leno'nun programında izleyenleri kahkahalara boğmuyor. Hazin gerçek."

"Yani bu işi bırakacak mısın?"

"Sanırım. Sanırım becerimi yazarlıkta kullanacağım." Ruby kıkırdadı. "Hâlâ nasıl bir becerim olduğuna inanıyorsam artık..."

Eric onunla birlikte güldü. "Eh, inanmak da bir şeydir," dedi kahkahaların arasından. Komik olmadığını ikisi de biliyordu aslında. Ama şu an, otun o tatlı kokusu aralarına girmişken çok komik gelmişti. "Ne tür bir kitap yazacaksın?"

"Şey... seksten keyif alma yolları üzerine olmayacak tabii."

"Moda üzerine de olmayacak."

Ruby ona bir bakış attı. "Çok komik. Annem giyim tarzımı yeterince eleştiriyor zaten, bir de sen başlama. *Sevgili Yaşlı Annem*, işte bunu yazacağım."

Eric bu defa daha alçak sesle güldü. Dumanı üfleyip dirseklerinin üstüne yaslandı. "Biri onu anlatan bir kitap yazmalı. O bir azize."

"Sanırım kafam fazla dumanlı ve iştme yetimi kaybettim. Onun azize olduğunu söylediğini sandım."

Eric ona döndü. "Öyle dedim."

Eric'in yüzü, Ruby'nin gözlerinin önünde on santim kadar büyümüşü sanki. Solgun mavi gözleri yaşarmış, kırmızı damarlarla dolmuştu. Dolgun, kadınsı denecek dudakları renksizdi. Ruby aniden rol yapmayı bıraktı, daha fazla gevezelik edemeyecekti. "Nasılsın Eric? Cidden..."

"Doktorların son evre dedikleri yerdeyim." Hafifçe gülümsedi. "Hastalığın her evresini bir şekilde örtbas etmeye çalışırlar ama gün gelip de sen örtbas edecek bir şeye ihtiyaç duyduğunda son

evreye geldiğini söylerler. Ölmek üzere olduğunu sana anımsatacak bir şeye gerek varmış gibi."

Ruby, Eric'in yüzüne düşen zayıf saç tellerini geriye itti. "Seninle irtibatı kesmemeliydim. Dean'le aramızda olanlar yüzünden seninle de ilişkiyi koparmamalıyım."

"Onun kalbini kırdın," dedi Eric usulca.

"Sanırım o yıl hepimizin kalbi kırıldı ve dağılan parçalarımızı birleştiremedik."

Eric, Ruby'nin yanağına dokundu. "Annenin yaptığı... gerçekten de berbat bir şeydi. Ama artık on altı yaşında değilsin. Artık her şeye farklı bir gözle bakabilirsin."

"Ne gibi?"

"Yapma Ruby. Babanın başka kadınlarla yattığını bütün ada biliyordu. Annenin yaptığından çok da farklı olmadığını görmüyor musun?"

Demek doğrudu. Herkes biliyordu. "Caroline ve ben ona bir şey yapmadığımız halde bizi de bıraktı."

İşte bir türlü aşamadığı konu buydu.

"Son birkaç yılda anneni yakından tanıma fırsatım oldu ve izin verirken onun harika biri olduğunu söylemek istiyorum. Onun gibi bir annem olsun diye her şeyimi verirdim."

"Jet sosyetenin gözbebeği, hanımefendi yaşam tarzını beğenmiyor, değil mi?"

"Hayır. Hayır. Beğenmemekle ilgisi yok. Anneme eşcinsel olduğumu söylediğimde beni bir daha görmek istemediğini söyledi."

"Ne kadar sürdü peki?"

"O senin annen gibi değil. Benim annem, 'Evimden defol,' dediğince ciddidir. O zamandan beri onu görmedim."

"Şimdi bile mi?"

“Şimdi bile.”

Ruby ne kadar yersiz bir laf ettiğini fark ederek, “Tanrım... çok üzıldüm,” dedi.

“Eşcinsel olduğumu ilk fark ettiğim ve annem ile babamın beni evlatlıktan reddettiği dönemde... o zor günleri atlatmama kim yardımcı oldu biliyor musun?”

“Dean mi?”

“Annen. *En İyisini Nora Bilir* köşesi *Seattle Times*’a yeni geçmişti. Başta ona isim vermeden mektuplar yazdım. Bana yanıt verip cesaretimden ötürü bana övgüler yağdırdı ve başımı dik tutmamı, annemin günün birinde geleceğini söyledi. Bu da bana ümit verdi. Ama birkaç yıl sonra yanıldığını gördüm. Annem aramızda kesin bir sınır çizmişti. Eşcinsel bir evlat istemiyordu. Tüm bağımızı kopardı.” Eric komodinin üstündeki cüzdanını aldı. İçinden birkaç defa katlanmış bir kâğıt çıkartıp açtı. “Al bunu, oku.”

Ruby kâğıdı ondan aldı. Yıllar içinde sararmış, üzerinde kırışıklar oluşmuştu. Sağ üst köşede kahverengi bir leke vardı. Ruby o küçük ve berrak el yazısına odaklandı. Kime ait olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Annesinindi.

Sevgili Eric,

Acını ne kadar derinden hissettiğimi anlatamam. Bunu benimle paylaşman ise benim için kesinlikle hafife alınamaz bir şey.

Benim için sen hep Eric olacaksın, ipe asılan çocuk... Gözlerimi kapattığımda Anderson Gölü’nün üstünde maymun gibi asılıp kendini bırakırken, “Bonsai!” diye haykırdığımı görüyorum. Hastalandığımda evimize gelip çayıma koymak için verandada nane ezen çocuğu görüyorum. Okulun koridorundan geçerken

Bayan Bridge'in elini tutmaktan hiç korkmayan, yeni çıkan sivilcelerden suratı kızarmış, sesi kısık, altıncı sınıf öğrencisini anımsıyorum.

İşte sen busun Eric. Sevdğin kişi senin bir parçandır ama en büyük parçan değil. Sen bir zamanlar ailesinin yerine başka hiçbir şeyi koyamayan o çocuksun hâlâ. Günün birinde annenin kendine gelip doğurduğu o özel çocuğu anımsamasını umuyorum ve bunun için dua ediyorum. Umarım o zaman başını kaldırıp o küçük çocuğun dönüştüğü adama gülümser.

Ama eğer bunu yapmazsa, lütfen ama lütfen kalbin kırılmasın. Bazı insanlar kabullenmeyi, boyun eğmeyi tek başlarına beceremezler. Böyle korkunç bir şey yaşanırsa Eric, lütfen yoluna devam et. Başka söyleyecek bir şey yok. Hayat birbirinden farklı, kırmış, kırılmış, ilerlemek için bir diğerine çelme takan insanlarla dolu.

Ben asıl annen için üzülüyorum. Sen büyüyecek, âşık olacak, kendini bulacaksın. Seni ziyarette geldiğimde ve ikimiz de yaşlandığımızda verandanda oturup bizi neredeyse öldüren o altın yıllarımızdan konuşacağız. Ama annen bunu yapamayacak. Bu yolda ilerlemeye devam ederse içten içe kendini yiyip bitirecek. Bazı acıların sonsuza dek sürdüğünü göreceksin.

Bu yüzden onu affet. Kalbindeki acıyı hafifletmenin tek yolu bu. Onu affet, onu sev ve hayatına devam et.

Seni seviyorum Eric Sloan. Sen ve kardeşin benim hiç sahip olmadığım oğullarımsınız ve sizi ben doğurmuş olsaydım kesinlikle gurur duyardım.

XXOO

Nora

Ruby mektubu Eric'in cüzdanına sığacak şekilde tekrar üçe katladı. "Çok güzel bir mektup. Neden yanından ayırmadığını anlıyorum."

"Beni kurtardı. Kelimenin tam anlamıyla. Çok uğraştım, hem de çok. Ama annemi affettim ve bunu başardığımda kalbimin sızısı hafifledi."

"Onu nasıl affedebildiğini bilmiyorum. Onun yaptığı..."

"İnsanca bir şey, o kadar."

"Peki ya şimdi?"

Eric iç geçirip elini saçlarının arasında gezdirdi. "Şimdi daha zor... Zamanın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Onu sevdiğimi söylemek için onunla bir dakika geçirsem yeter. Onun da..." Eric'in sesi boğulup fısıltıya dönüştü. "Beni sevdiğini söylediğini duymak için."

Ruby dönüp Eric'in yüzüne dokundu.

Eric gülümseyip elini Ruby'nin eline götürdü. "Annemi affet Ruby."

Nadiren yüksek sesle dile getirebildiği o kelimeyi kullanan Ruby, "Korkuyorum," dedi.

"Tanrım. Zaman çok kısa, bunu anlamıyor musun? Bir şeyleri yapmak, söylemek için çok uzun zamanımız olduğunu düşünerek körü körüne yaşayıp gidiyoruz. Oysa vaktimiz kısıtlı. Kendini çok iyi hissederken güneşli bir çarşamba günü, öğleden sonra yaptırdığın yıllık kontrolde zamanının dolduğunu öğrenebiliyorsun. Oyun bitti."

Ruby ona baktı. "İnsan birini nasıl affeder?"

Eric şefkatle gülümsedi. "Boş verirsin yalnızca. Rahatlarsın."

"Ben eğer boş veririm... düşeceğimden korkuyorum."

"Düşmenin kötü bir tarafı yok." Eric kendi parmaklarının ucunu öptü ve sonra o öpücüğü Ruby'nin yanağına dokundurdu. "Seni seviyorum Ruby. Bunu unutma."

"Asla," diye mırıldandı Ruby. "Asla unutmam."

Ruby nihayet eve döndüğünde gece yarısını geçiyordu. Anne-sinin odasının önünden yavaşça geçip merdivenlere yöneldi. Yatağına kıvrılıp not defterini aldı ve yazmaya başladı.

Çocukluğumdaki en yakın arkadaşlarımdan biri ölüyor. Bugün onun baş ucunda durdum ve her şey normalmiş gibi onunla konuştum. Ama başından sonuna kadar nefesim ke-silmişti sanki.

Onu on yılı aşkın süredir görmemiştim ve bu süre içinde de çok az aklıma gelmişti.

Neredeyse unutmuştum.

Çocukluğumu birlikte geçirdiğim, şimdi bir yetişkin olan bu çocuğu unutmuştum. On üçüncü doğum günümde bana verdiği Saint Christopher madalyonunu saklamıştım ama ken-disini unutmuştum.

Belki hiç farkında değildi ya da umursamadı. Çocukluk arkadaşlarının yaptığı gibi biz de kendi yolumuza gitmiştik ama şimdi o sıradanlığın sebep olduğu hüznü görebiliyorum. Ben çok kolay çekip gidebiliyorum ve geride kimi ya da neyi bıraktığımı düşünmüyorum. Ama şimdi başka bir şey düşünemiyorum.

Siyah saçlı, içten gülümlü bir çocuğu arkada bırakmış, o şeffaf teninde kendi kemiklerimi görme korkusuyla dokunama-yacağım kadar zayıflamış bir adamla karşılaşmıştım.

Ve ölüm döşegindeki bu adam, onu hiç terk etmemişim gibi beni karşıladı. Onun o yaşlı gözlerine bakıp içimdeki boş-

luğun, başarısızlığımın yansımasını görmenin canımı ne kadar yaktığını biliyor mu, diye merak ediyorum.

Kalbimin kırık parçalarını yapıştırmak, hepsini kucağıma alıp incelemek istiyorum. Belki o zaman sevdiklerimi unutmama sebep olan o kayıp parçayı, boşluğu bulabilirim.

Böylesine yalnız bir hayat sürmekten çok sıkıldım ve bunaldım. Yıllarca öyle hızlı koştum ki nefes nefese kaldım. Ve şimdi, sonuna geldiğimde hiçbir yere varamadığımı görüyorum.

Ben annemi istiyorum. İlginç, değil mi? Şimdi ona gidip kollarına sokulmak, "Eric ölüyor ve ben onsuz bir dünyada yaşabileceğimi hayal edemiyorum," demek istiyorum.

Bunu yapsam ne hissederim, diye merak ediyorum. Beni rahatlatıp sakinleştirmesine izin versem? Gözlerimi kapattığımda hayal edebiliyorum ama uyanıkken tek gördüğüm aramızdaki kapıların kapalı olduğu. Ve göğsüme yayılan ağrı, canımı gittikçe daha fazla yakıyor.

Şimdi uzun yıllar benim bir parçam olan bu acının ne olduğunu anlıyorum.

Saf ve basit bir özlem. Annemi özliyorum.

On Sekiz

Ertesi sabah dışarıda, kasaba dışından gelenleri San Juan Adaları'ndan arazi almaya ikna edecek kadar muhteşem bir haziran günü yaşıyordu.

Ruby geç saatte uyanmıştı ki bütün gece yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durduğu hesaba katılırsa bu hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

Babasının itirafıyla ilgili Nora'yla konuşmak zorunda olduğunu biliyordu. Ama belki bu işi biraz erteleyebilirlerdi.

Örtüsünü üstünden atıp tüm uyuşukluğuyla yataktan kalktı. Duş onu biraz olsun kendine getirmişti ve su ılıyana kadar duştan çıkmadı.

Sonunda suyun altından çıktı ve damlalar vücudundan süzülüp pembe ve tüylü havluya akarken orada öylece durdu. Kirli sular kanalizasyona doğru giderken eski borulardan takır tukur sesler geliyordu.

Buharın arasından aynada kendini gördü. Vücudunu kurularken yüzünün bulanık yansımasına baktı.

İnsanın bir an için kendini bir yabancıнын gözünden gördüğü o nadir anlardan birini yaşadı. Saçları çok kısaydı, normal makas yerine sürfile makasıyla kesilmiş gibi biçimsiz bir haldeydi. Ruby hangi akla hizmet saçını *Elvira, Mistress of the Dark* filmindeki gibi bir siyaha boyamıştı ki?

Tenine de vampir misali solgun bir görünüm vermişti.

Bu tiple sıradan bir adamı bile baştan çıkaramazdı. *İkiz Tepeler*'de cesedi kıyıya vuran Laura Palmer bile ondan daha güzeldi.

Ruby kendini çirkinleştirmeye çalıştığının farkına vardı. Bu farkındalık onu öyle şaşırtmıştı ki kelimenin tam anlamıyla ağzının açık kaldığını görmüştü.

Onca maskara, siyah göz kalemi, saç kesimi ve renk... hepsi kamuflejdı.

Makyaj çantasını metal çöp kutusuna attı. Çanta hatırı sayılır bir takırtıyla kutuya çarptı. Artık eroınman makyajı yapmak ya da mülteci kıyafetleri giymek yoktu. Saçlarını boyamaktan vazgeçip doğal rengini bulacaktı. Hatırladığı kadarıyla hoş bir kızıl kestaneydi.

Bu karar kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Yatak odasına gidip kot pantolonunu ve açık yeşil, V yaka tişörtünü üzerine geçirip alt kata koştu.

Nora mutfak tezgâhının yanında koltuk değneklerine yaslanmıştı. Kahve makinesinin fokurtusu mutfakçı durağan bir sesle doldurmuştu. Ruby mutfakçı girdiğinde başını kaldırdı.

Yüzünde komik denebilecek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Çok... güzel görünüyorsun." Anında yüzü kızarmıştı. "Affedersin. Bu kadar şaşırmamalıyım."

"Sorun değil. Sanırım o kadar makyajla pek de iyi görünmüyordum."

"Ben o konu hakkında yorum yapmak istemiyorum."

Ruby güldü ve gülmek iyi geldi. "Saçımı kestirmeliyim. Acilen. Friday Harbour'daki güzellik salonu duruyor mudur hâlâ?"

"Eskiden saçını ben keserdim."

Ruby o ana kadar hiç aklına gelmeyen şeyleri anımsadı. Pazar akşamları mutfakta mandalla boynuna tutturdukları mutfak bezi,

makasın o yatıştırıcı sesi, oturma odasındaki babasının gazete sayfalarını çevirmesi... Ruby bir an ne yapacağını bilemeden orada öylece kaldı. Şimdi, beklenmedik olasılıklarla dolan bu kısacık zaman diliminde doğru şeyi söylerse belki bir şeyleri değiştirebilirdi. Bir anda duygularını kuşanan bir çocuğa dönüşmüş, kendini savunmasız hissetmişti. "Yine keser misin?"

"Elbette. Hemen git de havluyla mutfak bezini getir. Makas burada..." Nora koltuk değneklerine uzanıp makasların her zaman konduğu çekmeceye doğru aksayarak yürüdü.

Ruby nedenini bilmeseydi de bir an şaşkına döndü.

Görünüşe bakılırsa Nora da en az Ruby kadar kahvaltılık sohbetinden kaçmak istiyordu.

"Çamaşır odasından tabureyi getirip dışarı çıkarsana. Hava çok güzel."

Ruby gerekli malzemeleri alıp hepsini dışarı taşıdı. Tabureyi koya bakan güzel bir düzlüğe yerleştirip oturdu.

Nora'nın ona yaklaştığını duydu. Verandanın basamaklarından inip çimlerden geçen annesi garip bir şekilde hareket ediyordu; çukura basıp sağlam bileğini burkmaktan korkar gibiydi.

"Emin misin?" diye sordu Ruby ona bakarak. "Ansızın arkamdan 'Eyyvah!' diye haykırdığını ve saçlarımın ilkokuldaki o korkunç asimetrik haline döndüğünü görür gibiyim."

Nora, Ruby'nin arkasına geçti. "Lise ikiye gittiğin yılı anımsıyor musun? Saç spreyi yerine tekne cilası kullanırdın. Yanlışlıkla kafana dokunurum da elim kırılır diye ödüm patlardı." Annesi kahkaha atarak havluyu Ruby'nin boynuna sarıp mandalladı ve parmaklarını Ruby'nin hâlâ ıslak olan saçlarında gezdirdi.

Ruby iç geçirip nefesini dışarı verdi. O dişlerinin arasından gelen tıslama sesini duyana kadar ne hissettiğini bilmiyordu.

Evet, yine özlem duymuştu.

“Yalnızca şekil vereceğim, olur mu?”

Ruby geçmişten bugüne dönüp gözlerini kırıştırdı. “Olur,” dedi. Sesi güçlkle duyuluyordu. Boğazını temizleyip daha yüksek bir sesle, “Olur,” diye tekrarladı.

“Dik otur. Kıpırdanmayı da kes.”

Makasın düzenli *kıt-kıt-kıt* sesi Ruby’yi sanki hipnotize etmişti. Ve tabii bir de annesinin o tanıdık, yatıştırıcı dokunuşu...

Nora, Ruby’nin çenesini tutup karşıya bakmasını sağladı. *Kıt-kıt-kıt*. “Dün gece Eric beni aradı. Onu ziyarete gittiğini söyledi.”

Ruby gözlerini kapattı. “Eric hakkında konuşabilecek durumda değilim,” dedi Ruby kısık sesle.

“Tamam. O halde neden bana Hollywood’daki hayatından bahsetmiyorsun?”

Ruby’nin aklına gelen ilk şey *makale* oldu. “Anlatacak fazla bir şey yok. Cehennem’in üçüncü katında yaşamak gibi... O konuyu da konuşmak istemiyorum.”

Nora duraksadı, makasın sesi kesildi. “İşlerine burnumu sokmaya çalışmıyorum. Ben yalnızca seni tanımaya çalışıyorum.”

“Öyle mi?” Nasıl biri olduğu Ruby’nin çok da kafa yorduğu bir konu değildi. O daha çok nasıl biri olmak istediğine kafa yoruyordu. Geçmiş yerine geleceğe bakmak daha iyiydi. “Bilmiyorum.”

“Doktor Morane’in seni kucağıma verdiği ilk anı anımsıyorum.” Nora kesme işine ara verdi. “Daha ilk günden hem hareketli hem sevgi doluydun. İsteddiğin şeyi elde etmek için çığılı basardın ama yaralı bir hayvan gördüğün de de göz yaşlarına boğulabilirdin. Sekiz aylıkken yürümeye, iki yaşına gelmeden konuşmaya başladın. Tanrım, ne çok konuşurdun!

Kendi konuşma ipini çekebilen Chatty Cathy¹⁴ gibiydin âdeta. Hiç susmuyordun.”

Ruby ansızın kendini özlediğini, eski benliğine hasret duyduğunu fark etti. Annesini unutturken kendisini de kaybetmişti. “Nasıl biriydim?”

“On iki yaşında dövme yaptırmak istedin, sonsuzluk sembolüydü sanırım. Herkes deldirdiği için kulaklarını deldirmek istemedin. On üçüne geldiğinde ise inzivaya çekilmek istedin. Uzun, çok uzun yıllar karanlıktan korktun ve her fırtına çıktığında yatakta babana doğru yanaşırdım çünkü odamıza gelip yanımıza kıvrılacağını bilirdim.” Nora ona dönüp Ruby’nin ıslak saçını yüzünden çekti. “O kız tamamen yok olup gitti mi?”

Ruby ansızın titrediğini hissetti, kendinden emin olamıyordu. “Kulaklarımı hiç deldirmedim.”

“Ah, teşekkürler...”

“Ne için teşekkür ediyorsun?”

“Bu kadar değiştiğini görmek kalbimi kırardı.” Nora elini uzatıp Ruby’nin yanağını kısacık bir an da olsa şefkatle okşadı. “Bulunduğun ortamı, tanıdığım insanların hiçbirinin beceremediği bir şekilde aydınlatabiliyorsun. Sekizinci sınıf dansını haber yapsınlar diye ada gazetesine gittiğimiz günü anımsıyormusun?” Nora gülümsedi. “Orada oturup derdini nasıl anlattığını izledim ve bu kız bütün ülkeyi yönetebilir, diye düşündüm. Seninle gurur duyuyordum.”

Ruby güçlükle yutkundu.

Nora, Ruby’nin saçını kesmeye devam etti. Birkaç dakika sonra, “Hah, işte oldu. Tamamdır,” dedi. Kenara çekilip aynayı Ruby’ye uzattı.

14 Mattel oyuncak firmasının 1959-1965 yılları arasında ürettiği bir oyuncak bebek. Chatty Cathy sırtındaki ip çekildiğinde on bir cümle kurabiliyordu. (ç. n.)

Ruby gümüş çerçeveli oval aynadaki yansımasına baktı. Yine genç görünüyordu. Gençliğini bar taburelerinde oturarak harcayan acılı, mücadelecı bir komedyene değil, önünde koca bir hayat olan bir kadına dönüşmüştü. "Harika olmuş," dedi annesine dönerek.

Göz göze geldiler ve bakışları kenetlendi. Aralarında bir elektriklenme kadar hızlı gelip geçen bir anlayışla doldular.

"Dün babamı görmeye gittim."

"Biliyorum. Bana uğradı."

Ruby bunun olacağını tahmin etmeliydi. "Bu konuyu konuşmalıyız."

Nora iç geçirdi. Bu, delinmiş bir lastikten yavaş yavaş sızan havanın çıkardığına benzer bir sestı. "Evet." Nora eğilip koltuk değneklerini aldı. "Seni bilmem ama konuşmaya başlamadan önce bir fincan kahve ile sandalyeye ihtiyacım var benim. *Kesinlikle* oturmalıyım." Nora hiç beklemeden, aksayarak verandaya doğru yürüdü.

Ruby tabureyi bir kenara alıp iki fincan kahve koydu ve verandaya çıktı. Nora iki kişilik koltuğa oturmuştu. Ruby ise sallanan koltuğu tercih etti.

Nora kahve fincanını ondan aldı. "Teşekkürler."

"Babam sana ihanet ettiğini söyledi," dedi Ruby aceleyle.

"Başka?"

"Başka bir şeyin önemi var mı?"

Nora kaşlarını çattı. "Elbette var."

Ruby bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi. "Suçu Vietnam'a attı... Şey... belki de öyle yapmadı. Suçu neye ya da kime attığından emin değilim. Dediğine göre savaş onu değiştirmiş ama ben her şekilde onun aylaklık edeceği hissine kapıldım."

Nora sandalyesinde öne eğildi. "Babanı görür görmez ondan hoşlandım ama çok gençtik ve çocukça sebeplerle evlendik. Ben bir aile ve kendimi güvende hissedebileceğim bir yer istiyordum. O ise..." Nora gülümsedi. "Onun tam olarak ne istediğini hâlâ bilmiyorum. Belki eve geldiğinde onu karşılayacak bir eş, onun gerçekten mükemmel biri olduğunu düşünen bir kadın. Başlarda kusursuz bir çifttik. Onun bir ilah olduğuna inanıyordum, o da kendisinin bir ilah olduğunu sanıyordu."

"Böyle olduğunu düşünmek çok kolay. Herkese sevgi dolu ve iyi davranıyor."

"Onu öyle sert bir dille yargılama Ruby. Ayrılmamıza sebep olan şey kısmen onun ihaneti. Benim de hatam vardı."

"Sen de başka adamlarla mı yattın?"

"Hayır ama onu çok seviyordum ve bu bazen birini yeterince sevmemek kadar kötüdür. Çok fazla sevgi görmeye ve tatmin edilmeye ihtiyacım vardı. Onu sömürüp kuruttum. Hiçbir erkek bir kadının ruhundaki karanlık köşeleri dolduramaz. Er veya geç ihanet edeceğini biliyordum. Sanırım sorularım ve kuşku-larımla onu çıldırttım."

Ruby anlamıyordu. "Sana ihanet edeceğini biliyor muydun? Nasıl yani?"

"Bir adamla birlikte yaşadığını söylemiştin. Adı Max'ti, değil mi?"

Ruby başını salladı. "Evet. Ama ne..."

"Sana sadık mıydı?"

"Hayır. Şey... belki başlarda."

"Sana sadık olmasını bekledin mi?"

"Elbette." Ruby bunu çabucak söylemişti. Bir anda. Sonra iç geçirip arkasına yaslandı. "Hayır. Aslında yalnızca beni arzulamasını beklemedim."

“Elbette beklemezsin. Bir kızın annesi, yanında kalacak kadar onu sevmemişse bir erkek neden sevsin ki?” Nora ona baktı. Ruby’ye verdiği tebessüm hüznü doluydu. “Babamın bana verdiği bir hediyeydi bu, benden da sana geçti.”

“Tanrım,” dedi Ruby usulca. Annesi haklıydı. Ruby hayatı boyunca kalbinin kırılmasından öyle korkmuştu ki kimsenin onu sevmesine izin vermemişti. Onca yıl Max’in yanında kalmasının sebebi buydu. Ona asla âşık olmayacağını ve kalbinin güvende olacağını biliyordu. Onca yalnızlık... sevilebileceğine inanmadığı içindi.

Ruby parmaklıklara yürüyüp koya doğru baktı. Ne hissettiğini ya da ne hissetmesi gerektiğini çözemiyordu. “Geri döndüğün günü anımsıyorum.” Annesinin derin derin iç geçirdiğini duydu ve bir yanıt vermesini bekledi. Fakat bir şey söylemeyince Ruby ona döndü.

Nora orada durmuş, bir patlama bekliyormuş gibi iki büküm olmuştu. “O günü düşünmek istemiyorum.”

“Affedersin... *anne*,” dedi Ruby usulca. “Sana korkunç şeyler söyledim.”

Annesi aniden başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bana *anne* dedin.” Nora ayağa kalkıp aksayarak Ruby’nin yanına gitti. “Bana söylediklerin yüzünden suçluluk duyma. Sen çocuktun ve ben senin kalbini kırdım.”

“O gün neden eve döndün?”

“Kızlarımı çok özlemiştim. Ama size ne yaptığımı görünce utandım. Bir zamanlar benim babama baktığım gibi baktınız bana. Yüreğim parçalandı.”

Ruby o sorudan artık daha fazla kaçamayacaktı. “Evet, babamı neden terk ettiğini öğrendim ama neden kızlarından uzak durdun?”

Nora gözlerini kızına dikti. "Gidişim... sizden uzak durmam... bunlar hikâyenin başı. Bana göreyse ortası..."

Nora derin bir nefes alıp düşüncelere daldı. Geçmişin suları bu güzelim, sıcak yaz sabahında bile beklediği kadar soğuktu. "Herkes Rand ile benim mükemmel bir çift olduğumuza inanıyordu." Nora porselen kahve fincanını sıkıca kavradı ve içini ısıtmasına izin verdi. "O zamanlar çok gençtim ve dış görünüşe kişilikten daha çok önem veriyordum. Bir alkolikle birlikte yaşamak insanı bu hale getiriyor. Gizlenip kaçarak, aslında herkese anlatman gereken adamı koruyarak büyüsün. Evinde yaşanan çirkinliklerin sokağa dökülmemesi için uğraşsın. Henüz dişlerimi fırçalayacak yaşa gelmeden annemin bana öğrettiği bir dersti bu. Rol yap ve gülümse, sadece kapalı kapılar ardında ağla. Sağlam bir kanıt bulmadan önce de babanın beni aldattığından şüpheleniyordum." Nora, Ruby'ye baktı. "Aslında bunu desem de inanma..." Bu cümlemin üzerine kısa, keskin bir kahkaha attı.

Ruby kahvesini neredeyse dışarı püskürtecekti. "Bu konuda nasıl espri yapabiliyorsun?"

"Komediyle ilgili ne derler? Güldüğün zaman canın yanar mı?" Nora gülümseyip devam etti. "Ondan kuşku duymak canımı yakıyordu ama işin en kötü tarafı bu değildi. En kötü tarafı içmesiydi. Eğer o gece evde olacaksa akşam yemeğinden sonra hemen içmeye başlardı. Siz kızlar büyük ihtimalle fark etmiyordunuz. Arada bir birkaç bira, viski ve soda içiyordu. Saat ona geldiğinde sallanmaya başlar, on birde ayakta duramaz hale gelirdi. Ve kabalaşırdı. Bütün güvensizliği (büyükbabanın ona nasıl sert davrandığını biliyorsun) ve hayal kırıklıkları ortaya çıkardı. Her şeyin suçlusunu da ben olurdum. Bana her bağırduğunda babamın sesini duyardım ve Rand bana asla el kaldırmasa da böyle bir hareketi bekleme, ondan uzaklaşmaya başlamıştım.

Bu da Rand'i daha fazla kızdırdı. Bana el kaldırımandan korkarak nasıl yaşarım, diye düşünüp evden çıkardım." Nora, Ruby'ye baktı. "Gördüğün gibi hata biraz da bendeydi. Geçmişimi şu anımdan ayıramıyordum ve ben uğraştıkça ikisi birbirine daha fazla karışıyordu. Annem gibi biri olmaktan korkuyordum, aynı anda iki kelimedenden fazlasını asla söyleyemeyip genç yaşta ölen bir kadın olmak istemiyordum. Ama Emmaline Fergusson bana Shirley Comstock'tan bahsedene kadar bu çelişkilerin içinde idare ettim..."

"Benim futbol antrenörüm mü?"

Nora başını salladı. "Baban aniden futbola nasıl da ilgi duymaya başlamıştı, hatırlıyor musun?"

Ruby'nin nefesi kesildi. "Olamaz... antrenörümle mi birlikte oluyordu?"

"Burası küçük bir ada," dedi Nora kederle. "Fazla seçme şansın yok. Bunun önemli olmadığını söyleyip durdum kendime. Ben onun *karısıydım* ve bu onurlu bir şeydi. Ama daha çok içip eve daha az gelmeye başladı ve ben de ondan iyice uzaklaştım.

"Uykusuzlukla başladı her şey. Hiç uyuyamıyordum. Sonra panik ataklar başladı. Doktor Valium yazdı ama o da yeterince fayda etmiyordu. Gece yatağa uzandığımda kalbim küt küt atıyor, üzerimden terler boşalıyordu. Seni futbol antrenmanından her aldığımda eve gelip kusuyordum. Sonunda ara ara bilinç kaybı yaşamaya başladım. Mutfakta yerde yatmış halde uyanıyor, günün büyük bölümünde ne yaptığımı anımsamıyordum."

"Tanrım," dedi Ruby usulca. "Babama söyledin mi?"

Nora titrek bir tebessüm verdi. "Tabii ki hayır. Aklımı kaçırmaya başladığımı sandım. Tek tutunduğum şey evli rolü yapmaktı. Sen ve Caroline, etrafımda gittikçe daralan bir dünyanın merkezindeydiniz."

Nora, yirmi yedi yaşındaki bekâr bir kadını, evliliğin ve anneliğin bazen ne kadar boğucu olduğuna inandırabilir mi, diye düşünerek başını kaldırdı. “Her şeyle başa çıkamadım; babanın içki problemi, başka kadınlarla yatıp kalkması, benim uykusuzluğum, ezilmişlik ve kapana kısılmışlık duygusu... Yanıcı bir karışımdı bu. Ve sonra...”

Nora gözlerini kapattı. Ayakta durmak için çok çabaladığı o günü her detayıyla hissetti. Bugünden çok da farklı olmayan, güzel bir ilkyaz günüydü. Kurabiyeleri bırakmak için erkenden futbol sahasına gitmiş ve onları görmüştü. Rand ile Shirley buna hakları varmış gibi ortalık yerde öpüşüyorlardı. “Birkaç tane uyku hapı aldım. Bilinçli olarak mı aldım yoksa kazara mı bilmiyorum ama hastanede kendime geldiğimde bir an önce bir şey yapmazsam öleceğimi anlamıştım. Böyle bir depresyonu anlayabilir misin bilmiyorum. İnsanı güçsüz bırakan, neredeyse boğaca kadar güçlü bir keder. Böylece nefesimi tutup hazırlandım ve kaçtım. Amacım birkaç gün, belki bir hafta uzak kalmaktı. Buraya gelip birkaç gün dinlenecek, sağlığıma kavuşacaktım.”

“Sonra?”

Nora derin bir nefes çekti. Başını kaldırmak istedi ama yapamadı. Onun yerine elindeki fincana baktı. “Ve sonra Vince Corell’le tanıştım.”

“Fotoğrafları *Tattler*’a satan adam.”

“Fotoğrafçıydı, bir takvim için adada fotoğraf çekimi yapıyordu. Ya da bana öyle söyledi. Aslında çok da umurumda değil. Önemli olan bana bakış tarzıydı. Dünyanın en güzel kadını olduğumu söyledi. Babanla uzun zamandır yakınlaşmamıştık ve aslında güzel de *değildim*. Çöp gibiydim ve sürekli titriyordum. Vince bana dokunduğunda... ona engel olmadım. Birlikte çok güzel bir hafta geçirdik, fotoğraflar çekildik. Hayatımda ilk kez hayallerimden bahsedebileceğim birini bulmuştum ve o

hayalleri yüksek sesle bir kez dile getirdikten sonra artık eski hayatıma dönemedim. Ve sonra... o da gitti.

Yıkılmışım. Babanın ne yaptığımı duyacağını biliyordum. Vince ve ben ilişkimizi gizlemedik. Belki Rand'ın öğrenmesini bile istemiş olabilirim. Bilmiyorum. Ama o ilişki bitip evliliğimi mahvettiğimi ve kızlarımı kaybettiğimi anladığımda yine bir sürü uyku hapı aldım. Bu defaki ciddiye. Kendimi Everett'teki akıl hastanesinde buldum."

"Orada ne kadar kaldın?" Ruby'nin sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Üç ay."

"Ne?"

"Orada zaman sanki gerçek değildi. O günlerde orada hâlâ elektroşok uygulanıyordu. Saat sekiz kırk beşte tedavi için sıraya girerdik. Bir hafta içinde dış dünyayı tamamen unutmuştum. Beni kurtaran Doktor Allbright oldu. Her gün gelip benimle konuştu... Ben tekrar nefes almaya başlayana kadar konuşmaktan başka bir şey yapmadı. İyileşmek için çok çabaladım, eve dönebilmek için uğraştım. Ama iyileştiğimde..."

"Aman Tanrım," dedi Ruby usulca. "O gün..."

Nora gözünü acıtan yaşları fark edince şaşırdı. O gün için akıtacak gözyaşlarının tamamını tükettiğini sanıyordu. "Senin hatan değildi," dedi ve bunu içten söylemişti.

"Ama babam eve dönmene izin vermeliydi. Sana yaptıklarından sonra..."

"Rand'ın beni eve kabul etmesini istemedim," diye yanıtladı Nora. "Çocuklarımla ilgilenemeyecek kadar kötü durumdaydım ve bunun farkındaydım. Hiçbir şey olmamış gibi evliliğimi geri isteyemezdim. Ben sadece... kendimi geri istiyordum. Bunu söylemek korkunç, yaptığım şey korkunçtu. Ama sana söyleyebileceğim tek gerçek bu." Nora elini uzatmak, kızını kollarına

almak için can atıyordu ama korkuyordu. Şimdi birbirlerine doğru yürüyor, aralarında koca bir taş yığını gibi biriken acıların üstünden geçiyorlardı. "Dünya pişmanlıklar ve keşke dediğin zamanlarla dolu. Bunu aşmalıyız. Baban öfkeli ve kibirli bir adamdı. Bense ürkek ve savunmasızdım. Sizin de yüreğiniz parçalandı. Ve o bir araya geldiğimiz gün birbirimizin canını yaktık. Hatalar..." dedi Nora. "Sıradan, insana dair hatalar. Ama şunu bilmeni istiyorum Ruby, asıl önemli olan da bu. Sizi sevmekten ve düşünmekten hiç vazgeçmedim. Sizi hep özledim."

Ruby gözlerini uzunca bir süre annesinden alamadı. Sonra usulca, "Sana inanıyorum," dedi.

Ve Nora nihayet iyileşmeye başladığını anladı.

On Dokuz

Ruby yatak odasına çekildi.

Mutfakta yerde yatmış halde uyanıyor, günün büyük bölümünde ne yaptığını anımsamıyordum. Böyle bir depresyonu anlayabilir misin bilmiyorum.

Annesi çok korkmuştu, çok yalnızdı...

Ruby bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Hele ki uzun, karanlık bir gecenin yarısında, birlikte yaşadığın adam yanı başındaysa çok daha kötüydü. Başka kadınların parfümü de üzerine sinmişse aranızdaki birkaç santimlik mesafe, Kuzey Atlantik büyüklüğünde görünebilirdi.

Komodinin çekmecesini açıp not defterini çıkardı. Düşüncelerini kâğıda dökmenin onu rahatlatıldığını artık öğrenmişti ve şu anda da rahatlamaya çok ihtiyacı vardı.

Ruby yatağa oturup dizlerini yukarı çekti ve not defterini bacaklarına yaslayıp yazmaya başladı.

Bir insanın dürüstlüğünün, beyaz kâğıt üzerine çizilmiş siyah çizgi gibi kolayca görülebileceğine inanmışımdır her zaman. Ama şimdi bundan şüphe duyuyorum. Belki de kim olduğumuz gerçeği, şu herkesin bahsettiği grinin tonlarından başka bir şey değildir.

Annem akıl hastanesine yatmış. Bana en son anlattığı şey bu. En azından, son anlattıklarından biri diyeyim. Gerçekteyse sayılamayacak kadar çok şey anlattı...

Bu gece annem ailemizi tasvir etti ve insanları bu zamana kadar göremediğim şekilde onun gözünden gördüm. Sarhoş, aldatan bir koca ve depresif, aşırı derecede mutsuz bir kadın.

Bunları nasıl göremedim? Çocuklar etraflarında olup bitenden bu kadar bihaber midir gerçekten?

Annem gerçeği benden gizlemekte haklıymış. Şimdi bile keşke öğrenmeseydim diyorum.

Bazen nereden geldiğimizi bilmek, üstesinden gelemeyeceğimiz kadar acı veriyor insana.

Telefon çaldı.

Ruby o sesle irkildi. Not defterini bir kenara itip uzandı ve telefona yanıt verdi. "Alo?"

"Ruby?"

Caroline'ın yumuşak ve ipeksi sesiydi bu. Ruby'nin tüyleri diken diken oldu. "Ne oldu?"

"Ne mi oldu? İnsan kız kardeşini öylesine arayamaz mı?"

Ruby yatak başına yaslandı. Caroline'ın sesi şimdi daha iyi geliyordu. Yine de bir şeylerin ters gittiği belliydi. "Elbette. Yalnızca sesin..."

"Ne olmuş sesime?"

"Bilmem. Biraz yorgun."

Caroline güldü. "İki küçük çocuğum ve günde on bin tel tüy döken bir kedim var. Ben hep yorgunum."

"Gerçekten öyle mi Caro? Annelik gerçekten de insanın iliğini kurutan bir şey mi?"

Caroline bir an sessiz kaldı. "Eskiden Paris'e gittiğimi hayal ederdim. Şimdi yalnızca tuvaletteyken rahat nefes alabilmek istiyorum."

"Tanrım, Caroline. Biz neden böyle şeyleri hiç konuşmuyoruz?"

"Çünkü söyleyecek bir şey yok."

Ruby sözlerine belirsiz bir farkındalık katmaya çalıştı. "Bu doğru değil. Telefonda konuştuğumuzda hep benden bahsediyoruz. İşim, erkek arkadaş edinmemek için bulduğum türlü bahaneler, komedyenlik hakkındaki düşüncelerim... Hep benden bahsediyoruz."

"Başkalarının mutluluğunu dolaylı olarak hissetmeyi seviyorum."

Ruby bunun doğru olmadığını biliyordu. Asıl sebep Ruby'nin bencil olmasıydı. Çevresiyle gerçekten ilişki kurmuyordu. İnsanların fotoğraflarını topluyor, görmek istediği şekle uymayan kısımları kırıyordu. Ama o çıkıntılar önemliydi. "Mutlu musun Caro?"

"Mutlu mu? Elbette mutluyum..." Caroline ağlamaya başladı.

O yumuşak, acı dolu ses Ruby'nin yüreğini parçaladı. "Caro?"

"Affedersin. Kötü bir gün geçirdim yalnızca."

"Yalnızca bir gün mü?"

"Bu konuyu şimdi konuşamam."

"Bizim ailemize ne oldu da önemli konuları hiç konuşmuyoruz?"

"Konuşmak olanları değiştirmiyor. İnan bana. Yola devam etmek yeterli."

"Ben de öyle düşünürdüm ama burada çok şey öğreniyorum."

"Ruby!" Annesinin sesiydi bu. Merdivenlerin dibinde durmuş ona sesleniyordu.

Ruby telefonu göğsüne tutup, "Geliyorum," diye seslendi ve ardından telefonu tekrar kulağına götürüp, "Hey Caro, neden buraya gelmiyorsun? Geceyi burada geçir," dedi.

"Ah, yapamam. Çocuklar..."

"Onu yanındaki seksi adama bırak. Eve yapışıp kalmadın ya."

Caroline şiddetli bir kahkaha attı. "Aslına bakarsan tam da o durumdayım."

"O hiç sandığımız gibi bir değil Caro," dedi usulca ve bu sözü daha önce de söylediğini fark etti. Ama o zaman kelimelerin gücünden bihaberdi. "O... anılarımızın bekçisi. Kim olduğumuzu bizden daha iyi biliyor. Gelmelisin."

Caroline duraksayıp derin bir nefes aldı. "Korkuyorum."

Ruby anlıyordu. Bir hafta önce olsa anlamazdı ama şimdi anlıyordu. "Korkma, kırılmazsın." Ruby durup düşündü. Doğru şekilde ifade etmeli. aileleri hakkında öğrendiği şeyi doğru aktarmalıydı. "Her şeyi içinde tutman gerektiğini sanıyorsun ve bir parçasını dışa vurursan paramparça olacağını, kim olduğunu bilemeyeceğini sanıyorsun. Ama öyle değil. Karanlık olmasını beklediğin bir odada gözlerini açmak gibi bir şey bu daha çok. Bazı şeyleri görüyorsun ve kendini daha güçlü hissediyorsun." Ruby güldü. "Tanrım, uyuşturucu almış Obi-Wan Kenobi gibi konuştum."

"Tanrım, Ruby..." dedi Caroline hafifçe burnunu çekerek. "Benim küçük kardeşim sonunda büyümüş."

"Hem de menopoza girmeye çok az kala. Ama ben hep yetenekliydim zaten. Sınıfın zirvesindeydim, unutma."

"Senin sınıfında on kişi vardı."

"Ve üçü sınıfta kaldı. Haydi ama Caro, yanımıza gel. Eskisi gibi birlikte kumsalda koşalım, tekila içip dans edelim. Sonunda kendimizi bulalım."

"RUBY! Beni duyuyor musun?"

Annesinin sesiydi bu. Şimdi avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Ruby yenilgiyi kabullendi. "Kapatmalıyım. Seni seviyorum ablacığım."

"Şu anda abla olan senmişsin gibi konuştun," diye yanıtladı Caroline. "Ve seninle gurur duyuyorum Ruby. Kıskanıyorum da. Tanrım... Hoşça kal."

Ruby telefonu kapatıp koşarak alt kata indi. "Aman Tanrım yoksa yangın mı..."

Mutfağa vardığında dona kaldı.

Dean elinde folyoya sarılı bir buket papatyayla karşısında duruyordu.

"Ah..." dedi Ruby yanaklarının kızardığını hissederken.

Annesi masanın yanında durmuş sırtıyordu. Kızlar yur-dunun yöneticisinin sesiyle, "Ziyaretçin var," dedi.

Ruby bir durum değerlendirmesi yaptı: Dişlerini henüz fırçalamamıştı ve eski bir Megadeth tişörtü ile dizlerine kadar uzanan tüylü pembe çoraplarıyla birlikte pijaması hâlâ üzerin-deydi. Biraz şanslıysa, ki olmadığını biliyordu, şu meşe ağacından döşeme açılır, o da içine girerdi.

Dean bir adım atıp çiçekleri ona uzattı. "Papatyaları hâlâ seviyor musun?"

Ruby başını salladı.

Dean aralarındaki mesafeyi kapattı. "Konuşmalıyız." Sesi gittikçe azaldı, gözlerindeki yalvaran ifadeyle uyumlu bir tınısı vardı sesinin. "Lütfen."

Dean'ın bu kelimeyi söyleyiş şekli Ruby'nin ürpermesine sebep olmuştu. "Olur."

Orada öylece durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda annesi yaklaşık çiçekleri nazikçe Ruby'nin elinden aldı.

“Ben bunları suya koyarım,” dedi.

Ruby, annesine döndü. *Days of Our Lives* dizisindeki Brady ailesinin bölümlerinden birine düşmüş gibi hissetti bir an kendini. Sonra da annelerin böyle şeyler söylemesi gerektiğini fark etti.

“Teşekkürler anne.” Ruby, Dean’e döndü. “Nereye gidiyoruz peki?”

Dean sırtıttı. “Bikini giy. Ah... bir de spor ayakkabılarını. Dışarıda bekliyorum.” Dean ona tekrar gülümseyip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve dışarı çıktı.

Ruby evin arkasındaki çakıl taşlarını ezen ayak seslerini duyabiliyordu. Annesine baktı. “Senin fikrin miydi bu?”

“Tabii ki değil.”

“Hiç iyi bir fikir değil.”

“Ruby Elizabeth Bridge, bir sümüklüböcek kadar duyarlı olamıyorsun. Şimdi üst kata çık ve giyin. İlk aşkınla dışarı çıkmayacak kadar korkuyorsan onun aynı zamanda eski en yakın arkadaşın olduğunu da anımsa.”

Ruby bu lafın üzerine zekice bir yanıt bulamayınca odadan çıktı. Üst katta açık duran valizinin karşısına geçip yanında getirdiği kıyafetlere baktı.

Bikini. Ya, tabii.

Eşyalarını valize koyarken her şeyin siyah olduğunu fark etmiş miydi? Yoksa hep bu tarzda mı giyiniyordu? Bütün tişörtlerinden bir amblem vardı; MEGADEATH, UCLA BRUINS, PLANET HOLLYWOOD. En sevdiği tişörtü, üzerinde kırık bir klozetin önünde eğilen tesisatçı karikatürü olan beyaz tişörtüydü. Adamın düşük bel pantolonundan kışının büyük kısmı görünüyordu. Altında da şöyle diyordu: Kış çatalına hayır!

İnsanın ilk aşkıyla tekrar çıkarken giyebileceği bir şeye benzemiyordu.

Sonunda valizin dibinde düz, şeftali rengi kolsuz bir bluz ile eski bir şort buldu.

Çorap giymekle uğraşmadan dişlerini fırçalayıp saçını geriye doğru taradı (neyse ki annesi kesmişti) ve güneş gözlüğünü alıp tekrar alt kata koştu.

Annesi sıradan bir sabah yaşıyorlarmış gibi mutfak masasında oturmuş, çapraz bulmaca çözüp çayını yudumluyordu. "İyi eğlenceler," dedi başını kaldırmadan.

"Hoşça kal." Ruby dışarı koştu. İlk fark ettiği, güllerin tatlı kokusu ile denizin tuzlu yosun kokusuydu. Güneşin altında kavrulan yosunlar ile sıcak kayalıklar havaya yanık, metalik bir koku katmıştı.

Ruby verandadan inip evin yan tarafına geçti.

Dean her bir yanında duran iki bisikletle çitlerin orada bekliyordu.

Ruby durdu. "Terlemeyi seven bir kadınla karıştırdın beni sanırım."

Dean ona bisiklet kaskını uzattı. Pembe renkliydi ve ön kısmında bir Barbie çıkartması vardı. Ruby kollarını birleştirdi. "Bu mümkün değil."

Dean gülümsedi. "Bisiklete binemeyecek kadar yaşlandın mı yoksa vücudun mu bozuldu Ruby?"

Lanet olsun. Dean onun meydan okumaya gelemeyeceğini biliyordu. Ruby bisikletin gidonlarını tutup onu çevirdi. "Ne zamandan beri bisiklete binmedim..." Anılara daldı. "Çok uzun zamandır..."

Dean'in tebessümü silindi. Belli ki o da aynı şeyi, o günü anımsamıştı. Ruby'nin onu bisiklet sürmeye davet edip kalbini kırdığı gün....

Ruby ona biraz daha bakıp aklından geçenleri okumaya çalıştı. Ama yapamadı. "Tamam," dedi sonunda. "Sen önden git."

Dean bisiklete atlayıp Ruby'nin önünden pedal çevirmeye başladı. Ruby onu izlemek, belki yanı başında sürmek istiyordu ama çakıl taşlı yola yüz üstü kapaklanıp Discovery Channel'ın tıp bölümüne konu olmaktan korkuyordu.

Dean araç yolunun sonundan dönüp tepeye yöneldi.

Ruby ona ayak uydurmaya çalıştı. Sokağın başına geldiğinde gözenekleri âdeta termosifona dönüşmüştü. Terden görüşü bulanıklaşmıştı. Gördüğü kadarıyla suyun altında pedal çeviriyor gibiydi.

Ve sıcaktı.

Gerçekten, gerçekten çok sıcaktı.

Sızlanmak istedi, hatta mızıldanıp vazgeçmek için can atıyordu ama ciğerlerinde *seni aşağılık adam* demek şöyle dursun, *dur* diyecek hava dahi kalmamıştı.

Kalbi küt küt atmaya başladığında bir köşeyi döndüler.

Levinger Tepesi.

Şimdi uzun, çift şeritli yoldan aşağıya doğru yan yana iniyorlardı. Elma ağaçlarıyla süslü altın rengi çayırırlardan hızla geçtiler.

Dean arkaya yaslanıp kollarını havaya kaldırdı.

Ruby geçmişe doğru yol alıyordu. Yine on dört yaşındalardı, ellerini kullanmadan bisiklet sürmeyi öğrendikleri, dizdeki her yaranın bir cesaret göstergesi olduğu yazdı bu. Gidonlara tutturdıkları radyo, Starship grubunun *Nothing's Gonna Stop Us Now* parçasını çalarken kollarını iki yana açıp son hızla bu tepeden inmişlerdi.

Tepe S şeklinde uzun ve düz bir dönemeçten kıvrılıp Trout Gölü Parkı'nın girişine doğru iniyordu.

Ruby, Dean'ın onu buraya getireceğini tahmin etmeliydi. Usulca, "Bu haksızlık Dino," derken Dean'ın onu işittiğinden bile şüpheliydi.

Duymuştu. "Aşk ve savaşıla ilgili ne derler?"

"Hangisi hangisi diye mi sorarlar?"

"Sana kalmış. Haydi parka kadar yarışalım." Dean yanıt beklemeyen ondan uzaklaşıp uzun, rüzgârlı, ağaçlarla çevrili yoldan aşağıya doğru süzülüyordu.

Bu sıcak yaz gününde bile yol karanlıktı. Gölgeleler ince kaldırıma tırtıklı çizgiler halinde düşüyordu. Hava serindi.

Ruby, Dean'e yetişti ve sonra onu geçti. Arkasından kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu ve ikisinin de eski Ruby'yi düşündüğünü biliyordu, "parka kadar yarışalım" gibi önemsiz bir meydan okuma da dâhil olmak üzere, hiçbir konuda yenilgiyi kabul etmezdi Ruby.

Büyük bir köknar ağacının etrafından dolaşıp tekrar gün ışığına çıktılar. Ruby indikten sonra bisikleti bir demire yasladı. Kilitlemeye gerek yoktu.

Ruby, Dean'ın bisikletinin de gürültüsüyle bir yere yerleştiğini duydu ama dönüp bakmadı. Çoktan göle doğru yürümeye başlamıştı. Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmamıştı. Kalp şeklindeki, safir rengi göl yemyeşil ağaçlarla çevrelenmişti ve kenarlarında granit süslemeler vardı. Küçük bir dere, kayalıkların tepesindeki düz, çıkıntı yapan bir taş olan "devin ağzından" çağılıyor, gölün sakin yüzeyine akıyordu.

Her yer turistlerle ve çocuklarla doluydu. Çimlerde oynuyor, çığlık atıyor, kıyı boyunca yüzüyorlardı.

Dean, Ruby'nin yanına geldi. "Tırmanalım mı?"

Ruby güldü. "Ben artık bir yetişkinim. Şelaleden atlamak, keşilerin ve ot içip sevişmeye can atan ergenlerin işi."

Dean, "Ben yapabilirim," diyerek sözlerindeki meydan okumanın havada asılı kalmasına izin verdi.

Ruby iç geçirdi. "Öyleyse önden git."

Piknik yapan grupların, frizbi yakalayan köpeklerin ve çığlık atan çocukların yanından, gölün batı tarafına doğru hiç konuşmadan yan yana yürüdüler. Gür ağaçların sınırına vardıklarında insanları geride bırakmışlardı. İnsan sesleri yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Akan suyun çağlıtı ve sıçrama sesi gittikçe yükseliyordu.

Ruby yine terlemeye başlamıştı.

Yol dar ve taşlıktı. Ağaçların, çalılıkların ve böğürtlenlerin (Ruby'nin çıplak kollarını ve bacaklarını çizmişlerdi) arasından spiral gibi dönüyordu.

Ve nihayet zirveye vardılar, yani devin ağzına.

Bir yüzme havuzu kadar büyük, çarşaf kadar da düz, gri renkli, granit bir taş parçasıydı. Kalın, yeşil bir yosun tabakası taşın üzerini kaplamıştı. Yosunların arasındaki narin, sarı renkli yaban çiçekleri aşırı derecede büyümüştü. İki metreden geniş olmayan küçük bir dere, uzun zaman önce düzleşmiş bir oyuktan akıp altı metre aşağıdaki göle dökülüyordu.

Ruby düzlüğe adımını attığında bir piknik sepeti gördü. Kırmızı ve siyah kareli, tanıdık bir battaniyenin üstünde duruyordu.

Dean onun omzuna dokundu. "Haydi gel." Onu, yosunların birkaç santim kalınlığında olduğu, yere özenle serdiği battaniyeye yönlendirdi.

Birlikte oturdular. Dean sepete uzanıp termosu aldı ve iki bardak limonata doldurdu.

Ruby kendisinininkini hızla içti. Bitirdiğinde bardağı bir kenara koyup dirseklerinin üzerine yaslandı. Sıcak güneş yanaklarına vuruyordu. "Hep buraya gelirdik."

"Komedyen olmak istediğini bana ilk kez burada söylemiştin."

"Öyle mi?" Ruby gülümsedi. "Bunu unutmuşum."

"Ünlü olmak istediğini söylemiştin."

"Yine istiyorum. Sen de ödüllü fotoğrafçı olmak istiyordun." Ruby ona bakmadı. Uzak durup geçmişten konuşmak daha iyiydi, yolda karşılaşan liseli eski dostlar gibi. "Şirket yönetmekten çok farklı bir iş."

"Evet... ama hâlâ istiyorum. Elimde olsa her şeyi bir kenara itip baştan başlardım. Paranın insanı mutlu edemediği kesin."

Dean'ın mutsuz olduğunu düşünmek Ruby'nin canını sıktı. "Fortune dergisinin en çok kazanan şirketler listesine girmiş bir adam gibi konuşun."

Dean küçük bir kahkaha attı. "Evet, sanırım."

Aralarına bir sessizlik çöktü ve Ruby, Dean'ın söyleyeceklerinden korkup, "Dün Eric'i gördüm," dedi.

"Söyledi. Çok sevinmiş."

Ruby kollarını ensesinde birleştirdi. Ağaçların arasından şeffaf bir bulut görüldü. "Keşke onunla irtibatımı koparmasaydım."

"Sen mi?" Dean acı acı güldü. "Ben onun kardeşiyim ve yıllardır onunla görüşmedim."

Bu söz Ruby'yi şaşırttı. Bir yana yatıp Dean'e baktı ama Dean ona bakmadı. "Siz birbirinize hep çok yakındınız."

"Bazı şeyler değişiyor, değil mi?"

"Ne oldu?"

Dean gökyüzüne baktı. "Sanırım sevdiğim insanları gerçekten tanıma konusunda sıkıntı yaşıyorum. Hazırlıksız yakalandım."

“Eşcinsel olmasından mı bahsediyorsun?”

Dean nihayet ona baktı. “O işin bir kısmı yalnızca.”

Ruby anladı ve artık vakti geldiğini düşündü. On yılı aşkın süredir Dean’le bir şans daha yakalayacak olursa ona o sözü söyleyeceğine yemin etmişti. “Özür dilerim Dean,” dedi. “Seni kırmak istememiştım.”

Dean bir yana dönüp Ruby’ye baktı. “Beni kırmak istemedin mi? Tanrım, Ruby... sen benim her şeyimdin.”

“Biliyorum. Ben yalnızca... o zamanlar kimsenin her şeyi olmaya hazır değildim.”

“Annen gittikten sonra seninle ilgilenmeye çalıştım ama çok zordu. Benimle tartışıp duruyordun. Ama kendi kendime her şeyin düzeleceğini, bunu atlatıp bana döneceğini söyleyip durdum ve seni sevmeye devam ettim.”

Ruby bunu ona nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Nasıl yapardı ki? Kendisi bile yeni yeni anlamaya başlamıştı. “Sen benim inanmadığım bir şeye inandın. Geceleri gözümü ne zaman kapatsam sesini duyuyordum ama seni hiç bulamadım. Beni sevmekten vazgeçmene, beni bırakıp gitmene dayanamazdım.”

“Neden seni bırakacağımı düşünüyordun?”

“Haydi Dean... çocuktuk ama aptal değildik. Benim paramın yetmeyeceği bir üniversitede okumaya gideceğini ve beni unutacağını ikimiz de biliyorduk.”

Yüzleri birbirine çok yakındı ve Ruby kendini bıraksa Dean’in gözlerinin maviliğinde kaybolabilirdi. “Yani ben seni terk etmeden önce sen beni terk ettin.”

Ruby hüznünle gülümsedi. “Öyle sayılır. Haydi artık konuyu değiştirelim. Bunlar geçmişte kaldı ve bir önemi olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bana hayatından bahset. Jet sosyetenin gözde bekârlarından olmak nasıl bir şey?”

“Peki, ya seni hâlâ sevdiğimi söylersem?”

Ruby’nin nefesi kesildi. “Bunu yapma... lütfen...”

Dean, Ruby’nin yüzünü ellerinin arasına alıp nazıkçe onu kendisine bakmaya zorladı. “Sen beni sevmekten vazgeçtin mi Ruby?”

Ruby onun yumuşak nefesini dudaklarında hissetti. Bir saniye sonra sorusunu işitti. *Tabii ki vazgeçtim, çocuktuk o zamanlar,* demek istedi ama yanıt vermek için ağzını açtığı anda çıkardığı tek ses teslimiyet tadında sessiz bir iç geçiriş oldu.

Dean’in dudakları onun dudaklarına değdi. Hem aşına olduğu hem de yepyeni bir duyguydu bu. Ruby, Dean’in dudaklarında eridiğini hissetti ve ismini sayıklarken onun da eli, Ruby’nin sırtında gezinmeye başladı.

Daha önceki öpüşmelerine benzemiyordu bu. İki ergenin asla hayal edemeyeceği türden, can yakıcı bir yalnızlığa sahip bir öpücüktü. Uzun zamandır yalnız olup Tanrı’nın bu anı onlara bahsettiğini ve geri çevrilemeyecek kadar değerli bir armağan olduğunu bilen iki yetişkinin öpüşmesi... Ve birkaç kısa, heyecan dolu saniye boyunca geçmişleri, sıcak güneşin altında kalmış bir fotoğraf gibi soldu.

Dean geri çekildiğinde Ruby gözlerini açtı ve o kayıp yılların Dean’in yüzüne kazındığını gördü. Güneş, zaman, kalp ağrısı... hepsi teninde izler bırakmıştı.

“Seninle ikinci bir şans yakalayabilmek için yıllarca bekledim Ruby.”

Dean onu sevdiğini söylerse Ruby inanırdı ve karşılığını verirdi. Gözlerini kapatıp çaresizliğiyle mücadele etti. Son birkaç günde öğrendikleri sayesinde büyümüş olmayı, tam anlamıyla değişmiş olmayı diledi. Ama bu o kadar da kolay değildi.

Terk edilme korkusu öyle derindi ki iliklerine işlemiştii. Bir türlü aşamıyordu. Şairlerin buna neden *sevdaya kapılmak* dediğini uzun zaman önce öğrenmişti. İnsanı suya daldıran, gözlerini sulandıran bir düşüştü bu ve birinin onu yakalayacağına dair inancını çoktan yitirmişti.

Ruby onu itti. "Yapamam. Bu kadarı çok fazla... çok hızlı. Benden hep çok fazla şey istedin."

"Lanet olsun Ruby," dedi Dean ve Ruby onun sesindeki hayal kırıklığını duydu. "Sen hiç büyümedin mi?"

"Kalbini tekrar kırmayacağım," dedi Ruby.

Dean onun yüzüne dokundu. "Ah Ruby... sana bakmak bile bana acı veriyor zaten."

Ruby kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Dean onu öptüğünde hayalini bile kurmadığı bir dünyayı görmüştü. Tutkunun, aşkın bir parçası olduğu bir dünyaydı bu. Doğru kişiden, doğru zamanda gelen bir öpücük yetişkin bir kadını ağlatabilirdi. "Ben sana istediğin şeyi veremem. Benim içimde böyle bir şey yok."

Dean, Ruby'nin gözlerine düşen saçları geriye itti ve parmaklarını onun alnında gezdirdi. "Benden kaçıp gittiğinde çok gençtim. Artık on yedi yaşında değilim ve ikimiz de aramızdaki şeyin bitmediğini biliyoruz. Hiçbir zaman bittiğine inanmadım."

Yirmi

Dean aynı yolu Ruby'nin peşinden indi. Onlar konuşmasa da çeşitli sesler, ormanın canlı olduğunu kanıtlıyordu. Tepelerindeki ağaçlarda kuşlar cıvıldaşıp ötüyor, sincaplar aralarında konuşuyor, sular çağılıyordu.

Parka geldiklerinde Dean açılmamış ve yenmemiş öğle yemeğiyle dolu piknik sepetini çöp kutusuna fırlattı. Ağır battaniyeyi de omuzlarına atıp yorgun bir ifadeyle bisikletine bindi.

Yazlık eve ulaştıklarında Dean bisikleti kenara çekip indi.

Ruby birkaç metre ötede durup bisiklet çatalını açtı ve asık suratıyla Dean'e döndü. "Sanırım burada vedalaşmalıyız."

Ruby'nin sesinin titrediğini duyan Dean ümitlendi. Ruby onu sonsuza dek kendinden uzaklaştırsa da Dean gerçeği bilecekti. Gerçeği gözlerinde görmüş, titreşiminde duymuştu. Öpüşmelerinde de hissetmişti. "Şimdilik..."

"O yalnızca bir öpüşmeydi," dedi Ruby. "*Rüzgâr Gibi Geçti*'nin bir sahnesiymiş gibi düşünmenin anlamı yok."

Dean ona doğru bir adım attı. "Beni o aptal Hollywoodlu adamlarından biriyle karıştırdın sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

Şimdi Dean ona dokunabilecek, onu öpecek kadar yakındı ama kımıldamadan durdu. "Seni tanıyorum Ruby. İstedğin ka-

dar rol yapabilirsin ama o öpücüğün bir anlamı vardı. Bu gece ikimiz de yatağımıza uzanıp bunu düşüneceğiz."

Ruby kızardı. "Sen on yıl önceki bir ergeni tanıyorsun. Bu beni tanıdığın anlamına gelmez."

Dean gülümsedi. Tam da Ruby'nin on altı yaşındayken söyleyeceği türden bir sözdü bu. "Kalbinin etrafına bir duvar örebilirsin ama onu değiştiremezsin. Derinlerde bir yerde sen hâlâ benim âşık olduğum kızsın." Sonunda Dean onun yanağına dokunup hafifçe okşadı.

Daha fazlasını yapmak, onu kollarına alıp sıkıca kavramak, *seni seviyorum* diye fısıldamak istedi ama onu bu kadar zorlamayacağını biliyordu. Henüz yapamazdı.

"Sen gittikten yıllar sonra seni gördüğümü sandım," dedi Dean kısık sesle. "Her köşeyi döndüğümde, kırmızı ışıktayken ya da uçaktan indiğimde bir an, *işte orada*, diye düşündüm. O kişiye koşup omzuna dokunur, yabancı birine garip bir şekilde sırttırırken buluyordum kendimi. Yolda yürürken sen sol tarafı seviyorsun diye hâlâ sağdan yürüyorum."

Ruby'nin ağzı titredi. "Korkuyorum."

"Benim tanıdığım kız hiçbir şeyden korkmazdı..."

"O kız yıllar önce gitti."

"Peki ondan bir parça kalmadı mı?"

Ruby orada uzunca bir süre durup ona baktı, sonra döndü.

Dean onun yanıt vermeyeceğini biliyordu. "Tamam," dedi iç geçirerek. "Teslim oluyorum." Dean bisikletine binip uzaklaştı.

"Bekle."

Dean bisikletten öyle hızlı indi ki neredeyse düşüyordu. Ruby'ye bakmak için dönerken bisiklet yere çarptı. Ruby'nin yüzündeki ifade, Ruby dokuz yaşındayken Finneganların meşe ağacından düştüğü zamanı ya da on iki yaşındayken Front

Caddesi'nden kaykayla inerken düşüp kolunu kırdığı zamanı anımsatmıştı ona.

Dean gülümsedi. "Sen bana sevmeyi öğrettin Ruby. Korktuğum zamanlar her elimi tuttuğunda, maçları izlemeye geldiğinde ya da dolabıma koyduğün her notta biraz daha fazla sevdim. Belki çocukken değerini bilmedim ama artık çocuk değilim. Yıllarca yalnız kaldım ve başka kadınlarla her görüşmemde bizim ne kadar özel olduğumuzu bir kez daha anladım."

"Annem ve babam da özeldi," dedi Ruby kısık sesle. "Sen ve Eric de özeldiniz."

"Yani aşk ölür mü demek istiyorsun?"

"Hem de çok çirkin ve acı dolu bir ölüm olur."

Bu söz Dean'i üzdü. Ruby'nin bir zamanlar kolayca açtığı temiz kalbinin şimdi nasıl ezildiğini görüyordu. "Evet. Aşk acı verir. Bunu inkâr edemem. Ama ya yalnızlık?"

"Ben yalnız değilim."

"Yalancı."

Ruby ondan bir adım uzaklaştı. Arkasına dönüp bakmadan ya da el sallamadan bisikletine atlayıp uzaklaştı.

"Devam et," diye seslendi Dean arkasından. "Kaç bakalım. Ancak o kadar uzaklaşabilirsin."

Ruby annesinin onu bekleyeceğini biliyordu. Muhtemelen mut-fak masasında ya da verandadaki sallanan koltukta oturmuş, bir şeylerle ilgileniyormuş gibi yapacaktı. Belki örgü örüyordu; örmeyi eskiden beri severdi.

Ruby pedal çevirmeyi bıraktı. Bisiklet inişli çıkışlı yolda tıkırdayıp sarsılarak yavaşladı. Minibüsün yanına geldiğinde bisikleti küçük barakaya yaslayıp eve yöneldi. Dokunuşuyla birlikte kapı açıldı.

Ruby mutfağa adını atar atmaz annesini ocağın başında, eski bir tavada bir şeyler karıştırırken buldu. Eski önlüğünü takmıştı. Üstünde KADININ YERİ EVİ... MECLİSTİR yazıyordu.

"Ruby," dedi annesi şaşkınlıkla. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum." Sonra Ruby'nin arkasından kapanan kapıya baktı. "Dino nerede?"

Ruby orada öylece kalmıştı. Konuşamıyordu. Mutfak, ağır ateşte minik havuçlarla birlikte pişmiş rosto et ve fırında patates kokuyordu. Tezgâhın üstünde bir kurabiye tabağı duruyordu. İçindeki ev yapımı bisküvilerin kokusu dayanılmazdı. Ve eğer Ruby yanılmıyorsa annesinin şu an karıştırdığı şey de vanilyalı kremaydı.

Yani Ruby'nin en sevdiği menüyü yapıyordu.

O an Ruby hangisinin canını en çok yaktığını bilemedi. Annesinin onu memnun etme çabası mı, yoksa bu anı paylaşabileceği Dean'in yanında olmaması mı? Tek bildiği bu odadan hemen çıkmazsa gözyaşlarına boğulacaktı.

"Dean eve gitti," dedi.

Annesinin kaşları çatıldı. Ocağın altını kapatıp tahta kaşığı dikkatle tavanın üstüne yerleştirdi ve koltuk değneklerini alıp aksayarak Ruby'nin yanına yürüdü. Düzensiz adımlar Ruby'nin kalp atışlarıyla uyumluydu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım bitiremediğimiz bir şeye başladık. Ya da uzun zaman önce başladığımız şeyi bitirdik." Omuz silkip bakışlarını kaçırdı.

"Bu Max gibi olmayacak," dedi annesi.

"Ben Dean'i seviyorum," diye itiraf etti Ruby. "Ama yeterli değil. Hem bunun bir sonu yok ki."

"İnanmazsan aşkın bir anlamı kalmaz."

"Ben o inancı yıllar önce kaybettim."

"Evet. Bu yüzden babanı ve beni suçlamakta da haklısın ama kimin suçu olduğunun bir önemi kalmadı artık. Önemli olan *sensin*. Aşağıda bir ağ olmadan yüksek bir binadan atlar mısın? Aşk ve inanç böyle bir şeydir. Sen garanti istiyorsun ama garanti sadece oto parçaları için geçerlidir. Aşk için değil."

"Evet, haklısın. Aşk insanı akıl hastanesine kapatır."

Annesi güldü. "Sanırım hepimizi bir şekilde delirtiyor."

Annesiyle bu şekilde konuşmak hoşuna gitmişti. Arkadaş gibilerdi. Ruby'nin asla hayal edemeyeceği bir şeydi bu.

Doğruydı, aşk herkesi delirtiyordu. Ruby'nin annesine kızgın olduğu yıllar boyunca hediyelerini açmadan geri yollaması ve onunla konuşmamasının sebebi ihanete uğramış gibi hissetmesi değildi.

O yıllar, o duygular ve davranışlar sadece özleminden kaynaklanıyordu. *Özlem*.

Annesini o kadar özliyordu ki hayatına devam edebilmesinin tek yolu yalnızmış gibi davranmaktı.

Ama artık yalnız değilim.

Bu tek cümle Ruby'ye, onu kendi benliğine taşıyan bir yol sundu. Bunu yüksek sesle söylemedi. İçgüdüsel olarak, konuşursa sesinin korku ve şaşkınlıkla karışık çocuksu bir tonda çıkacağını biliyordu. Ve sonra da ağlayacaktı.

O makaleyi yazamam.

Ansızın, "Üst kata çıkmalıyım," dediğinde annesinin yüzündeki şaşkınlığı gördü. Ama Ruby'nin umurunda değildi. Üst kata koştu ve telefonu kapıp Val'in numarasını çevirdi.

Maudeen ikinci çalışta yanıt verdi. "Lightner ve Ortakları, buyurun?"

"Merhaba Maudeen," dedi Ruby yatağa çöktüğünde. "Ben Ruby Bridge. Oz Büyücüsü orada mı?"

Maudeen güldü. "O ve Julian, New York'taki bir açılışa gitti. Pazartesi günü dönecek ve mesajlar için arada bir arıyor."

"Tamam. Ona planladığımız makaleyi vermeyeceğimi söyle."

"Tesliminin gecikeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır, hiç vermeyeceğim."

"Aman Tanrım. O halde bana adresini ve telefon numaranı tekrar ver. Seninle konuşmak isteyecektir."

Ruby bilgileri verip telefonu kapattı. O sırada not defterine uzandığını fark etmemişti ama işte orada, kucağında duruyordu. Başladığı şeyi bitirmenin vakti gelmişti. Yavaş yavaş yazmaya başladı.

Az önce menajerimi aradım. Bana döndüğünde bu makaleyi yazamayacağımı söyleyeceğini. Öz annemi kötüleyen bir yazı yazmanın ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim.

Bu kadar kör olabildiğime inanabiliyor musunuz? Bana verilen parayı, otuz gümüş sikkeyi¹⁵ alıp bir çocuk gibi hızlı arabalara ve pahalı giysilere harcadım.

Ama düşünmedim.

Hayal kurdum. Gözümde canlandırdım. Kendimi Letterman ve Leno'nun kendi çabasıyla yükselen zeki, göz alıcı konuğu olarak gördüm. Mikrofona ulaşmak için annemin çoktan bükülmüş sırtına bineceğimi hiç fark etmedim.

Hayallerim her zamanki gibi yalnızca benimle ilgiliydi.

Şimdi etrafımdaki insanları görüyorum ve her illiğimin nasıl bir bedeli olacağını görüyorum.

15 İsa'ya ihanet etmesi karşılığında Yahuda'nın aldığı otuz gümüş sikke. (ç. n.)

Yazarken İncil'den bir cümle geldi aklıma, her düşündüğümde söylenen cümle: "Ben çocukken çocuk gibi konuştum, çocuk gibi anladım, çocuk gibi düşündüm."

Şimdi ise bir yetişkin gibi anlıyorum. Belki de hayatımda ilk kez. Bu makale annemin yüreğini, daha da kötüsü ruhunu paramparça eder. Bir hafta önce olsa önemsemezdim, hatta onu üzmemek isterdim.

Tek bahanem bu: O zaman cocuktum.

Artık bunu yapamam. Ne ona ne de kendime... İlk kez öfke perdesini aralayıp ardındaki o parlak gün ışığını görüyorum.

Yine annemin kızı olabilirim.

Bu cümleyi yazarken bile altında yatan o güçlü, baştan çıkaran etkiyi hissedebiliyorum. Annesiz olmanın ne demek olduğunu size, yabancılara, tam olarak anlatamam. O acıyı, o özlemi bilemezsiniz.

O benim geçmişimden sorumlu. Beni şekillendiren o gizli anları biliyor. Dahası, ona yaptıklarına karşın beni hâlâ sevdiğini hissedebiliyorum.

Başka kim beni şartsız koşulsuz sevebilir ki?

Bundan şüpheliyim.

Ondan vazgeçemem. Nora Bridge'e ihanet etmesi için Caché'nin bir başkasını bulması gerekecek. Ben evime dönüyorum.

Ruby şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Kararını yazıya dökmüş, parlak mavi harflerle şekillendirip pekiştirmişti.

O makaleyi göndermeyecekti.

Friday Harbor arı kovanına dönmüştü. Tekneler gelip gidiyor, çocuklar ellerinde ağlarla beton iskelede koşturuyor, tekne sa-

hipleri aldıkları malzemeleri gıcirtılı tahta arabalar kullanarak demir atmış teknelerine taşıyorlardı.

Bu kasaba, takımadaların Amerika'ya ait olan kısmının merkeziydi. Yüz yıldan uzun süredir adalılar alışveriş, tekne tamiri ve çeşitli işler için bu limana geliyordu. Kasaba eskimiş, harap haldeki binalar ile geçmişin izinde yapılan yeni binaların büyüleyici bir karışımından ibaretti. Yayalar ile bisikletlilerin Main Caddesi'nin ortasında otomobiller kadar duyarlı olduğu ve korna sesinin neredeyse hiç duyulmadığı bir yerdi. Bütün adalar gibi San Juan da turizme önem vermeyi uzun yıllar önce öğrenmişti. Merkez bölgesinde sanat galerileri, hediyelik eşya dükkânları, mağazalar ve restoranlar bir arada bulunuyordu. Fiyatlar ise yerli halkı günlük ihtiyaçlarını karşılamak için ada dışına gitmeye zorlayacak, Kaliforniyalı turistleri de her şeyden ikiyeşer adet almaya teşvik edecek düzeydeydi.

Dean sokaklarda amaçsızca bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Depresif bir ruh hali içindeydi ama öyle olmaması gerektiğini biliyordu. Ruby söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay olmamıştı. Aşk da hepsinden daha zor olacaktı elbette.

Bir kamera dükkânının önünde durdu ve sonra içeri girdi. Hiç aklında yokken mükemmel bir kamera ile Berlin Duvarı'nın yıkılmasını kaydetmeye yetecek kadar film aldı. Sonunda feribotun düdüğünü duyduğunda iskeleye inme vaktinin geldiğini anladı. Bisikletine atlayıp aşağıya doğru indi. Geç kaldığı için tekneye giren son aracın arkasına takıldı.

Lopez Adası'nda markete gidip birkaç şey aldı ve bir an önce eve varmak için hızla pedal çevirdi. Eve vardığında güneş yeni batıyordu. Lottie mutfakta kızartma yapmak için sebzeleri doğruyordu. Dean onu çabucak selamlayıp Eric'in ocağına koştu.

Eric bitkin bir tebessümle, "Selam kardeşim," dedi ve doğruldu. "Neler yaptın bugün?"

Dean, ağabeyinin yanına gitti. "Bil bakalım ne aldım?" Dean küçük mavi çantayı açıp erimek üzere olan buzlu şekeri çıkardı.

Eric'in gözleri büyüdü. "Rengârenk olanından! Hâlâ bunlardan yaptıklarını bilmiyordum."

Dean ıslak beyaz ambalajı açıp ağabeyine rengârenk buzlu şekeri uzattı. Onu tutması için Eric'e yardım etmesi gerekiyordu. Elleri zayıf ve titrekti ama Eric'in yüzündeki tebessüm tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

Eric gözlerini kapattı ve buzlu şekerini yalarken dudaklarından zevk içinde mırıltılar yükseldi. Bitirdiğinde yapış yapış çubuğu tepsiye bırakıp iç geçirdi. Yatağı biraz daha yüksek bir pozisyona kaldırdı. "Harikaydı," dedi yastıklara iyice gömülerek. Başını hafifçe çevirdi. "Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

"Ama ben hatırlıyorum," dedi Dean. "Son zamanlarda bir sürü şey anımsıyorum."

"Ne gibi?"

"Bayan Nutter'ın arazisindeki çürük kütüğün içinde yaptığımız kaleyi anımsıyor musun? Kadın bizi bulduğunda süpürgesiyle araç yoluna kadar kovalamıştı..."

"Biz zengin holiganlarız! diye bağırmıştık."

"Annem ile babamı aramakla tehdit etmişti bizi..."

"Biz de ona annemin Barbados'ta olduğunu ve onu aramanın bir servete mal olacağını söylemiştik." Eric'in kahkahası yerini kuru öksürüğe bıraktı ve sonra tamamen kayboldu.

"Bir şey daha var," dedi Dean. Kendi odasına gidip elinde bir karikatür kitabıyla döndü.

Eric gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Kaybettiğim *Batman* kitabım. Kaybettiğim tek şey!"

Dean gülümsedi. "Onu kaybetmedin. Küçük kardeşin plastik ahtapotunu ona vermediğin için sana kızıp *Batman* kitabını aldı. Sonra da nasıl geri vereceğini bilemedi."

Eric gülümseyip kitabı aldı ve içini karıştırdı. "Senin aldığını biliyordum. Eşek kafalı."

"Sana okumamı ister misin?"

Eric kitabı kucağına yerleştirdi. "Ah... hayır. Çok yorgunum. Benimle konuş yeter."

Dean parmaklıkların üzerinden eğilip ağabeyine baktı. "Bugün Ruby'yi görmeye gittim."

"Ve?"

"Kıçma tekmeyi bastı diyelim."

Eric güldü. "Tam da Ruby'ye göre bir davranış. Asla taviz vermez. Onu sevdiğini söyledin mi?"

"Onu sevdiğimi söylersem ne yanıt vereceğini sordum."

Eric gözlerini devirdi. "Tam Cary Grant'lik bir davranış. Bu sözle bir kızın ayaklarını yerden kesmen biraz zor."

"Nereden biliyorsun?"

"Kız ya da erkek. Hepsi aynı, ufaklık. Aşk. Bence artık harekete geçerseniz iyi edersiniz. Mutlu sona ulaştığınızı görmek istiyorum."

"Biliyorum biliyorum. Ölüyorsun."

"Çok haklısın. İkinci raunt ne zaman peki?"

Dean iç geçirdi. "Bilmiyorum. Savunma silahlarımı kuşanmalıyım. Belki yarın hep birlikte tekne gezisine çıktığımızda bir şey olur."

"Onu gerçekten seviyor musun?"

"Hiç vazgeçmedim. Unutmak istedim, bunun için çabaladım ama hep hayallerimdeydi ve bütün kadınları onunla kıyasla-

dım. Ama bu onun da beni hâlâ sevdiğini göstermez. Sevse bile inandığını göstermiyor en azından.”

“Seni yine kendinden uzaklaştırmasına izin verme.”

“O kadar kolay değil, her şeyi tek başıma sırtlanamam. Tek başıma da sırtlanmayacağım. Benimle birlikte bir gelecek istiyorsa biraz çabalaması gerekiyor.”

“Şey, umarım bir an önce işler yoluna girer. Düğününüzde sağdıç olmak istiyorum da.”

“Olacaksın.” Dean sesinin düzgün çıkması için çabaladı. Gözleri buluştu ve ağabeyinin bakışlarında o hüznü gerçeği gördü. Bu konuşmanın bir hayal olduğunu ikisi de biliyordu. Eric smokinini giyip ıslık ıslık ayakkabılarıyla, sunakta Dean’in yanında duramayacaktı.

“Eve döndüğüne sevindim Dino. Sensiz bunu başaramazdım.”

Ev. O sade ve karmaşık kelime kalbinde yer etmişti. Orada durup ağabeyinin öldüğünü izlemenin zor olacağını biliyordu ama şu ana kadar bunun biteceğini fark etmemişti. Kısacık bir zaman dilimine yayılan bu veda onlara kalan son şeydi ve Dean, sonrasında yaşayacağından emin olduğu o karanlık günlerde bu anılara tutunacaktı.

Bir mucize olur da Ruby, Dean’i sevdiğini itiraf ederse Dean bunu kiminle paylaşacaktı? Kim ona gülüp *Ruby’nin gerçek aşkın olmasına karar verdiğine göre Tanrı’yı gerçekten de kızdıracak bir şey yapmışsın*, diye ona takılacaktı?

Eric’le aralarında söylenmemiş çok şey vardı ama nasıl ve nereden başlayabilirlerdi ki? Bütün bir hayat, birkaç kısa güne nasıl sığardı? Peki ya yanlışlıkla söylenmeden kalmış, yanlarından geçip giden şeylere ne demeliydi? Sonunda Dean söylemesi gereken şeyleri düşünmekten başka bir şey yapamadığı renksiz, Eric’siz bir dünyaya düştüğünde ne olacaktı?

“Yapma,” dedi Eric.

Dean gözlerini kırptırırken çok uzun bir süre sessiz kaldığını fark etti. Gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Onları silmek istedi. “Ne yapmayayım?”

“Bensiz bir dünyanın nasıl olacağını düşünüyorsun.”

“Üstesinden nasıl geleceğimi bilemiyorum.”

Eric elini uzattı. Solgun, damarlı eliyle Dean’ın elini tutup sıktı. “Bunaldığımı hissettiğimde gelecek yerine geçmişini düşünüyorum. Orkila Kampı’nda oynadığımız oyunları anımsıyorum. Ya da odanda bağdaş kurup gözlerini kapatarak oyuncaklarını havaya yükseltmeye çalıştığında Lottie’nin odayı sana nasıl temizlettiğini...” Eric yorgun bir ifadeyle gülümseyip gözlerini kapattı ve Dean ağabeyinin bir kez daha uykuya yenik düşeceğini anladı. “Charlie’yi ilk gördüğüm zamanı da anımsıyorum. Üniversitenin yemekhanesinde sandviç yapıyordu. Çoğu zaman kaybettiklerim yerine elimde olanları düşünüyorum.”

Dean’ın boğazı yaşadığı stresle öylesine gerilmişti ki yanıt veremedi.

“En iyi tarafı da sensin...” Eric’in sesi şimdi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Kelimeler ağzından bozuk çıkıyordu, az sonra uyuyacaktı. “Geri döndüğüne göre yine hayal kurabilirim. Güzel...”

Dean usulca, “Hayal kur,” dedi ve ağabeyinin gevşek elini battaniyenin üstüne koyup sıcak alnını okşadı. “Eskiden kim olduğunu ve şimdi nasıl biri olduğunu düşün. Bir çocuğun sahip olabileceği en cesur, en zeki, en iyi kardeşsin...”

Nora akşam yemeğinden sonra verandaya çıkıp sallanan koltukta oturdu. Gün ile gecenin arasında kalmış bu büyümlü saatte gökyüzü, bir kızın bale ayakkabılarının yumuşak rengine bürünmüştü.

Tel kapı gıcırdayarak açılıp sertçe kapandı. Ruby veranda ışığının altında, "Sana çay getirdim," dedi. "Krema ve şekerli Constant Comment marka, değil mi?"

"Teşekkürler," dedi Nora. "Bana eşlik et."

Ruby sallanan koltuğa oturdu. Arkasına yaslanıp ayaklarını iki kişilik koltuğun yanındaki kesme cam sehpaye yasladı ve bileklerini üst üste attı. "Düşünüyordum."

"Banyo dolabında aspirin var."

"Çok komik. Başımı ağrıtmıyor. Kalbimi ağrıtıyor."

Nora ona döndü.

"Sanırım beni bırakmak kolaydı."

"Öyle söyleme. Sen masum bir kurbandın."

"Bu yanıtıttan sıkıldım." Ruby gülümsedi ama hüznün dolu, dudaklarının kısa bir an kıvrıldığı bir tebessümdü bu. "Sen gittikten sonra Dean'e çok kötü davrandım."

"Anlaşılr bir şey bu."

"Biliyorum. Kötü davranmaya hakkım vardı. Kaybolmuş-tum ve acı çekiyordum. Ama sevilmeyecek durumdayken bana yaklaşmasına izin vermediğimde bile beni sevmek zorunda mıydı? Ben ona sevgimi veremezken beni sevmesini bekledim ve sırf her şeye rağmen beni sevmeye devam edip etmeyeceğini görmek için başka biriyle yattım. Ne büyük sürpriz: Devam etmedi." Ruby tekrar öne eğilip kollarını bacaklarına yasladı ve Nora'yı inceledi. "Sana daha da kötü davrandım. Yıllarca bana mektuplar, hediyeler yollayıp telefon mesajları bıraktın. Beni önemseydiğini biliyordum. Üzülüğünü biliyordum ve seni üzdüğüm için kendimle övünüyordum. Daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordum. O yüzden acılarımın mimarının kısmen kendim olduğumu söylediğim için bana karşı çıkma."

Nora gülümsedi. "Hepimiz öyleyiz. Bunu anladığımız zaman büyürüz. Her yıl Paskalya sepetinden çıkan şu çilekli, sert şekerlemeleri anımsıyor musun?"

"Evet."

"İşte o sensin Ruby. Narin kalbini korumak için etrafına sert bir kabuk ördün. Ama işe yaramıyor. Aşka inanmadığını biliyorum ve buna benim sebep olduğumun da farkındayım. Ama aşksız bir hayat yarım kalmış demektir Belki şimdi bunu görürsün. Aşk olmadan yalnızlık büyüdükçe büyür."

Ruby kenetlediği ellerine baktı. "Max'le birlikte yaşarken yalnızdım."

"Elbette. Onu sevmiyordun çünkü."

"Sevmek istedim. Belki kendimi bıraksam sevebilirdim."

"Aşk öyle bir şey değil bence. Bir anda ortaya çıkar. Yıldırım gibi."

"Ve seni kavurur."

"Saçlarını beyazlatır."

"Kalbini durdurur."

Nora'nın tebessümü silindi. "Dean'e bir şans vermelisin. Bir süre birlikte takılın, bakalım ne olacak. Tabii eğer kariyer yapmak istemiyorsan..."

"Ne kariyeri?" Ruby bunu söyler söylemez böyle demek istememiş gibi şiddetle başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben iyi bir komedyen değilim." Bu kelimeleri açıkça söylemek sanki Ruby'den bir şeyleri alıp götürmüştü. Genç ve savunmasız görünüyordu.

Nora ne yanıt vereceğini bilemedi. Kızı dürüst olmasını mı istiyordu? Yoksa empati kurmasını ya da onu yalanlamasını mı?

Bunu anlamamanın bir yolu yoktu. Nora'nın tek yapabileceği, eskiden tanıdığı kızla konuşmaktı. O genç Ruby aşırı derecede dürüsttü ve hayatın doğruca gözlerine bakardı.

"Komik olduğunu hepimiz biliyoruz. Müthiş bir espri anlayışın var. Ama bundan para kazanabilecek kadar komik misin ya da yeterince malzemen var mı? Ders aldın mı ya da Robin Williams, Richard Pryor ve Jerry Seinfeld gibi kişileri inceledin mi? Ellerindeki materyalin komik olmasını nasıl sağladıklarını biliyor musun?"

Ruby şaşkına döndü. "Menajerim gibi konuştun. Beni ders almaya zorlayıp duruyor. En azından eskiden zorlardı. Artık benden ümidi kesmiş durumda."

"Neden tavsiyesine uymadın?"

"Bunun yetenek meselesi olduğuna inandım." Bu kelime belli ki onu rahatsız etmişti. Bunu onaylarcasına Nora'ya yarım yamalak bir tebessüm verdi.

"Birçok şey yetenekten çok eğitime bağlıdır." Nora kızını inceledi. "Elindeki malzemeler komik mi?"

"Çoğu zaman. Ama ifade ederken batıyorum. Sahnede de rahat değilim."

Nora gülümsedi. Elinde olmadan aklına anılar geliyordu.

"Anne? Benimle ilgilenmiyorsun."

"Affedersin. Bir defasında seni dinlemiştim. Okurlarımdan biri kaydedip yollamıştı."

Ruby buna şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

"Canımın çok yandığını itiraf etmeliyim. Beni bir tavşanla kıyaslıyordun; dışarıdan yumuşak ve güzel ama yavrusunu yiyebilen bir hayvan." Nora güldü. "Her neyse yine de komik olduğunu düşündüm ve şaşırmadım. Ben hep senin yazar olacağına inanmıştım."

“Ciddi misin?”

“Harika hikâyeler yazıyorsun. Dünyaya bakış açın beni cezbediyor.”

Ruby güçlkle yutkundu. “Yazmayı seviyorum. Ben... sanırım bu konuda başarılıyım. Son zamanlarda bir kitap yazmayı düşünüyorum.”

“Bence vakit geçirmeden denemelisin.”

Ruby endişeyle alt dudağını ısırınca Nora fazla ileri gittiğini anladı. “Affedersin. Sana tavsiye...”

“Sorun değil anne. Ben sürekli yazıyorum ama yazdıklarım hep özel şeyler. Bize, ailemize dair. Kimsenin canını yakmak istemiyorum.”

Ruby o an yürekleri parçalayacak kadar genç ve samimi görünmüştü. “Bazen insanların canı yanar Ruby. Bunun için uğraşmaz, bilinçli olarak yapmazsın ama kimsenin canını yakmadan yaşayamazsın.”

“Ben senin canını yakmak istemedim,” dedi Ruby kısık sesle.

Nora’nın yanıt vermesine fırsat kalmadan bir arabanın yanaştığını duydular. Araba park etti ve motoru sustu. Bir kapı sertçe kapandı.

Ruby bahçeye doğru baktı. “Birini mi bekliyorduk?”

“Hayır.”

Çakıl taşlı yoldan ayak sesleri geldi ve paslı kapı gıcırtyla açılıp kapandı.

Biri veranda merdivenlerini tırmanıp aydınlığa çıktı.

Yirmi Bir

Nora büyük kızına şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Caroline?" diye mırıldandı ve çayını yanındaki sehpayaya bıraktı.

"İnanamıyorum!" Ruby verandaya koşup ablasına sımsıkı sarıldı.

Nora bu görüntüyü iyice özümsemeye çalıştı. Kızlarıyla Summer Adası'nda yine birlikteydi. Eskiden olsa o da onlara katılır, kollarını açıp iki kızıyla "aile kucaklaşması" yapardı. Ama hayatı boyunca yaptığı yanlış tercihler onu bu çemberin dışında bırakmış, öz kızlarına bir çocuğun kırık kalbi kadar kalın bir camın ardından bakmaya zorlamıştı.

Nora garip bir şekilde ayağa kalkıp aksayarak ilerledi. "Selam Caro. Seni görmek güzel."

Caroline, Ruby'nin kollarından ayrıldı. "Merhaba anne." Yüzündeki tebessüm zorakiydi ve bu tepkisi çok da şaşırtıcı değildi. Çocukken bile kalbi kırıkken gülümsemeye çalışırdı Caroline.

"Bu harika," dedi Ruby. "Ablam pijama partisi için eve döndü. Miranda Moore'un doğum gününden beri böyle bir şey yapmamıştık."

Nora o yumuşak, turuncu ışığın altında büyük kızını inceledi. Caroline buruşuk, beyaz keten pantolonu ve ince bileklerinden

sarkan gül rengi ipek bluzuyla kusursuz görünüyordu. Gümüşü sarı saçlarının tek bir teli bile bozulmamış, kirpiklerine sürdüğü maskaranın zerresi dahi gözünün altına bulaşmamıştı. Nora böyle bir şeyin asla olamayacağından emindi.

Ama o kusursuzluğun altında garip bir kırılğanlık vardı. Sanki küçük, incecik bir çatlağı gizlemeye çalışıyordu. Gri gözleri sessiz bir hüzne bürünmüştü.

Nora aniden Caroline'ı buraya getiren sebebi merak etti. Kızının aniden bir şey yapmaya karar verdiği pek görülmemiştir. Market alışverişi yaptığı günler bile belliydi ve ajandasına not ederdi. Adaya habersizce gelmek kesinlikle onun karakterine uymuyordu.

Ruby ablasının omzundan arkaya baktı. "Çocuklar nerede?"

"Onları bir geceliğine Jere'in annesine bıraktım." Nora'ya gergin bir bakış attı. "Yalnız geldim. Umarım sorun olmaz. Aslında aramalıydım."

"Şaka mı yapıyorsun? Gelmen için sana yalvardım!" dedi Ruby gülerek.

Ruby ablasının dar omuzlarına kolunu attı. İki genç kadın başlarını birbirine yaslayıp içeri girdi.

Nora arkalarından aksayarak giderken Ruby'nin usulca, "Evde her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duydu ama Caroline'ın yanıtı duyamayacağı kadar kısık.

O anda Nora kendini fazlalık gibi hissetti. Mutfak masasında durup boğazını temizledi. "İkinizi bir süre yalnız bırakayım en iyisi. Abla kardeş sohbeti için."

Caroline ve Ruby neredeyse oturma odasına kadar gitmişlerdi. Birlikte ona döndüler.

Konuşan Ruby oldu. "Bizi bu acınası duruma neyin soktuğunu bilmiyor musun?"

“Ben düşündüm ki...”

Ruby, Nora’nın içini burkan bir şefkatle, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi.

Caroline da sol elinde küçük valizi ve sert zeminde tıkırdayan topuklu ayakkabılarıyla annesine yaklaştı. Nora kızının korkusunu görebiliyordu; şimdi neredeyse yüzeye çıkmıştı.

Zavallı Caro. Dikkatli olmazsa incecik bir buz tabakasının üstündeymiş gibi kayıp gideceğini sanmıştı.

“Evet,” dedi Caroline gözlerine yansımayan hafif bir tebessümle. “Torunlarının son fotoğraflarını görmek istemiyor musun?”

“Oradan da başlayabiliriz tabii,” dedi Nora ancak bunun kendi tarzı olmadığını biliyordu. Yine de her şey normalmiş gibi davranabildiği için minnettar olmalıydı. “Ama eğer birbirimizi tanımak istiyorsak fotoğraftan fazlasına ihtiyacımız var.”

Caroline’in rengi solsa da konuşmaya devam etti. “Güzel.” Çantasının fermuarını açıp iki fotoğraf albümü çıkardı ve, “Oturma odasına geçelim,” dedi. Kanepeye gidip oturdu, dizlerini ölçülü bir hareketle birleştirip parmaklarını kucağındaki albümlerin üstüne yaydı.

Ruby hemen gidip onun yanına oturdu.

Nora koltuk değneklerini bırakıp tek ayak üstünde aksayarak kızlarının yanına gitti ve Caroline’in yanına oturdu.

Caroline albüme baktı. Uzun, manikürlü parmaklarını albümün deri kapağında gezdirdi.

Nora kusursuzca bakımı yapıp altın ve pırlanta mücevherlerle süslenmiş ellerin titrediğini gördü.

Caroline yavaşça albümü açtı. İlk fotoğraf yirmiye yirmi beş santim ölçülerindeki düğün fotoğrafıydı. Caroline dimdik ve kendinden emin durmuştu (şimdiki kadar zayıf da değildi).

Omuzları açık, ipekten bir gelinlik giymişti. Siyah Prada smokininin içindeki Jere de nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

“Kusura bakmayın,” dedi Caroline. “Yeni fotoğraflar sonda.” Albümün arka kısmını açmaya yeltendi.

Ama Nora cesurca Caroline’ın elini tuttu. “Dur.”

Bu kadın ile adamın evlenmesini onaylıyor musunuz?

Rahip o özel soruyu sorduğunda Rand tek başına yanıt vermişti. *Onaylıyorum.* Nora kilisenin arka sıralarında ağlamamak için kendini zor tutmuştu. *Annesi ve ben onaylıyoruz,* demeliydi oysa.

Ama Nora o değerli anı yaşamaktan mahrum kalmıştı.

Caroline’ın düğünü için oraya gitmişti ama gerçek anlamda orada olamamıştı. Caroline onu davet etmiş, yakın ama aynı zamanda da uzak, aileden olmayan özel konuklara ayrılmış bir masaya oturtmuştu. Nora o gün kızının gözünde, çiçek süslemelerinden çok da farklı olmayan bir detay gibiydi. Aslında suçluluk çölünde kaybolan Nora bu kadarına bile minnettar kalmıştı. Tebrik sırasına girip büyük kızının yanağına bir öpücük kondurmuş, “Mutluluklar,” diye fısıldayıp yoluna devam etmişti. O zamanlar kendine sormayı yasakladığı sonsuz soruları vardı ama şimdi kızının o güzel fotoğrafına bakarken Nora’nın kayıtsız kalması mümkün değildi.

O gün Caroline’a kim annelik etmişti? Caro’nun elbisesinin son rötuşlarını kim yapmıştı? Bir daha asla giymeyeceği o aşırı pahalı iç çamaşırlarını ona kim almıştı? Henüz bekâr bir kadın olarak kim elini son kez tutup *seni seviyorum* diye fısıldamıştı?

Nora elini çekti. Sayfaların çevrildiğini duyarken gözlerini tekrar açtı.

Ruby düğündeki fotoğraflardan birini gösterip güldü. “O elbiseyi bir daha hiç giymediğimi bilmeni isterim.”

“Evet, eve de bir daha gelmedin zaten,” diye cevabı yaptırdı Caroline.

Ruby’nin tebessümü silindi. “Zaten niyetim oydu.”

Caroline hüzünle gülümsedi. “Ailemizin mottosu olabilecek sözler bunlar.”

Caroline başka bir sayfa açtı. “Bu balayımız. Kauai’ya gitmiştik.”

Nora, Caroline’ın parmaklarının yine titrediğini gördü. Fotoğraflara nazikçe dokunuyordu.

“Çok mutlu görünüyorsun,” dedi Nora usulca.

Caroline döndü ve Nora kızının yüzüne yapışan o hüznü gördü. “Öyleydik.”

O anda Nora anladı. “Ah Caro...”

“Bu kadar balayı fotoğrafı yeter,” dedi Ruby yüksek sesle. “Çocuklar nerede?”

Caroline albüme dönüp birkaç kum ve sörf manzaralı fotoğrafı geçip durdu.

Bu, balon ve çiçeklerle süslü, hastanede çekilmiş bir fotoğrafı. Caroline yataкта uzanıyordu. Üzerinde fırfırlı bir gecelik vardı ve bitkin bir tebessüm takınmıştı. İlk kez saçları dağınık görünüyordu. Kollarında minik bir bebek vardı; kırmızı suratlı bebek, pembe bir battaniyeye sarılmıştı.

En azından burada içtenlikle gülümsemişti. Gün ışığı gibi ışıldayan bir tebessümdü bu.

Nora o gülüşü bizzat görmüş olmalıydı ama görmemişti. Ah, tabii ki Caroline’ı hastanede ziyaret etmişti. Bir sürü pahalı hediyelerle gelmişti. Kızıyla konuşmuş, doğumun nasıl geçtiğini sormuş, sonra bebeğin ne kadar güzel olduğunu söylemiş, ardından da gitmişti. O zaman bile, o mucizevi varlık aralarındaiken bile fazla konuşmamışlardı.

Caroline anneliğın ne kadar zor olduğunu fark ettiğinde Nora yanında değildi. Kim ona, *deri etme Caro, Tanrı seni bunun için yarattı*, demişti?

Hiç kimse.

Nora elini ağzına götürdü ama geç kalmıştı. Hafif bir ses çıktı. Gözyaşlarının gözlerini yakıp yanaklarına düştüğünü hissetti. Nefesini tutmak istedi ama kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı bu kez.

"Anne?" dedi Caroline ona bakarak.

Nora kızının gözlerine bakamadı. "Affedersin..." Ağladığım için diye de ekleyecekti ama sözü yarıda kaldı.

Caroline ise sessizdi.

Albüme bir damla düşüp beşikteki Jenny'nin yanındaki gri lekenin üstüne sıçrayana kadar Nora kızının da ağladığını fark etmedi.

Nora uzanıp Caroline'ın soğuk, hareketsiz parmaklarına dokundu. "Özür dilerim," diye mırıldandı tekrar.

Caroline başını eğdi. Bir tutam saç öne düşüp yüzünü kapattı. "Seni en çok özlediğim gün." Düzensiz bir kahkaha attı. "Jere'in annesi üstlendi her şeyi. Bütün ayarlamaları yapıp çantamı topladı ve bir liste dolusu talimatla beni yolladı." Bir gözyaşı damlası daha düştü. "İlk geceyi hatırlıyorum. Jenny yatakta yanımdaydı. Ona uzanıyor, minik parmaklarına dokunuyor, yanaklarını okşuyordum. Senin de baş ucumda durduğunu, her şeyin iyi olacağını, korkmamamı söylediğini hayal ettim." Caroline dönüp maskarasının bulaştığı gözleriyle Nora'ya baktı. "Ama hep yalnız uyandım."

Nora güçlükle yutkundu. "Ah Caroline..."

"Geceleri korktuğumda söylediğin o duayı hatırlamaya çalışıyordum. Aptalca olduğunu biliyorum ama o sözleri hatırlarsam her şeyin düzeleceğini düşünüp durdum."

"Yıldız ışığı, parlak yıldız, bu küçük kıızı gecenin karanlığından koru." Nora belli belirsiz gülümsedi. "Caro, bu dünyada sana ve Ruby'ye yaptıklarım yüzünden ne kadar üzüldüğümü anlatacak söz yok."

Caroline annesine doğru eğilip ona sarılmasına izin verdi.

Nora'nın yüreği yumurta gibi çatırdayıp açıldı. Hıçkırıklara boğulmuştu. Nora geri çekildiğinde Ruby'nin, Caroline'ın diğer yanına oturduğunu gördü. Yüzü solmuş, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Yalnızca gözleri duygularını yansıtıyordu. Dökülmemiş gözyaşlarıyla ışıldıyorlardı.

Ruby ayağa kalktı. "Bir şeyler içmeliyiz."

Caroline gözlerini silip kaşlarını çattı. "Ben içmiyorum."

"Ne zamandan beri? Mezuniyet balosunda..."

"Ayık kalmamı gerektiren onun gibi bir sürü anım var. Üniversitedeyken Jere kolay sarhoş olduğum için benimle hep dalga geçerdi. İki kadeh içince striptiz yapıp çıplak kalmanın harika bir oyun olduğunu düşünmüyorum."

"Ah, harika gerçekten de! Ben yirmi yedi yaşındayım ve ergenliğimden beri ablamla sarhoş olmadım. Bu gece bunu değiştireceğiz."

Nora güldü. "Ben en son sarhoş olduğumda bir ağaca tosladım."

"Endişelenme, araba kullanmana izin vermem," dedi Ruby.

Caroline güldü. "Tamam. Bir tane. Bir."

Ruby hemen mutfığa yöneldi ve başını geriye atıp "Margarita!" dedi. Nora, Caroline'la yeni bir konuya geçmeden önce

Ruby elinde paskalya sepetinin iki katı büyüklüğünde bardaklarla dans ederek oturma odasına geldi.

Nora içkisini aldı ve Ruby müzik çalara gidip bir albüm seçti. Sonra da bir kahkaha patlattı.

Eski hoparlörlerden *We Will Rock You* sesi yükseldi. Ruby sesi öyle yüksek açmıştı ki pencereler titredi ve raftaki ufak tefek süsler âdeta dans etmeye başladı.

Ruby kahkahalarının arasında içkisinden bir yudum alıp ağzını elinin tersiyle sildi ve kadehini sehpanın üstüne koydu. Sonra elini Caroline'a uzattı. "Haydi Bayan Amerika, Hollywood'un en kötü komedyeniyle dans et."

Caroline kaşlarını çatı. "Bu doğru değil."

"Tamam, ama yine de dans edelim."

Caroline başını sallayarak Ruby'nin elini kavradı ve onu fırıl fırıl döndürmesine izin verdi.

Kızlarının bu etkileşiminden büyülenen Nora kokteyli yudumlayıp öne eğildi. Dans ederken terleyen kızları yan yana dururken öyle mutlu ve umarsız görünüyorlardı ki Nora'nın yüreği parçalandı. Onlar Nora'nın doğurduğu kızların yetişkin versiyonlarıydı. Anneleri onları terk edip gitmese dönüşeceklerini hayal ettiği kadınlar...

Kızlar dans edip içtiler, birlikte kahkahalar attılar, kalçalarını birbirine vurup el ele tutuştular. Ta ki Caroline ellerini kaldırıp nefes nefese kalmış bir halde, "Yeter Ruby. Başım döndü," diyene kadar.

"Hah! Bence başın yeterince dönmüyor, senin sorunun bu," dedi ve bu yorumun ardından ablasına margaritayı uzattı. "Fondip."

Caroline ıslak saçını yüzünden çekti. Aslında bir an içmeyecekmiş gibi göründü.

"Aman, canı cehenneme." Caroline margaritanın kalanını bir dikişte içti ve boş bardağı havaya kaldırdı. "Bir tane de daha doldur lütfen."

"Yaşasın!" Ruby dans ederek mutfağa gidip mutfak robotunu çalıştırdı.

Müzik çalara yeni bir albüm konmuş, ilk şarkı başlamıştı.

Eurythmics'in eski bir albümüydü bu. *Sweet Dreams Are Made of These* şarkısı hoparlörden yükseldi.

Caroline sallanıp bir yana tökezlerken bir elini uzattı. "Dans et benimle anneciğim."

Anneciğim. Caroline yıllardır ilk kez ona bu şekilde seslenmişti.

"Ayağına basarsam bütün kemiklerin kırılır."

Caroline güldü. "Endişelenme, nasıl olsa uyuşturuldum." O son kelime umutsuzca ağzında yuvarlanırken Caroline yine güldü. "İçtim," dedi sert bir ifadeyle. "İçtim!"

Nora yerden koltuk değneğini alıp aksayarak Caroline'ın yanına gitti. Bir kolunu kızının ürkütücü derecede ince beline sararken koltuk değneğinden destek aldı.

Caroline ellerini Nora'nın omuzlarına bastırdı. Yavaş yavaş sallanmaya başladılar.

"Mezuniyet balosunda çaldıkları son şarkıydı bu. Düğünümde de çaldırmıştım, hatırlıyor musun?"

Nora başını salladı. Öylesine bir şey söyleyecekti ama sonra Caroline'ın ona nasıl baktığını gördü. Caroline'ın narin belini daha sıkı sararken nazikçe, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Neyi konuşacağız?"

Nora kendini tutamadı. Dans etmeyi kesip Caroline'ın elini bıraktı ve kızının yanağını okşadı. "Evliliğini."

Caroline'ın güzel yüzü buruştu. İç geçirirken ağzı titredi. "Ah, anneciğim... nereden başlasam bilmiyorum ki."

"Bence..."

Ruby şarkı söyleyerek odaya girdi, "Sinyoraların margaritaları geldi." Nora ile Caro'nun orada öylece durduğunu görünce olduğu yerde kaldı. "Tanrım, beş dakikalığına ikinizi yalnız bırakıyorum ve gözyaşları yeniden başlıyor."

Nora kızına yalvarırcasına baktı. "Ruby, lütfen."

Ruby kaşlarını çatı. "Caroline? Ne oldu?"

Caro dengesiz bir adımla geriledi. Gözlerini Nora'dan Ruby'ye, sonra tekrar Nora'ya çevirdi. Sessizce ağlıyordu ve bu yürek parçalayan bir görüntüydü.

Caroline bozuk, belirsiz bir sesle, "Size söylemeyecektim," dedi.

Ruby kollarını uzatıp ona yaklaştı.

"Lütfen dokunma!" dedi Caroline. Sesindeki o acı hüsrarla birlikte güldü. "Bana dokunursan mücadele edecek gücüm tükenir ve ben gücümün tükenmesinden o kadar nefret ediyorum ki çılgılık atabilirim."

Caroline yavaşça dizlerinin üstüne çökerken Ruby de yanına oturdu. Nora ise beceriksizce yerdeki koltuk değneğinin üstüne çöktü.

Caroline margaritasından büyük bir yudum aldı başını kaldırdı. Gözleri artık kurumuştı ama bu haliyle nedense daha da yaralı görünüyordu. Bir kadının hüznü gözlerinden bakan küçük bir kızın böylesi bir kalp acısına nasıl düştüğünü merak ediyordu.

"Düzenli uyuyor musun?" diye sordu Nora.

Caroline şaşkın bir ifadeyle baktı. "Hayır."

"Yemek yiyor musun?"

"Hayır."

"İlaç kullanıyor musun?"

"Hayır."

Nora başını salladı. "Evet, bu iyi bir şey." Caroline'ın elini tuttu. "Jere'le bu konuyu konuştunuz mu?"

Caroline başını iki yana salladı. "Ona söyleyemem. Sürekli farklı yönlerle gidiyoruz. Çoğu zaman kendimi yalnız hissediyorum ve aslında gerçekten de yalnızım. Tanrım, öyle yalnızım ki bazen dayanamıyorum..."

"Bu konuyu onunla konuşmadın bile, öyle mi?" dedi Ruby ablasına doğru eğilerek.

Caroline ona döndü. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun Ruby. Herkese her şeyi söyleyebilirsin. Benim içinse çok daha zor."

"Evet ama..."

Nora, Ruby'nin bacağına dokundu. "İhtiyacı olan bu değil Ruby. Gerçek dünyadaki sorunların çözümü için zaman gerekir, Caroline bunu biliyor. Biz şimdi ona her zaman yanında olacağımızı söylemeliyiz." Nora, Caroline'a sevgi dolu bir bakış attı. "Ne yaşadığını anlıyorum, inan bana. Kendi hayatının seni bunalttığı, bir çıkış yolu bulamadığın bir yerdesin. Boğulacak gibi hissediyorsun."

Caroline yutkunma ve hıçkırıkların arasında iç geçirdi. Gözleri büyüdü. "Sen nereden biliyorsun?"

Nora kızının yanağına dokundu ve yalnızca, "Biliyorum," demekle yetindi. Dahası gelecekti, bunu biliyordu ama şimdi bütün kartlarını açma vakti gelmişti. "Jere başka bir kadınla görüşüyor mu?"

Caroline çaresiz, iniltiye benzer bir ses çıkardı. Gözyaşları yanaklarına aktı. "Herkes Jere'in babam gibi olduğunu söylerdi hep. Sanırım korkuyordum." Caroline burnunu çekip gözlerini sildi. "Yine de ondan ayrılacağım."

"Onu seviyor musun?" diye sordu Nora nazikçe.

Caroline'ın rengi soldu. Alt dudağı titredi ve kucağındaki ellerini sıkılmaktan kanı çekildi. "Çok fazla..."

Nora yüreğinin parçalandığını hissetti. Bu da onun anneliğinin bir sonucuydu: Çocuklarına evliliklerin tüketilip atılabileceğini öğretmişti.

"Aldığın bu kararın içeriğini sana anlatayım izin verirsen," dedi Nora, Caroline'a. "Sevdiğin adamı terk ettiğinde yüreğin ikiye ayrılmış gibi hissedersin. Yatağına tek başına uzanıp onu özlersin, sabah kahveni içersin ve onu özlersin. Saçını kestirirsin ve senden başka kimse kimsenin fark etmeyeceğinden başka bir şey düşünmezsin. Ve kırık kalbinle yol almaya devam edersin." Nora derin, düzensiz bir nefes aldı. "Ama en kötüsü bu da değil. En kötüsü çocuklarına yaptığındır... Kendine her şeyin yolunda olduğunu söylersin. *Boşanmalar her zaman yaşanabilir ve çocukların bunun üstesinden gelebilir.* Belki aşkın tükendiği evlilikler için bu geçerli olabilir. Ama onu hâlâ seviyorsan ve aileni kurtarmak için çabalamadan onu terk edersen... İşte o zaman yıkılırsın. Yalnızca gece yarıları ağlamazsın. Sonsuza dek, her zaman ağlarsın. İçin kuruyup akıtacak gözyaşın kalmayınca kadar... İşte o zaman gerçek acı neymiş öğrenirsin."

Nora söylediklerinin bütün evlilikler ve bütün boşanmalar için geçerli olmadığını biliyordu. Ama Caroline'ın, Jere'i gerçekten severken yeterince çabalamadığını düşünüyordu. Gözlerini kapatıp Caroline'ı düşünmeye çalıştı. Ama kendi hayatı, kendi hataları aklına geldi ve farkına bile varmadan tekrar konuşmaya başladı. "Gezersin, güzel kıyafetler giyersin, hatta seni zengin ve ünlü yapacak bir iş bulursun. İstedığın bu zannedersin ama aslında hiçbir önemi olmadığını anlarsın. Artık ne hissettiğini bilemezsin. Ölüsündür. Çünkü bir yerlerde kızların sensiz büyüyordur... Orada bir yerde olduklarını, başka birinin elini tuttuklarını, başka birinin omzunda ağladıklarını bilirsin. Ve

her gün onlara yaptıklarının acısını çekersin. Benim düştüğüm hataya düşme,” dedi Nora şiddetle. “Mücadele et. Aşkın ve ailen için mücadele et. Sonuçta hepsi bu Caroline. Hepsi bu.”

Caroline yanıt verirken başını kaldırmadı, “Ya her şeye karşın onu kaybedersem?”

“Ah, Caroline,” dedi Nora kızının saçını okşayarak. “Peki ya onu yeniden bulursan?”

Yirmi İki

Ruby biri kafasının içinde davul çalıyormuş gibi hissediyordu. Çok yorgun olmasına karşın uyuyamamıştı. Belki Caroline uyanır ümidiyle lambayı açmış, amacına ulaşamamıştı. Ablası tekila komasına girmişti belli ki.

Margarita ve gözyaşlarıyla dolu gecenin ardından o ve Caroline sonunda yatmaya gitmişlerdi. Karanlıkta saatlerce uzanıp konuşmuş, kahkahalarla gülmüşlerdi. Ara ara ağladıkları bile olmuştu. Yıllarca biriktirdikleri her şeyi dile getirmişlerdi ve sonunda Caroline uykuya dalmıştı.

Ruby gözlerini kapatıp annesinin birkaç saat önceki halini gözünde canlandırdı. Alçılı bacağına bir yana uzatarak anaokulu çocukları gibi o pis kilimin üstüne yayılmış, yarısını içtiği margaritasını yanı başına koymuştu. Şömineden yüzüne yansıyan ışıktaki, profilden bakıldığında fildişine oyulmuş kusursuz bir melek gibi görünüyordu.

Usulca Caroline'a bir şeyler anlatıyordu.

Annesi ile Caroline el ele tutuşmuş, evlilikle ve evliliğin beklediği gibi olmamasıyla ilgili fısıldaşıyorlardı. İkisinin sesi Ruby'nin pek algılayamadığı bir müziğe karışmıştı. Başta Ruby kendini dışlanmış, anne ve babasının yatak odasının kapalı kapısından konuşmaları gizlice dinleyen bir çocuk gibi hissetmişti.

Orada, yanlarında oturmasına karşın kendini yalnız hissetmişti. Onlardan bağımsızdı. Ruby hayatı boyunca eksiklerinden ötürü böylesine yoğun bir duyguya kapılmamıştı.

Başka biriyle böylesine bir yakın bir ilişki yaşamadığı için sohbetlerine katılamıyordu. Birini iyi günde ve kötü günde sevmeyi denememişti hiç. Hatta bilinçli olarak *sevemeyeceği* adamları seçmişti. Böylece kalbi hep güvende oluyordu. Ve tabii sürekli boş.

Daha önce de fark etmişti bunu ama ancak şimdi kafasına dank ediyordu.

Caroline ve annesi aşktan, kaybetmekten, en çok da yakın ilişkilerden bahsediyordu. Aşk, sıradan duygulardan çok daha öte bir yerdeydi. Sonunda annesi aşkın bazen tercih meselesi olabileceğini söylemişti. Dalgalar gibi yükselip alçalabilirdi. Bir de durgun zamanlar vardı ki böyle dönemlerde bir kadın anıları dışında inanacak bir şey bulamaz, yıllar önce yaptığı tercih dışında hiçbir şeye tutunamazdı.

Annesi, Caroline'a bakıp usulca, "Ben kötü günlerin beni ezmesine izin verip kaçtım. Ancak geri dönemeyeceğim kadar uzağa gittikten sonra babanızı ne kadar sevdiğimi fark ettim. O zaman da çok geç kalmıştım. Bunca yıl keşke diyerek yaşadım."

Keşke.

Ruby gözlerini kapattı. Karanlık üzerine çullandı. Açık pencereden denizin fısıltısını duyabiliyordu.

İkinci şansa inanır mısın?

Dean'in sorusu aklına gelmiş, içi özlemle dolmuştu.

"İnanırım," dedi yüksek sesle ve yarın tekne gezisine çıktıklarında bu yanıtı Dean'e verebilecek cesareti bulabilmeyi ümit etti.

Bu geceden önce sorsalardı kalbini böylesine açıkça ve cesurca ortaya koyabilmenin mümkün olmayacağını söylerdi. Ama bu gece hayat bambaşka görünüyordu.

Sanki her şey mümkündü.

Ertesi sabah Nora kendini yenilenmiş, canlanmış hissederek uyandı. Gençleşmişti sanki. Gece boyunca sadece bir kadeh margarita içtiği için baş ağrısından ve alkolün kötü etkisinden kurtulmuştu.

Yatak örtüsünü üstünden atıp aksayarak banyoya gitti. Sabah rutininin ardından haki rengi yürüyüş şortu ile beyaz keten gömleğini aceleyle üzerine geçirdi.

Oturma odasında dün geceki eğlencenin izlerini buldu. Her birinin dibinde en az iki santimlik, çamurlaşmış yeşil bir tortu kalan üç bardak, Caroline'ın çaktırmadan içtiği sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablası ve bir yığın albüm kaydı.

Bu yaz ilk kez evin içinde yaşanmış gibi görünüyordu. Kızlarıyla birlikte evi dağıtmıştı ve Nora'nın bunu görebilmek için bir ömür beklemesi gerekmişti.

Kahve makinesini çalıştırdı ve yine aksayarak üst kata çıktı. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Açınca Caroline ve Ruby'nin hâlâ uyuduğunu gördü.

Uykularında genç ve savunmasız görünüyorlardı ve onları böyle görünce bu odada kendisinin kaldığı geceleri, o yatakta çoğu zaman aralarına sıkışan iki küçük, sıcak beden eşliğinde kocasıyla birlikte uyuduğu geceleri anımsadı.

Şimdi o bebekler yetişkin birer kadın olarak bir zamanlar ebeveynlerine ait olan yatakta birlikte uyuyordu. Caroline top gibi kıvrılmış, vücudunu yatağın kenarına yaslamıştı. Öte yandan Ruby kanatlarını açmış bir kartal misali kolları ile bacaklarını yayarak yatağa sığamamıştı.

Nora yatağa yaklaştı. Yavaşça elini uzatıp Ruby'nin pembe, yastık iziyle dolu yanağını okşadı. Teni yumuşacıktı.

“Uyanın bakalım uykucular.”

Ruby homurdanıp gözlerini kırpıştıtırırken içtiği son margarita yudumunun tadını alabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. “Merhaba anne.”

Caroline da yanı başında uyanmış, geriniyordu. Nora’yı görünce doğrulmaya çalıştı. Tam kalkıyordu ki homurdanıp tekrar yattı. “Aman Tanrım, başım zonkluyor.”

Ruby de ondan daha iyi görünmüyordu ama en azından doğrulabilmişti. “Belli ki bu amatör içicinin dün geceye kadar alkole pek işi olmamış.” Gözlerini sımsıkı kapatıp şakaklarını ovdu. “Aspirinimiz var mı?”

“Aspirin mi?” diye inledi Caroline. “O reçetesiz bir ilaç. Benimki reçeteli ilaç yazdıracak düzeyde ağrıyor.” Yavaşça oturma pozisyonuna geçti ve Ruby’nin üzerine çullandı. “Bir daha seni dinlemeyeceğim. Ah, lanet olsun. Kusacağım sanırım.”

Ruby kolunu ablasının omzuna attı. “Annemi hedef al. Bu sabah mutlu görünüyor.”

Ruby’nin kahkahası cınlarken Nora nostaljik bir duyguya kapıldı. *Kızlarım*, diye düşündü. Noel hediyesi olarak Disco Barbie istedikleri gün daha dün gibi aklıdaydı.

Nora ellerini çırpı. “Haydi bakalım kızlar. Bugün Dean ve Eric’le birlikte tekne gezisine çıkıyoruz, unuttun mu yoksa Ruby? Lottie saat yedi gibi akşam yemeğini hazırlayacak.”

Caroline’in rengi soldu. “Tekne gezisi mi?” Ruby’nin kolunun altından çıkıp yere serildi. Bir süre orada öylece durup kısa kısa nefesler alıp verdikten sonra banyoya doğru süründü. Kapının kulpuna tutunup ayağa kalktı. Ardından dönüp Ruby’ye acı dolu bir tebessüm verdi. “İlk ben duş alıyorum!”

“Lanet olsun.” Ruby öne eğilip yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Sıcak suyun hepsini kullanma lütfen.”

Nora gülümsedi. "Tıpkı eskisi gibi..."

Ruby ona bir bakış atıp dokunaklı bir tebessümle güldü. "İlkokulda tekila içtiğimizi ya da *Footloose*'la dans edip avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkı söylediğimizi hatırlamıyorum ama... evet."

"*You and Me Against the World*,"¹⁶ dedi Nora ve aniden aklına gelen bu anıyla tebessümü silindi. "Bizim şarkımızdı."

"Hatırlıyorum."

Nora kızına yaklaşmak istedi ama yerinden kımıldamadı. Dün gece Caroline, Nora'yla buzları büyük ölçüde eritmişti ama o kahkahalar ve gözyaşlarıyla dolu festivalin doruk noktasında bile Ruby mesafesini korumuştur. "Pekâlâ, ben kahvaltıyı hazırlayıp öğlen için hafif bir şeyler alayım. Dean tekneyi saat on bir gibi getirecek." Ruby'nin bir şey söylemesini bekledi ama sessizlik uzayınca Nora dönüp alt kata indi.

Bir arabarun yaklaştığını duyduğunda basamakların yarısını inmişti. Saatine şöyle bir bakınca dokuz buçuğa geldiğini gördü. Şafak vakti değildi elbette ama adalıardan birinin ziyareti için erken bir saatti.

Nora basamakları aceleyle inmeye çalıştı ama alçılı ayağıyla bunu yapması biraz zordu. Çan kulesinden aceleyle inen Quasimodo gibi hissetti kendini.

Ön kapının çaldığını duyduğunda mutfığa kadar gelebilmişti. Parmaklarıyla saçını düzelterip kapıyı açtı.

Verandada o güne dek gördüğü en yakışıklı adamlardan biri duruyordu. Yaşlı kadınlara gençlik günlerini özleten türden bir güzelliği vardı. Nora onu düğünden beri görmemiş olmasına karşın damadını nerede görse tanırdı.

"Merhaba Jeremy," dedi gülümseyerek.

16 *Sen ve Ben Dünyaya Karşı*. Helen Reddy'nin seslendirdiği bir şarkı. (ç. n.)

Jeremy şaşırmişti. "Nora?"

"Bir kayınvaliden olduğunu fark etmen çok şaşırtıcı oldu sanırım." Nora bir adım gerileyerek ona içeri girmesini işaret etti.

Jeremy yorgun bir tebessümle gülümsedi. "Son yirmi dört saatte yaşadığım şaşkınlığın yanında bu hiçbir şey değil."

Nora ne yanıt vereceğini bilemeyip başını salladı. "Caroline üst katta. Kendini pek iyi hissetmiyor."

Jere endişelendi. "Bir şey mi oldu? O yüzden mi gitti?"

"Tekila. Sorun o."

Jere rahatladı, hatta sırtı. "Demek amatör içiciyle tanıştın."

"Çok hoş bir görüntü sayılmazdı. Bir fincan kahve ister misin?"

"Harika olur. Dün gece son feribotu kaçırınca geceyi limanda, arabada uyuyarak geçirdim. Vücudum konserveye konmuş gibi hissediyorum."

Nora mutfğa gidip ona bir fincan kahve koydu. "Krema ve şeker ister misin?"

"Evet, teşekkürler."

Nora kahveyle dönüp ona fincanını uzattı.

"Teşekkürler." Jere merdivenlere doğru baktı. "Uyanık mı?"

Nora'ya öyle çaresizce bakış atmıştı ki Nora dayanamayıp, "Onu çağırayım. Sen burada bekle," dedi.

"Ben buradayım."

Nora ve Jere aynı anda döndü. Caroline oturma odasında duruyordu. Dün geceki giysisini giymişti yine ama şimdi biraz buruşmuştu. Saçları da darmadağınktı. Göz altlarına bulaşan maskara yüzünden iki gözüne birden yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Merhaba Jere," dedi usulca. "Sesini duydum."

Ruby merdivenlerden inip ablasına çarptı. "Affedersin Caro, ben..." O da Jeremy'yi görür görmez durdu. Kahkahası, yerini rahatsız edici bir sessizliğe bırakmıştı.

Jere, Caroline'ın yanına gitti. "Caro?"

Jere'in sesindeki şefkat Nora'ya her şeyi anlatıyordu. Caro ve Jere arasında bir sıkıntı vardı, belki büyük bir sıkıntıydı bu ama hepsinin altında aşk vardı ve aşk varken her zaman bir şans daha olurdu.

Caro kollarını birleştirip, "Gelmemeliydin," dedi. Bir adım geriledi ve Nora o an kızının çok sevdiği bu adama yaklaşmaktan korktuğunu anladı.

"Hayır," dedi Jere usulca. "Asıl sen gitmemeliydin. Önce benimle konuşmalıydın. Mektubunu gördüğümde..." Sesi titredi. "Ne hissettim biliyor musun?"

"Ben sandım ki..."

"Senin mektubundan bahsediyorum Caro. Bunca yıldan sonra bana kendini ne zaman iyi hissedersen o zaman döneceğini yazdığın bir mektup mu bırakıyorsun?"

Caroline kocasına baktı. "Gitmemin seni memnun edeceğini sanıyordum ve bunu görmeye katlanamazdım."

"Öyle sanıyordun..." Jere iç geçirip elini saçında gezdirdi. "Eve dön," diye fısıldadı. "Çocuklar bütün hafta sonu annemde kalacak."

Caroline gülümsedi. "Annen yarın sabaha kalmaz çıldırır."

"Bu onun sorunu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

"Tamam." Caroline dönüp üst kata çıktı. Bir dakika sonra küçük valiziyle döndü. Ruby'yi içtenlikle kucaklayıp kulağına Nora'nın duyamadığı bir şey fısıldadı ve iki kız kardeş kıkırdadı.

Daha sonra Caroline, mutfakta duran Nora'nın yanına gitti. "Teşekkürler," dedi kısık sesle.

"Ah tatlım, ben dün geceyi bir ömür bekledim."

Caroline'ın gözleri ıslıl ıslıldı. "Artık seni özlemeyeceğim."

"Kesinlikle. Artık benden kurtulamazsın. Seni seviyorum Caro."

"Ben de seni seviyorum anne." Nora kızını kollarına alıp sıkıca sarıldı ve yavaşça bıraktı.

Jeremy küçük valizi karısından aldı ve el ele tutuşup birlikte evden çıktılar.

Ruby ile Nora onların arkasından verandaya çıkıp gri Mercedes'in, beyaz Range Rover'ın peşinden araç yolundan çıkmasını izlediler.

"Gitti," dedi Ruby.

"Geri dönecek." Nora masmavi gökyüzüne ve dalgalı, yeşil denize baktı. Tekne gezintisi için harika bir gün olacaktı. Bulutsuz, ağaçları hışırdatan hafif esintili, gün ışığının denize düştüğü bir gündü.

Ruby, Nora'ya yanaştı. O kadar yakın duruyorlardı ki omuzları birbirine değdi. "Affedersin anne."

Nora ona döndü. "Ne için?"

Ruby bir şekilde farklı görünüyordu. Sanki daha ciddiydi. "Geri yolladığım hediyeler ve senden uzak kaldığım yıllar için. Ama en çok da seni affetmediğim için..."

Nora nasıl olduğunu, kimin önce eyleme geçtiğini bilmiyordu ama ansızın birbirlerine kenetlenmişlerdi ve aynı anda hem ağlayıp hem gülüyorlardı.

Saat tam on birde bir teknenin düdüğü öttü. Gürül! "İlü bir sestir bu. *Wind Lass* iskeleye yanaşmıştı.

Ruby suya bakıp Dean'in halatı bağlamasını izledi. "Geldiler." Sesinden endişesi okunuyordu.

Nora anlamıştı. "Dean'i görmeye korkuyor musun?"

Ruby başını salladı.

Nora elini Ruby'nin yanağına götürdü. "Bütün dünyayı dolaşsan da Dean Sloan'dan daha iyi bir adam bulamazsın."

"Sorun o değil, benim."

"Senin hayatın Dean'inkine karışmış. Biri onu çimdiklediğinde senin de vücudundaki aynı nokta kızarıyor. O senin bir parçan Ruby, ister hoşuna gitsin ister gitmesin. Ondan korkmak kendi kolundan korkmak gibi bir şey. Kendini bırak. Eğlenmen bak. Yalnız kötü değil, iyi zamanlarınızı da anımsa."

Ruby annesine baktı. "Benim de istediğim bu anne. Çok istiyorum hem de..."

Teknenin düdüğü sesi tekrar duyuldu.

Nora mutfak masasındaki yiyecekleri işaret ederek, "Piknik sepetini al," dedi.

Birkaç dakika içinde kumsala inen yolda yürüyorlardı. Nora koltuk değnekleri el verdiğince hızlı yürüyordu.

Tekne bağlanmıştı. Dean ön kısımda, tekneyi iskeleye bağlayan iki halatı tutuyordu. "Teknemize hoş geldiniz."

Nora koltuk değneklerini Ruby'ye verip alçının tik ağacından güvertede iz bırakmamasına dikkat ederek tekneye bindi. Dengesini kurduktan sonra değnekleri alıp şezlonglardan birinin altına itti. Hantalca tökezleyerek devasa gümüş dümenin etrafından dolaşarak Eric'in yanına oturdu. Eric gülümsemesine karşın aşırı derecede solgun ve zayıf görünüyordu. Göz altları morarmıştı. Dudakları çatlamış, rengi atmıştı.

Nora onu görünce şaşkına döndü. Onu son gördüğü halinden çok daha kötü görüyordu. Eric değildi bu. Bu sıska, fazla narin adam onun kötü bir taklidiydi belki ama Nora onun kocaman, hüzünlü gözlerine baktığında kanserin dokunamadığı ruhunu

gördü. Aşırı bir nezaketle Nora bir kolunu arkadaşının omzuna sarıp onu kendine çekti.

Eric başını Nora'nın omzuna yaslarken hafifçe ürperdi. "Kendini iyi hissediyorsun," diye mırıldandı.

Dean motoru çalıştırdı. Ruby de halatı çözüp tekneye atladı. Koydan uzaklaştılar ve adanın ucundan geçerken Dean ana yelkeni açtı.

Tekne anında sancak tarafına döndü ve rüzgârla birlikte suyu yarararak ilerlemeye başladı.

Eric içtenlikle gülümseyip yüzünü rüzgâra çevirdi.

Nora başını Eric'in başına yaslayıp yemyeşil adayı izledi. Ruby teknenin pruva kısmında rüzgâra karşı duruyordu. Kızının sırtıttığını anlaması için Nora'nın onun yüzünü görmesine gerek yoktu.

Dean teknenin iç kısmına gitti. Tekrar çıktığında hoparlörlerden Robert Palmer'ın *Addicted to Love* şarkısı yükseliyordu.

Pruvada Ruby kalçalarını müziğin ritmine göre sallıyordu. Nora onun avazı çıktığı kadar bağırarak detone bir sesle şarkı söylediğini hayal etti.

Şarkılar arasında bir duraksama olduğunda sessizlik sonsuz ve mükemmel göründü. Hem geçmişi hem şu anı içinde barındıran, zamana tıklıp kalmış bir an gibiydi. Dean dümende, Eric ve Nora güvertenin arka kısmında oturmuştu. Pruvada duran Ruby de her zamanki gibi nereye gittiklerini hevesle izliyordu.

Nora sıcak güneşi yanaklarında hissetti ve direktteki gevşek bağların çırpınışını duyuyordu.

"Burada olduğuna seviniyorum," dedi Eric.

Nora ona gülümsedi. "Başka nerede olabilirdin ki? Sen, Dean ve Ruby... Siz benim hayatımın en güzel parçasısınız. Siyah saçlı çocuğumu hiç unutmayacağım ki. Ne zaman arkama

baksam oradaydın, bana gülümseyip, ‘Şimdi ne yapıyoruz Bayan Bridge?’ diyordun. Haşat olmuş dirseklerini pembe servis örtüsüne yaslayıp mutfak masamda oturduğun gün hâlâ aklımda. Tanrım, zaman ne kadar çabuk geçiyor...”

“Çok çabuk geçiyor.” Eric’in bakışları sabitti.

Nora’nın boğazı düğümlendi ama ağladığını Eric’in görmesine izin veremezdi. Nazikçe onun yüzüne dokundu.

Eric ona sırtını döndü; Nora onun kendini yeniden toparlamaya, dokunmak üzere oldukları gerçeklikten kendini uzaklaştırmaya çalıştığını tahmin etti.

Eric pruvada duran Ruby’ye, sonra da Dean’e baktı. Aralarında tekne boyu kadar mesafe vardı ve ikisi de birbirine bakmamaya çalışıyordu. “Sence bunu çözecekler mi?”

“Umarım. Birbirlerine ihtiyaçları var.”

“Benim için Dean’le ilgilen,” dedi Eric boğuk bir sesle ve gözlerini battaniyenin kenarına sildi. “Hep küçük kardeşimin yanında olurum sanıyordum.”

“Olacaksın.”

Eric güldü ve gözlerini sildi. “Tanrım, tekne gezintisine çıktık ama Brian’ın Şarkısı’nı izlemiş gibiyiz.”

Nora da gülerek gözlerini sildi.

Hafif bir esinti yelkenliye çarpıp ses çıkardı. Tekne sallanarak güneşin aydınlattığı pırıltılı suda ilerliyordu.

Dean ağabeyine baktı. “Dümene geçmek ister misin?”

Eric’in yüzü aydınlandı. “Kesinlikle isterim.”

Dean kolunu, ağabeyinin zayıf vücuduna sarıp o büyük, gümüş renkli dümene gitmesine yardım etti. Eric kontrolü ele aldı. Dean arka tarafında durmuş, elini Eric’in omzuna yaslayarak onu dengede tutmaya çalışıyordu.

Rüzgâr ve gözyaşı Eric'in şakaklarına çarparken incelen saçları yüzünün bir yanına yapışmış, tişörtü çökmüş göğsünde kabarmıştı.

Ruby ansızın sancak tarafını işaret ederek, "Katil balinalar!" dedi.

Nora başta hiçbir şey görmedi. Ayağa kalkıp elini gözlerine siper etti.

İlk siyah yüzgecin yavaş yavaş sudan yükseldiğini gördü. Sonra altı tane oldular. Altı balina ters duran bir fırça gibi birbirine bitişik halde denizin içinde ilerliyordu.

"Ben dünyanın kraliçesiyim!" diye haykırdı Eric kollarını iki yana açarak. Kahkahalar atıyordu ve haftalardır ilk kez kendi kahkahasıydı bu. Kanserin sebep olduğu o zayıf, güçsüz kahkahaya benzemiyordu.

Nora, Eric'in hayatına dönüp baktığında ve geçen haftalarla ayların çirkinliği kahredici bir boyuta eriştiğinde onun bu halini düşüneceğini biliyordu. Dimdik durmuş, güneşe göz kırıp gülerken...

Ve o çocuğu anımsayacaktı. Eric'i.

Yirmi Üç

Eve döndüklerinde akşam üzeriydi. Lottie onlara Dungeness yengeci, Sezar salatası ve Fransız ekmeğinden oluşan harika bir yemek sundu. Yemeği sofraya getirdiğinde gülerek yıllar içinde birçok şeyin değiştiğini söyledi. Sloanlar ve Bridgeler yengeç severdi ama onu pişiremeyecek kadar yumuşak kalplilerdi.

Teknede doyurucu bir öğle yemeği yemelerine karşın akşam yemeğine *Survivor* yarışmacıları gibi saldırmışlardı. Eric bile birkaç küçük, yağlı parça yemişti.

Bulaşıklar yıkanıp kurulandıktan sonra Dean, Eric'i yatağa taşıdı. Sonra Nora ve Ruby de üst kata çıkmış, hepsi Eric'in yatağının çevresini sarıp o uyuyana kadar sohbet etmişlerdi.

Şimdi üçü yine *Wind Lass*'a binip Summer Adası'na doğru yol aldı. Yolculuk karanlıkta ve radarsız olduğu için normalin iki katı sürmüştü. Yine de Ruby, Dean'e kalbini sunma fırsatını henüz yakalayamamıştı.

Gün boyunca doğru zamanı, ona dönüp koluna dokunarak artık korkmadığını söyleyeceği anı beklemişti. Ama ne zaman ona yanaşmaya karar verse tutuluyordu. Eski alışkanlıkların kalıntıları ayaklarının altına yapışmıştı ve hareket etmesini güçleştiriyordu.

Kalabalık (Eric ve annesi gerçek bir kalabalık oluşturmuyordu elbette ama bir şey söylemek için can çekiştiğinizde bir

tanık bile gözünüze batardı), yapılması gereken işler, rüzgârın uğultusu gibi Ruby'nin aşamayacağı bir engel çıkmıştı hep.

O yüzden Ruby bekledi. Bekledi...

Wind Lass, Bridgelerin iskelesine yanaştığında hâlâ bekliyordu.

"Halatları al Ruby," diye bağırdı Dean.

Ruby halatları alıp iskeleye atladı ve tekneyi bağladı. Halatı ortadaki takoza bağlarken annesinin iskeleye indiğini gördü.

Annesinin, "Teşekkürler Dean," dediğini duydu. Annesinin ona doğru geldiğini görmedi ama hissetti. "Ruby tatlım, eve kadar gitmem için yardımına ihtiyacım var. Sahil kaygan."

Ruby tekneye doğru baktı. Her taraf gölgede kalmıştı. Beyaz ve gri çizgiler bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Dean'ın sarı saçlarının ışıltısını göremiyordu. Büyük ihtimalle aşağıdaydı. Peki ya Ruby dönmeden Dean giderse ne olacaktı?

"Ruby?"

Ruby halat bobinini bırakıp annesinin yanına gitti. Annesi dönüp Dean'e el salladı. "Hoşça kal Dean. Bu güzel gün için teşekkür ederim."

İşte oradaydı, dümenin yanında duruyordu. Altın sarısı saçlarını ve sarı kazağını, hatta güldüğünde beyaz dişlerini bile görebiliyordu. "Güle güle," dedi Dean kısık sesle.

"Ah, şey... Giderken halatın çözülmesi için yardıma ihtiyacın olursa geri gelebilirim," dedi Ruby.

Dean yanıt vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. Ruby onun yüzünü görebilmeyi diledi. "Evet, olabilir."

Ruby rahatlamıştı. Annesinin omzundaki elini gevşetti ve birlikte hafifçe eğimli sahilden geçip yeşilliğe yürüdüler.

Ön kapıda annesi gülümsedi. "Haydi git. Bu arada, Ruby..."

Ruby sallanan koltuğun üstündeki örtüyü alıp omzuna attı. Hava serinlemişti. "Evet?"

"Seni seviyor."

"Bu bir mucize olur. Gözünün içine bakmak dışında her şeyi yaptım."

Annesi sırttı. "Aşkın kendisi mucizedir zaten. Şimdi git ona. Korkma. Ve her zamanki o tuhaf benliğine bürünme."

Ruby gülmeden edemedi. "Teşekkürler anne."

Bahçeden geçerken bir bulut sürüklendi ve neredeyse donay halindeki ayı ortaya çıkardı. Ay ışığı gökyüzünü aydınlattı ve ortalığı garip bir maviye boyadı.

Kumsalın kıyısında Ruby duraksayıp örtüyü omzuna daha sıkı sardı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bilmek cesaretini artırmıyordu. Vakit kaybetmiş olmaktan ve artık şansını kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

Dean iskelenin sonundaydı; sırtını ona dönmüş duruyordu. Ruby sessizce kıyıya inip iskeleye adımını attı. Ayak sesleri çürük tahtanın çıkardığı çıtırtı ve tıkırtılardan farksızdı. "Sular yükseldiğinde o iskeleden atladığımız günleri anımsıyorum," dedi Ruby usulca. "Yalnızca Washingtonlu çocuklar o sulara yüzer."

Dean arkasına döndü.

Ruby ona yaklaştı.

Ansızın içini bir korku kaplamıştı. Öylece ona sarılıp akli başından uçup gidene, hareket edemeyene, aralarında olan her şeyi unuttana kadar onu öpmek istiyordu. Ama bunu yapamadı. İlk kez doğru olanı yapmalıydı. Dean'e birkaç kelime, küçük, basit birkaç kelime borçluydu ve konuşamayacak kadar korkak olamazdı.

Artık geri dönemezdi.

Aralarındaki sessizlik tehlikeli, yüklü bir boyuta ulaşmıştı. O sessizlikte Ruby dalgaları duyabiliyordu.

Aralarındaki son, küçük mesafeyi de kapatıp Dean'in sol elini tuttu ve parmaklarını okşadı. Sonra yavaşça elini çekti. "Beni ilk öptüğün zamanı hatırlıyorum. Öyle sersemlemiştim ki nefes alamadım. Oturduğumuza sevinmişim çünkü düşebilirdim. Ama yine de düştüm, değil mi? En yakın arkadaşıma âşık oldum. Çocukların çoğu cumartesi gecesi evden nasıl kaçabileceğini planlarken biz düğünümüzün, kaç çocuğumuz olacağının hayalini kuruyorduk." Ruby güçlkle yutkunup gülümsedi. "On beş yaşındayken Central Park'taki bir teras katında yaşayacağımızı söylemiştin... Paris'te de balayı yapacaktık. On yedi yaşındayken günün birinde, lüks kamarasında küveti olan, gemi büyüklüğünde bir teknemiz olacağını ve düğünümüzde de Elvis'in çalacağını söylemiştin." Ruby gülümsedi. "Yetişkinlik oyunu oynayan çocukların hayalleri... Elvis öldüğünde sıkıntı yaşayacağımızı anlamalıydık."

Dean bir an gözlerini kapattığında Ruby o eski hayalleri duymanın ona acı verip vermediğini düşündü. "Evet," dedi Dean dimdik durarak. "O zaman gençtik."

"Söylediğimiz şeyleri unutmaya çalıştım ama daha çok beni öptüğünde ne hissettiğimi unutmaya çalıştığımı fark ettim," dedi. "Kendime bunun geçici bir heves olduğunu söyledim... büyüüp hayatıma devam edeceğimi ve aynı duyguyu yine hissedeceğimi söyledim. Ama hissedemedim." Ruby sesindeki çığlığı, ümidin o incecik tınısını duydu, bunu Dean'in de duyduğunu biliyordu. Ruby kendini açığa vurmuştu.

"Bir daha hiç âşık olmadın mı?"

"İlk aşkıyı unutamamışken nasıl olabilirdim ki?"

"O halde söyle."

Ruby ona yaklaşıp yüzünü kaldırdı. "Seni seviyorum Dean Sloan."

Dean bir an yanıt veremedi, yalnızca ona baktı. Sonra ona sarılıp Ruby'nin hep hayalini kurduğu şekilde onu öptü. Ve Ruby ansızın daha fazlasını istedi. Daha fazlasını...

Ruby elini onun tişörtüne götürüp kaldırdı ve parmaklarıyla onun göğsündeki ince, uzun tüyleri keşfetti. Her yerine dokunup elini güçlü omuzlarında, sırtında, iç çamaşırında gezdirdi.

Dean örtüyü Ruby'nin omzundan indirip ayaklarının dibine yığılmasına izin verdi. Hafifçe inleyip, ellerini Ruby'nin gömleğinin altına sokup, gömleği üstünden çıkarıp attı. Ruby onu bir kenara itip şortunun düğmesini açtı.

Çıplak halde öpüşüp birbirlerine dokundular. Sonra hareketlerinin komikliğine gülerek battaniyenin üstüne uzandılar.

Ruby kâğıt yırtılmasını andıran bir tıslama duydu. Arzusunun yoğunluğundan sersemlediğini hissederek gözlerini kırptırırken, Dean'ın küçük bir ambalajın kâğıdını yırttığını duydu.

Bu Ruby'yi şaşkına çevirdi. "Bunu *planladım* mı yoksa?"

Dean ona sahtekâr, çocuksu bir tebessüm verdi. "Bunun olmasını diledim diyelim."

Şimdi yine gülüyordu ve onu öperken Ruby'nin aklı başından gitti. Dean'ın elleri her yerinde, göğüslerinde, meme uçlarında, bacaklarının arasında geziniyor, onu okşuyordu. Ağzı da o büyümlü parmaklarını takip ediyordu ve Dean onun üstüne çıkıp keşfe çıkan dudaklarını Ruby'nin meme ucuna götürdüğünde Ruby daha önce hiç yapmadığı şekilde kendini karşısındakine teslim etti. Vücudunun kontrolünü elden bırakıp Dean'ın onu çarpıntıyı andıran korkunç bir acının sınırına taşımasına izin verdi. Sonunda daha fazla dayanamadı, bütün vücudu yoksunluk duyusuyla kıvranıyordu...

"Lütfen," diye inledi Ruby onun dokunuşlarının altında. "Şimdi..."

Dean sırt üstü uzanıp Ruby'yi üzerine çıkardı ve içine girdi. Elleri Ruby'nin vücudunun üst kısmındayken onu bacaklarının üstünde taşıyor, hareketlerine uyum sağlamasına yardımcı oluyordu.

Ruby başını geriye atıp gözlerini kapattı.

Dean öne doğru eğilip Ruby'nin meme ucunu ağzına aldı ve Ruby inledi. Öyle yoğun bir duyguydu ki Ruby paramparça olacağını sandı. Hızlı hızlı nefes alıp Dean'in doruğa ulaştığını içinde hissederken, "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

Ruby, Dean'in üstüne yığılıp yüzünü onun terli göğsüne yasladı.

Dean, Ruby'nin geri çekileceğinden korkmuş gibi onu sıkıca kavradı ve ıslak sırtını okşadı.

Ruby sonunda ondan ayrıldığında yine, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Bunu yıllar önce yapmalıydık."

"İnan bana bu kadar güzel olmazdı." Ruby iç geçirip sırt üstü uzanarak ay ışığının parladığı gökyüzüne baktı.

Aslında çok kolay. Ruby yana kayıp ona baktı. "Birlikte yaşayalım."

Dean ona tuhaf bir bakış attı. "Hollyweird'da¹⁷ mı?"

"Tanrım, hayır." Bu içgüdüsel bir yanıtı. Bunu hiç düşünmemişti bile ama Ruby kendi sesini duyduğunda ne kadar içten olduğunu anladı. Artık orada yaşamak istemiyordu. "San Francisco'da yaşayabilirim."

Dean güldü. "Ben almayayım." Dean uzanıp Ruby'nin saçlarına dokundu. "Biz o hayatları yeterince deneyimledik Ruby. Seni bilmem ama ben daha önce yaşadığım şeyleri yeniden

17 Argoda garip insanların yoğunluklu olarak yaşadığı Hollywood şehrine ithafen kullanılan bir terim. (ç. n.)

yaşamak istemiyorum. Baştan başlamak istiyorum. Ve sensiz yaşayamayacağım da kesin.”

“Ah.” Ruby az önce Dean onun kalbini ezip geçmemiş gibi normal bir tonda konuşmaya çalıştı.

“Biz evleniyoruz Ruby Elizabeth. Bundan böyle bahane, kaçıp gitmek ya da vakit kaybetmek yok. Evleniyoruz. Bence buraya yerleşip hayatımızın geri kalanında ne yapmak istediğimizi bulmalıyız. Ben fotoğrafçılığı deneyebilirim, hep yapmak istediğim şey buydu. Daha da önemlisi birlikte yaşlanmaya söz vereceğiz. Ve bunu yapacağız. Gözlerimiz kör olup saçımız dökülene ve kendi adımızı unutana kadar verandamızda oturacağız. Ve yatmadan önce hissedeceğin son şey her gece sana vereceğim iyi geceler öpücüğü olacak.”

Ruby ilk kez böyle bir şey düşündüğünü fark ederek, “Çocuklarımız olacak,” dedi.

“En az iki, birbirlerinin en yakın arkadaşları olsunlar diye.”

“Ve oğlumuza... Eric’in adını vereceğiz.”

Ruby bütün geceyi Dean’in kollarında ve o eski battaniyeye sarılarak iskelede geçirebilirdi ama Dean, Eric’in yanına dönmek istediği için uzun bir hoşça kal öpücüğünün ardından ayrıldılar.

Sonra Ruby, Dean’e yardım edip teknenin halatını çözdü ve onun gidişini izlemek için kıyının üst kısmına çıktı. Ay ışığı teknenin bütün beyaz yüzeyini ışıldatıp her şeyi gümüşü bir maviye boyuyordu. Dean motoru çalıştırdı ve tekne iskeleden uzaklaştı. Motorun *vin-vin-vin* sesi gecenin sessizliğini bozdu.

Tekne yavaş yavaş gözden kayboldu. Direğin tepesinden başladı, sonra teknenin diğer kısımları da onu takip etti. Son noktada karanlık bir el kalkıp havaya yükselerek sallandı. Dean, Ruby’yi göremese de Ruby’nin onu izlediğini biliyordu.

Hep böyle yapardı.

Tekne, gümüşe boyanmış denizde gözden kaybolana kadar Ruby orada durdu ve sonra dönüp eve girdi.

Mutfak lambası açık, annesinin yatak odasının kapısı ise kapalıydı.

Ruby kapalı kapının önüne gitti, daha doğrusu koştu. Annesinin uyandırılmak istediğine şüphe yoktu. Ne de olsa insanın kızı her gün yeni bir ilişkiye başlamıyordu.

Tam kapıyı çalacakken telefon çaldı.

Ruby mutfağa koşup telefonun Eric'le ilgili olmamasını dileyerek ikinci çalışta yanıt verdi. "Alo?"

"Ruby, hangi cehennemdeydin? Bütün gece seni aradım. Ayrıca hangi adanın hangi ıssız kasabasındasın da bir telesekreterin bile yok?"

Ruby o an rahatladı. "Val?" Ruby saate baktı. Gece yarısı bire geliyordu. "Bu konuyu sabah konuşabilir miyiz? Ben..."

Val'ın sesi boğuktu. "Tabii, bir Stoli martini daha içelim bebeğim... üç zeytin. Kusura bakma Ruby. Her neyse, bu makaleyi yazmama zırvalığı da neyin nesi? Lütfen bana Mauden'in yanlış anladığını söyle."

"Ah, şu konu. Makaleyi yazmıyorum, o kadar."

"O kadar. O kadar mı? Bana bak komedi prensesi! Burada ikinci sınıf, kalitesiz bir yayıncıdan bahsetmiyoruz. *Caché*'den söz ediyoruz. Önümüzdeki sayıda bu yazı için yer ayırdılar. Senin resmin de olacak bilesin. Üstelik hikâyenin çıkacağını da çoktan sızdırdılar." Val duraksadı, Ruby hattın diğer ucunda sigara dumanının ahizeye üflendiğini duydu. "Kanallar da seninle ilgileniyor. NBC bir senaryo yazmanı istiyor."

"Senaryo mu? Kendi komedi dizim için mi?" Ruby'nin midesi bulandı. Gerçekleşmesi imkânsız bir rüyaydı bu onun için. Bütün komedyenler kendi gösterilerinin hayalini kurardı.

"Evet, kendi dizin için. O yüzden aylıklı etmeyi bırak artık. Makaleyi yarın yollaman gerekiyor. Uçak biletini de dün kargoya verdim. Ön kapına gelmiş olması gerekirdi şimdiye kadar. Pazartesi sabahı Sarah Purcell'a katılıyorsun."

"Yapamam Val." Ruby gözlerini kapattı. O an annesinin sıcak elini, nazik dokunuşunu hissedebiliyordu. İçini bir panik sardı.

Val derin bir nefes çekip yavaşça dışarı verdi. "Tanrım. Baş belasının teki olduğunu biliyordum ama insanları profesyonelliğin konusunda temin ettim. Onlara söz verdim Ruby."

"Ben bir profesyonelim." Kendi kulağına bile ne kadar önemsiz gelmişti bu sözcük.

"Profesyoneller ulusal dergilerden para alıp sözleşmeden vazgeçmezler. O parayı iade edebilecek misin?"

Ruby otoparktaki Porsche arabayı, dolabındaki elbiseyi ve babasına verdiği parayı düşünerek irkildi. "Bana biraz zaman verirlerse..." *Yirmi yıl kadar.*

"Bu işler o şekilde yürümüyor. Bu anlaşımdan dönmenin tek yolu o parayı onlara geri vermek ki o zaman bile onay vermeleri gerekiyor. Ama emin ol vermezler bebeğim."

"Beni zorlayabilirler mi yani?"

Val güldü. "Nerede yaşıyorsun sen? Patates ülkesinde mi? Bu büyük bir iş. Öyle istediğin anda kararını değiştiremezsin. Yazıyı yazdın mı?"

Ruby yanıtının zayıflığından nefret etti. "Evet."

"Sorun şu ki..."

Ruby neredeyse ağlayacaktı. "Ondan hoşlandım." Ruby güçlkle yutkundu. "Hayır. Onu seviyorum."

Val bir sessiz kaldı. Sonra, "Kusura bakma Ruby," dedi.

Val'in kaygılı haline karşı koymak öfkeli haline karşı koymaktan zordu. "Ben de öyle," diye yanıtladı Ruby donuk bir sesle.

"O halde uçağa biniyorsun, değil mi? Bertram seni karşılar."

Ruby şaşkınlık içinde telefonu kapattı. Verandaya çıktığında kargoyu buldu. İçinde birinci sınıf bir bilet ve kısa bir program vardı. Sarah Purcell çekimlerinden sonra onu kutlama için Spago'ya götüreceklerdi.

Bir hafta önce olsa bu haber onu heyecanlandırırdı. Son anda durup parmaklarını tahtaya bastırdı.

"Affedersin," dedi Ruby. Ama bu küçük sözün yeterli gelmeyeceğini biliyordu. Hem de hiç.

Ruby iç geçirip döndü ve merdivenlere yöneldi. Kendini yatağa atıp uyumaya çalıştı ama gözlerini kapalı tutamadı. Sonunda lambayı açıp not defterine uzandı.

Az önce menajerimle konuştum.

Kapana kısıldım anlaşılan. Sözleşmeyi iptal edemiyorum. Söz verdiğim gibi makaleyi teslim etmem gerekiyor ya da cezam neyse çekmeye razı olacağım.

Annemi de kaybedeceğim... Hayatım boyunca beklediğim, zaman zaman kötülediğim zaman zaman da göklere çıkardığım annemi. Bu zamana dek elde ettiklerimizi kaybedeceğiz. Ve bu defa hepsi benim suçum olacak. Bütün dünya ruhumun iflas ettiğini görecek.

Hayatın çok ÖNEMLİ anlardan ve ani çözümlemelerden değil, fark edilmeden geçen kısacık anlardan ve zaman dilimlerinden oluştuğunu gördüm.

Şimdi bunu görüyorum... ama çok geç kaldım.

Pazartesi günü The Sarah Purcell Show'a katılıyorum ve ondan sonra gördüklerim yalnızca benim için önemli olacak. Annem umursamayacak.

Ama şunu söylemek isterim ki çok geç gelmesine ve bedelinin ağır olmasına karşın annemi seviyorum.

Annemi seviyorum.

Ruby kalemini bıraktı. Kalem yuvarlanıp yatağın kenarına gitti ve oradan da küçük bir tık sesiyle yere düştü.

Bu kadarı çok fazlaydı, üstelik de sonsuza dek mutluluğu yakaladığını düşündüğü anda. Daha fazla yazamıyor, düşünemiyordu.

Tavandaki örümcek ağı kaplı çatlağa bakarken, "Seni seviyorum anne," diye mırıldandı.

Yirmi Dört

Nora mutfak masasında oturmuş kilerde bulduğu on beş yıllık gazeteyi okuyup ılık kahvesini yudumluyordu. Ön sayfada Ballard Locks'taki ayıbalıklarını korkutmak için Washington Eyaleti yetkililerinin suyun altında fişek patlatmasıyla ilgili bir haber vardı. Ayıbalıkları, somon ve başka bir tür balığı daha yiyordu. Bu hikâyenin yanında fotoğrafı, küçük bir haber daha vardı. Başkan Reagan'ın köpeğinin bademcikleri alınmıştı.

Nora, Ruby'nin alt kata inmesini bekliyordu. Dün gece kızın eve dönmesini beklemişti ama saat yarım gibi pes etmişti. Tabii Ruby'nin erken dönmemesi iyiye işaretti.

En azından Nora kendini böyle teselli ediyordu.

Telefon çaldığında sayfayı çevirmek üzereydi. Koltuk değneklerini almadan duvara yaslanıp tek ayağı üstünde zıplayarak mutfak tezgâha yanaştı ve telefonu yanıtladı. "Alo?"

"Benim, Dee."

Nora buzdolabının soğuk, pürüzlü yüzeyine yaslandı. "Merhaba Dee. Bugün nasıl haberler vereceksin acaba?"

"Hoşuna gitmeyecek."

"Çok şaşırmadım."

"Az önce Tom Adams'la konuştum. Beni *evden* aradı. Pazar günü hem de. O lanet köşe yazılarını çarşamba sabahına kadar lanet posta kutusunda bulamazsa sana karşı on milyon dolarlık

dava açacakmış. Evrakları şimdiden hazırlatmış ve sana son bir şans veriyor." Dee hafifçe öksürdü. "Ben dâhil birlikte çalıştığın herkese dava açacakmış."

"Bunu yapamaz," dedi Nora. Ama tabii yapıp yapamayacağı konusunda en ufak fikri bile yoktu.

"Emin misin?" Dee'nin korkusu sesinden okunuyordu.

"Ben Tom'la konuşurum," diyen Nora, Dee'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadı.

"Ah, Tanrı'ya şükür."

"Başka neler oluyor orada? Kargaşa biraz diniyor mu?"

"Hayır." Nora'nın anladığı kadarıyla Dee bu konuda çok dertliydi. "Temizlikçinin dün gece *Larry King Live*'a katıldı ve... hakkında iğrenç şeyler söyledi."

"Adele benim hakkımda kötü şeyler mi söyledi?"

"Barb Heinneman adlı bir kadın ona pahalı bir vitray siparişi ettiğini ve parasını ödemediğini söyledi. Kuaförün Carla da hiç bahşiş bırakmadığını söyledi."

"Aman Tanrım, bunun ne ilgisi..."

"*Tattler* gazetedeki adamın ilk... ilişkin olmadığını yazdı. Kocanla açık bir ilişki yaşadığınızı ve senin de kocanın da tonlarca kişiyle yatıp kalktığını söylüyorlar. Ve bazen..." Dee'nin sesi komplocu birinin fısıltısına dönüştü. "Grup yapıyormuşsunuz. *Gözleri Tamamen Kapalı* filmindeki gibi. Öyle yazmışlar."

Nora'nın başı dönüyordu. Açıkçası bir yanı duyduklarına gülüyordu, bu kadarı da saçmaydı. *Gözleri Tamamen Kapalı mı? Grup seks mi?* Bütün bu saçmalıklar başladığından beri Nora ilk kez sinirleniyordu. Hatalar yapmıştı elbette. Büyük, çok kötü hatalar. Ama bu...

Bu kadarını hak etmiyordu. Bir zamanlar bir filmde duyduğu gibi, bu kadarını kabullenmeyecekti. Onu bir tür fahişe olarak

afişe etmeye çalışıyorlardı. "Bu kadar mı yoksa karnımda bir uzaylının mutant çocuğunu da taşıyor muyum?"

Dee gergin bir kahkaha attı. "Öyle sayılır. Şey dışında..."

"Ne?" Nora bu soruyu en az üç heceli bir kelimeymiş gibi uzatarak söylemişti.

"Liz Smith'in bu haftaki köşe yazısında bir şey vardı, hani senin de çok iyi bildiğin, o çok sevdiği dedikodu haberlerini veren köşe yazısında. Biri senin hakkında geçmişine dair bir hikâye yazıyormuş. Her şeyi açığa çıkaran bir yazı olacaktı."

"Bu biraz zor..."

"Sana yakın biriymiş."

Nora derin derin iç geçirerek nefesini dışarı verdi. Şaşırmamıştı. Bunu bekliyordu ama yine de canı yandı. "Anlıyorum."

"Hizmetçin ayrıca park makbuzlarını yırtıp dava çağrılarını attığını söyledi. Belediye konseyinden biri de soruşturma başlatacaklarını söyledi."

Bu kadarı yetmişti. Nora asistanının konuşmaya devam edip etmediğinden emin olmasa da, "Hoşça kal Dee," dedi ve telefonu kapatıp vitrinin kapağını açtı.

İşte hepsi oradaydı. Yıllar önce bir garaj satışında aldığı ucuz, sarı tabaklar. Birini aldı ve ağırlığını elinde hissetti. Sonra tereddüt etti. Her şeyi berbat etmenin anlamı yoktu...

Soruşturma başlatılacak.

Kolunu geriye atıp tabağı fırlattı. Tabak havada uçup kemerin yanındaki duvara çarptı ve parçalandı.

Grup seksmiş!

Nora bir tabağı daha fırlattı. O da gürültüyle yere çarptı.

Bir tabak daha fırladı.

Şimdi her yer porselen parçalarıyla dolmuştu. Duvarlar delinmiş, boyalar soyulmuştu. Nora ağır ağır nefes alıp veriyor, gülümsüyordu.

Bunu yıllar önce denemeliydi. Gerçekten de işe yarıyordu. Bir tabağa daha uzandı.

On milyon dolarlık dava.

Onu da odanın içinde savurdu.

O anda Ruby koşarak alt kata indi. "Burada neler oluyor..." Ruby eğilip yüzünü eliyle korumaya çalıştı. Tabak kafasını sıyırıp geçerek duvara çarptı. Parçalar yerlere saçıldığında dikkatle yukarı baktı. "Tanrım, anne... Bu tabakları sevmiyorsan daha kolay bir yolu var, yenisini alabilirsin."

Nora soğuk zeminde sertçe dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Sonra da ağlamaya başladı.

Kızının böyle bir manzaraya tanık olması onu utandırdığı için yüzünü ellerinin arasına gömdü ama kendini durduramıyordu...

Ansızın ortaya çıkan bu gelişmeler dayanamayacağı bir boyuta ulaşmıştı. Eric'in hastalığı, kendi kariyeri, adının ayaklar altına alınması...

Kendini yapayalnız ve yaşlanmış hissetti. Hayatındaki her şeyi değerli bir altın parçasına değişen ve şiddetli yağmurda o altının yok olup elinde sıradan bir bakır parçası kaldığını fark eden bir kadın gibiydi.

Nora, Ruby'ye baktığında kızını bir gözyaşı perdesinin arkasından gördü.

"Anne?" Ruby tam karşısında diz çökmüştü. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?"

"Courtney Love'in ameliyat öncesi ve konser sonrası haline benziyorsun." Ruby elini uzatıp Nora'nın gözüne düşen ıslak bir saç tutamını geriye itti. "Ne oldu?"

“Bir kadın düzmece tavsiyelerde bulunduğum için bana dava açıyor. Ve bana yakın olan biri, büyük ihtimalle bir arkadaşım hayatıma dair gerçekleri yazıyor. Ah, bu arada babanla birlikte geçmişte grup seks yaptığımızı duyarsan şaşırma.” Nora gülümsemeye çalıştı, keder dolu bir düşüştü bu. “Ama endişelenme, üstesinden gelebilirim. Daha kötüsünü de yaşadım. Orta yaş krizi yalnızca. Önemli olan sizi ne kadar çok sevdiğim.”

Ruby geri çekilip ellerini kucığına indirdi. “Aman Tanrım...” diye mırıldandı.

Nora beceriksizce ayağa kalkıp mutfak masasına doğru sendeledi. Sonra da sandalyeye çöküp alçılı ayağını diğerinin üstüne yerleştirdi.

Hâlâ yere çöküp başını eğen kızını izlerken *seni seviyorum* gibi basit bir bildirimin ardından gelen sessizlikten daha zalimce ve boş bir şey olmadığını anladı.

Çocukluğu babasından bu iki kelimeyi duymayı beklemekle geçmişti. Sonra da bir ömür boyu kocasından duymayı beklemişti.

Anlaşılan kaderinde yine beklemek vardı. Üstelik Ruby’yle arasının düzelmeye başladığını düşünürken...

“Kahve ister misin?” dedi gazeteyi bir kenara iterek. O kırık sarı porselenlerin arasında öylece durmaları çok sıradanmış gibi sesi sakın ve düz çıkmıştı.

Ruby ona baktı. “Yapma...”

Nora kızının ağladığını gördü. Bu onu şaşırtmıştı. “Ne oldu Ruby?”

“Söylememiş gibi davranma. Lütfen.”

Nora ne yanıt vereceğini bilemedi. Ruby ayağa kalkıp döndü ve üst kata koştu.

Nora, kızının basamaklarda attığı her adımı duyuyordu. Düzenli nefes alıp veremiyordu. *Ne oldu böyle?*

Sonra basamaklardaki sesi tekrar duydu. Ruby merdivenlerden tekrar iniyordu. Ruby bir elinde valizi, diğerinde bir deste kâğıtla mutfığa geldi.

Nora elini ağzına götürdü. "Affedersin. Bunu sana söyleyebileceğim bir noktaya geldiğimizi düşünmüştüm yalnızca."

Ruby valizi bıraktı. *Tak* diye yere düşen valiz pencere pervazlarının sarsılmasına sebep oldu.

"Ruby, tatlım..." O tatlı söz, içinde hem bir özlem hem de pişmanlık barındırıyordu.

"Bunun pişmanlık ya da affetmeyle ilgisi yok," dedi Ruby usulca. O siyah gözlerinden gözyaşları boşalıp yanaklarına akıyordu. "Bunu anlamam biraz zaman aldı. Ama artık çok geç."

Nora kaşlarını çattı. "Anlamıyorum..."

"Seni seviyorum."

Ruby'nin sesi öyle kısıktı ki Nora başta kendisine öyle geldiğini sandı. Kelimeleri bilinçdışından çıkarmış, ona ses vermişti sanki.

Nora cesaretini toplayıp, "Beni seviyor musun?" diye sorabilmişti.

Ruby dengesini kaybetmekten korkuyormuş gibi öylece duruyordu. "Bunu anımsamaya çalış, olur mu?"

"Nasıl unuturum ki?"

Ruby mutfak masasına sarı bir sayfa bıraktı. "Dün geceyi bunun bir kopyasını yazmakla geçirdim."

Nora sayfaya güçlükle bakabildi. Ruby'den gözlerini alamıyordu. "Nedir bu?"

Ruby gerileyip valizinin yanında durdu. "Oku," dedi donuk bir sesle.

Nora hafifçe omuz silkip sandalyeyi çekti. "Gözlüklerimi almalıyım..." Sonra gözlerini kısıp sayfaya baktı.

Kamuoyunu aydınlatmak adına, bu makaleyi yazmam için bana para ödendiğini size baştan söylemeliyim (Cashé okurlarına doğrudan hitap etmeye karar vermişti). Benim gibi birinin, akşam yemeği yiyemeyeceği bir restorana gitmemi sağlayacak kadar çok para verdiler. Külüstür Volkswagen Bug'ım yerine daha iyi bir Porsche alacak kadar çok...

Annemden hoşlanmadığımı da söylemeliyim. Hayır, hayır, bu doğru değil. Evimin yakınındaki video dükkânının gece vardiyasında çalışan ukala satış elemanından hoşlanmadığımı söyleyebilirim.

Fakat annemden nefret ediyorum.

Nora başını şiddetle kaldırdı.

Ruby ağlıyordu, hem de öyle şiddetli ağlıyordu ki yanakları kızarmış, omuzları titriyordu. *Caché* dergisi için bir makale."

Nora şiddetli ve derin bir nefes aldı. Her şey gözlerinden okunuyordu. İhanete uğramanın can yakan, içini acıtan hüznü... Ve evet, bir de öfke. "Ne cüretle?"

Ruby eliyle ağzını kapatıp valizini aldı ve koşarak evden çıktı.

Nora ulaşamayacağı kadar uzakmış gibi görünen bir mesafeden bir arabanın çalıştığını ve gevşek çakıl taşlarının üstünden hızla uzaklaştığını duydu.

Şimdi yine her yer sessizliğe gömülmüştü.

Nora birbirine eşit çizgiler üstüne karalanmış o mavi kelimelerle dolu sarı sayfalara bakmamaya çalıştı ama elinde değildi. O korkunç, iğrenç kelimeler gözüne gözüne giriyordu.

Annemden nefret ediyorum.

Nora derin, çok derin bir nefes alıp tekrar başını eğdi. Sayfaları kaldırıp okunmaya başladığında elleri titriyordu.

Hikâyemiz on bir yıl öncesine dayanıyor, çok azınızın görmüş olabileceği bir yerde: Washington Eyaleti'nin kuzeyindeki San Juan Adaları'nda.

Ancak Nora birkaç cümle okuduktan sonra ağlamaya başlamıştı.

Ruby araç yolunun sonuna kadar gidip frene bastı.

Yine kaçıyordu ama bu kez gizlenebileceği bir yer yoktu. Korkunç, bencilce bir şey yapmıştı ve annesine boş bir evden fazlasını borçluydu.

Minibüsü geri geri götürüp araç yoluna girdi. Park etti ve dar yola girip o güzelim bahçeden kıyının kenarına kadar yürüdü. En sevdiği taşta oturacaktı ama annesi koltuk değnekleriyle oraya gelemezdi.

Annesi onu görsün istiyordu. Annesi makaleyi okumayı bitirdiğinde şüphesiz verandaya çıkacaktı; en sevdiği yerd orası. Orada kızının, arazinin kıyısında oturduğunu görecekti.

Ruby çimlere oturdu. Çok güzel bir yaz günüydü. Adalar masmavi gökyüzü, yeşil ağaçlar ve gümüş rengi denizle sonsuz bir renk cümbüşüne dönüşmüştü.

Ruby çimlere uzanıp gözlerini kapattı. Hava tatlı bir ot ve deniz kokusuna bürünmüştü. Çocukluğunun kokusuydu bu.

Bu günü hayatının sonuna kadar, büyük ihtimalle de en garip anlarda anımsayacağını biliyordu. Dirseğine kadar sabunlu suya batmış, akşam yemeğinin bulaşıklarını yıkarken, duşta annesinin en sevdiği portakal kokulu şampuanın kokusu her yeri sarmışken, günün birinde sahip olmak için dua ettiği bebeklerini kucaklarken... Öyle zamanlarda bu anı ve her detayı anımsayacaktı. Ciddi anlamda bu onun yetişkinlik hayatının

başlangıcı olacaktı. Sonrasında yaşanacak olan her şey, annesiyle burada birbirlerine söyleyecekleri sözlerden türeyecekti.

Hissettiği utancın üstesinden gelebilecek miydi, yoksa bu zamana kadar altında ezildiği öfke gibi içinde mi taşıyacaktı?

Bundan böyle kilometrelerce uzağa hediyeler yollayan, telefonlara mesajlar bırakıp bir yanıt almak için sonsuza dek bekleyen Ruby olacaktı...

"Selam Ruby."

Ruby gözlerini açtı ve annesinin yanı başında durduğunu gördü. Beceriksizce koltuk değneklerine yaslanmıştı. Güneş, kızıl kestane saçına bir ışıltı katmıştı.

Ruby ayaklarını kıvrarak doğruldu. "Anne," diye mırıldandı ve boğazının daha fazlasını söyleyemeyecek kadar gerildiğini fark etti.

"Geri döndüğüne sevindim. Adadayken benden kurtulman o kadar da kolay değil."

Annesi koltuk değneklerini bir kenara itip yavaşça dizlerinin üstüne çöktü ve düşer gibi kendini bırakıp bir yanına oturdu. Makaleyi kucağına koyup ona baktı. Kıvrık köşeleri yumuşak esintiyle birlikte titreşti. "Hakkımda yazdıklarının her kelimesini okudum ve itiraf etmeliyim ki kırıldım."

Ruby kıvrılıp ölmek istedi. Annesiyle birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarını, rüzgârlı gölgeli yolun onları o zamandan şu ana nasıl getirdiğini düşündü ve bencilliğinin onu bu hale düşürmesine üzüldü. Makale olmasa Ruby şu an kahkahalar eşliğinde annesine dün geceyi anlatacaktı. Belki alyans, nedime ve çiçek aranjmanı gibi konularda konuşacaklardı.

"Çok utanıyorum," dedi. "O kelimelerin seni inciteceğini biliyordum. Başta istediğim de buydu."

"Ya şimdi?"

“Her şeyi geri almak için elimden geleni yapardım.”

Nora hüznle gülümsedi. “Gerçekler her zaman can yakar Ruby. Bu yerçekimi gibi doğanın kanunudur.” Nora, koya doğru baktı. “Makaleni okuduğumda kendimi gördüm. Çok önemli görünmeyebilir ama hayatım boyunca kendimden ve ait olduğum yerden kaçtım. Kimseye kendimi gösterecek kadar güvenmedim. Köşe yazıma başladığımda insanların beni sevmeyeceğini biliyordum. Böylece güvenebilecekleri, hayran olabilecekleri bir Nora Bridge yarattım ve o yarattığım kişinin hayatını yaşadım. Ama böyle bir şey mümkün olabilir mi? Hatalarım, gerçek benliğim beni sürekli dışarıda tutuyor, hayatımı inceliyordum.” Tekrar Ruby’ye baktı. “Ama sana güvendim.”

Ruby gözlerini sımsıkı kapattı. “Biliyorum.”

“Sana güvenmekte haklıymışım Ruby. Okumayı bitirdiğimde bunu anladım. Beni dinleyip yazdın ve bittiğinde *beni* ortaya çıkardın. Merdivenlerin altına saklanan kızıdan, akıl hastanesinin demir parmaklıklarının ardına saklanan, mikrofunun arkasına gizlenen kadından geçip bana ulaştın.” Annesi gülümsedi. “Artık gizlenmeyen bu kadına kadar geldin. *Kendimi* görmemi sağladın.”

“Bütün sırlarını ele verdim ama o makaleyi bastırmayacağım. Bunu sana yapmayacağım.”

“Ah, elbette yapacaksın.”

Ruby annesinin ona inanmamasına şaşırmadı. “Sana söz veriyorum. Onu yollamayacağım.”

Nora öne eğilip Ruby’nin elini sıktı. “Bu makaleyi yayınlat. Kim olduğumuzu çok güzel, güçlü şekilde tasvir ediyor ve ikimizi anlatıyor. Sevginin nasıl yanlış yola sapabileceğini ve gerçekten inanırsan yeniden başa dönebileceğini gösteriyor. Yazdıkların... ihanet değil Ruby. Belki o şekilde başlamış olabilir

ama öyle bitmiyor. Önümüzde upuzun bir yolunuz vardı ve o yolun sonunda beni ne kadar sevdiğini gördüm."

Ruby güçlükle yutkundu. "Seni seviyorum anne. Ve özür di..."

"Şişşt, başka bir şey söyleme. Biz aileyiz. Arada bir birbirimizi incitebiliriz. Böyle olmalı." Nora'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla ııldıyor. "Şimdi içeri girip menajerini arayacağız. Sarah Purcell'a da seninle birlikte geleceğim."

"Olmaz. Seni diri diri yerler."

"Bırak yesinler. Kızımın elini tutup ondan güç alırım. Artık bana zarar veremezler Ruby. Hem zaten mücadele etmeye de hazırım."

Ruby annesine hayranlıkla baktı. Yine yapıyordu, Ruby'nin gözlerinin önünde değişiyordu. Ansızın bambaşka bir kadına dönüşmüştü yine. "Sen inanılmazsın."

Nora güldü. "Bunu anlaman biraz uzun sürdü."

Yirmi Beş

On beş dakikalık şöhretimi yakalamıştım ve şaşırtıcı biçimde on beş dakikanın sonunda hâlâ ünlüydüm. Annem ile ben dünyanın o kadar da kötü bir yolda olmadığını sembolleri olmuştuk ne de olsa. Aslında düşününce çok da anlamlıydı. Akşam haberlerinin bir sürü iç karartıcı olaylarla dolu olduğu bir dönemde yaşıyoruz.

Ne yazık ki hiçbirisi bizi artık şaşırtmıyor. Oturma odalarımızda, on yıllık birikimle alabildiğimiz tüylü koltuklarımıza oturup duyduğumuz hikâyelere başımızı sallıyoruz. Zaman zaman cesurca haberleri kapatıyor ya da kanalı değiştirebiliyoruz. Ama neredeyse hiç yapmadığımız şey neden diye sormak. Bir cinayeti kimin ortaya çıkardığı, yaşlı bir kadının çevredeki AIDS hastalarına yemek götürmesinden çok daha önemli bir haber sayılıyor.

Ama Dennis Miller'ın dediği gibi bunların hiçbirisi saçmalıktan başka bir şey değil. Şimdi şöhretin bir ütopya olmadığını ilk elden görüyorum ve bu, çevremi nasıl algıladığımı sorgulamamı sağlıyor. Ünlülerin daha fazla parası vardır, özgürlüğü daha kısıtlıdır, daha fazla seçenekleri vardır ve daha az dürüstlerdir. Her şeyin bir karşılığı vardır. Ve kahramanlarımızı bizim adımıza medyanın seçmesine izin verirsek çoktan kaybolmuşuz demektir.

Annem ile benim keşfettiğimiz şey şu ki hiçbirimiz sandığımız kadar umutsuz değiliz. İnsanlar kötü haberler kadar güzel haberler de duymak istiyor ve benim kurtuluş hikâyemi

de sevdiler. Kız annesinden nefret ediyor... kız annesini sevmeyi öğreniyor... kız annesinin kalbini kırmamak için kariyerinden vazgeçiyor.

İnsanların hoşuna gitmişti. Beni sevdiler.

Ama en çok da annemi sevdiler. Roman gibi önlerine açılan bütün hayat hikâyesini dinlediler ve sonunda üstesinden geldiğini görünce mutlu oldular. O artık ünlü bir kişilikten çok daha öteye gitmiş, onlardan biri olmuştu. Sıradan bir kadındı ve şaşırtıcı biçimde bu durum onun ününe ün katmış, daha çok sevilmesini sağlamıştı.

Şimdi onu radyoda dinliyorum ve yanıtlarına kulak veriyorum. Arada bir, biri çıkıp onu sahtekârlıkla suçlayıp çocuklarını terk ettiği için eziğin teki olduğunu söylüyor.

Eski Nora Bridge böyle kişisel ve doğru bir saldırı karşısında belki yıkılırdı. Başka bir şey elinden gelmezdi. Şimdi onları dinleyip hak veriyor, sonra devam ediyor ve aile olmanın anlamı ve hatalar üzerine konuşuyor. O yanlış tercihlerinden insanların ders çıkarmasını ümit ediyor. Ve yalnızca kendisinin yapabildiği şekilde onları büyütüyor, programın sonuna geldiğinde dinleyenleri mendillerine uzanıp ailelerine nasıl dönebileceklerini düşünüyor.

Sevdiklerinizle konuşmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Onları düşünmek, onları hayal etmek, her şeyin farklı olmasını dilemek... bunların hepsi başlangıç. Ama birinin ilk adımı atması gerekiyor.

Sanırım bu da yeni yeni öğrendiğim şeylerden biri ama en önemlisi değil; sıkıca tutup zamanı geldiğinde kızıma aktaracağım şey değil. Summer Adası'nda öğrendiğim gerçekler çok önemli; hepsi de çimlerin üstünde duruyordu. Üzerlerinden

geçmem gerekiyordu. Gözlerimi açıp anlayabilsem önceden öyle yapardım zaten.

Anne kız olarak birbirimize kenetlenmiş durumdayız. Annem benim iliklerime işlemiş, ayakta durmamı ve dürtüst olmamı sağlıyor. O benim kanımda, bol bol akmasını ve güçlü olmasını sağlıyor. O benim kalp atışımda...

Artık onsuz bir hayatı düşünemiyorum.

Zamanın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Bunu arkadaşım Eric'ten öğrendim. Bazen, gözlerimi kapattığımda onu eski haliyle anımsıyorum. Güldüğünü, teknesinin pruvasında durup hayatının geri kalanına dair hayaller kurduğunu anımsıyorum. Rüzgârdaki sesini duyuyor, yağmurdaki dokunuşunu anımsıyorum ve eski günleri anımsıyorum...

Hayat kısa. Ve Eric kanserle savaşını kaybettiğinde yokluğunun dayanılmaz olacağını biliyorum. Öyle zamanlarda telefona uzanıp annemi arayacağım ve onun sesi beni kendime getirecek.

Annesiz bir kızın belı büküktür. Bu romatizma gibi kemiklere yerleşen bir kayıptır. Bu kadarını biliyorum.

Omzunda koca bir yük taşıyan acılı, kötümser bir kadın olarak Los Angeles'tan ayrılmıştım. Ama Summer Adası'nda bütünlendim. Ve her şey çok kolay oldu. Şimdi görüyorum.

Annemin hayatını ararken kendiminkini buldum.

"Sence yakında dönerler mi?"

Eric'e kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Üç gün önce, Nora ile Ruby gittiğinden beri Dean ve Eric sürekli ne zaman döneceklerini konuşup durmuşlardı. Dean, Eric'in bu konuyu konuştuklarını sürekli unuttuğunun farkındaydı. Bazen bir konuyu bitirdikten birkaç dakika sonra Eric benzer bir soruyu tekrar soruyordu. Sence yakında dönerler mi?

"Yakında dönerler," diye yanıtladı Dean. Her defasında benzer yanıtlar verse de emin değildi ve bu belirsizlik onu öldürüyordu. Her gece Eric'le konuşmak için arayan Nora'ydı; Ruby hep bir yerlerde tanıtıma ya da bir "toplantıya" gitmiş oluyordu. Ruby onlarla bir kez konuşmuştu ve Dean'e güzel şeyler söylemiş olmasına karşın Dean aralarına bir mesafe girdiğini hissediyordu.

Ruby artık ünlüydü. Hep istediği şeydi bu, küçüklüğünde bile. Yabancıların onu sevdiğini hayal ederdi. Dean onun yeni bulduğu şöhretin tadını çıkarmasına kızmıyordu ve buna karşın hayatında Dean'e yer olup olmayacağını merak etmeden de duramıyordu.

Eric öksürdü.

Dean pencereden uzaklaştı. Bir an ağabeyinin görüntüsü onu şaşkına uğrattı. Son birkaç gündür böyleydi. Eric'in çöküşü öyle ani olmuştu ki bazen Dean ona her baktığında gafil avlanıyordu. Eric iyice çökmüş, büzüşmüştü. Artık çok az gülüyordu. Nefes almaktan bile yoruluyordu ve ilaçlar acısını uzun süre dindirmeye yetmiyordu.

"Dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu Eric. "Çok güzel bir gün olduğunu görebiliyorum."

"Elbette." Dean dışarı çıkıp her şeyi hazırladı. Yaşlı bir kocayemiş ağacının gölgesine tahta bir şezlong koydu ve onu, ağabeyinin bütün kumsalı görebileceği şekilde yerleştirdi. Sonra üst kata çıkıp Eric'i battaniyelere sararak dışarı taşıdı.

Küçük bir çocuğu taşımak gibiydi bu. Ağabey'i tüy gibiydi.

Dean, Eric'i nazıkçe şezlonga yerleştirdi. Eric arkasına yaslanıp yastıkların içine gömüldü ve gözlerini kapattı. "Güneş yüzüme vurduğunda harika hissediyorum dostum."

Dean yüzünü güneşe çeviren ağabeyine baktı. Gördüğü rengârenk battaniyelere sarılı zayıf, saçları dökük genç bir adam değildi... Gördüğü şey, son damlasına kadar damıtılmış cesaretti.

"Hemen dönerim." Dean eve girip fotoğraf makinesini aldı ve içine siyah beyaz film koyup tekrar bahçeye çıktı. Fotoğraf çekmeye başladı.

Eric'in gözleri titreşerek açıldı. Odaklanması birkaç dakika sürdü ve Dean'in kullandığı gümüş rengi kutunun ne olduğunu çözmesi birkaç dakikasını daha aldı. Sonunda nefesini tutup zayıf ve lekeli elini kaldırdı. "Aman Tanrım, Dino... fotoğraf çekme. Şezlongun üstünde berbat görünüyorum." Eric başını çevirdi.

Dean kamerayı gözünden indirdi ve ağabeyinin yanına gidip önünde diz çöktü. "Yapma, sen Tom Cruise'u bile kıskandırırısın."

Eric ona döndü. "Eskiden erkek türünün iyi bir örneğiydim," dedi yamuk yumuk bir tebessümle. "Ama sen ne yaptın? Fotoğrafımı çekmek için *uzaylıya* benzememi bekledin."

Dean ağabeyinin ıslak alnını okşadı. Eric'in şimdiden yorulmaya başladığını fark etti. "O yılları özlüyorum dostum. Ama onun üstüne bir de şu zamanı da özlemek istemiyorum. Fotoğraflarına ihtiyacım var."

Eric homurdandı. "Lanet olsun." Bir elini kaldırıp gözlerini ovdu.

"Bu mercekten baktığımda ne görüyorum biliyor musun? Bir kahraman."

Eric yavaşça gözlerini açıp gülümsedi. "Yakından çekebilirsin Bay DeMille."

Dean bir filmi bitirdi ve ardından kamerayı piknik masasının üstüne bırakıp ağabeyinin yanında çimlere uzandı.

"Sence yakında dönerler mi?"

"Her an gelebilirler." Dean bir yana yuvarlanıp Eric'e baktı. "Ruby ünlü oldu. Dün onu *Entertainment Tonight*'ta izlediğimizi unuttun mu? Hep istediği şeydi bu."

"Evet, ben de astronot olmak isterdim. Sonra lunaparkta bir uzay aracına bindim."

"Sanırım Ruby'nin ünlü olması gerekiyordu."

Eric bir yana döndü ve bunu yaparken homurdandı. Dean'e baktı. "Yani onun istediği şöhret mi?"

"Ben de medyayla haşır neşir oldum. Birkaç yıl önce modellik yaptım. Herkesin seni sevmesi çılgınca bir şey."

"O sevgi değil ki."

"Evet," dedi Dean ama o gerçekliği içinde hissedemedi.

"Ben sevginin ne demek olduğunu biliyorum dostum. Sana geri dönecek. Dönmezse çok aptalmış derim."

Dean doğruldu. Bu konudan hep uzak durmuşlardı, Dean'in sormaya cesaret edemediği ve Eric'in de temkinli olduğu konu... Ama hep aralarında duruyordu bu konu. Başta koca bir kaya büyüklüğündeydi; şimdi çakıl taşı kadardı. Ama hep oradaydı, ortaya çıkmayı beklercesine uğulduyordu. "Charlie'yle ilişkiniz nasıldı?"

Eric şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı. "O konuya girmek istediğinden emin misin?"

"Evet."

Eric'in yüzünde yürek parçalayan içten bir tebessüm belirip yine genç görünmesini sağladı. "Charlie'ye baktığımda geleceğimi gördüm." Eric sırttı. "Aslında o zamanlar bunun çok da iyi şey olmadığını düşünmüştüm. Yani geleceğimi, rahmi olan bir vücutta görmeliydim. Eşcinsel olmak istemiyordum. Ne kadar zor olacağını tahmin ediyordum... Amerikan Hayali'nden, yani

çocuklardan, şehir dışında bir evden ve kendi ailemi kurmaktan vazgeçecektim. Altüst oldum."

Dean bu açıdan bakmamıştı hiç, eşcinsel olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. "Tanrım... üzgünüm."

"Seninle bu konuyu konuşmak istedim ama henüz on altı yaşındaydın. Ve benden nefret etmenden korktum. O yüzden sustum. Bir süre sonra Charlie'ye karşı hislerim her şeyden önemli oldu. Onu çok seviyordum... ve öldüğünde büyük bir parçam onunla gitti. Nora olmasa ayakta duramazdım. O hep yanımda oldu..." Eric gözlerini kapattı. Nefes alıp verirken titrek bir ses çıkıyordu. Sonra uyanıp öne eğildi. "Silgimi nerede bıraktım?"

Dean ağabeyinin koluna dokundu. "Mutfak masasında. Getireyim."

"Öyle mi?" Eric anında sakinleşti ve tekrar yastıkların üstüne gömüldü. "Sence yakında gelirler mi?"

Dean, Eric'in alnını okşadı. "Her an gelebilirler." Dean ağabeyinin düzenli nefes alıp vererek uykuya daldığını görünce çimlere uzanıp gözlerini kapattı. Güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti ve biraz çabaladığında, yıllar öncesinden kalma, sıradan bir yaz geçiriyorlarmış gibi yapabiliyordu. Eric ve o çok yorulmuş, bütün günü koyda yüzerek geçirdikten sonra bitkin düşmüşlerdi...

Sonra bir arabanın sesine uyandı. "Selam Lottie," diye seslendi uykulu gözlerle el sallayarak. Yerinden kalkmaya bile gerek duymamıştı. Gözlerini kapatıp uzanmak çok güzeldi.

"Yeni şöhrete kavuşan yüzüksüz nişanlıyı böyle mi karşılıyorsun?"

Dean'ın gözleri ardına kadar açıldı. Ruby yanı başında durup elleri belinde, güneş ışınlarını engelliyordu. Dean ayağa

fırlayıp onu kollarının arasına aldı ve Ruby gittiğinden beri saydığı öpücükleri vermeye başladı.

Ruby gülerek geri çekildi. "Tanrım, evlendikten sonra bazı konularda daha özenli olmam gerekecek. Eve dönmek harika." Ruby, hâlâ uyuyan Eric'e doğru eğildi. "Selam Eric," dedi usulca.

Eric gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Selam Sally."

Ruby, Dean'e kaşlarını çatı.

"Durumu ağırlaşıyor," diye fısıldadı Dean. "Nerede olduğunu unutuyor."

Ruby ona yaslandı. Dean bir kolunu Ruby'nin beline sarak ona destek oldu. "The Sarah Purcell Show'da seni ve Nora'yı izledik. Harikaydınız."

Ruby sırtı. "Çok eğlenceliydi. Muhabirler tuvalette bile peşimi bırakmıyor. Ünlü olmak zormuş. Senaryo tekliflerini geri çevirdim."

"Gerçekten mi?"

"Bir kitap sözleşmesi yaptım. Bu kez bir roman yazacağım. Burada yazabilirim sanırım."

"Selam çocuklar!" diye seslendi Nora elini sallayarak. Yürümesine imkân veren yeni alçısıyla aksayarak yanlarına geldi. Dean'in omzuna dokundu. "Eric nasıl?"

Dean başını iki yana sallayıp dudaklarıyla sessizce *iyi değil* diye işaret etti.

Eric'in gözleri yeniden açılıp odaklandı. "Nora? Sen misin?"

Nora onun yanına diz çöktü. Eric'in kötü görüldüğünü fark etmişse de hiç belli etmemişti. "Buradayım Eric." Nora onun elini tuttu. "Buradayım."

"Her an geleceğini biliyordum. Silgimi gördün mü? Sanırım Sally onu sakladı."

"Hayır tatlım, görmedim." Nora'nın sesi boğuk çıkmıştı.
"Bugün günlerden ne biliyor musun?"

Eric ona baktı. "Pazartesi mi?"

"Dört Temmuz."

"Parti mi yapacağız?"

"Elbette."

"Maytapla mı?" Eric uykulu gözlerle gülümsedi.

"Sen şimdi biraz uyu. Kardeşin barbeküyü hazırlasın."

"Dean barbekü konusunda berbattır. Her şeyi kömürün üstüne düşürür. Balıkları hep bana pişirtirdin."

Nora onun alnını okşadı. "Biliyorum. İstersen sen onu kontrol edebilirsin."

"Evet." Eric, Dean'e güldü.

Nora eğilip Eric'in yanağına bir öpücük kondurdu. Ayağa kalkana kadar Eric yine uyumuştı. Nora döndüğünde Dean, onun gözündeki yaşları gördü. Elini ona uzatıp tuttu. Üçü birlikte bahçenin orta yerinde el ele tutuşmuş halde uzunca bir süre kaldılar. Kimse konuşmadı.

Sonunda Ruby, "Haydi eğlence başlasın," dedi.

Dean, Nora'ya bir kez daha içten bir bakış attı. "Teşekkürler," dedi alçak bir sesle. Henüz haziran ayı bitip temmuza girmiş değillerdi ama Eric'in bu partiye ihtiyacı vardı.

Nora ve Ruby yiyecekler ile malzemeleri piknik masasına koyarken Dean üst kata çıkıp müziği açtı. Müzik her zaman kutlamalarının önemli bir parçası olmuştu. Eski tip hoparlörleri açık pencereye yerleştirip bahçeye doğru çevirdi. Sonra radyoda eski şarkılar çalan bir kanal bulup (hiçbirinin zamanın nasıl geçtiğini anımsatmasına gerek yoktu şimdi) sesini açtı. Bu gece Dean zamanı yıllar öncesine taşımak için elinden geleni yapacaktı.

Buna yanıt verircesine hoparlörlerden yükselen ilk şarkı Dire Straits'ten *Money for Nothing* oldu.

Dean tekrar dışarı çıktığında Nora ile Ruby her şeyi hazırlamıştı. Mısır koçanları soyulup ince folyoya sarılmış, marketten alınmış makarna salatası servis edilmeye hazır şekilde bir kaba konmuş, somon da terbiye edilip tatlı soğan ve limon üzerine yatırılmıştı.

Müzik değişti. Şimdi Madonna'dan *Crazy for You* çalıyordu.

Dean kolunu Ruby'nin omzuna atıp onu kendine çekti. Müziğe eşlik ederek sallanıyorlardı. "Tanrım, bu şarkılar anıları da beraberinde getirdi."

Ruby onu piknik masasından uzaklaştırdı. "Dans et benimle."

Dean onu kollarının arasına alıp zamanda yolculuğa çıkardı. Dean gözlerini kapatsa lisenin parlak kâğıtlarla süslü spor salonunu görecekti. Ruby'yi de örgü şeklinde, ince askılı buz mavisi elbisesi ve sırtına kadar inen uzun saçlarıyla bulacaktı.

Ama gözlerini kapatmadı, geriye dönüp bakmadı. Bundan böyle yalnızca ileriye bakmak istiyordu.

Müzik tekrar değişip Shaun Cassidy'den *Da Do Ron* şarkısı çalmaya başladığında Nora aksayarak onlarla birlikte dans etti. Şezlongdaki Eric de alkış tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Günün geri kalanını kahkahalar atarak geçirdiler. Konuşmuş, eski günleri anmış, gelecek günlere dair hayaller kurmuşlardı. Kucaklarında tuttukları kâğıt tabaklardan yemeklerini yediler. Eric birkaç lokma somon yiyebildi. Ve sonunda karanlık çöktüğünde maytapları yakıp havai fişekleri patlattılar.

Ruby kıyıda, sırtını koy manzarasına vererek durup parlak beyaz ışıklarla RUBY, DEAN'İ SEVİYOR diye yazdı. Yanındaki Nora da KIZLARIMI VE SUMMER ADASI'NI SONSUZA DEK

SEVECEĞİM diye yazdı. Dean ile Eric'e el sallarken ikisi de gülüyordu.

Eric başını çevirdi. Bakışları birleştiğinde Dean'ın içinde bir korku uyandı. Ağabeyi inanılmaz derecede yorgun ve ürkek görünüyordu. "Seni seviyorum kardeşim."

Dünya o karanlık bahçede oturan ikisinin etrafında dolanıyordu sanki. Sessizlik, müziğin sesini ve kadınların kahkahasını içine çekmişti. Aniden çöken sessizlik sonsuz, karanlık ve tehlikeliydi.

"Ben de seni seviyorum Eric."

"Cenaze istemiyorum. Eski günlerdeki gibi, buna benzer bir parti düzenleyin. Sonra da küllerimi *Wind Lass*'den savurun. Deception Pass'taki köprü'nün altında olabilir."

Dean böyle bir şeyi, tekne de o gri küllerin dalgalı yeşil renkli denizin yüzeyine düştüğünü izleyip ona bir daha hiç bakmayacak olan bir çift mavi gözü düşündüğünü hayal bile edemiyordu...

Eric çok zor nefes alıp vermeye başlamıştı. Gözlerini kapattı. "Not defterimi bulamıyorum."

"Ben bulurum."

Eric gözlerini açtı. Odaklanamıyordu. "Annemi de çağır, olur mu? Onunla konuşmalıyım."

Dean donup kaldı.

"O burada, değil mi?"

Dean gözündeki yaşları silip hemen başını salladı. "Tabii ki burada."

Eric gülümsedi ve yastığına yaslandı. "Geleceğini biliyordum."

"Ben gidip onu çağırayım." O küçük çimenliği geçmek Dean'ın bir saatini almıştı sanki. Yürürken müziğin, kahkaha-

ların, kumsaldaki dalgaların sesini duyuyordu. Radyoda *That's What Friends Are For* çalıyordu.

"Haydi Dino." Ruby gülerek peşinden geldi. "Sen benim adımı yazmadın."

Dean elini uzatamadı. Çözülüyordu ve en ufak bir hareket onu yerle bir edebilirdi. "Annemi soruyor."

Nora hemen eliyle ağzını kapattı.

Ruby elindeki maytabı düşürdü. Çimenlerin üstünden kıvılcımlar yayıldı ve hemen ayağıyla söndürdü.

O mutlak sessizlikte üçü birlikte Eric'in yanına yürüdü. Dean şimdi ayakkabılarının altında ezilen çimlerin sesine varana kadar her şeyi duyabiliyordu.

Eric'in yanına ilk diz çöken Ruby oldu. Eric'e bakarken gözlerinden yaş geldiğini Dean fark etti.

Eric, Ruby'ye gülümsedi. "Rahatla..."

Dean ağabeyinin ne dediğini anlamayıp kaşlarını çattı. Ruby ise anlamış görünüyordu. "Rahatım," dedi usulca ve eğilip Eric'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kardeşıme iyi bak."

"Bakarım."

Eric iç geçirdi ve gözlerini tekrar kapattı. Dean, Ruby'nin yanına gidip elini tuttu ve sıktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ruby ve Dean o anda Ruby'nin bunun üstesinden nasıl geleceğini düşündüğünü anladı. Hepsi nasıl üstesinden gelecekti ki?

Eric birkaç dakikalığına uykuya daldı ve gözlerini kırpıştırarak tekrar açtı. "Anne?" Etrafına bakındı. Sesinde hafif bir panik vardı. "Anne?"

Dean, Ruby'nin eline kenetlendi. Onu hayata bağlayan bu eldi, ayakta durmasını sağlayan tek şey...

Nora sandalyenin yanına diz çöküp Eric'in yanına oturdu. "Buradayım tatlım. Yanındayım."

Eric ona baktı, gözleri donuk bakıyor ve odaklanamıyordu. "Dino eve geldi... bana. Senin de geleceğini biliyordum. Benden uzak kalamayacağını biliyordum. Babam nerede?"

Nora onun alnını okşadı. "Tabii ki geldim. Hemen gelemediğim için özür dilerim."

Eric derin ve ağır bir iç geçirdi. Sonra gülümsedi ve bir an gözleri bir an belirginleşti. "Benim için Dino'ya göz kulak ol. Artık sana ihtiyacı olacak."

Nora güçlükle yutkundu. "Başanla birlikte ona göz kulak olacağız," dedi boğuk bir sesle.

"Teşekkürler... Nora. Sen hep benim annem oldun." Eric gülümsedi ve gözlerini kapattı. Bir dakika sonra, *Charlie, sen misin?* diye fısıldadı.

Ve sonra gitti.

Son

ARALIK

Summer Adası'ndaki şapel, hafif bir yükseltinin tepesinde dar, üçgen çatılı ahşap bir yapıydı. Soğuk, kasvetli kış mevsiminin ortasında bile bina ışıltılı sarmaşıklarla örtülmüştü. Tel tel kahverengi yaban asmaları çift kanatlı kapıyı çevrelemişti. Birkaç ay içinde yine yemyeşil yapraklar ve mor çiçekler açacaktı.

"Kiliseyi çiçeklerle donatmama izin vermediğine hâlâ inanmıyorum."

Ruby annesine kahkahalarla güldü. Kilisenin bitişiğindeki küçük, çakıl taşlı park yerinde durmuş feribotun yanaşmasını bekliyorlardı.

"Düğün organizasyonunu yenilediğin için teşekkürler. Tam istediğimiz gibi oldu. Benim için önemli olan bir tek süsleme var."

"Kışın ortasındayız. Şapelde ısıtma sistemi yok biliyorsun." Nora kollarını birleştirdi. Zarif St. John kıyafeti teninin kusursuz güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Hiçbir şey özenle yapılmış saçının bir telini dahi bozamazdı. Ne yazık ki hava sıfır dereceydi, Noel haftasına göre alışılmadık bir soğuktan bu.

Nora kendi adına gülümsemeye çalıştı. "Bugünü senin için planlamak istemiştım. Her yönüyle kusursuz olmalı düşündüm."

Ruby'nin tebessümü yumuşak ve anlayışlıydı. "Hayır anne. Sen kendin için planlamak istedin."

"Ama bu benim hakkım, lanet olsun." Yüzünde ani bir tebessüm belirdi. "Belki Jenny izin verir, değil mi?"

"O mücadeleyi görmek için sabırsızlanıyorum. Jenny'nin düğününü planlamak için Caroline'la savaştığınızı... Büyük ihtimalle Vatikan'da sade bir tören düzenlersin."

Nora gülüp kızına yaklaştı. Usulca, "Seni seviyorum Ruby," dedi ve, "Lanet olsun, şimdiden ağlamaya başladım," diye ekledi.

Ruby bir şey söylemeye hazırlandı ama feribot düdüğünü çaldı.

Birkaç dakika sonra üç araba gelip yan yana park etti. Kapılar açıldı ve grubun geri kalanı ortaya çıktı.

Bir nilüfer çiçeği kadar havalı ve zarif görünen Caroline buz mavisi bir elbise giymişti. Yanında duran Jere çocuklarla ilgileniyordu. Hepsi de Ralph Lauren reklamından çıkmış gibiydi.

Caroline, Ruby'yi içtenlikle kucaklayıp geri çekildi. Gülümserken gözleri yaşla dolmuştu. "Küçük kardeşim..." Sonra kaşlarını çatı. "Ne giydin?"

Ruby ona kıyafetini gösterdi. Rüküş giyim tarzının yerini şimdi gelinliği almıştı. "Harika değil mi?"

Caroline gözlerini kısıp onu baştan ayağa süzerken dekoltesini ve bacağıının üst kısmına kadar uzanan yırtmacını gördü. "Bunu *Modern Bride* dergisinden bulmadın, değil mi?"

"Versace."

Caroline sırtı. "Harika görünüyorsun." Jere karısının yanına gelip elini tuttu. "Selam Ruby," dedi kucağındaki Freddie'yle. "Çok güzel olmuşsun."

Ruby sırttı. "Buna alışabilirim."

Sonra şık smokiniyle Rand geldi. Yanındaki Marilyn, oğullarını kucagında taşıyordu. Lottie de gelmişti. Fırfırlı "şehir" elbisesini giymiş, kafasına da büyük bir hasır şapka takmıştı. Kışa özgü tek giydiği şey ayaklarına büyük geldiği belli olan siyah, kışlık çizmeleri idi.

Rand, Ruby'yi öpüp, "Selam Hollywoodlu, prenses gibi olmuşsun," dedi ve geri çekildi.

"Merhaba baba." Ruby kalabalığın gerisinde duran Marilyn'e baktı. "Merhaba Marilyn, geldiğine sevindim. Benim tatlı kardeşim nasılmış?"

Marilyn'in yüzünde bir tebessüm belirdi ve ona yaklaştı. "Çok iyi. Sen de muhteşem görünüyorsun."

Ondan sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı ve sesleri birbirini bastırmaya çalışırcasına yükseldi.

Sonra otoparka bir araç daha yanaştı. Dean arabadan inip kapıyı kapattı. Siyah Armani smokiniyle öyle yakışıklı görünüyordu ki bir an Ruby'nin nefesi kesildi. Dean yanına geldiğinde, Ruby'nin yanaklarının kıpkırmızı olmasına sebep olan ağır, baştan çıkartıcı bir tebessüm verdi.

Nazikçe Ruby'nin elini tuttu. "Hazır mıyız?"

Hayatım boyunca hazırımdı, demek istedi Ruby ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki ancak başını sallayabilirdi.

"Haydi gidelim öyleyse."

Birlikte kiliseye girdiler. İçerideki pürüzlü-yontulmuş sıralar bir koridorla ikiye ayrılmıştı. Sunak, üzerinde iki kalın beyaz balmumunu taşıyan sade ahşap bir masaydı. Mumların titreşen alevi kuru lavantanın tatlı kokusunu etrafa yayıyordu. Kırmızı renkli tek bir haçla süslü, altın rengi ipek şal da masanın üstün-

deydi. Köşede beyaz Noel ışıklarıyla parlayan küçük, muhteşem bir köknar duruyordu.

Aile bireyleri yerine oturdu. Jere bir kamera çıkarıp filme almaya başladı.

Dean koridordan tek başına geçip sunaktaki yerini aldı.

"Hazır mısın?"

Ruby babasının sesini duydu ve hafifçe döndü. Babası yanına gelip kolunu uzatmıştı. Ruby titrek bir tebessüm verdiğinin farkındaydı ama sorun değildi. Babasının koluna girip onu koridordan geçirmesine izin verdi.

Sunakta babası durup eğilerek Ruby'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Hollywood güzeli," diye fısıldadı.

Ruby tarifsiz bir duygu içerisindeydi. Babası geri adım atıp onu Dean'in yanında bırakırken Ruby başını sallamaktan fazlasını yapamadı.

Sunakta, Dean ile Ruby'nin hemen önünde süslü, yaldızlı, ahşap bir çerçevenin içinde bir fotoğraf vardı. Tek süsleme oydu.

Eric.

Fotoğrafta on beş yaşındaydı ve *Wind Lass*'ın pruvasında durmuş, kameraya bakmak için hafifçe dönmüştü. Yüzündeki tebessüm kimseninkine benzemiyordu.

Dean fotoğrafa baktı. İç geçirdi ve Ruby, Dean'in abisini düşündüğünü anladı. Elini onun eline götürüp sımsıkı tuttu ve, "O burada," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Dean elini sıkıca tutarak. "Biliyorum."

Peder Magowan onlara gülümsedi. Rahibe Helen, Ruby'ye göz kırıp orga doğru paytak paytak yürüdü ve oturdu.

"Sevgili konuklar, bugün bu adam ve kadının evliliğe adım atmasına tanıklık etmek üzere toplandık." Pederin gür, melodik sesi küçük şapeli doldurdu.

Sonunda sıra, "Bu kadının evlenmesine kim izin veriyor?" kısmına geldi.

Ruby'nin bu törenle ilgili istediği tek şey bu sorunun sorulmasıydı ve dönüp annesi ile babasının yan yana durduğunu görünce doğru şeyi yaptığını anladı. Sonsuza dek yüreğinde kalacak bir görüntüydü bu.

Rand, ağladığını gizlemeyen Nora'ya baktı. Kolunu onun omzuna atıp kendine yaklaştırdı. "Biz veriyoruz," dedi Rand gururla. "Annesi ve ben."

Şimdi Caroline da ağlıyordu ve Ruby, Jere'in karısına yanaşıp belini sardığını gördü.

Ruby tekrar Dean'e dönüp ısıldayan mavi gözlerine baktı ve diğer herkesi unuttu. Tören devam ediyor, kelimeler yalnızca orgdan yükselen müzikle bölünen sessizliğin içine fırlatılıyordu.

"...gelini öpebilirsin."

Dean ıslak gözleriyle Ruby'ye baktı. "Ömrüm boyunca bu anı bekledim," dedi usulca. "Seni her zaman seveceğim Ruby."

Ruby o gözlerde her şeyi gördü. Kendi geçmişini, şu anını, geleceğini. Puget Koyu'nun buz gibi sularında oynayan kabarık saçlı çocukları, masada bir sürü sandalyeler olan Noel yemeklerini, yaşlandıklarını, saçlarının ağarıp gözlerinin bozulduğunu bile gördü ve Ruby bu anı asla unutmayacağını anladı.

Ruby de Dean'e gülümseyerek, "Çok güzel," dedi ve kendi gözyaşlarının tuzlu tadını aldı. Annesinin onca para verip yaptırdığı makyajı mahvettiğini biliyordu ama bu Ruby'nin umurunda değildi.

Dean eğilip onu öptü.

Arkalarındakiler de alkışlayıp neşeli kahkahalar attı.

Ansızın işlemeli beyaz kostümüyle Elvis kapıdan içeri girdi. Kral, elini kabarık saçına götürüp imalı bir bakış attı ve şarkısına başladı.

Bütün vücudu hareket ediyordu.

Teşekkür

2000 yılını unutulmaz kılan Gina Centrello, Shauna Summers, George Fisher ve bütün Ballantine ekibine teşekkür ederim.

Chip Gibson, Steve Ross, Andrew Martin, Joan De Mayo, Barbara Marks, Whitney Cookman, Alison Gross ve Crown Publishers'daki herkese teşekkür ederim.

Elinden geldiğinde desteğini eksik etmeyen Ann Patty'ye ve Megan Chance'e her şey için tekrar teşekkür ederim.

Son ama en büyük teşekkürüm aileme. Harika bir ailenin parçası olduğum için çok şanslıyım. Kent, Laura ve babam. Aile olduğumuz kadar arkadaş da olabildiğimiz için çok şanslıyız.

"Kanadalı gruba", Frank amca, Toni hala, Leslie, Jacqui, Dana ve tabii ki ilk öykücümüz Johnsie'ye teşekkür ederim.

Ve en önemlisi de sevgiyi bana her gün biraz daha öğreten Tucker ve Benjamin'e sonsuz teşekkürler.

Kalbini nerede bıraktıysan evin orasıdır...

Ünlü *talk show* sunucusu Nora Bridge'in hayatı, basın ve magazin dünyasını alt üst eden bir skandalla cehenneme döner. Kariyerindeki ani çöküşle birlikte meraklı gözlerden kaçan Nora yıllar önce ailesini terk ettiği Summer Adası'ndaki evine dönmek zorunda kalır. Nora'nın, bir komedyen olarak Hollywood'da tutunmaya çalışan küçük kızı Ruby ise annesini yıllardır affetmemiştir ve yaşanan skandalın ardından Nora'nın gizemli hayat hikâyesini yazması için ünlü bir dergiden servet değerinde bir teklif alır. Fakat bu yazıyı yazmak o kadar kolay bir iş değildir. Annesine yardımcı olma bahanesiyle adadaki eski evlerine gelen ve burada hem acı dolu hem de keyifli hatıraların gün yüzüne çıktığı dopdolu bir hafta geçiren Ruby'nin intikam ve öfke dolu hisleri yavaş yavaş durulmaya başlar. Çünkü bir anne ve kızı birbirine kenetleyen bağlar, ne kadar büyük bir felaketle yıpranmış olursa olsun asla kopmayacak kadar güçlüdür...

Geçmişle yüzleşmeden asla mutlu olunamayacağını herkese kanıtlayan *Yaz Rüzgârı*, Kristin Hannah'nın insan ruhunu ne kadar iyi tanıdığını özetliyor...

"Karakterlerin iç dünyasına Kristin Hannah kadar nüfuz edebilen başka bir yazar bulabilmek çok zor."

Washington Post Book World

"Yenilenmek ve tekrar sevebilmek mümkün."

Yaz Rüzgârı tüm dünyadaki anne ve kızların kalbini çalacak."

Tulsa World

"Kalbin en derin sırlarını elinde tutan Kristin Hannah aşkın ve affetmenin gücünü anlatıyor."

Tami Hoag

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-406-1

9 786053 434061

Kapak Görseli: © Tom Hallman